

Giới thiệu Vật Hi Sinh Tu Chân Ký

Thể loại: Tận thế, Xuyên không, Nữ phụ văn

Nội dung: Xuyên không tận thế, thời không tu chân, tùy thân không gian

Số chương: 110 chương

Editor: Thủy Nguyệt Lam

Tô Ngưng Mi cảm thấy chính mình thật quá không hay ho đi

Nàng chỉ là châm chọc bộ [Tận thế lạt văn nữ chủ tu chân ký] có vật hi sinh nữ phụ trùng tên, trùng họ với nàng một chút thôi mà.

Kết quả vừa ngủ dậy, bị thống nhận ra nàng thế nhưng lại xuyên không. Hơn nữa là, nàng lại xuyên vào cái vật hi sinh có số phận chẳng hay ho gì kia.....

Tác giả chuyên mục cầu bao dưỡng.

Tác giả có điều muốn nói: Khai bộ mới, hi vọng có thể được nhiều lượt thích cùng bình luận hơn.....

Sửa chữa từ ngữ miễn cảm.....

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Tô Ngưng Mi cảm thấy chính bản thân mình thật xúi quẩy. Chỉ là ngày hôm qua nàng nhìn một ngày một đêm để đọc xong một bộ truyện tên là [Tận thế lạt văn nữ chủ tu chân ký]; lại nhìn không được châm chọc cái vật hi sinh trùng tên trùng họ với nàng một chút thôi mà.....

Kết quả nàng ngủ một ngày một đêm, vừa mở mắt tỉnh dậy mới trợn mắt phát hiện mình thế nhưng lại xuyên vào cái vật hi sinh nữ phụ cùng tên Tô Ngưng Mi kia.

Tô Ngưng Mi cô tự ngồi trong phòng, lại ngăn người một ngày một đêm nữa mới miễn cưỡng xem như tiếp nhận cái chuyện tàn khốc nàng đã xuyên không là sự thật, tinh thần có chút không vui bước ra khỏi phòng tìm đồ ăn lót dạ. Vừa mới bước ra khỏi phòng, chưa kịp bước tới hành lang, liền nghe thấy từ trong căn phòng cách vách truyền ra những thanh âm âm muội ưu aa....

Đối với cô gái thích xem các loại thịt văn như Tô Ngưng Mi mà nói, cái thanh âm ư ư a a kia nàng đã hiểu rất rõ ràng.

Nàng quay đầu hướng về phía căn phòng bên cạnh, cánh cửa phòng hé mở một nửa. Bên trong, dưới ngọn đèn sáng, Tô Ngưng Mi chỉ liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy một cảnh tượng khiến người ta nóng mắt. Một thân hình nam nhân dáng người cao lớn đang cúi đầu vào cắn cắn trên người một nữ nhân yếu đuối diêm lệ, bên dưới hạ thân cũng không có chút nhân rồi.

Chắc chắn, thật sự là quá hoá bạo a. Tô Ngưng Mi mặt không đổi sắc quay đầu. Hai người trong kia một người là thân sinh ba ba, một người là mẹ kế của nàng.

Ba nàng họ Trần nhưng nàng lại cùng họ mẹ. Tô gia là gia đình phú hào. Năm đó mẹ đẻ của nàng không để ý, bất chấp sự phản đối của Tô gia, dứt khoát mang theo một thân của cải to lớn gả cho Ba của nàng. Vì lấy lòng mẹ nàng mà Ba đẻ cho nàng sinh ra theo họ Tô của mẹ nàng.

Bốn năm trước mẹ nàng đã qua đời, và cái chết của bà là do Trần Đức Thanh-ba của nàng cùng Trình Văn Quân-mẹ kế của nàng bày mưu hạ độc hại chết, chỉ vì muốn chiếm đoạt cái tài sản khổng lồ của mẹ nàng mang tới.

Chẳng qua, trong sách thì nguyên chủ "Tô Ngưng Mi" chân chính cũng không biết chuyện này. Nàng ta luôn cho rằng ba nàng cùng mẹ kế là người tốt. Mãi cho tới vài năm sau, nàng ta từ miệng nữ chủ mới biết được sự thật; từ đó tính tình nàng ta đại biến, ác độc vô cùng. Nàng tìm mọi cách hãm hại nữ chủ, Trần Đức Thanh cùng Trình Văn Quân, việc gì nàng cũng có thể làm. Kết quả là sau này nàng ta bị nữ chủ ném vào đàn thú biển dị, bị đàn thú gian dâm, cuối cùng là bị phân thây....Một cái kết cục muôn thuở của dân diễn viên phụ (đặc biệt là nữ phụ) trong các truyện thể loại thịt văn: TIỀN DÂM HẬU SÁT!!!!

Mẹ kế Trình Văn Quân của nàng có một đứa con gái riêng tên Trình Dung-nữ chủ trong tác phẩm này. Nữ chủ cũng chỉ lớn hơn "Tô Ngưng Mi" vài tháng. Ở trong mắt nguyên chủ, Nữ chủ Trình Dung luôn luôn đối xử với "Tô Ngưng Mi" thân thiết như một người chị. Cho đến sau này nàng biết được cái chết của mẹ nàng cũng có liên quan tới Trình Dung...

Thời điểm Tô Ngưng Mi xuyên qua cũng rất quen thuộc, là thời điểm mới bắt đầu câu chuyện. Lúc này còn chưa tới tận thế, mà còn cách tận thế 7 ngày nữa. Tô Ngưng Mi lại đứng quan sát khung cảnh xung quanh thêm một hồi lâu nữa. Quả nhiên chỉ đọc truyện cùng hình dung so với chính mình quan sát lại có một sự khác biệt rất lớn. Mở cửa ra nhìn xuống lầu, phóng tầm mắt một chút là có thể dễ dàng nhìn thấy cái đồng hồ quả lắc treo trên vách tường nay đã điểm canh 3 nửa đêm, khó trách hai người trên lầu kia không coi ai ra gì, làm chuyện ấy cả khi cửa phòng mở. Tô Ngưng Mi mở tủ lạnh, cầm lấy một lon Coca, một hơi uống hết phân nửa rồi vào phòng bếp tìm đồ ăn, tủ lạnh trong phòng bếp tràn đầy đồ ăn. Đã một ngày một đêm chưa ăn chưa uống, Tô Ngưng Mi với tay lấy chút mì sợi, rửa sạch một quả cà chua, lại đánh hai quả trứng gà làm thành một bát lớn mì cà chua trứng gà thơm ngào ngạt, cầm củi vừa thổi vừa ăn.

Vừa đem bát rửa sạch, liền nghe thấy có tiếng bước chân từ bên ngoài phòng khách truyền tới. Lát sau, thanh âm của người chị không cùng huyết thống-Trình Dung vang lên: "Tiểu Mi, cuối cùng em cũng chịu ra khỏi phòng, chị cùng ba mẹ lo cho em muốn chết a, em làm sao mà đem chính mình khóa ở trong phòng hai ngày không ăn không uống?"

Tô Ngưng Mi xoay người liền nhìn thấy dung mạo thanh thuần như tiên tử của Trình Dung, khẽ nhếch khoé miệng tươi cười: "Chị, không có việc gì, chỉ là tâm tình em không được tốt, có điều bây giờ đã không có việc gì". Trình Dung đi tới vỗ vỗ bờ vai Tô Ngưng Mi: "Em không có việc gì là tốt rồi. Về sau cũng đừng như vậy nữa, bằng không ba mẹ sẽ phải lo lắng nhiều..."

"Vâng"... Tô Ngưng Mi không muốn nói nhiều lời cùng Trình Dung, đã muốn xoay người đi ra ngoài. Trình Dung cũng giữ nàng lại một phen: "Tiểu Mi, em hãy theo chị vào phòng, chị có thứ muốn cho em xem"

Tô Ngưng Mi yên lặng gật đầu, vì biết rõ tình tiết câu chuyện (kịch tình) nên tự nhiên nàng cũng biết thứ Trình Dung muốn cho nàng xem là gì. Bất quá chỉ là một ít tin tức nói tận thế sắp đến mà thôi. Đi đến phòng Trình Dung, Trình Dung quơ quơ chuột vài cái, màn hình máy tính lập tức sáng lên. Trình Dung lại mở ra vài cái link, chỉ tay vào một cái đưa cho Tô Ngưng Mi xem: "Tiểu Mi, em xem bài báo này viết cái gì a"

Tô Ngưng Mi tiến đến click chuột vài cái, nhìn qua một hồi không khỏi bĩu môi "Chị cũng tin mấy cái tin này sao? Thế giới này làm sao có thể có tận thế? Chị cứ yên tâm đi, tất cả chỉ là tin bịa đặt lung tung, hư cấu thôi"

Nàng đương nhiên biết tận thế sẽ xảy ra, còn biết ngày mai người ba kia sẽ nhắm tâm đem cái vòng cổ phi thủy mẹ nàng để lại đem cho Trình Dung làm quà sinh nhật. Hơn nữa, cái vòng phi thủy kia còn là một không gian tùy thân, bên trong tiên khí lượn lờ, còn có các loại công pháp tu chân. Về sau tận thế chỉ toàn người thức tỉnh dị năng (dị năng thức tỉnh giả) Trình Dung nhờ vào không gian tùy thân cùng tu chân công pháp kia mà hô to gọi nhỏ.

"Tiểu Mi, chị vẫn cảm thấy không được yên tâm cho lắm, xem trên tin tức nói các nơi trên cả nước đều xuất hiện những chuyện tình cổ quái khiến người ta ngạc nhiên, còn nữa, có cả chuyện người ăn thịt người... Nếu không, chúng ta đi mua chút vật tư để phòng đi, phòng bị trước khi có chuyện gì xảy ra cũng tốt."

Tô Ngưng Mi gật đầu: "Vậy chị muốn mua gì thì mau đi nhanh đi."

Trình Dung khó xử, nhìn nàng: "Tiểu Mi, em có thể cho chị mượn chút tiền được hay không? Trên người chị bây giờ không có tiền."

Từ khi Trình Văn Quân gả cho Trần Đức Thanh, Trần Đức Thanh đối xử với mẹ con các nàng cũng coi như tốt, mỗi tháng đều cho tiền tiêu vặt không ngừng, muốn mua cái gì thì mua cái đó. Chỉ là từ mấy tháng trước hùn vốn với bạn kết phường mở điện sản để sinh ý làm ăn nên Trần Đức Thanh đã đem tài sản của mẹ Tô Ngưng Mi để lại, toàn bộ đều đầu tư vào điện sản, cũng đã cắt đứt tiền tiêu vặt của Trình Văn Quân và Trình Dung.

Còn về phần Tô Ngưng Mi, trên người nàng vẫn còn hơn một ngàn vạn, đều là tiền tiêu vặt mẹ nàng cho nàng từ lúc nhỏ cho tới khi lớn. Trong nội dung tác phẩm, Tô Ngưng Mi đều đem chi phiếu cho Trình Dung, hơn nửa ngày mai cũng mở ra không gian tùy thân, Trình Dung đã đem tiền mua vật tư đều thu thập lại để trong không gian, chỉ chờ lại một phần nhỏ để trong nhà để làm tượng trưng mà thôi. Tô Ngưng Mi vì quá tin tưởng Trình Dung nên cũng không xem lại chi phiếu còn lại bao nhiêu tiền, cũng chẳng đi mua vật tư, đến khi tận thế xảy ra, tất cả đều trở thành giấy bỏ.

Nhìn thoáng qua ánh mắt tha thiết của Trình Dung, Tô Ngưng Mi cười cười: "Chị, bây giờ trên người em cũng chẳng còn bao nhiêu tiền, có điều trong phòng em còn mấy ngàn đồng, nếu chị cần thì lấy mà dùng đi"

"Làm sao có thể!" Thanh âm Trình Dung lại cao lên một chút: "Không phải Ba ba nói đi để lại một ngàn mấy vạn cho em sao?" Đường như phát hiện chính mình có chút cấp thiết cùng kích động lộ liễu, Trình Dung lại che dấu nói: "Em đừng hiểu lầm, chỉ là chị lo sợ nếu tận thế đến chúng ta sẽ không còn gì ăn nên chị mới kích động như vậy. Mà cơ bản là mấy ngàn đồng cũng chẳng đủ mua được cái gì." Tô Ngưng Mi cúi đầu, ánh mắt nặng nề. Một lát sau nàng mới ngẩng đầu lên ngập một cái: "Ngô, chị, em hơi mệt nên muốn trở về phòng ngủ trước. Có việc gì thì để ngày mai rồi nói sau."

Dứt lời, Tô Ngưng Mi không để ý về sót ruột trên mặt Trình Dung mà đứng dậy đi trở về phòng, lưu lại Trình Dung đứng sau đang trừng mắt oán hận nhìn nàng.

Trình Dung có chút mơ hồ. Trước đây Tô Ngưng Mi đối nàng luôn ngoan ngoãn phục tùng nàng, thế nhưng bây giờ lại không nghe lời... Thời điểm Tô Ngưng Mi trở về phòng vẫn còn nghe thấy thanh âm u...u...a...a...ngô..... Kia vẫn tiếp tục truyền ra ngoài

Ngủ một giấc đến hừng đông, cho tới khi bên ngoài truyền đến tiếng Báo mẫu Phùng kêu nàng thức dậy ăn cơm thì Tô Ngưng Mi mới ngáp một cái mặc quần áo rời giường.

Đợi sau khi Tô Ngưng Mi đã ngồi xuống bàn ăn, Trần Đức Thanh mới nhìn về phía Trình Dung tủm tỉm cười. Tay cầm theo hộp trang sức đi về phía Trình Dung, nói: "A Dung, hôm nay là sinh nhật con. Đây là vòng cổ phi thủy mà di con để lại. Ba biết con thích trang sức bằng phi thủy nên đem làm quà tặng cho con."

Trình Dung cười tủm tỉm muốn nhận lấy thì bên cạnh lại đột nhiên xuất hiện một bàn tay nhận lấy hộp trang sức từ trên tay Trần Đức Thanh khiến mặt hai người kia đỏ bừng xấu hổ. Sắc mặt Trần Đức Thanh có chút khó coi, khuôn mặt ngày thường đã ít có nét dịu dàng nay lại càng thêm âm trầm: "Tiểu Mi, tại sao con lại thiếu lễ phép như vậy? Đây là quà tặng sinh nhật cho chị của con, con mau trả lại đi"

Tô Ngưng Mi không thèm để ý tới hân, tay mở hộp trang sức ra. Bên trong hộp trang sức là một chuỗi vòng cổ phi thủy với từng hạt phi thủy như những hạt châu óng ánh trong suốt, màu sắc xanh lục thuần khiết là đại biểu cho chất lượng của loại phi thủy tốt nhất. Tô Ngưng Mi âm thầm tặc lưỡi, Trần Đức Thanh này cũng thật hào phóng đi. Vòng cổ phi thủy này có giá trị ít nhất cũng là tiền triệu, để lấy lòng Trình Dung hẳn cũng thật vất vả tốn nhiều tâm cơ, lại đem đồ duy nhất mẹ nàng lưu lại để đem tặng cho người khác.

Không để ý về mặt há hốc mồm của mọi người, Tô Ngưng Mi đem vòng cổ phi thủy đeo lên trên cổ của mình, nhìn mấy người kia nói: "Ba, đây là trang sức duy nhất mà mẹ còn để lại, con muốn giữ lại làm kỉ vật"

Trần Đức Thanh nhú mày: "Hồ nháo, thứ này ba đã đem tặng cho chị của con, con mau trả lại cho nó đi. Muốn cái gì ngày mai ba ba sẽ đi mua cho con là được."

"Không được, ba ba, con sẽ giữ nó!" Tô Ngưng Mi quật cường.

Trình Văn Quân đang đứng một bên vội vàng đi ra hoà giải: "Được rồi, Đức Thanh, đây là kỷ vật mà mẹ Tiểu Mi lưu lại, vậy thì để cho Tiểu Mi cất giữ, bảo quản đi."

Nhìn thấy ánh mắt giắt giém một tia không cam lòng buông tha của Trình Dung, trong lòng Tô Ngưng Mi cười lạnh, hừ hừ vài tiếng.

Biết được tính cách quật cường của Tô Ngưng Mi, Trần Đức Thanh chỉ đành từ bỏ, ngồi xuống bàn ăn, đối diện với Trình Dung mà nói: "A Dung, chờ một thời gian nữa tài chính gia đình sinh ý trở lại, ba ba sẽ đưa con đi ra ngoài mua cái tốt hơn có được không?"

"Không cần đâu, ba ba". Trình Dung miễn cưỡng mỉm cười. Lại nhìn sang vòng phi thủy đang đeo trên cổ Tô Ngưng Mi, cảm giác như có vật gì vốn thuộc về mình đang mất đi.

Tô Ngưng Mi sờ tay lên vòng cổ, trong lòng âm thầm cười lạnh. Sẽ không có vật nào có thể so sánh với chuỗi vòng cổ phi thủy này đi. Có lẽ trên đời tuyệt không có cái thứ hai

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Sau khi ăn xong điểm tâm, Tô Ngưng Mi nhanh chóng quay trở lại phòng, lấy vòng cổ phi thủy xuống, lại tìm một cái dao gọt hoa quả đặt trên cánh tay, nhắm mắt quyết đoán cắt xuống một đường. Máu chảy ra từ vết thương xuôi theo ngón tay chảy xuống rơi lên vòng phi thủy, nháy mắt đã bị phi thủy hút vào trong.

Tô Ngưng Mi cảm thấy đầu óc mờ mịt, lại nhìn thấy trên cánh tay máu vẫn chảy ra như trước, tiếp tục đi xuống, tiếp tục bị phi thủy hút vào liền nhin không được muốn chửi bới người. Đột nhiên Tô Ngưng Mi thấy không gian bị chuyển hoá, nhìn thoáng qua mọi nơi, nàng biết không gian tùy thân cuối cùng đã được mở ra. Vội vàng ra khỏi không gian tìm thuốc mỡ bôi lên cánh tay, lại dùng băng gạc bịt lại vết thương. Tô Ngưng Mi mới hài lòng lắc mình tiến vào không gian.

Quả nhiên vì là nhân vật chính nên người ta chỉ cần hai giọt máu là có thể mở ra không gian; còn vật hi sinh như nàng là phải bị mất cả chén máu!!!

Sự thật thì không gian rất rất lớn...nhưng hiện tại nàng chỉ thấy được một phần diện tích không lớn, chỉ có hơn ngàn mét vuông, ở giữa có một gian nhà gỗ nhỏ, điều khác biệt là xung quanh đó đều một mảnh sương mù trắng xoá. Tô Ngưng Mi biết đó là linh khí; linh khí che dấu những cực phẩm tiên thảo, linh thảo, linh tuyền, mạch khoáng cùng các loại pháp khí,... Chỉ tiếc bây giờ nàng là người thường cơ bản chưa thể thấy mấy thứ kia; chỉ chờ khi nàng đạt Trúc Cơ kỳ mới có thể đẩy linh khí ra lấy những thứ kia. Trong sách tu tiên, cấp bậc được chia thành Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hoá Thần, Luyện Hư, Hợp thể, Đại Thành. Tựa hồ có chút bất đồng so với các tiểu thuyết tu chân nàng từng xem thì sau Đại Thành còn có Độ kiếp cùng Thực tiên nữa. Còn quyển sách này lại không có, có lẽ do tác giả an bài như vậy. Tô Ngưng Mi áp chế tâm tình kích động mà đi về hướng gian nhà gỗ; bên trong nhà gỗ có thể thay đổi thì vật hi sinh như nàng chỉ cần có thể tu tiên thì kịch tình cũng có thể thay đổi, nàng cũng sẽ không phải làm vật hi sinh khổ sở nữa.

Bất quá.... Tô Ngưng Mi ngừng bước chân một chút, muốn tu tiên thì phải xem thể chất, phải có linh căn mới có thể tu tiên. Nếu không có linh căn thì nàng cũng chỉ là người bình thường có thêm không gian bình thường thôi. Linh căn gồm năm loại linh căn: Kim-Mộc-Thủy-Hoà-Thổ. Nếu một người có đơn linh căn được cho là Thiên tài, song linh căn tư chất cũng không tầm thường, nếu có đồng thời ngũ linh căn thì coi như phệ tài, chỉ tốt hơn người

không có linh căn một chút, ít nhất vẫn có thể tu tiên. Đương nhiên còn có biến dị linh căn là lợi hại nhất. Có 3 loại biến dị linh căn là Lôi linh căn-Băng linh căn-Phong linh căn. Trong đó có Lôi linh căn là lợi hại hơn cả.

Lúc trước, theo kịch tình trong sách thì ở bên trong nhà gỗ, Trình Dung đã trắc ra Lôi linh căn. Tô Ngưng Mi cắn chặt răng, tiếp tục đi tới nhà gỗ nhỏ, vừa đi trong lòng vừa âm thầm cầu nguyện. Coi như vì nàng là vật hi sinh nên nàng không cầu biến dị linh căn, cũng chẳng dám cầu được đơn linh căn, nàng chỉ cầu ít nhất có thể tu tiên, cho nàng ngũ linh căn cũng tốt, chỉ có điều tốc độ tu luyện sẽ chậm thôi. Đi đến nhà gỗ nhỏ, Tô Ngưng Mi dễ dàng nhìn thấy trên chiếc bàn gỗ giữa phòng có đặt một ống dẫn kì quái, nàng liền biết đây là vật để trắc linh căn, chỉ cần đặt tay lên, linh căn tương ứng sẽ xuất hiện với các màu sắc khác nhau.

Kim linh căn, ánh sáng màu vàng

Mộc linh căn, ánh sáng màu lục

Thủy linh căn có màu lam

Hoả linh căn có màu đỏ

Thổ linh căn là màu nâu

Về phần biến dị linh căn mà nói, nếu là lôi linh căn thì trong ống dẫn sẽ có điện quang cùng lôi minh, băng linh căn sẽ làm xuất hiện hiện tượng kết băng, còn phong linh căn thì sẽ xuất hiện kiếm phong (phong nhận) Do dự nửa ngày cuối cùng Tô Ngưng Mi cuối cùng vẫn quyết định đặt tay lên ống dẫn, sau đó có năm loại ánh sáng phóng ra. Sắc mặt Tô Ngưng Mi trở nên tái nhợt, được rồi, ít nhất là ngũ linh căn, vẫn có thể tu tiên, có điều sẽ không mạnh như đơn linh căn. Biết được mình là ngũ linh căn, Tô Ngưng Mi tuy là cảm thấy hơi thất vọng nhưng như vậy cũng đã tốt rồi, ai bảo nàng là vật hi sinh chứ....

Có điều Tô Ngưng Mi lại không biết rằng ngũ linh căn thực chất không phải là phế tài linh căn. Ở trong những sách tu tiên khác nếu nàng để ý sẽ thấy ghi thời kỳ thượng cổ hồng hoang, khi mà linh khí dư thừa thì người có ngũ linh căn được gọi là hỗn độn linh căn nếu tu luyện ở nơi linh căn dư thừa thì sau này sẽ vô cùng cường đại, thành tựu sau này tuyệt đối còn cao hơn những người có đơn linh căn., chẳng qua, sau này linh khí ngày càng ít nên đã trở thành nguyên nhân khiến Ngũ linh căn bị coi là phế tài linh căn. Trong nhà gỗ có xếp một loạt nhiều giá sách, mặt trên bày biện đủ loại sách công pháp, còn có phù trận pháp thuật cùng với luyện chế đan dược công pháp,...

Tô Ngưng Mi tinh tế nhìn thoáng qua giá sách một lượt, chọn lấy một quyển luyện khí công pháp cơ bản nhất. Điều cần nhất bây giờ là nàng phải đạt tới Trúc Cơ kỳ để có thể học thêm các loại công pháp khác. Tô Ngưng Mi cúi đầu, từ đáy mắt phát hiện ra một chiếc mộc bài, phía dưới mộc bài có một trang giấy ủa vàng rơi xuống cạnh chân bàn gỗ. Tô Ngưng Mi cầm theo quyển công pháp, bước đến cạnh bàn gỗ cúi người nhặt tờ giấy kia lên. Trên mặt giấy ủa màu đã bám chút bụi, khẽ thổi bụi đi, Tô Ngưng Mi đọc qua nội dung trên tờ giấy một lần, càng đọc mắt nàng càng trừng lớn, cho tới khi nàng phát ra một trận cười to.

Tô Ngưng Mi thật sự không nghĩ tới cũng sẽ có chuyện như vậy. Trang giấy kia viết là ở ngoài nhà gỗ, cách mười tấc về phía bên trái có một trận pháp Lôi linh căn. Trận pháp này có thể biến đổi linh căn của con người sang biến dị lôi linh căn. Nhưng trên đời sẽ chẳng có miếng thịt nào miễn phí, linh căn tuy có thể biến đổi nhưng cả quá trình sẽ hết sức thống khổ, nếu người nào kiên trì bước xuống trận pháp thì sẽ có thể có được biến dị lôi linh căn, nhưng nếu người thất bại thì sẽ bị hôi phi yến diệt. Kinh hi qua đi, Tô Ngưng Mi liền bình tĩnh trở lại. Nếu thất bại sẽ bị hôi phi yến diệt à. Nàng cũng không muốn chết, cuối cùng nên lựa chọn ra sao đây? Suy nghĩ hồi lâu, Tô Ngưng Mi quyết định chưa khởi động trận pháp, đem tờ giấy kia kẹp lại vào trong quyển luyện khí công pháp, dù sao tình hình trước mắt thì nàng vẫn sống tốt, còn có thể tu tiên, nàng không muốn mạo hiểm như vậy. Hơn nữa nàng cũng không phải nữ chủ, nếu nàng mà là nữ chủ thì nàng sẽ ngay lập tức khởi động trận pháp không chút do dự, mà trong sách cũng không có tình tiết này nên nàng không dám hành động vội vàng. Hiện tại vẫn còn khoảng 7 ngày nữa mới là tận thế, nàng muốn thu thập vật tư trước; trong không gian cũng có thể gieo trồng. Nhưng mà một nơi linh khí dư thừa như trong không gian thì có ai nghĩ sẽ gieo trồng những loại rau dưa bình thường ở trong đó à? Cùng lắm thì đợi sau này khi đi thu thập vật tư mà vẫn không có cái ăn mới gieo trồng cũng chưa muộn.

Tô Ngưng Mi vẫn chưa tu luyện. Nàng muốn ra ngoài mang theo chi phiếu đi mua vật tư. Dù sao thì khi tận thế đến tiền bạc cũng thành giấy bỏ, nàng cũng muốn hưởng thụ cảm giác nhà giàu tiêu tiền như nước. Vừa định ra khỏi phòng, lại nhìn thấy vòng phình thùy đeo ở cổ, Tô Ngưng Mi yên lặng niệm một tiếng ắn, vòng cổ liền từ từ biến mất, lúc này nàng mới mỷ mẫn đi xuống lầu. Xuống lầu đã thấy Trình Dung đang chờ nàng ở bên dưới: "Tiểu Mi, em muốn đi đâu?"

Tô Ngưng Mi quơ quơ cánh tay trong túi: "Chị, em muốn ra ngoài dạo phố"

"Chị đi cùng em." Trình Dung liền đứng dậy muốn cùng nàng ra ngoài, lại thấy cổ Tô Ngưng Mi trống trơn bèn tò mò hỏi: "Tiểu Mi, buổi sáng chị còn thấy em đeo cái vòng của di trên cổ, sao giờ lại không thấy?"

Tô Ngưng Mi nhìn nàng ta một cái: "Vật trân quý như vậy đương nhiên là phải cất giữ ở trong phòng. Đứng rồi chị, ba ba vừa mới nói muốn tìm chị có chút việc, em thấy chị vẫn nên đi lên lầu xem thử đi. Để ngày khác em cùng chị đi dạo"....

Trình Dung chỉ đành phải gật đầu, đi lên lầu. Sau khi ra khỏi nhà, đầu tiên Tô Ngưng Mi tìm thuê một cái nhà xưởng hẻo lánh trước, nàng muốn mua nhiều vật tư lắm, nàng muốn để trong không gian nhưng vì tránh tai mắt mọi người thì biện pháp tốt nhất vẫn là thuê nhà xưởng. Nhà xưởng cũng được thuê rất nhanh. Tô Ngưng Mi đi siêu thị Gia Nhạc Phúc tìm quản lý. Viên quản lý béo lùn vừa nghe Tô Ngưng Mi nói muốn mua nhiều đồ như vậy liền biết là "khách sộp" nên rất vui vẻ đi theo phía sau Tô Ngưng Mi. Mọi thứ chỉ cần có trong siêu thị, ở trong kho hàng cũng có rất nhiều thứ, tất cả mọi thứ đều bị Tô Ngưng Mi mua về một nửa. Tô Ngưng Mi mua 2 cái giường, 100 cái chăn cùng các loại drap giường, khăn lông, vật dụng linh tinh các loại cũng đều bị mua rất nhiều; tóm lại những gì có trong siêu thị đều bị Tô Ngưng Mi mua về. "Quản lý, giúp ta đưa mấy thứ kia đến địa chỉ này đi"

Tô Ngưng Mi đem địa chỉ nhà xưởng đưa cho quản lý siêu thị, quản lý vội vàng gật đầu: "Tô tiểu thư cứ yên tâm, trước 5 giờ chiều toàn bộ đồ sẽ được đưa đến tận nơi." Tô Ngưng Mi đi theo quản lý ra ngoài, rẽ sang cửa hàng lương thực, cũng mua luôn một nửa số lương thực ở đó rồi nhờ ông chủ cửa hàng đưa lương thực đi nhà xưởng. Cuối cùng nàng đi dạo sang những cửa hàng quần áo. Xuân hạ thu đông mấy trăm bộ quần áo cũng được đưa đi nhà xưởng. Bận túi bụi hết mấy ngày sau Tô Ngưng Mi mới đi tới nhà xưởng, bây giờ những đồ nàng mua đều đã được đưa tới đây, được chất đầy bên trong nhà xưởng.

Quản lý siêu thị cùng ông chủ cửa hàng lương thực đều tò mò vì sao nàng mua nhiều như vậy, Tô Ngưng Mi cười cười: "Tôi thấy trên mạng nói tận thế sắp đến nên nhanh chóng mua về, không chừng về sau có thể bảo trụ tính mạng được một khoảng thời gian."

Ông chủ cửa hàng lương thực nghe nàng nói vậy liền cất tiếng dầy đặc khẩu âm lên: "Ai nha, thì ra Tô Tiểu thư cũng tin mấy cái này. Đứa con đang học đại học kia của ta mấy hôm trước cũng gọi điện về dặn ta đừng đem bán hết lương thực đi, nói rằng tận thế sắp đến, hắc..., người xem, xú tiểu tử này....."

Quản lý siêu thị vẫn nín cười này giờ, nhưng nhìn biểu cảm của hắn như đang nhạo nàng ngu ngốc. Sau khi đuổi bọn họ đi, Tô Ngưng Mi bao quanh hết đồ trong nhà xưởng lại liền vung tay lên một cái, toàn bộ vật tư đều tự động đi vào không gian. Ngồi lại trong nhà xưởng thêm một lúc Tô Ngưng Mi mới bật nắp cổng lên mà đi trở về. Sắc trời đã tối, Tô Ngưng Mi lại không lái xe nên đành đi bộ một đoạn đến bãi chờ xe taxi. Nhưng xe Taxi còn chưa tới nàng lại gặp phải mấy tên nam nhân diện mạo đáng khinh. Thật sự....nàng sẽ không xui xẻo đến mức đó chứ? Đối với người hay xem các loại thịt văn như nàng mà nói, loại tình huống này nàng rất là quen thuộc a.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3

Nhìn thấy mấy nam nhân kia Tô Ngưng Mi liền biết họ chẳng có ý tốt gì, trong đầu nhanh chúi má nó! Lần nào gặp phải loại chuyện này cũng đều là mấy nam nhân diện mạo xấu xí đến mức không thể nào xấu xí hơn. Mà bên trong sách cũng không có tình huống này. Lúc Tô Ngưng Mi bị phá thân là khi tận thế đã đến được một khoảng thời gian. Đó là lúc không còn đồ ăn, nàng bị bắt phải theo Trình Dung ra ngoài tìm đến những căn cứ có người sống sót trước, vì vậy Tô Ngưng Mi mới bị mấy nam nhân diện mạo đáng tởm luân gian (luân phiên + cưỡng gian) Sau này nàng ta cũng rất đáng thương, nữ phụ ác độc không ngừng bị nam nhân xấu xí luân gian cho tới khi nam chủ xuất hiện. Nàng đối với Nam chủ nhất kiến chung tình. Cũng bởi vậy mà nàng kết thù với nữ chủ, sau đó nàng lại bị nam chủ chế nhạo, đã kích đến không đáng một đồng....Cuối cùng nữ chủ ném nàng vào trong đàn thú biển đi, rồi lại bị chúng gian dâm và phân thây. Tóm lại nàng là nữ phụ có kết cục đáng thương và thể thảm nhất trong quyền sách kia.

Lúc trước, vì tên của Tô Ngưng Mi trùng với tên của vị nữ phụ kia, đọc truyện lại thấy nữ phụ bị ngược vô cùng thể thảm khiến nàng mỗi lần đọc truyện là một lần tác giả của câu chuyện cầu huyết kia bị lôi ra mắng té tát. Về phần nữ chủ luôn miệng hô to gọi nhỏ kia lại toàn được gặp những "soái ca" cực phẩm. Trước khi nam chủ xuất hiện, nữ chủ có cả một dàn hậu cung theo đuổi, mà nữ chủ cũng luyện tiếu tất cả chứ chẳng luyện tiếu riêng một ai cho đến khi nam chủ oanh oanh liệt liệt xuất hiện, nàng ta liền yêu say đắm nam chủ.

Sau khi quá trình hồi tưởng kịch tình đã kết thúc, sắc mặt Tô Ngưng Mi ngày càng đen. Dựa theo định luật nữ phụ, về sau những tình huống như ngày hôm nay sẽ xuất hiện ngày càng nhiều. Tuy rằng nàng thích xem thịt văn nhưng không có nghĩ nàng thích bị XXOO. "Mỹ nữ, sao lại đứng một mình ở đây như vậy? Có cần mấy anh chơi cùng không?" một tên tra nam khoẻ mạnh đen trông rất ghê tởm đang cười hi hi nói. Mặt khác, những tên tra nam bản thủ khác cũng bắt đầu đi tới, chúng phóng lên người nàng những ánh mắt dâm uế. Một tên tra nam đã bắt đầu cười khà ồ vron bản tay bản thủ của hắn lên. Mắt thấy bản tay dơ bản kia sẽ đụng đến bộ ngực của nàng, Tô Ngưng Mi cắn chặt răng, bản tay đút trong túi lưng lẻ đi vào không gian lấy ra một cái dao và chém một nhát lên cánh tay dơ bản kia.

Mấy tên nam nhân còn lại đương nhiên là không lường trước được màn này, chúng không nghĩ một nữ nhân nhu nhược sẽ mang theo một cái dao khi ra ngoài. Tô Ngưng Mi vung dao trừng trừng quát mắt nhìn mấy tên tra nam kia: "Còn không rút mau, nếu không đi nhanh thì cẩn thận tao chém chết chúng mày.Cút mau!!!"

Thấy mấy nam nhân kia còn do dự, Tô Ngưng Mi độc ác vung dao chém một nhát, bên tai lũ tra nam thấy tiếng đồng bọn kêu thảm thiết, Mấy nam nhân kia cuối cùng cũng biết sợ hãi mà đỡ đồng bọn ù té chạy..... Tô Ngưng Mi phi một ngụm nước miếng xuống đất, thu hồi dao xong thì vừa khéo xe taxi cũng đi tới, nàng nhanh chóng lên xe trở về nhà họ Tô.

Ngôi nhà này là mẹ Tô mua dưới tên của Tô Ngưng Mi vì vậy hiện tại nàng đang là chủ của ngôi nhà đó. Trở lại phòng khách, thấy Tô Ngưng Mi về muộn, đôi lông mày Trần Đức Thanh nhíu chặt lại: " Vì sao muộn như vậy mới trở về? Đi lâu lóng ở nơi nào?" Đối với người ba này Tô Ngưng Mi không có chút hảo cảm nào, nàng ném túi về phòng khách, lại ngồi xuống ghế ở bàn ăn rồi mới ném cho hắn một ánh mắt xem thường: "Đi ra ngoài đi dạo" rồi lại hớn hờ nhìn vú Phùng: "Vú Phùng cho con một bát cơm đi, lấy nhiều nhiều chút, con sắp đói chết rồi a". Vú Phùng tủm tỉm cười đi vào phòng bếp.

"Thái độ của con như vậy sao!"-Trần Đức Thanh tức khí đập bàn đứng dậy: "Có người đối xử với trường bối giống như con sao? Còn nữa, ngày hôm qua A Dung hỏi mượn tiền vì sao con lại không cho nó mượn? Chị của con chỉ là mượn tiền mua chút vật tư trữ trong nhà thôi, con nhanh đem chi phiếu đưa cho nó đi!"

Trình Văn Quân ở một bên nhẹ nhàng khuyên giải Trần Đức Thanh: "Được rồi, Tiểu Mi cũng không cố ý, có thể là mấy hôm nay tâm trạng không được tốt. Còn nữa, mấy cái vật tư kia cũng không cần; tận thế gì đó chỉ là gạt người. A Dung, con cũng nên cùng đi dạo với Tiểu Mi kết giao thêm vài bằng

hữu, đừng có ở nhà cả ngày biết không?"

"Mẹ, con biết rồi." Đối với mẹ của mình Trình Dung phi thường nghe lời, lúc chưa gặp nam chủ, người mà Trình Dung quan tâm nhất chính là mẹ. Bởi vậy, lúc trước Trình Văn Quân ở cùng với Trần Đức Thanh muốn hạ độc hại mẹ Tô, Trình Dung chỉ rối rắm một hồi lâu, rốt cuộc vẫn là giúp đỡ họ. Với Trình Dung, chỉ cần là người nàng ta để ý thì người khác đừng hòng khi dễ họ; nếu đã khi dễ người mà nàng ta quan tâm thì kẻ đó sẽ có một kết cục vô cùng thảm. Còn thể thảm ra sao mời tham khảo cái chết trong sách của "Tô Ngưng Mi"

"Tiểu Mi, ngày mai chị với em cùng đi dạo phố đi" Trình Dung cười cười nhìn Tô Ngưng Mi. Tô Ngưng Mi bới thêm bát cơm nữa, cũng không ngừng đầu lên, phồng miệng lên, tiếng nói cũng không được rõ ràng: "Ngày mai em có hẹn cùng đi dạo phố với Lục Yên, Lư Lan, không có thời gian bởi chị được rồi. Chị cũng biết họ không thích chị mà, em cũng không thể đưa chị đi cùng để chị phải chịu sự xem thường của họ."

Lục Yên cùng Lư Lan là bạn tốt của nàng, hai người đều là con nhà giàu có, tính cách cũng không sai; cũng đã từng nói với "Tô Ngưng Mi" về chuyện hai mẹ con họ Trình kia cũng không phải người tốt gì, nhưng "Tô Ngưng Mi" cũng không nghe vào tai. Trong sách, hai người bạn kia là người qua đường, lúc tận thế mới tới, vì trong nhà không có tồn vật tư nên phải đi ra ngoài tìm đồ ăn, cuối cùng bị Zombie phân thực. Trong sách cũng chỉ miêu tả có vậy, có thể thấy họ là nhân vật qua đường đến mức nào.

Ngày mai Tô Ngưng Mi thực muốn tìm các nàng, chủ yếu vì Tô Ngưng Mi muốn mua máy phát điện năng lượng mặt trời, nàng không muốn mua đồ trong nước vì chất lượng không ra gì, đây không phải phương pháp hữu ích đối với nàng. Ba Lục cùng ba Lư có quan hệ quen biết rộng, nói không chừng có thể giúp nàng. Hơn nữa nàng cũng muốn để cho Lục Yên cùng Lư Lan mua chút vật tư tồn trong nhà; thân là bạn tốt mà nàng lại biết rõ hướng đi của kịch tình nên nàng không thể nhìn hai người họ chết như vậy được. Mọi người trong nhà nghe nàng nói vậy cũng không nói gì nữa. Ăn cơm chiều xong, Tô Ngưng Mi cùng vú Phùng đi rửa bát, nhìn khuôn mặt hiền lành của vú Phùng, Tô Ngưng Mi cười tủm tỉm đặt tay lên vai bà: "Vú Phùng, con thấy mấy ngày nay trên mạng có rất nhiều bài thiếp tận thế, bà mau ra ngoài mua chút vật tư để phòng đi, đâu sao có phòng bị tốt vẫn yên tâm hơn phải không?"

Vai diễn trong sách của vú Phùng cũng là người qua đường, sau này là bị chết vì đói. Vú Phùng rửa sạch bát cất lên tủ, cười nói: "Cũng đã sống cả đời, vú cũng không tin mấy cái kia, tất cả đều là gạt người. Tiểu thư, con cũng không thể đối lão gia như vậy, lúc trước đồ cưới phụ nhân để lại cho con đều đang ở chỗ lão gia. Nếu con không nghe lời lão gia, vú sợ đồ sẽ bị hai mẹ con nhà kia lấy đi. Tiểu thư không phải vú nói họ xấu nhưng dù sao con vẫn phải để tâm chứ. Con cùng phụ nhân đều lương thiện giống nhau."

Lão gia cùng phụ nhân theo lời vú Phùng là Trần Đức Thanh cùng mẹ Tô. Vú Phùng theo mẹ Tô gả cho Trần Đức Thanh thì vú cũng ở lại đây làm bảo mẫu, có thể nói vú là người nhìn Tô Ngưng Mi lớn lên. Tô Ngưng Mi cười nói: "Được rồi, con sẽ nhớ kỹ", Nàng cũng không muốn nói nhiều, với tính cách quật cường của vú thì khẳng định bà sẽ không đi mua vật tư, nàng tính sau khi mua xong sẽ để người trực tiếp đem đến Phùng gia.

Tô Ngưng Mi trở về phòng khoá trái cửa lại lập tức tiến vào không gian. Chuyện xảy ra vừa rồi đã khiến nàng ý thức được nàng chỉ là vật hi sinh, có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào nên việc quan trọng nhất là phải nhanh chóng tu luyện, đem quyền Luyện khí cơ bản ra làm theo từng bước trong sách. Ngồi xếp bằng, 2 tay đặt trước bụng, 2 mắt nhắm lại, hơi thở tự nhiên, đây là tụ chân khí, nàng muốn học tụ chân khí để dồn khí vào đan điền trước. Tô Ngưng Mi làm từng bước một, ngồi xếp bằng 1 giờ mà vẫn chưa cảm giác được gì; lại ngồi thêm 2 giờ nữa mà vẫn như trước không có phản ứng gì, đến khi nàng đứng dậy thì hai chân đã tê rần. Nàng khóc không ra nước mắt, quả nhiên là vật hi sinh, nàng bắt đầu đi hành nghề. Ngày thứ hai, Tô Ngưng Mi đem toàn bộ trang sức đi cầm cố được 700 vạn. Ngày hôm trước nàng mua vài thứ kia đã mất hết 500 vạn, hiện giờ nàng chỉ còn một ngàn 200 vạn, nàng sợ máy phát điện năng lượng mặt trời của nước ngoài sẽ rất đắt. Đi tìm Lục Yên cùng Lư Lan, nói với họ chuyện nàng muốn mua máy phát điện năng lượng mặt trời, tốt nhất là của nước ngoài; 2 người kia liền gọi điện cho ba bà của mình. Ba Lục nói hẳn có quen biết người bán, đại khái 3 ngày sau sẽ lấy được hàng, cần 800 vạn. Tô Ngưng Mi liền để ba Lục đặt hàng sau đó đem 800 vạn đưa cho ba Lục, nhờ ba Lục sau khi nhận hàng sẽ đưa đến nhà xưởng. Cúp máy xong, Tô Ngưng Mi trút ra hơi thở nhẹ nhõm.

Hai người bạn tốt kia nhìn nàng tò mò: "Tiểu Mi, tự dung cậu lại mua thứ kia làm gì?" Tô Ngưng Mi trừng mắt nhìn các nàng, cười nói: "Tận thế sắp đến, không chừng về sau sẽ rất cần đến. Đúng rồi, các cậu cũng mau đi tồn vật tư, đề phòng vạn nhất đi"

Lục Yên cười to, vỗ vai Tô Ngưng Mi một phen: "Tiểu Mi, cậu xem cậu ngọc chưa kìa, mấy thứ này người cũng tin sao, mình thấy cậu không nên tiêu tiền uống phở, không bằng để lại mà ra ngoài sống một cuộc sống thoải mái đi..."

"Cũng đúng, không phải tin tức nào cũng có thể tin được" Lư Lan phụ họa. Tô Ngưng Mi biết 2 người bạn này sẽ không tin, tự nhiên cũng sẽ không mua đồ. Bắt đầu đi nàng đành cùng bọn họ đi dạo 1 vòng sau đó theo 2 người này trở về nhà. Tô Ngưng Mi tiếp tục đi mua vật tư như lò vi sóng, khí than linh tinh, cuối cùng còn mua một chiếc Hummer H3, lại mua rất nhiều xăng, trên cơ bản là nghĩ gì mua nấy. Hiện tại nàng vẫn còn 200 vạn chưa dùng hết, đồ ăn cũng đã tràn đầy. Còn lại bao nhiêu tiền nàng đều mua đồ ăn trực tiếp đưa đến Lục gia, Lư gia cùng Phùng gia, chọc cho 2 người bạn cùng vú Phùng gọi điện thoại đi cười cười nàng. Ba ngày sau, ba Lục liền đem máy phát điện đến nhà xưởng. Còn lại hai ngày, Tô Ngưng Mi mỗi ngày đều ngồi trong không gian luyện khí. Thật không có biện pháp a, ai bảo thể chất của nàng là vật hi sinh nên chỉ cần có thể tu luyện, việc gì nàng cũng làm. Thời gian 2 ngày nháy mắt đi qua, hai ngày này Trình Dung vẫn luôn lo lắng, không biết nàng ta từ đâu kiếm được chút tiền liền mua thật nhiều đồ ăn chất đầy trong nhà. Ban đêm, Tô Ngưng Mi lại ngồi ở trong không gian vài giờ mới đi ra rửa mặt chải đầu. Lúc sau vì nàng có chút đói bụng liền đi xuống phòng bếp dưới lầu làm chút đồ ăn. Vừa mới đi đến cửa phòng bếp liền nghe thấy tiếng Trình Dung thất kinh truyền ra từ trong nhà bếp: "Ba bà! Ba muốn làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Nghe thấy thanh âm thất kinh, lặng lẽ đi đến phòng bếp nhìn qua khe cửa thì thấy người ba thích chiếm tiện nghi của nàng đang ôm Trình Dung từ phía sau lưng, Trình Dung sắc mặt xanh mét, vừa sợ lại hoảng, vừa thẹn lại vừa giận. Tô Ngưng Mi khéo miệng cười cười, tươi cười âm hiểm, Trần Đức Thanh có cảm tình đối với Trình Dung, thường xuyên quấy rầy Trình Dung, có điều chưa từng hành động liều lĩnh như vậy.

"A Dung, ba ba thích con.....A Dung..." Trần Đức Thanh một tay ôm thất lưng Trình Dung, một tay vén áo ngủ của Trình Dung lên, bàn tay mon trón từ trên đùi nàng mà lần lên phía trên. Tô Ngưng Mi nhìn nhanh từ bờ mông rấn chắc lên đến cấn cổ trắng mịn của Trình Dung không khỏi nuốt nước miếng ực một phát. Quả nhiên là nữ chủ a, mặc quần áo thì trông cứng nhắc, nhưng khi cởi quần áo ra thì tuyệt đối là hàng cực phẩm. "Ba ba, ba tính làm cái gì, mau dừng tay lại, nếu không con sẽ gọi người!" Trình Dung xấu hổ, nước mắt rơi đầy mặt, ra sức giãy dụa, càng chọc cho Trần Đức Thanh rên lên một tiếng động tác trên tay lại càng thêm nóng vội. Trình Dung rơi lệ đầy mặt, Tô Ngưng Mi đứng xem ở bên ngoài thì hai mắt phát sáng lờ lờ.

Trần Đức Thanh liếm một bên tai nàng ta, lại mới như thì thào: "A Dung, con thật đẹp, A Dung, ba yêu con,....."

"Ba, con là con gái của ba a...ba, ba làm vậy sẽ làm mẹ con thất vọng. Ba, van cầu ba thả con ra đi, con...con sẽ coi như việc này chưa từng xảy ra" Trình Dung bây giờ mới chỉ là nữ sinh yếu đuối, làm sao cự lại được sức lực của Trần Đức Thanh, nàng ta chỉ đành đau khổ cầu xin, hi vọng hắn ta sẽ thả nàng ta ra.

"Chúng ta dù sao cũng không có quan hệ huyết thống, A Dung, về sau ba sẽ đối đãi thật tốt với hai mẹ con các con." nói xong, hắn mặc kệ Trình Dung đang khóc lóc cầu xin, một tay đã tự tháo thất lưng chính mình.

Trình Dung thấy vậy, biết cơ hội đã tới liền thừa dịp Trần Đức Thanh còn đang vội vàng tháo thất lưng mà ngẩng đầu cấn một ngụm vào vành tai của hắn. Trần Đức Thanh bị đau liền buông lỏng Trình Dung ra.

Trình Dung hoảng loạn lau nước mắt trên mặt, đá thẳng đầu gối lên hạ bộ đang ngóc đầu dậy của hắn khiến hắn đau đớn che hạ thể lại xoay người ngã xuống đất. Tô Ngưng Mi xem đến màn này liền vội vàng trốn ra mặt sau tủ lạnh. Vừa trốn xong liền nhìn thấy Trình Dung che mặt khóc chạy vội lên lầu.

Tô Ngưng Mi âm thầm thất lạc (thất vọng + lạc lõng), chỉ thiếu một chút nữa thôi là trình tiết của nữ chủ sẽ không còn thật là đáng tiếc a. Tình huống này cũng giống y đúc trong sách, chỉ cần là người nào có cảm tình với nàng ta. từng có quan hệ thân mật với nàng ta đều là soái ca tài giỏi, bất quá đều chưa tiếp cận được nàng thì đều bị tách đi. Giống như Trần Đức Thanh, dù đã ngoài 40 nhưng được bảo dưỡng khá tốt nên thân hình cao lớn, cũng coi như anh tuấn. Chẳng qua là đến khi chết vẫn không được nếm thử qua tư vị của Trình Dung. Trần Đức Thanh vẫn ôm hạ thể như cũ, thỉnh thoảng lại kêu lên vài tiếng aa, hiển nhiên vừa rồi Trình Dung xuống chân không hề lưu tình.

Sờ bụng đói đang biểu tình, Tô Ngưng Mi nghĩ nghĩ, thần khí thanh sáng đi vào nhà bếp. Lại thấy Trần Đức Thanh đang nằm trên nền liền làm một bộ mặt kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn: "Ba, người...người vì sao lại ngủ trên đất?"

"Ba...ba không cẩn thận bị ngã...." Trần Đức Thanh khẽ run run nói, vì không muốn cho con gái nhìn ra điều gì kì lạ nên không dám dùng tay ôm hạ thể mà chỉ để lại trên đùi rồi đi Tô Ngưng Mi ghen lời: "Ba, cái kia...có cần con điu bả đúng lên không?"

Trần Đức Thanh run run hàm răng: "Không...không cần...để ba đi nằm nghỉ một lúc...."

Tô Ngưng Mi cũng không quản hắn, vui vẻ đi vào bếp lấy ra một khối thịt bò không xương làm bít tết, lại rót một ly rượu nho thoải mái đi lên phòng khách hừng thụ. Đến khi Tô Ngưng Mi ăn xong, đem mâm bát xuống phòng bếp thì lúc này Trần Đức Thanh mới khẽ run run cố đứng lên, bước từng bước một chậm rì rì đi ra ngoài. Tô Ngưng Mi thấy hắn như vậy thì cười đến mức không thấy mắt đâu: "Ba, có muốn con điu ba đi lên lầu không?"

Mặt Trần Đức Thanh càng đen xuống như than: "Không cần...."

Mắt xem đã nghiền, bụng cũng đã no, Tô Ngưng Mi khoan khoái đi lên lầu trở về phòng ngủ. Sáng sớm hôm sau, Tô Ngưng Mi bị đánh thức bởi tiếng kêu thảm thiết trong phòng khách của Trình Văn Quân. Tô Ngưng Mi như cá chép lặn lộn mà đứng lên, mặc quần áo lung tung trên là tuất sam dưới là quần jeans vội vàng chạy xuống lầu. Nàng biết hôm nay chính là tận thế, vào 8h ngày hôm nay, bệnh độc sẽ thống nhất bùng nổ trên toàn thế giới. Người nào không có kháng thể thì toàn bộ thân mình sẽ trở thành hoại tử nhân (zombie); người có kháng thể trong người mà bị thương do bị zombie cào, cắn thì hoặc sẽ trở thành zombie hoặc sẽ được thức tỉnh dị năng, trở thành Dị năng giả. Chỉ có điều tỷ lệ trở thành Dị năng giả cũng vô cùng nhỏ, chỉ khoảng một phần vạn.

Vọt xuống lầu, Trình Văn Quân đang che miệng hoảng sợ ngồi ở trên sofa nhìn chăm chăm vào cái tivi trước mặt, Trình Dung ở bên cạnh an ủi nàng ta, "Mẹ, đừng sợ, không có việc gì đâu"

Trần Đức Thanh ở bên cạnh sắc mặt cũng xanh mét, hiển nhiên cũng là bị kinh sợ không hề nhẹ. Tô Ngưng Mi giương mắt nhìn vào trong tivi liền thấy trong tivi huyết tinh khắp nơi, mà người phóng viên trong tay dù vẫn nắm chặt microphone nhưng cả người cũng đã huyết nhục mơ hồ; còn có mặt vài người như là phát thanh viên nhưng hốc mắt đã hăm sâu đang ở trên người hắn cấn cấn, nhắm nhắm nuốt cả một khối thịt. Màn hình lay động một chút, bên trong còn truyền đến những tiếng khóc, tiếng hét chói tai.

Trình Văn Quân nắm chặt cánh tay Trình Dung, khóc như hoa lê dầm mưa: "A Dung, rốt cuộc đây là xảy ra chuyện gì? Đều là giả đúng không? Sao....tại sao lại có chuyện như vậy? Thật đáng sợ..."

Trình Dung vỗ vỗ lưng nàng: "Mẹ, đừng sợ, không có việc gì, đừng sợ...." Tô Ngưng Mi xem hình ảnh cũng cảm thấy ghê tởm không chịu được. Cảm giác khi đọc sách so với tự mình trải qua những chuyện này thật khác biệt, nàng yên lặng ngồi vào sofa.

Hôm nay vú Phùng nghỉ phép, là do Tô Ngưng Mi không cho bà đến cho nên bây giờ trong nhà họ Tô cũng chỉ còn 4 người. Tiểu khu nơi Tô Ngưng Mi xem như là tiểu khu của những người giàu có, đa số đều là phục thức lâu. Bên ngoài cửa sổ tiểu khu cũng truyền đến tiếng hét chói tai. Trần Đức Thanh sắc mặt khó coi đi đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Tô Ngưng Mi cùng Trình Dung cũng đi theo nhìn qua cửa sổ. Hiện tại mới là sáng tinh mơ, bình thường thì 6-7h sáng sẽ có rất nhiều người già đang rèn luyện thân thể. Bởi vì là khu của người giàu nên sáng sớm những người trẻ tuổi đã thức dậy đi làm nên trong tiểu khu tất cả đều là người già. Cũng có vài người mẹ đem theo con nhỏ đi tản bộ, còn bây giờ tất cả chỉ là một mảnh huyết tinh...

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tô Ngưng Mi đứng trên lầu hai nhìn tình nhất thanh nhị sở, núi già được kiến tu tinh mỹ rất khác biệt bây giờ lại là chỗ nằm của vài cỗ thi thể, mấy cỗ thi thể đều dưới tình trạng bị khai tràng phá bụng, huyết nhục mơ hồ, cỗ thi thể nội tạng đều đã bị zombie moi ra không còn một mảnh. Trong đó có người bị zombie sinh đôi cắn đứt cánh tay mà vẫn còn sống, nhưng nước mắt đã đầy mặt, vừa đi vừa gào lên, trên mặt chỉ còn sự tuyệt vọng nồng đậm.

Còn có mấy zombie đang há miệng to, ăn từng ngụm ruột, nội tạng mới được moi ra, khoé môi nhếch lên mang theo máu và thịt, nhìn ghê tởm vô cùng.

Cách đó không xa có một người mẹ đang bảo hộ đứa con nhỏ mập mạp đáng yêu của mình ở bên dưới thân mình. Vài cái zombie trên người nàng đang cắn cắn trên người nàng ta, còn nàng ta đã không còn hơi thở từ lâu nhưng vẫn gất gao bảo hộ con nhỏ dưới khuỷu tay, đứa nhỏ bị dọa khóc lớn, trong miệng kêu mẹ mẹ, nhưng mẹ nó đã mãi mãi không thể nghe được tiếng kêu của nó nữa. Tô Ngưng Mi nhìn thấy cảnh đó thì trong lòng khó chịu vô cùng, cảm giác này rất chân thật, cùng thời điểm nàng đọc sách thì cảm thụ hoàn toàn khác biệt, nhìn thấy đứa nhỏ bị vài zombie lôi ra rồi cũng chết theo mẹ nó, Tô Ngưng Mi cũng không nhìn được nữa, xoay người trở lại ngồi xuống sofa.

Nàng hít một hơi thật sâu, hiện tại nàng không có biện pháp gì có thể giúp được họ, đến bản thân nàng còn chưa tự bảo hộ được chính mình, dẫu đồng tình thì cũng chẳng có tác dụng gì, thậm chí nếu bây giờ nàng ra ngoài thì cũng chỉ còn con đường chết.

Trình Dung và Trần Đức Thanh nhìn xong cũng đồng dạng sắc mặt trắng bệch, rốt cuộc cũng không chịu được nữa trở lại phòng khách, ngồi xuống sofa. Trình Văn Quân thì vẫn khóc nức nở như trước, bên cạnh Trình Dung cũng ôm bờ vai an ủi nàng ta: "A Dung, hiện tại bên ngoài tình huống như thế nào? Có phải cũng giống như trong TIVI không?" Trình Văn Quân gất gao cầm lấy cánh tay Trình Dung, dường như chỉ cần Trình Dung trả lời là "đúng" thì nàng ta có thể ngất xỉu ngay lập tức.

Nhìn thoáng qua mẹ kế đang nũng nịu, Tô Ngưng Mi âm thầm bùi bùi, lúc ở trên giường cũng không thấy nàng ta mảnh mai như vậy mà chỉ thấy phóng túng vô cùng, rõ ràng là già rồi. Trình Dung yên lặng gật gật đầu, Trình Văn Quân lại bụm mặt lên khóc ô ô. Trần Đức Thanh sắc mặt thoáng qua chút không kiên nhẫn, nhíu nhíu mày: "Văn Quân, đừng khóc, tuy rằng sự việc đã như vậy, nhưng không phải chúng ta vẫn sống tốt đó sao?" A Dung còn mua về nhiều đồ ăn như vậy cũng đủ để chúng ta vượt qua một đoạn thời gian rồi, anh tin tưởng quốc gia sẽ không mặc kệ chúng ta, khẳng định tai nạn này sẽ sớm qua đi thôi." Tất cả mọi người đều trầm mặc, ở đây giờ chỉ còn mình hắn đang lăm bằm lâu bầu.

Trong khoảng thời gian ngắn chỉ còn nghe thấy tiếng khóc của Trình Văn Quân đang hoà cùng tiếng gào khóc thảm thiết ở bên ngoài. "Mẹ, được rồi, đừng khóc, con đi phòng bếp làm chút đồ ăn" Trình Dung nói xong liền hướng về phía phòng bếp mà đi tới.

"Ta đi hỗ trợ" Trần Đức Thanh cũng đứng dậy đi theo. Sắc mặt Trình Dung lại trắng bệch, buông xuống hai tròng mắt thoáng qua chút phẫn hận, nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua khiến nàng ta lại ghê tởm một trận.

Trình Dung cuống quýt kéo Tô Ngưng Mi đang ngồi trên sofa lại gần mình: "Tiểu Mi, em cùng chị vào phòng bếp làm đồ ăn đi." Nói xong ngẩng đầu liếc Trần Đức Thanh một cái, giọng điệu lạnh như băng: "Ba, không cần ba hỗ trợ, Tiểu Mi có thể giúp đỡ con." Tô Ngưng Mi căn bản sẽ không nghĩ tới, ai nghĩ Trình Dung khí lực mạnh hơn dám kéo nàng vào phòng bếp.

Vào phòng bếp Tô Ngưng Mi có chút vô tình dựa vào cánh cửa nhìn Trình Dung bạn tới bạn lui. Vừa rồi xem một màn kích thích thị giác kia nàng còn chưa có được xem đã nghiền. Đang nghĩ người thì di động trong túi vang lên, Tô Ngưng Mi vừa lấy điện thoại ra thì thấy người gọi là Lục Yên. Hiện tại tận thế mới đến, thiết bị thông tin còn chưa bị tê liệt, đại khái là một tuần sau các thiết bị điện tử như tivi, hệ thống cấp nước, internet sẽ đều bị tê liệt.

Tô Ngưng Mi nhấn phím kết nối, bên trong lập tức vang lên tiếng nói mang theo tiếng khóc nức nở của Lục Yên: "Uy, Tiểu Mi, mình là Lục Yên, ô ô, tại sao lại như vậy a, bên ngoài có rất nhiều zombie, thật là khủng khiếp a" Sau đó Tô Ngưng Mi nghe thấy bên trong truyền đến tiếng của ba Lục: "Tiểu Yên con đừng khóc, có nói lời cảm tạ với Tiểu Mi chưa?"

Lúc này Lục Yên mới nghẹn ngào nói: "Tiểu Mi, cảm ơn cậu a, vậy mà mấy hôm trước mình còn cười chê cậu, nếu không nhờ cậu cẩn thận nếu không chỉ sợ cả nhà mình sẽ không chống đỡ được mấy ngày, đồ ăn cậu mua cũng đủ cho cả nhà mình kiên trì thêm một đoạn thời gian thật dài..."

Tô Ngưng Mi nói "Được rồi, Tiểu Yên, đừng khóc, về sau... sẽ tốt..." nàng biết về sau chẳng những không tốt, trái lại còn tồi tệ hơn. Khẳng định quốc gia sẽ không quản bọn họ, chẳng qua khắp nơi sẽ thành lập căn cứ, người bình thường có thể đến căn cứ hoặc không, nhưng nếu muốn đi căn cứ thì phải tự thân vận động. Căn bản Quốc gia sẽ không đến tận cửa đón người.

Nga, nàng sai làm rồi, họ sẽ đi đón, chẳng qua tất cả những người được đón đều là những người có cống hiến với quốc gia hoặc người có quyền thế ngập trời. "Tiểu Mi, cảm ơn cậu a" Lục Yên lại nói lời cảm tạ. Hiển nhiên Lục Yên bị dọa không nhẹ, nói lời nhai một với Tô Ngưng Mi một hồi lâu mới để cho ba Lục bên cạnh tắt máy điện thoại. Sau đó là Lư Lan, vú Phùng đều gọi điện tới cảm tạ Tô Ngưng Mi đã đem đồ qua, tắt điện thoại của vú Phùng, Tô Ngưng Mi thờ dài.

Lúc này Trình Dung cũng đã làm cơm xong, nấu một nồi cháo gạo, sữa đậu nành, tráng bốn quả trứng gà, lại nướng 4 điều lạp xưởng: "Tiểu Mi, hỗ trợ chị đem đồ ăn ra ngoài đi thôi" Tô Ngưng Mi bưng đồ ăn ra phòng khách bên kia, nhìn thấy Trình Văn Quân đang sờ lỗ tai Trần Đức Thanh nghi hoặc nói: "Đức Thanh, lỗ tai anh sao vậy? Sao lại bị xước da?"

Sắc mặt Trần Đức Thanh có chút cứng nhắc: "Ngày hôm qua...ban đêm đứng dậy đi toilet...không cẩn thận bị đụng"

Trình Dung từ phía sau Tô Ngưng Mi đi ra nghe thấy câu nói kia, sắc mặt khó coi, bưng mâm đi nhanh. Bốn người yên lặng ăn bữa sáng, Trình Văn Quân u buồn ngồi trên sofa, cửa sổ sớm bị Trần Đức Thanh đóng chặt lại cách ly với tiếng khóc, tiếng thét chói tai ở bên ngoài, trong phòng yên tĩnh có chút quỷ dị.

"Con trở về phòng" Tô Ngưng Mi chuẩn bị trở về phòng vào trong không gian luyện khí. Tận thể đã tiến đến, nàng lại không có biện pháp tự bảo vệ mình, huống chi nàng lại là vật hy sinh che ở trước đầu sống ngon gió. Không có người để ý đến nàng, nàng cũng yên lặng ở trong thế giới của bản thân. Trở về phòng, Tô Ngưng Mi lập tức khoá trái cửa phòng. Nhìn thấy laptop đặt ở đầu giường, nàng tính toán lên mạng xem chút tin tức xem trên internet nói gì về tận thể. Bật máy tính mở ra các trang web lại thấy toàn bộ đều có quan bài thiếp tận thể, nhưng lại chẳng có chút tin tức hữu dụng nào.

- "Thế giới này bị làm sao? Tận thể tiến đến, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

- "Ta ở tại XXX tỉnh XXX thị Xx phố XX tiểu khu 415, cả nhà ta đều thành zombie, ai tới cứu ta, cứu ta a...."

- "Cả nhà không cần hoảng sợ, quốc gia khẳng định sẽ tới đón chúng ta..." - "Của cái của ta đáng giá mấy triệu, muốn thuê người bảo tiêu, ta ở tại..."

Xem xong mấy tin tức vô dụng kia, Tô Ngưng Mi đóng máy tính bắt đầu tiến vào không gian, trong không gian linh khí tràn đầy, Tô Ngưng Mi đi vào nhà gỗ nhỏ dựa theo tư thế ngồi trong Luyện khí công pháp. Nàng ngồi xuống hít thở tinh tâm, bắt đầu cảm ứng linh khí.....

Có lẽ là do buổi sáng bị kích thích nên lần này Tô Ngưng Mi chỉ ngồi tĩnh tọa một giờ liền cảm thấy có sự khác biệt so với lúc trước, dường như cảm giác được khí thể tiến nhập vào trong thân thể, trong có chút hôn trầm (hôn ninh+âm trầm) cũng trong nháy mắt được thanh minh (thanh sáng +minh nắn) hơn rất nhiều. Loại cảm giác này rất kỳ diệu khiến nàng cũng không rõ cuối cùng nên diễn tả như thế nào, liền nhanh dựa theo công pháp đem linh khí dẫn vào cơ thể chạy theo hai điều kinh mạch trong cơ thể, để linh khí tắm đẫm hai điều kinh mạch.

Tô Ngưng Mi lần lượt dẫn khí nhập thể mà không có chút cảm giác mệt mỏi cùng thiếu thú vị nào. Thẳng đến khi ngoài cửa phòng vang lên tiếng bang bang, Tô Ngưng Mi mới chậm rãi mở mắt, phát hiện không gian đã lớn gấp đôi so với lúc trước. Nàng biết không gian này cũng có thể thăng cấp, thời điểm lần đầu tiên dẫn khí nhập thể thì không gian cũng sẽ lớn lên theo. Sau khi đã đến Trúc Cơ kỳ thì mọi tài vật trong không gian sẽ được hiện ra triệt để. Không gian lớn gấp đôi so với lúc trước, xuất hiện thêm trên mặt đất một cái hồ nước trong suốt trông thấy cả đáy, bên trong còn có cá tôm nhỏ bơi qua bơi lại. Tô Ngưng Mi biết đây chỉ là hồ nước bình thường, phải chờ đến Trúc Cơ kỳ linh tuyến mới xuất hiện.

Ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa: "Tiểu Mi, đi ra ăn cơm." Tô Ngưng Mi vội vàng ra khỏi không gian, lên tiếng: "Chị, chờ chút em ra liền".

Mở cửa phòng ra liền thấy Trình Dung xinh đẹp đứng ở ngoài cửa, trên mặt mang theo một cổ vui mừng khó có thể che dấu. Tô Ngưng Mi có chút nghi hoặc: "Chị, xảy ra chuyện gì mà khiến chị cao hứng như vậy?"

Trình Dung cười cười: "Không có việc gì, nhanh đi xuống lầu ăn cơm đi, cơm trưa chị đã làm xong rồi" Đi theo Trình Dung xuống lầu, Tô Ngưng Mi nhìn người phía trước cả người đều tản ra sự tự tin cùng vui sướng, nàng lại cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, đến cùng đã phát sinh sự tình gì với Trình Dung? Đi xuống lầu, trên bàn cơm đã bày đồ ăn: 4 bát cơm gạo, cà nước tôm viên, cá Lư hấp, du mạch xào tỏi, hoa lan tây thanh sao...

Ăn cơm, Tô Ngưng Mi đứng bên cạnh cửa sổ nhìn thoáng qua bên ngoài lại phát hiện bên ngoài căn bản không có người sống nào mà chỉ toàn zombie đang lảng vảng du dương.... Đúng vậy, hiện tại tận thể vừa mới tiến đến, người bình thường trong nhà đều trừ đồ ăn trong vòng vài ngày, hơn nữa tai họa đến bất thành linh nên mọi người không ai dám đi ra ngoài; chờ thêm vài ngày nữa khi hết tầm quan trọng của đồ ăn rồi, mọi người sẽ không có ai ngồi ở nhà chờ chết mà tất cả sẽ đi ra ngoài tìm kiếm đồ ăn. Nhíu mày nhìn zombie du dương ở bên ngoài, Tô Ngưng Mi liền nghe thấy tiếng Trình Dung ở phía sau: "Mẹ, mẹ đi lên phòng cùng con một chút, con có chuyện muốn nói với mẹ"

Tô Ngưng Mi trong tâm vừa động quay đầu liếc một cái nhìn Trình Dung liền thấy vẻ mặt không che giấu nổi vui sướng của nàng ta. Lúc này tâm tình Trình Văn Quân vẫn đang không vui như trước: "A Dung, có việc gì không thể nói ở trong này sao?"

Trình Dung kiên trì muốn đi lên lầu, Trình Văn Quân chỉ đành phải cùng Trần Đức Thanh đánh thanh tiếp đón liền đi theo lên lầu. Nhìn thấy bóng dáng hai người biến mất chỗ cầu thang, lại nhìn thấy Trần Đức Thanh đứng dậy đi toilet, Tô Ngưng Mi liền rón ra rón rén đi lên lầu, lặng lẽ đứng ở ngoài phòng Trình Dung, ghé lỗ tai vào trên cánh cửa phòng. Bên trong vang lên tiếng đề nén được vui sướng của Trình Dung: "Mẹ, con muốn nói cho mẹ nghe một chuyện, trước tiên mẹ cũng không cần kinh hoảng....."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Một lúc sau, Tô Ngưng Mi nghe thấy trong phòng, Trình Văn Quân cúi đầu kinh hô một tiếng: "A a....A Dung, đây là có chuyện gì? Sao.... Vì sao trên ngón tay con có....đây là tia chớp đi? Có phải mẹ nhìn lầm rồi hay không?"

Trình Dung lộ ra kích động cùng vui sướng vô hạn: "Mẹ, người không nhìn lầm, thời điểm buổi sáng hôm nay khi con phát hiện cái này thì cũng hoảng, đây là như là lời dị năng. Trước kia con xem tiểu thuyết cũng có tình huống này, tận thế tiến đến là thời điểm loài người thức tỉnh dị năng, có người là lời dị năng, có rất nhiều phong dị năng, có rất nhiều hoá dị năng, có rất nhiều không gian dị năng....Mẹ, rất thần kỳ phải không? Mẹ, con còn muốn nói cho mẹ biết, con còn có không gian dị năng, con là song hệ dị năng, có điều diện tích không gian không lớn, chỉ có vài mét vuông... Hẳn là có thể thăng cấp. Mẹ, ở tận thế có hai dị năng này là chúng ta đã có năng lực tự bảo vệ bản thân, nói không chừng còn có thể có chút thành tựu trong sự nghiệp...."

Rốt cuộc Tô Ngưng Mi vẫn không nghe nổi nữa, nàng chỉ cảm thấy cả người một trận rét run. Dù cho nàng cướp mất không gian mà ban đầu nữ chủ nên có, ngăn trở nàng ta thành tu chân thì sao chứ? Không phải nàng ta vẫn thức tỉnh lời dị năng cùng không gian dị năng đó sao? Cùng hướng đi của kịch tình chẳng có biến hoá gì lớn.

Đần độn trở về phòng, Tô Ngưng Mi ngồi xếp bằng trước hồ trong không gian, chỉ cảm thấy từng trận đau đớn sau óc. Nàng cố gắng mấy ngày, đại khái hướng đi của kịch tình cũng không có biến hoá gì, tận thế tiến đến, Trình Dung có lời dị năng cùng không gian dị năng, đây là không phải có ý nàng là nữ vật hi sinh hạng nhất, sau này nhất định sẽ đi theo hướng của kịch tình bị đàn thú gian dâm đến chết hay sao? Gắt gao nắm chặt bàn tay, Tô Ngưng Mi đứng dậy đi đến nhà gỗ nhỏ. Hiện tại nàng muốn khởi động trận pháp biến dị lời linh căn, đối với con đường tu chân sau này của nàng sẽ rất tốt, nói không chừng còn có thể thay đổi vận mệnh, nếu cái biến không xong thì đề trận pháp kia đánh cho hồi phi yên diệt vẫn còn tốt hơn bị đàn thú kia gian dâm đến chết.

Vào nhà gỗ nhỏ, nàng rút trang giấy biến vàng từ trong luyện khí công pháp ra, mặt trên có viết cách khởi động trận pháp như thế nào. Tô Ngưng Mi nhìn hết trang giấy kia cả nửa giờ, cuối cùng vẫn ra khỏi nhà gỗ đi đến chỗ trận pháp, cắt một vết trên ngón tay, máu rơi xuống chỗ đất có màu vàng, lập tức một trận kim quang sáng lên chói mắt, trên mặt đất là các loại chú trận pháp. Do dự sau, Tô Ngưng Mi vẫn dựa theo chữ viết trên trang giấy mà sải bước vào giữa trận pháp.

Đi vào, Tô Ngưng Mi cảm thấy cả người giống như hít thở không thông, phía trên bầu trời vang lên từng trận oanh lời. Tô Ngưng Mi vừa ngẩng đầu thấy vậy, cả người liền choáng váng, nàng thế nhưng lại thấy một đạo oanh lời đang hướng về phía nàng đánh thẳng xuống. Bản năng muốn chạy ra bên ngoài nhưng một chân còn chưa kịp nâng lên thì cái tia chớp kia đã chạy vội tới trước mặt mà trực tiếp đánh lên đỉnh đầu của nàng.

Lập tức quần áo nàng liền biến thành tro bụi, toàn bộ thân mình nàng cũng đen như mực, mái tóc đẹp của nàng giờ cũng bị đánh rối thành tổ chim. Tô Ngưng Mi chỉ cảm thấy toàn bộ cơ thể mềm nhũn run lên, đầu óc nàng thanh tỉnh dị thường, bên tai lại vang lên tiếng oanh lời. Nàng khóc không ra nước mắt, ai tới cứu nàng a, bị đánh xuống như vậy nàng chỉ còn nước hồi phi yên diệt. Trên tờ giấy kia cũng không có viết tiến vào trận pháp sẽ bị lời đánh a, còn có người khổ bức như nàng sao? Đang nghĩ như vậy, một đạo lời lại bổ xuống, toàn thân Tô Ngưng Mi chỉ còn trông mắt có thể chuyển động lên xuống.

Theo sau là đạo lời thứ 3 thứ 4 liên tiếp đánh xuống, Tô Ngưng Mi không còn cảm giác chính mình còn tồn tại hay không, chỉ có đầu óc là còn hoạt động, nàng chỉ biết kiên trì, nàng không biết còn bao nhiêu cái lời sẽ đánh xuống nữa, nàng chỉ nghĩ nàng không thể chết được, nếu chết tại đây sẽ bị hồi phi yên diệt, không chừng còn không thể đầu thai, Nàng tuy rằng thích xem tiểu thuyết thịt văn nhưng nàng còn chưa có hôn bao giờ, cho nên nàng nhất định không thể chết được, tốt xấu gì cũng phải tìm một người bạn trai để nàng tình nguyện trao thân nếm thử thịt có tư vị gì a...

Ôm tư tưởng như vậy Tô Ngưng Mi kiên trì, từng đạo lời âm vang xuống đánh lên người nàng, một lần lại một lần, Tô Ngưng Mi không nghĩ cái gì, chỉ nghĩ kiên trì, cắn răng kiên trì.

Không biết qua bao lâu Tô Ngưng Mi mới giật mình không còn thấy tiếng sấm bên tai nữa, nàng thành công rồi? Trong lòng Tô Ngưng Mi vui vẻ, rốt cuộc cả người không chịu nổi nữa ầm ầm ngã xuống đất. Nằm trên mặt đất không biết qua bao lâu nàng mới tìm lại được sự chủ động của bản thân, giật giật ngón tay, cả người vừa mỏi vừa đau, lại nằm thêm 1 giờ nàng mới miễn cưỡng đứng dậy. Nhìn xuống thân mình trống trơn Tô Ngưng Mi cười khổ, nàng không có thói quen trần truồng, vẫn là nên đi ra ngoài mặc quần áo vào.

Đi đến phòng, nhìn thấy chính mình trong gương, bỗng nhiên Tô Ngưng Mi ngây ngẩn cả người, toàn thân nàng trắng nõn, mái tóc vừa đen lại vừa nhu thuận hoàn toàn không giống với bộ dáng bị sét đánh. Nếu đã không bị sét đánh vì sao quần áo trên người nàng bị hoá thành tro bụi? Cho nên vừa rồi đến cùng có bị sét đánh hay không? Mắt thường nhìn thấy kinh lời kia là thật hay giả? Có phải tất cả đều là ảo giác của nàng? Tô Ngưng Mi phân vân không rõ, suy nghĩ hồi lâu Tô Ngưng Mi đột nhiên ngộ ra đạo, nàng cười cười; là thật hay giả thì có cái gì? Không phải nàng vẫn có thể thành công đó sao? Tu chân kiêng kỵ nhất chính là tâm ma, mà nàng như vừa này không khác gì tâm ma chứ?

Mặc quần áo đi đến nơi trắc linh căn trong nhà gỗ nhỏ, hít sâu một hơi bắt đầu đặt tay lên ông dẫn, thấy thứ xuất hiện trong ông dẫn, mặt Tô Ngưng Mi cứng ngắc...

Không phải là có thể đem ngũ linh can chuyển thành biến dị linh căn sao? Không sai, nàng đã có lời linh căn, nhưng vì sao ngũ linh căn vẫn còn tồn tại? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Ni mã, nàng nhanh chóng bị hỗn loạn! Chỉ có một linh căn thì tu luyện lên nhanh nhất, cũng dễ dàng đắc đạo nhất, còn tình huống của nàng có phải tu luyện lên sẽ càng thêm khó khăn? Tô Ngưng Mi khóc không ra nước mắt, rầu rĩ ra khỏi không gian đã nghe tiếng Trình Dung bên ngoài đang kêu nàng ăn cơm chiều, bất tri bất giác nàng đã ở trong không gian cả một buổi chiều.

Ra khỏi phòng thì thấy Trình Dung đang đứng trước cửa phòng nàng tươi cười đầy mặt: "Tiểu Mi, nhanh xuống ăn cơm đi, chị làm món tôm hùm em thích

ăn nhất đó, nếu không ăn chỉ sợ sau này trúng tôm cũng không có để ăn." Trình Dung nói xong một phen lời kéo Tô Ngưng Mi đi xuống lầu. Tô Ngưng Mi quay lại đóng cửa phòng, kết quả vừa mới lời kéo một chút đã nghe xoạch một tiếng, cửa bị nàng kéo rơi ra.

Xả...rớt? Tô Ngưng Mi nhìn chăm chăm cái cửa trên tay, đây là đang có chuyện gì xảy ra? Trình Dung nghe thấy tiếng vang phía sau thì quay đầu lại, nhìn thấy Tô Ngưng Mi đang cầm cánh cửa trên tay thì cũng ngẩn người theo, sau đó kinh hi nói: "Tiểu Mi, em thức tỉnh lực lượng rồi sao?"

Tô Ngưng Mi quần, nàng cũng có cảm giác vẫn chưa dùng hết lực, kéo kéo cửa, toàn bộ cánh cửa đều bị nàng kéo rớt, cho nên hiện tại nàng là lực lượng thức tỉnh giả sao? Là phúc lợi đãi ngộ của trận sét đánh vừa rồi? Tô Ngưng Mi cảm thấy phần nửa chuyện này có liên quan tới việc nàng bị sét đánh kia, có điều vì sao lại không đãi ngộ khác a!? Nghĩ tới việc về sau nàng phải vác Đại Khảm Đao đi dọc đường trăm zombie nàng liền cảm thấy không biết nên khóc hay cười.

Trong sách, người sở hữu biến dị cùng dị năng được gọi chung là thức tỉnh giả, Trình Dung hiển nhiên đã xem Tô Ngưng Mi thành thức tỉnh giả, Tô Ngưng Mi cũng không giải thích, hiện tại nàng đã có khả năng bảo vệ tính mạng bản thân.

Đi xuống lầu, 4 người ăn cơm chiều, Trình Văn Quân đã định dọn dẹp bát đĩa lại bị Trình Dung ngăn cản, cười tủm tỉm nhìn cả nhà nói: "Ba, mẹ, con có chuyện muốn tuyên bố với cả nhà, hôm nay con và Tiểu Mi đều trở thành thức tỉnh giả."

Trần Đức Thanh sợ hãi run lên một chút, trong lòng dường như có chút dự cảm không tốt, ngẩng đầu liền thấy Trình Dung đang theo dõi hắn ta liền nói tiếp, "con thức tỉnh lời dị năng vào buổi sáng, vừa rồi Tiểu Mi cũng thức tỉnh lực lượng." Nói xong, ngón tay nàng ta khẽ động, trên đầu ngón tay lại có chút lôi điện, ngón tay chỉ bình hoa lớn ở góc tường, bình hoa trở thành mảnh nhỏ ngay trong nháy mắt. Sắc mặt Trần Đức Thanh càng thêm tái nhợt, Trình Dung nhìn Trần Đức Thanh thật sâu, liếc một cái quay đầu nhìn Tô Ngưng Mi, cười nói: "Tiểu Mi, em cũng biểu diễn một chút đi."

Tô Ngưng Mi không có hưng trí, bất quá vẫn là biểu diễn một phen, nhẹ nhàng nhéo nhéo cái bằng gỗ, bàn gỗ "toát" một tiếng thay cho câu trả lời. Tô Ngưng Mi biết vì sao Trình Dung muốn che dấu không gian dị năng, dù sao nàng ta có lỗi dị năng đã đủ làm người ta đổ kị, nếu có thêm cái không gian dị năng không chừng sẽ khiến người đổ kị và hãm hại nàng ta, vì thế chuyện không gian dị năng nếu có thể không bại lộ thì sẽ không cần xuất ra; Trình Dung vẫn rất là cẩn thận. Trừ bỏ Trình Văn Quân cùng Trình Dung, còn lại 2 người đều không dậy nổi tinh thần, Tô Ngưng Mi vì vấn đề linh căn còn Trần Đức Thanh lại là lo lắng hãi hùng. Trình Văn Quân nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Trần Đức Thanh, nhìn hắn cười nói:

"Đức Thanh, A Dung cùng Tiểu Mi thành Thức tỉnh giả, anh không vui sao? Cho dù sau này tình hình ngày càng tồi tệ chúng ta cũng không cần sợ hãi, đã có A Dung và Tiểu Mi bảo hộ chúng ta..."

"Đương nhiên vui về..." Trần Đức Thanh giật giật khoé miệng, tươi cười dày miến cưỡng, Trình Dung nhìn thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng. Trong khoảng thời gian ngắn cả 4 người lại không ai nói gì. Đang trầm mặc thì bỗng nhiên di động của Trần Đức Thanh vang lên, lấy ra xem một chút, Trần Đức Thanh có chút do dự, cuối cùng vẫn nhấn nút tiếp điện thoại: "uy, ba..."

Đầu kia điện thoại vang lên thanh âm tinh khí 10 phần: "Đức Thanh, là ba a, thế giới bà giờ hoàn toàn rối loạn, con có biết không a? Ba cùng với mẹ con, còn có đệ đệ, muội muội cùng nhà với con ở nơi này không an toàn, trong nhà cũng không còn nhiều đồ ăn, con mau tìm người đưa người nhà đi tới tiểu khu con ở đi" (^^^)

Sắc mặt Trần Đức Thanh có chút khó coi, "Ba, ba cũng biết tình hình bên ngoài đã thành cái dạng gì rồi đó, con biết phải đến đón các người bằng cách nào a? Hiện tại bên ngoài hiện có rất nhiều cá loại quỷ a, nếu như bị chúng cắn thì biết làm sao bây giờ?..."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Thanh âm mười phần tinh khí lại tiếp tục quát lên: "Nhưng tao là người sinh ra mày! Bên ngoài dù có rối loạn ra sao thì mày cũng phải đi đón tao! Cho mày lấy người vợ có tiền như vậy, mày có tiền liền mặc kệ cả nhà không lo có phải không?!" Trần Đức Thanh lập tức gác máy.

Tô Ngưng Mi mất lạnh ngồi trên sofa nhìn xem cảnh kia, thật vất vả nuôi lớn cái sinh viên như Trần Đức Thanh, Trần Đức Thanh lại coi trọng mẹ Tô, cả ngày điên cuồng theo đuổi, sau đó mẹ Tô gả cho Trần Đức Thanh, không chỉ có đem theo đồ cưới là tài sản khổng lồ mà còn cấp cho người nhà Trần Đức Thanh mua phòng ở cách tiểu khu mà Tô Ngưng Mi ở cũng không xa.

Bình thường, rất ít khi Trần Đức Thanh đi thăm ba mẹ cùng người nhà của hắn, không ngờ tận thể đến lão nhân kia lại yêu cầu hắn đi qua đón bọn họ.

Tô Ngưng Mi biết dựa theo kịch tình trong sách Trần Đức Thanh sẽ không đi đón bọn họ, nhưng đến vài ngày sau khi trong nhà toàn gia đình kia không còn đồ ăn liền tự mình tìm cái xe, tự lái xe đến đây, đặc biệt là cả cái gia đình cực phẩm kia đều đến không thiếu một người nào, toàn bộ đều đi tới nhà họ Tô.

Trình Văn Quân có chút khần trương đi đến gần Trần Đức Thanh: "Đức Thanh, ba mẹ muốn tới đây ở sao?"

Nhị lão Trần gia luôn luôn không vừa mắt 2 mẹ con Trình Văn Quân, chủ yếu cũng là vì nhị lão cảm thấy hai mẹ con các nàng là tối lừa tiền con trai họ,

thế nhưng từ trước đến giờ họ lại không nghĩ tới tiền này căn bản đều là của con dâu trước mà không có một chút nào là tiền của con trai bọn họ.!

Trần Đức Thanh gật gù đầu an ủi Trình Văn Quân: "Đừng lo lắng, tình huống ở bên ngoài đã như thế kia nên sẽ không đi đón bọn họ được, chúng ta ở đây là tốt rồi, ở chỗ này chờ quốc gia phái đội cứu viện tới là được."

Khuôn mặt tinh xảo của Trình Văn Quân nghe nói vậy mới hiện lên một chút tươi cười, hiển nhiên là nàng ta rất e ngại nhị lão Trần gia.

Tô Ngưng Mi không muốn ở lại lãng phí thời gian nên đã chuẩn bị đi về phòng tu luyện.

Bởi vì cửa phòng bị hỏng rơi xuống, may mắn trong nhà còn có nhiều phòng. Nàng tu luyện ở trong không gian vài ngày liên tục; cũng bởi vì có thể cảm nhận được linh khí nên thậm chí nàng còn không biết buồn ngủ, một ngày nàng đều luyện khí có tới hai mươi mấy tiếng, nàng tin tưởng có thể bù lại.

Lúc này tận thể đã đi qua được 4 ngày, Tô Ngưng Mi vận hành bảy bảy bốn mươi chín cái tiểu chu thiên sau đó mới từ không gian đi ra ngoài. Bốn ngày này lực lượng trong cơ thể nàng đã được không chế một phần, sẽ không giống mấy ngày trước, nàng không ngờ tới khi nàng chạm vào vật gì vật đó đều bị hỏng ngay lập tức.

Mấy ngày nay Trình Dung cũng vội vàng luyện tập lời dạy, công việc nấu cơm liền giao cho Trình Văn Quân, mà cơm Trình Văn Quân nấu thì lại đặc biệt khó ăn; vì vậy những người trong nhà đều ăn tùy tiện gì đó để giải quyết vấn đề bụng đói. Hai ngày nay hệ thống cấp nước của tiểu khu cũng đã bị cắt triệt để, cũng may là Trình Văn Quân mua không ít nước khoáng.

Tô Ngưng Mi mở bao mì gói cùng hai bình nước khoáng nấu mì ăn liền. Lúc nàng đang ăn thì ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa; nàng liền ôm mì đi tới trước cửa nhìn ra ngoài qua mắt mèo trên cửa thì thấy có hai nam nhân. Một người nam nhân đeo kính gọng vàng, tuổi trưởng thành mặt một thân tây trang nhàn hạ che đi thân hình cao ngất, trên âu phục có vết máu, tóc tai hỗn độn, biểu cảm trên mặt sốt ruột một bên gõ cửa một bên ngó nhìn phía sau đường như có gì đó đang đuổi theo phích sau bọn họ. Nam nhân phía sau lại có diện mạo xấu xí ánh mắt nhỏ, mặt râu quai nón, tóc bóng loáng.

Nhìn thấy hai nam nhân này mắt Tô Ngưng Mi liền sáng loé loé; đang chuẩn bị quay trở lại không thèm nhìn thì phía sau vang lên thanh âm của Trình Dung: "Tiểu Mi, người bên ngoài là ai vậy?"

Một ngum mỳ bị tắc nghẽn trong miệng Tô Ngưng Mi, "Không biết, trăm ngàn lần chị cũng đừng mở cửa, hiện tại thế giới bên ngoài đều thay đổi, ai có thể biết người bên ngoài là người tốt hay xấu đây? Trong nhà chúng ta lại có nhiều vật tư như vậy lỡ như khi 2 người kia được vào nhà lại nổi lên lòng tham thì chúng ta biết phải làm sao bây giờ?"

Trình Dung cũng đồng ý, có điều vẫn nhìn qua mắt mèo trên cửa một chút nhưng cũng chưa nói gì, chỉ yên lặng đi trở về phòng. Nhìn thấy Trình Dung rời đi thì lúc này Tô Ngưng Mi mới thở dài một hơi nhẹ nhõm. Trong hai nam nhân ở bên ngoài kia có một người sau này sẽ ái mộ Trình Dung, còn người xấu xa còn lại thì là ác mộng của Tô Ngưng Mi.

Bên ngoài, tiếng đập cửa giằng co một hồi rồi cũng biến mất, Tô Ngưng Mi ném mì vào thùng rác rồi lại lên lầu tiếp tục tu luyện. Hiện tại nàng vẫn chỉ có thể vận hành tiểu chu thiên, thất kinh bát mạch còn chưa được khai thông triệt để, không thể vận hành đại chu thiên. Chỉ khi thất kinh bát mạch đều bình thường thì sau này tu luyện lên sẽ đưa linh khí hướng tới chứa đựng trong đan điền; khi học tập các công thức khẩu quyết khác nàng mới có năng lực đối phó với zombie và bảo vệ bản thân mình.

Lại ngồi trong không gian cả buổi chiều, sau khi ra ngoài Tô Ngưng Mi liền nghe thấy 2 thanh âm xa lạ trong phòng khách: "Tôi là Vu Hạo Tĩnh, còn hẳn kêu Trần Đại Cường, chúng ta làm việc ở công ty phụ cận, không ngờ tới tận thể đột nhiên tiến đến nên tránh né ở trong công ty vài ngày. Ở trong công ty lại không có thức ăn cùng nước uống nên chỉ có thể ra ngoài tìm đồ ăn. Lại không ngờ rằng bị zombie đuổi theo đến tận nơi này... Vừa rồi thật sự là đa tạ Trình tiểu thư cứu giúp, nếu không chúng ta đã biến thành zombie." thanh âm lộ ra vài phần nhả nhẹn. Sau đó một giọng nói như vịt đục vang lên: "Cũng phải, Trình tiểu thư, thật sự đa tạ cô. Trình tiểu thư, chúng tôi có chút đồ bụng, không biết có thể cho chúng tôi chút đồ ăn không?"

Nghe thấy hai thanh âm này sắc mặt Tô Ngưng Mi lập tức thay đổi, nàng vội xuống lầu liền thấy quả nhiên 2 người vừa nãy đang ngồi an ổn trong phòng khách nhà nàng. Trong phòng khách, bãi đồ ăn cùng nước đã thiếu hơn phân nửa, hiển nhiên là do Trình Dung mang ra từ trong phòng cùng tập vật trong không gian đi. Nhìn thấy sắc mặt Tô Ngưng Mi khó coi, Trình Dung có chút băn khoăn hướng nàng giải thích nói: "Vừa rồi nhìn thấy họ bị đánh đuổi đến trước cửa, cuối cùng tâm địa không nỡ cứng rắn, chị mở cửa thế này, Tiểu Mi em đừng nóng giận được không?"

Tô Ngưng Mi còn có thể nói cái gì đây? Người cũng đều đã vào nhà rồi, cũng không thể đuổi bọn họ đi. Nhìn 2 người kia, Tô Ngưng Mi căn bản không muốn hỏi tường! Nam nhân nhả nhẹn tên Vu Hạo Tĩnh, người xấu xí còn lại là Trần Đại Cường tên hẳn khác xa với tính cách. Họ đi làm ở công ty phụ cận, Vu Hạo Tĩnh là quản lý công ty, Trần Đại Cường làm trưởng đội bảo vệ trong công ty.

Trong sách cũng là Trình Dung mở cửa cho 2 người kia vào nhà, Vu Hạo Tĩnh là hoá hệ dị năng giả, Trần Đại Cường là lực lượng biến dị giả. Tô Ngưng Mi thích Vu Hạo Tĩnh từ cái nhìn đầu tiên, kết quả Vu Hạo Tĩnh thích Trình Dung. Sau khi Tô Ngưng Mi bị Vu Hạo Tĩnh cự tuyệt nàng lại bị Trần Đại Cường cưỡng gian, trong sách cũng từ đó quan hệ giữa hai người Tô Ngưng Mi và Trình Dung xuất hiện khe hở.

Hiện tại Tô Ngưng Mi còn cho rằng nàng có thể ngăn cản bọn họ tiến vào, ai ngờ...

Tóm lại là ở trong sách Tô Ngưng Mi không ngừng thích người đã ái mộ Trình Dung, khe hở giữa nàng với Trình Dung giống như tuyết càng đắp càng lớn, có lẽ càng ngày Tô Ngưng Mi càng oán hận Trình Dung.

Trình Dung đang cầm 2 cái bánh mì cùng 2 bình nước khoáng đưa cho bọn họ. Vu Hạo Tĩnh nói đa tạ, lại ôn hoà lịch sự đứng dậy ăn; Trần Đại Cường lại ăn một miếng như cắn 3 miếng mà ăn sạch sẽ bánh mì trên tay, lại thô lỗ uống hết chai nước khoáng xong liền đảo con mắt đánh giá quanh nhà.

Trần Đức Thanh cùng Trình Văn Quân vẫn ngồi trên ghế sofa, sắc mặt Trần Đức Thanh khó coi, hiển nhiên là không thích 2 người lạ ở trong nhà hán nhưng e ngại Trình Dung có lời dị năng nên vẫn chưa thể nói ra những gì muốn nói. Trình Văn Quân thì cơ bản là không quan tâm, chỉ cần con gái nàng cần gì nàng đều cho rằng việc đó là tốt, huống chi nàng cũng phải nhận rằng con gái của nàng lợi hại như vậy!

Vu Hạo Tinh nhàn nhã ăn bánh mỳ xong, lại uống thêm 2 ngụm nước, lúc nàng mới hỏi Trình Dung: "Không biết Trình tiểu thư có tính toán gì cho sau này không?" Lúc vừa rồi Trình Dung đã dùng lời dị năng để cứu hai người kia cho nên Vu Hạo Tinh cho rằng Trình Dung mới là người nắm quyền trong ngôi nhà này, mà bây giờ vẫn chưa nhìn Tô Ngưng Mi đang mặt lạnh một cái. Nhưng là ánh mắt chuột mang theo tia dâm ô bản thủ của Trần Đại Cường lại đang một phen đánh giá trên người nàng. Mà hiển nhiên Trình Dung cũng không chú ý tới tình huống bên này, trong mắt chỉ có tuyên tú Vu Hạo Tinh nhàn nhã: "Tạm thời vẫn chưa có tính toán, hiện tại tận thế mới tiến đến, cho dù quốc gia muốn xây dựng lại ít nhất cũng phải chờ đến vài năm sau, thời kỳ này có lẽ chỉ có thể tự mình bảo vệ tính mạng của bản thân mà thôi."

Vu Hạo Tinh cười nói: "Tôi cùng Trình tiểu thư đều là dị năng giả, hay là về sau cùng liên thủ đi, như vậy cơ hội cứu mạng..." Còn chưa nói chưa nói xong thì bên cạnh truyền đến tiếng nổ "Phanh!!!"

Tất cả mọi người quay đầu nhìn qua lại nhìn thấy Tô Ngưng Mi một mặt tức giận đang nhìn Trần Đại Cường ở phía đối diện: "Anh đang nhìn cái gì!" ở bên cạnh là cái bàn ăn bằng gỗ bị chụp nát. Tuy nhiên cái bàn gỗ kia lại dày chắc mười phần, ít nhất phải cấp 3 lực lượng thức tỉnh giả mới có thể nhẹ nhàng chụp nát bàn gỗ dày chắc mười phần như vậy.

Trần Đại Cường, Vu Hạo Tinh cũng không ngờ Tô Ngưng Mi lại lợi hại tới vậy, hiện thời tận thế chỉ mới tiến đến, mọi người cùng lắm cũng chỉ mới thức tỉnh, nhiều nhất cũng chỉ là cấp 1 thức tỉnh giả, ai ngờ đến nơi này thế nhưng lại có người cấp 3 lực lượng thức tỉnh giả. Trần Đại Cường đảo tròn 2 tròng mắt chuột, lắp bắp nói: "A...a... Vị tiểu thư này hiểu nhầm, đều là hiểu nhầm cả." hán mới chỉ cấp 1 lực lượng biến dị giả, làm sao có thể đem so sánh với cấp 3 lực lượng biến dị giả như nàng ta đây?

Khuôn mặt Tô Ngưng Mi đỏ bừng: "Hiểu lầm sao? Vậy sao con mắt chuột của anh đều lên xuống đánh giá trên người tôi, ánh mắt mang theo tia bản thủ dùng lại trên ngực tôi? còn dám nói đây là hiểu lầm?"

Lời này vừa nói, sắc mặt Vu Hạo Tinh nháy mắt đã thay đổi, hán cùng Trần Đại Cường đều ở cùng một công ty, hán biết Trần Đại Cường háo sắc; lúc trước đi ra ngoài tìm đồ ăn hán đã cảnh cáo Trần Đại Cường tận thế tiến đến sẽ có rất nhiều cao thủ tâm tàng bất lộ, đừng tưởng khí lực bản thân lớn một chút là muốn làm gì thì làm, bằng không sẽ có lúc té ngã, ai biết được Trần Đại Cường vẫn không để vào tai.

Rốt cuộc Tô Ngưng Mi không nhịn được, bước chân đi 2 bước mà như 3 bước đến trước mặt Trần Đại Cường, một phen túm cổ áo của hán kéo ra bên ngoài, người uy hiếp đến trình tiết của nàng, nàng muốn ngăn chặn hậu hoạn thật sớm mới được.

Trần Đại Cường bị 1 nữ nhân dễ dàng kéo đến cửa, mất hết mặt mũi, trên mặt đỏ bừng, hét lớn: "Cô muốn làm gì?"

Tô Ngưng Mi hừ lạnh 2 tiếng, nhìn thoáng qua mắt mèo trên cửa liền thấy cách đó không xa có 2 con zombie đang du dương, nàng liền quay đầu nhìn Trần Đại Cường cười lạnh một tiếng: "Anh nói thử xem tôi muốn làm gì?"

Trần Đại Cường dường như đã biết ý đồ của nàng, khua cánh tay hét lớn: "Cô không thể đem tôi ra bên ngoài, cô dựa vào cái gì muốn đem tôi ra ngoài? Cô còn chưa hỏi ý kiến của Trình tiểu thư, cô cũng không phải người nắm quyền trong nhà của Trình tiểu thư!"

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tô Ngưng Mi nghe thấy mấy lời này ánh mắt mị mị, hiện tại nàng vẫn chưa tính toán muốn trở mặt với Trình Dung, có điều hôm nay vẫn phải đuổi người này ra ngoài, nàng có thể không cần Vu Hạo Tinh, dù sao trong nội dung truyện thì Vu Hạo Tinh không có uy hiếp đối với nàng, chủ yếu là nàng cũng không cảm thấy mình sẽ thích hán. Mà hán và Trần Đại Cường không giống nhau, mặc kệ thế nào thì Trần Đại Cường vẫn là người đầu tiên cường bạo nàng, nếu như vậy thì hoàn cảnh hiện tại sẽ rất nguy hiểm, nàng tuyệt đối sẽ không tha cho hán, sẽ không để cho hán ở gần nàng.

Tô Ngưng Mi quay lại nhìn Trình Dung, sắc mặt đỏ bừng do tức giận vẫn chưa biến mất, nàng bi phẫn nói: "Chỉ, chỉ có muốn lưu lại người như hán hay không? Tình huống vừa rồi là gì... chị cũng đã thấy rồi đây, hán...hán thế nhưng lại...Chị với em đều là người bình thường, chỉ sợ cuối cùng..."

Nàng lại quay đầu hướng Vu Hạo Tinh, nói: "Vu tiên sinh, tôi rất hoan nghênh những người chính nhân quân tử như anh, nhưng mà đối với nhân phẩm của vị này, chỉ sợ anh là người biết rõ ràng nhất, mà tôi cũng chỉ muốn vì sự an toàn của chúng ta mà suy nghĩ thôi!"

Trình Dung nghe nàng nói vậy thì lại nhớ đến ngày đó ở trong phòng bếp nhận hết sự nhục nhã, sắc mặt trở nên tái nhợt, nàng ta nói: "Một khi đã như vậy, vậy liền đem hán ra bên ngoài để hán tự sinh tự diệt đi, chúng ta không chào đón người như vậy!"

Vu Hạo Tinh cũng nói: "Quan hệ giữa tôi và hán cùng lắm cũng chỉ là quan hệ đồng nghiệp mà thôi...nơi này là nhà của Trình tiểu thư, vậy cứ nghe theo ý của Trình tiểu thư đi."

Trần Đại Cường vừa nghe vậy, sắc mặt liền thay đổi, dất yết hầu gào lên: "Vu Hạo Tinh! Ngươi không thể đối xử với ta như vậy. Tốt xấu gì chúng ta vẫn có quan hệ đồng nghiệp trong cùng một công ty...Hai vị tiểu thư, tôi biết sai rồi..."

Tô Ngưng Mi không nghe hấn giải thích, nhìn qua mắt mèo thấy hai con zombie người đầy huyết tinh kia đang tới gần ngay bên cửa, rút cuộc nàng cắn răng một cái, kéo cửa phòng ra nhắm mắt dùng khí lực cường đại ném Trần Đại Cường ra ngoài thẳng hướng hai con zombie kia. Trần Đại Cường không chịu được khổng chế bị ném đi ngã trước mặt hai con zombie. Sau khi ném người ra ngoài nàng lập tức đóng kín cửa phòng lại.

Vừa mới ngẩng đầu mặt cười cười nàng liền nghe thấy Trần Đại Cường kêu lên thảm thiết ở bên ngoài cửa, sắc mặt nàng lập tức trắng bệch,nhìn ra ngoài qua mắt mèo một hồi lâu rồi mới quay đầu lại, cúi gầm mặt xuống, nói: "Chị, hấn đã chết rồi! Chị, em giết người..."

Khi nàng ngẩng đầu lên,hai hốc mắt đã đỏ bừng biểu hiện bị dọa không nhẹ. Biểu hiện lúc này của nàng không phải hoàn toàn giả bộ, làm một người thanh niên tốt, đây là ần đầu tiên nàng giết người, nó không sợ hãi chính là giả. Nhưng mà người như Trần Đại Cường cho dù có sống cũng chỉ là tai họa cho người khác, nàng không biết chính mình sai lầm rồi, chỉ là nửa khắc nàng không thể nhận thức được chuyện mình đã giết người là sự thật.

Bởi vì Trình Dung bị Trần Đức Thanh nhục nhã nên phi thường chán ghét những nam nhân tính cách dâm ô. Thời điểm Trần Đại Cường kia bước vào phòng nàng đã không xem kỹ ánh mắt của hấn, mà Vu Hạo Tinh cũng không làm gì khó dễ nên nàng cũng không cảm thấy chuyện Trần Đại Cường đã chết sẽ có ảnh hưởng gì. nàng vỗ vỗ bả vai Tô Ngưng Mi: "Tiểu Mi, em đừng sợ, người như vậy chết cũng xứng đáng, chỉ là em lần đầu tiên giết người nên mới vậy thôi, sau này sẽ quen thôi mà."

Tô Ngưng Mi gật gật đầu, buồn giọng nói: "Chị, em biết rồi, chỉ là trong lòng em có không thoải mái một chút thôi." Trình Dung lại an ủi nàng mấy câu rồi mới cùng quay trở lại ngồi trên ghế sofa.

Sắc mặt Trần Đức Thanh và Trình Văn Quân đều đồng dạng khó coi, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vừa rồi bọn họ mới hiểu được ở tận thế này mạng người là thứ không đáng giá nhất, bây giờ sẽ không bao giờ còn cái xã hội pháp trị như trước đây nữa, chỉ sợ về sau quyền lực sẽ rơi vào tay kẻ mạnh nhất, kẻ nào mạnh kẻ đó sẽ là lão đại.

Vu Hạo Tinh đối với chuyện Trần Đại Cường bị zombie cắn chết cũng không có nhiều cảm khái, hai ngày nay đi theo Trần Đại Cường ra ngoài tìm kiếm đồ ăn, hấn đã sớm nhận ra mạng người nhỏ bé cỡ nào, không đáng giá cỡ nào. Hơn nữa, có một đội hữu như Trần Đại Cường vẫn là một sự nguy hiểm đối với hấn, may mà hiện tại hấn đã chết, đây là một tin không còn gì tốt hơn. Vu Hạo Tinh nghĩ nghĩ, nhìn Trình Dung và Tô Ngưng Mi đang ngồi phía đối diện, nói: "Hai vị Trình tiểu thư, các người có dự định gì về sau không?"

Tô Ngưng Mi nhìn hấn một cái, cười nói: "Vu tiên sinh, tôi họ Tô, nhưng anh cũng có thể gọi tôi là Tiểu Mi giống như chị vậy."

Tuy rằng Vu Hạo Tinh tò mò vì sao chị em hai người không cùng họ nhưngcuối cùng vẫn không hỏi ra miệng, chỉ gật đầu. Trình Dung mở miệng nói: "Hiện tại tận thế đã tiến đến được bốn ngày, tôi cảm thấy không có khả năng có thể trông cậy vàochính phủ quốc gia, nửa khắc sau sợ là cũng không li khai khỏi nơi này được. Bây giờ vật tư rất là quan trọng, tôi đề nghị ngày mai sẽ bắt đầu xuất môn thu thập vật tư, mọi người thấy sao?"

Tô Ngưng Mi cùng Vu Hạo Tinh đều gật đầu, hai người biết tầm quan trọng của vật tư, bởi vì nguyên nhân là bệnh độc tân thể nên trong tương lai tài nguyên đất và nước đều bị ô nhiễm rất nghiêm trọng không thể sử dụng được. Sau này nghiên cứu ra máy tính lọc thì nước mới có thể sử dụng, còn đất tuy rằng vẫn có thể gieo trồng vài thứ nhưng tỉ lệ trưởng thành thật sự quá thấp.

Không gian của Tô Ngưng Mícó một lượng lớn vật tư cùng lương thực, mầm móng rau dưa nên không quá lo lắng vấn đề vật tư, dù sao tồn tại loại không gian nghịch thiên như vậy nàng sẽ tuyệt đối không thiếu ăn uống, nàng đi theo ra ngoài chủ yếu là vì rèn luyện bản thân, nàng không có khả năng sẽ ở trong nhà cả đời, nàng phải mau chóngquen thuộc với hoàn cảnh tận thế, mau chóng để chính mình trở nên cường đại.

Ba người liền quyết định ngày mai sẽ bắt đầu xuất môn ra ngoài thu thập vật tư, lộ tuyến là trong tiểu khu họ đang sống. Ngày mai bắt đầu mạo hiểm, Trình Dung và Tô Ngưng Mi đều ở trong phòng bếp làm một đồng đồ ăn ngon: ức bò nướng với khoai tây, cá nẫu cải chua, cá tím kho tàu, tổ sao cái thia, một nồi canh gà lớn....

(Lam: *xoa bụng. ủa nước miếng* cho bé miếng đi, bé còn chưa có được ăn cơm chiều...nha..nha...Tập thể TNM, TD, TĐT, TVQ,VHT: *lắc đầu đồng thanh* Lam mơ đi nhé, có biết tận thế tiến đến,chúng ta đang thiếu ăn không? Lam: *trề môi* đồ kệt xi có miếng mà cũng không cho người ta, lại có đồ ăn cho người ngoài. Ta mới là người nhà của các người mà.....ki bo, kệt xi...!@#%\$^\$&&^% TNM, TD: muốn ta cho người một đạo lôi không? Lam: *che miệng* em không dám, em hãi hai chị rồi!!!! *ôm đầu chạy té khói*)

Trên bàn cơm VuHạo Tinh ăn hết ba bát cơm lớn, còn ăn rất nhanh và nhả nhặn, ăn hết ngụm cơm cuối cùng trong bát thì hấn mới buông bát đũa nhìn mọi người nói: "Tôi ăn no rồi, đa tạ Trần tiên sinh, Trình/Tô tiểu thư đã khoản đãi."

Ăn Cơm xong Tô Ngưng Mi trở về phòng bắt đầu tu luyện, lần tu luyện này thắng một mạchđến sáng ngày hôm sau, thấy thời gian không còn sớm liền ở trong không gian tắm rửa một chút, lại đi ra ngoài thay quần áo, bên trong mặc một bộ quần áo dày sọ bị zombie bắt đến da thịt, bên ngoài nàng mặc một thân trang bị để vận động rồi mới thanh sáng xuống lầu.

Trình Dung đã chuẩn bị xong điểm tâm, ăn điểm tâm xong ba người liền tính toán xuất phát. Trình Dung và Vu Hạo Tinh đều là dị năng giả, hai người này mang theo gậy sắt phòng thân. Tô Ngưng Mi khí lực lớn, cần vũ khí là các loại đao, tốt nhất là trường đao; vừa khéo Trần Đức Thanh có một cái đao Nhật Bản dùng để trảm zombie thì không còn gì tốt hơn. Trần Đức Thanh phi thường yêu quý cái đao kia nên không tính cho mượn nhưng mọi người mất lạnh nhìn hấn, hấn đành bắt đắcdĩ đem đao ra ngoài.

Tô Ngưng Mi thường thức một chút liền phát hiện đao này sắc bén phi thường, hai tay nàng nắm giữ chuôi đao vung vài đao trong không trung, thậm chí có thể nghe thấy thanh âm tê tê của đao phong trong không khí, cho dù người không hiểu gì về đao như Tô Ngưng Mi cũng biết đây là một hảo đao. Ba

người theo kế hoạch đem thanh lý sạch sẽ đám zombie trong tòa nhà, nếu không mỗi lần ra ngoài đều không an toàn. Thang máy đã ngừng hoạt động nên họ đi thang bộ đến từng tầng bắt đầu thanh lý zombie....

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Mấy người trang bị đầy đủ xong lại nhìn qua mắt mèo xem tình huống bên ngoài. Ngoài cửa là hành lang thật dài, chỉ có 3 con zombie đang du dương, trong đó có 2 con là cùng một hộ gia đình, Tô Ngưng Mi có chút ấn tượng, 2 người này đều là vì tận thể tiến đến không chống lại được bệnh độc mà trở thành zombie, con còn lại là Trần Đại Cường, 2 con zombie kia không có đem Trần Đại Cường ăn sạch sẽ nên kết quả là hắn trở thành zombie...

Hành lang mặc dù dài nhưng mỗi tầng cũng chỉ có 4 hộ gia đình, mỗi hộ gia đình đều đóng chặt cửa lại nên không thể biết rõ tình hình cụ thể ở bên trong là gì.

Ba người mở cửa đi ra khỏi phòng, 3 con zombie kia ngửi thấy mùi thịt người liền chuyển mình đánh tới phía các nàng, tốc độ không khác gì con người. Mắt thấy 3 con zombie đảo mắt sẽ đến trước mặt, Trình Dung vùng tay lên, một đao lôi bỏ xuống đầu Trần Đại Cường, Trần Đại Cường lập tức bị phân thành 2 nửa ngã xuống đất không dậy nổi. Vu Hạo Tinh cũng thả một hỏa cầu đánh tới, 1 con zombie mặc áo ngủ cả người đầy máu cũng lập tức bùng cháy nhưng vẫn chưa chết, Vu Hạo Tinh lại vùng cây gậy sắt nện vào đầu zombie, đầu nó lập tức nở hoa cũng ngã xuống đất không dậy nổi.

Cuối cùng còn lại 1 zombie nữ, Tô Ngưng Mi thấy nó sắp chạy tới trước mặt, sắc mặt con zombie này xám trắng, hốc mắt hăm sâu, hai má cũng lõm xuống, đầu nó đầy máu, trong miệng vẫn còn mắc miếng thịt của Trần Đại Cường, một thân áo ngủ thanh lương mang theo vết máu, thậm chí có thể nhìn thấy đôi gò bồng trắng với hai nhũ hoa đã tím đen, trên người nó tản mát ra hương vị thịt thối khiến người ta ghê tởm. Tô Ngưng Mi nắm chặt đại đao, khi zombie nữ chỉ còn cách nàng 1 thước, mặt Tô Ngưng Mi trầm xuống huy động đao trong tay chém một đường chuẩn xác vào cổ con zombie, đầu nữ zombie lập tức rời khỏi cổ theo thân mình rơi xuống mặt đất.

Máu nữ zombie màu đen, tanh hôi bắn văng lên người Tô Ngưng Mi, rốt cuộc nàng không chịu được nữa phun toàn bộ đồ ăn buổi sáng ra ngoài, Trình Dung cũng không tốt hơn nàng là mấy, cùng nhau ói ra. Đây đều là lần đầu tiên 2 người giết zombie nên tự nhiên sẽ không quen, Vu Hạo Tinh đứng trước cửa cầu thang để phòng việc zombie đột nhiên xuất hiện.

Chờ 2 người ói xong hắn mới nói: "Chúng ta phải xuống lầu 1 đóng chặt cửa chính lại rồi mới thanh lý sạch sẽ zombie ở từng tầng lầu."

Tô Ngưng Mi cùng Trình Dung gật gật đầu, lau miệng một phen. Tô Ngưng Mi nhìn thoáng qua zombie trên đất liền ngồi xổm xuống, dùng đao bỏ đầu 2 con zombie lấy ra 2 hạt châu màu đen, hạt châu này là tinh hạch của zombie, thức tinh giả có thể dùng nó để tu luyện. Tuy rằng Tô Ngưng Mi không cần nhưng sau này tinh hạch sẽ được coi là tiền dùng ở trong căn cứ.

"Tiểu Mi, đây là gì thế?" Trình Dung cũng ngồi xổm theo.

Tô Ngưng Mi mặt lý lắc đem ra 2 hạt châu màu đen, nói: "Trước kia em xem tiểu thuyết thấy nói là trong đầu zombie có tinh hạch, cũng không ngờ đây là sự thật. Em muốn giữ lại, có thể sau này sẽ có lúc dùng đến."

Lấy tinh hạch xong, 3 người cẩn thận đi xuống lầu 1. Lầu 1 có 2 con zombie, ngửi thấy hương vị thịt người cũng lập tức đánh tới, cửa lớn lầu 1 cũng đang rộng mở, một đám zombie bên ngoài đang lang thang hiển nhiên cũng ngửi thấy mùi thịt tươi trong lầu nên cũng gầm rú chạy tới. Vu Hạo Tinh kêu to: "Tôi đi đóng cửa lại, hai cô mau giải quyết nhanh hai con zombie kia đi."

Tô Ngưng Mi nghe vậy vùng tay chém xuống, 1 cái đầu zombie rơi xuống đất, tốc độ Trình Dung cũng không chậm chút nào, 1 đao lôi bỏ xuống mặt con zombie còn lại. Cùng lúc đó, Vu Hạo Tinh đã bỏ nhào vào cạnh cửa nhanh chóng đóng cửa lớn lại, ngăn cách tiểu khu với đám zombie đang gầm rú ở bên ngoài. Khóa lại cửa lớn thật tốt, Tô Ngưng Mi lấy tinh hạch zombie trong não của chúng, 3 người lại đi lên lầu.

Thật ra trong tòa nhà này cũng không có nhiều zombie, tận thể tiến đến là khi đại đa số người trong tòa nhà này vẫn còn đang ngủ, chỉ có người già ở trong tiểu khu ra ngoài rèn luyện thân thể, cho nên trong tiểu khu chỉ có một ít zombie. Lầu 3 không có một con zombie nào, có điều 3 người lại nghe trong phòng 303 truyền ra tiếng zombie gầm rú, còn có tiếng đập cửa, có lẽ người trong phòng đều đã trở thành zombie. Zombie không có trí tuệ, chúng chỉ biết ngửi hương vị đồ ăn và truy tung đồ ăn, cho nên Tô Ngưng Mi không sợ đột nhiên zombie mở cửa đánh lên bọn họ, họ lên từng tầng một thanh lý zombie.

Thanh lý đến tầng thứ 5, lúc này tinh thần lực trong cơ thể Trình Dung và Vu Hạo Tinh không còn nhiều lắm, đại khái mỗi người còn có thể phóng 2 lần dị năng. Đến tầng 5, trên hành lang chỉ có 1 con zombie, Tô Ngưng Mi chém một đao, đầu zombie rơi xuống đất. Nhìn thoáng qua đại đao trong tay, nàng thầm nghĩ đúng là một đao tốt, chém đầu dễ dàng như chém đậu hũ.

Cửa phòng 502 lại mở to, 3 người cẩn thận hướng mặt vào trong nhìn thoáng qua, phòng khách hỗn độn không chịu nổi, một bóng người cũng không có. Cả 3 người cùng đi vào phòng khách, đem tất cả các phòng đều kiểm tra một lần, ở căn phòng thứ 2 nhìn thấy 2 con zombie đang trần truồng, một nam một nữ, hiển nhiên khi tận thể tiến đến là lúc hai người này đang "làm việc".

Hai con zombie bị giải quyết rất nhanh, 3 người kiểm tra trong phòng một lần nữa tìm ra 2 bao gạo, nửa bao bột mì, một ít rau dưa, một thùng bia, một thùng nước tinh khiết, trong tủ lạnh còn có mấy con cá đông lạnh, mấy khối thịt đông, trên ngăn tủ lạnh còn để mấy quả táo và cam. Lúc này tinh thần lực của Trình Dung và Vu Hạo Tinh đã tiêu hao sạch sẽ, 3 người không thể đem về hết trong một lần, bởi vậy không lấy đồ ăn trong tủ lạnh, chuẩn bị về lầu 2. Kết quả vừa đem đồ ăn để lại ở lầu 2, đến khi lên đến phòng 502 thì phát hiện đồ trong tủ lạnh đã không cánh mà bay, hiển nhiên là bị người khác lấy đi. Lúc 3 người giết zombie động tĩnh cũng không nhỏ, hẳn là 5 hộ gia đình ở lầu 5 thấy họ rời đi qua mắt mèo trên cửa mới ra ngoài lấy mất. Ba người bất đắc dĩ, lại không thể đi gõ cửa từng nhà nên chỉ đành phải từ bỏ mà quay về lầu 2. Trên người cả 3 đều dính máu zombie tanh hôi, nhất là Tô Ngưng Mi do khoảng cách công kích với zombie là ngắn nhất nên trên người nàng dính nhiều máu zombie nhất.

Trở về phòng, rốt cuộc Tô Ngưng Mi không chịu nổi mùi máu tươi trên người liền tiến vào không gian tắm rửa một cái, thay quần áo, lại bắt đầu tu luyện ở trong không gian.

Lần tu luyện này của nàng hết cả một ngày một đêm, Tô Ngưng Mi cảm thấy toàn thân nóng nóng rất là thoải mái, kỳ kinh bát mạch vậy mà đã được đã thông toàn bộ. Tô Ngưng Mi mừng rỡ, dựa theo Công pháp đem linh khí dẫn vào trong cơ thể, linh khí thông qua kỳ kinh bát mạch hình thành một cái đại chu thiên hướng tới đan điền. Tô Ngưng Mi lại tu luyện thêm một ngày một đêm nữa, trong đan điền giờ đã chứa một ít linh khí, Tô Ngưng Mi cảm thấy thần thanh khí sảng mở mắt, phát hiện thị lực tốt hơn rất nhiều, cảnh vật đất trời xung quanh đều sáng ngời lên không ít, nàng biết đây mới là tác dụng của việc đã thông kỳ kinh bát mạch, lúc này nàng mới đạt Luyện khí trung kỳ mà thôi, muốn đạt tới Trúc Cơ kỳ nàng còn phải cố gắng nỗ lực thêm rất nhiều. Hai ngày hai đêm còn chưa ăn cái gì, Tô Ngưng Mi đã đói lắm, nàng chuẩn bị đi phòng bếp làm chút đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

tác giả có chuyện muốn nói: Tung hoa, tung hoa, rốt cuộc cũng đạt Trúc Cơ . Sửa chữa một chút, ô ô, quan hệ bị viết sai rồi, rõ ràng biết là ông ngoại, vì sao lại viết thành ông nội.

Vừa mới ra khỏi phòng liền nghe thấy cách vách ầm ầm truyền đến âm thanh ừ a a, Tô Ngưng Mi quay đầu nhìn thoáng qua căn phòng cách vách đang khép chặt cửa, bĩu môi, đã đến giờ phút này rồi hai người kia vẫn còn thừa tình lực để làm cái loại chuyện kia.

Đi xuống lầu, trong phòng khách đèn bật sáng trưng, Trình Dung cùng Vu Hạo Tinh đang ngồi song song ở trên sofa cười cười nói nói, Vu Hạo Tinh nghiêng đầu, nhìn Trình Dung bằng ánh mắt ôn nhu, Trình Dung cúi đầu xuống, một bên tóc mai đen được vén qua sau tai, để lộ ra cái cằm trắng nõn tinh xảo, trên má mang theo hai rãnh mây hồng nhàn nhạt đỏ ửng, Vu Hạo Tinh thấy vậy thì rất mãn nguyện, trong lòng rung động, thấp giọng nói: "Dung Nhi, em thật đẹp....."

"Anh Vu" Trình Dung càng cúi đầu thấp xuống, khuôn mặt cũng có xu hướng ngày càng đỏ thêm.

Tô Ngưng Mi xem thật đã nghiền, đang muốn tiếp tục xem thêm thì không cẩn thận đụng chân vào cầu thang lầu, phát ra thanh âm rất nhỏ. Hai người đang ngồi trên sofa lập tức quay đầu sang, Tô Ngưng Mi nhếch khóe miệng cười cười: "Hai người cứ tiếp tục, em đang đói bụng nên muốn đi vào phòng bếp làm chút đồ ăn."

Thật không ngờ tới quan hệ giữa hai người lại phát triển nhanh như vậy, thời gian cũng chỉ mới có hai ngày vậy mà đã tình chàng ý thiếp rồi, chắc chắn..... Tô Ngưng Mi nghĩ, nhìn không chớp mắt đi vào phòng bếp. Mặc dù trong không gian của nàng có dự trữ không ít đồ ăn, nhưng đồ ăn để ở trong không gian cũng sẽ không bị hỏng, cho nên nàng muốn tiêu hao đồ ăn ở bên ngoài trước.

Rán hai quả trứng, lại rang thêm com, Tô Ngưng Mi liền ôm bát đứng lên đi phòng khách ngồi ăn trong đó. Hai người trong phòng khách cũng đã khôi phục dáng vẻ bình thường, đang tán gẫu về phương diện dị năng. Thấy Tô Ngưng Mi, Trình Dung lo lắng hỏi: "Tiểu Mi, cả hai ngày nay em đều làm cái gì ở trong phòng vậy? Chị gọi cũng không thấy em lên tiếng trả lời, thật sự là làm chị sợ muốn chết."

Tô Ngưng Mi cắn một ngụm hết nửa cái trứng, cũng không ngẩng đầu lên, vừa ăn vừa nói khiến tiếng nói phát ra không được rõ ràng: "Hai ngày nay em mệt quá, vừa đặt lưng xuống muốn ngủ một chút, không ngờ em đã ngủ hết hai ngày hai đêm."

Thấy cả người Tô Ngưng Mi đều sạch sẽ, trong lòng Trình Dung có chút bất mãn, lúc trước khi tận thể chưa đến, nàng hỏi vaynó chút tiền mua vật tư để dự trữ trong nhà thì nó không đồng ý. Nàng phải hỏi Trần Đức Thanh rất vất vả mới lấy được mấy vạn lại đem toàn bộ tiền đi mua thức ăn nước uống, cũng chỉ mua mấy chục thùng nước tinh khiết mà thôi, hệ thống cấp nước đã bị ngừng từ lâu, mà trên người nó lại sạch sẽ như vậy, hiển nhiên là đã tắm qua. Dùng nước tinh khiết để tắm rửa, thật quá phung phí, trong mắt Trình Dung lộ ra bất mãn, nhìn Tô Ngưng Mi đang cầm cúi ăn lấy ăn để, Trình Dung há miệng thở dốc, rốt cuộc vẫn là không có nói ra.

Ăn com xong, nước ở trong phòng bếp đã sớm bị cắt, Tô Ngưng Mi cũng không có nổi điên mà đem nước tinh khiết đi rửa chén, chỉ dùng khăn lau bát thật sạch sẽ. Đang chuẩn bị trở về phòng tiếp tục tu luyện, Trình Dung lại gọi nàng quay lại, "Tiểu Mi, ngày mai em có muốn tiếp tục đi đến từng tầng lầu thanh lý zombie và tìm tòi vật tư cùng bọn chị không?" Hai ngày nay cả hai người luôn đi từng tầng lầu một để thanh lý zombie, cũng tìm ra không ít đồ ăn.

Tô Ngưng Mi lắc đầu, "Chị, mấy ngày nay em sẽ không đi được....." Nàng muốn mau chóng tu luyện đến Trúc Cơ. Trình Dung gật gù đầu, cũng không thấy nàng ta nói gì nữa. Tô Ngưng Mi trở về phòng, đang chuẩn bị vào trong không gian tiếp tục tu luyện, điện thoại lại vang lên, lấy điện thoại ra xem thì thấy dãy số lạ, ấn nút tiếp nhận cuộc gọi, "Alo....." Bên trong lại không nữa tiếng thanh âm đáp lại. Tô Ngưng Mi lại "Alo..." vài tiếng, bên trong vẫn thủy chung không có người lên tiếng, đang muốn tắt điện thoại thì lúc này bên trong mới có thanh âm già nua mang theo chút bi thương vang lên: "Tiểu Mi, ông là ông ngoại của con đây."

Tô Ngưng Mi ngẩn ra, hiển nhiên không nghĩ tới người nhà họ Tô sẽ gọi điện thoại cho nàng. Từ khi mẹ Tô gả cho Trần Đức Thanh, Tô lão gia đã tức giận đến mức đoạn tuyệt quan hệ cha và con gái với mẹ Tô, từ đó hai người liền không còn nữa phần quan hệ. Bất quá theo như trí nhớ của nguyên chủ Tô Ngưng Mi, mà nàng đang kể thừa thì hồi nhỏ khi Tô Ngưng Mi đến trường từng đã có cái ông lão cùng bà cố nội hội thường xuyên nhìn nàng. Tô Ngưng Mi đoán kia hai kia có lẽ là ông ngoại cùng bà ngoại.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Ngưng Mi liền mềm nhũn, thanh âm mang theo vài phần nhẹ nhàng cùng kinh hi: "Ông ngoại, gần đây ông cùng bà ngoại có khỏe không ạ?"

"Ừ, tất cả đều rất tốt, con vẫn đang ở tại ngôi nhà mẹ con đã mua phải không?" Ông ngoại Tô thật ra rất để ý đứa cháu gái này, từ khi nó còn nhỏ ông đã cho người đi theo bảo vệ đứa cháu gái nhỏ này rồi, Tô lão gia tính khí quật cường, thật ra vẫn chưa có ý nhận lại Tô Ngưng Mi, không ngờ tới tận thể đột nhiên tiến đến, khiến cho Tô lão gia trở tay không kịp, bà ngoại phải khuyên vài lần, Tô lão gia mới chịu gọi điện thoại cho Tô Ngưng Mi.

"Vâng, Ông ngoại, con vẫn đang ở nơi này, ông ngoại, mẹ con đã mất rồi, mẹ đã bỏ con mà đi từ bốn năm trước rồi." Tô Ngưng Mi nức nở nói, nghĩ tới mẹ Tô đã qua đời, trong tim Tô Ngưng Mi lại đau như bị cào xé. Đầu đây kia lâu thật lâu vẫn không có tiếng vang, qua hồi lâu mới nghe tiếng Tô lão gia thờ dài, "Ừ, ông biết rồi, Tiểu Mi, nơi con ở có còn đồ ăn uống không?"

Tô Ngưng Mi nói: "Ông ngoại, ông cứ yên tâm đi ạ, lúc trước khi tận thể đến con đã mua rất nhiều đồ ăn nước uống, cũng đủ cho con sống qua một đoạn thời gian nữa, ông ngoại, mọi người bên đó có khỏe không? Có ăn uống đầy đủ không?" "Đều có, con yên tâm đi. Tiểu Mi, con cố gắng kiên trì một đoạn thời gian, ông sẽ cho cậu cùng anh họ con qua đó đón con....."

Đang nói, đột nhiên tiếng Tô lão gia bị cắt đứt. Tô Ngưng Mi nhìn thoáng qua màn hình điện thoại thì không thấy có tín hiệu, có lẽ các thiết bị công nghệ thông tin và truyền thông đều đã bị tê liệt. Tô Ngưng Mi nhíu nhíu đôi mày, vừa nảy hình như ông ngoại nói cho cậu cùng anh họ qua đây đón nàng đi. Nàng nhớ là trong nguyên tác không có kịch tình này, lúc Tô Ngưng Mi cùng Tô gia đoàn viên sau khi nàng đã ở trong căn cứ ba năm, khi đó Tô gia đã bị những người ủng hộ Trình Dung chèn ép thật thê thảm, cuối cùng kết cục của Tô gia cũng không được tốt, tất cả người nhà họ Tô đều chết thê thảm.

Nhớ tới chuyện này Tô Ngưng Mi đau lòng, che ngực đứng lên, hơi thở cũng bắt đầu hỗn loạn, nàng thầm kêu một tiếng không tốt, giới tu chân kiêng kỵ nhất chính là việc cảm xúc bị dao động mạnh, bằng không rất dễ dàng trở thành tâm ma.

Trong lúc uống quýt đó, Tô Ngưng Mi lắc mình tiến vào không gian, ngồi xếp bằng xuống, ngăn chặn dòng linh khí đang di chuyển cấp tốc trong cơ thể chính mình, bình phục lại tâm tình, chậm rãi đem linh khí dẫn vào trong đan điền. Cứ tiếp tục như thế qua một hồi lâu linh khí trong cơ thể mới xem như bình phục trở lại, Tô Ngưng Mi lại tiếp tục vận hành đại chu thiên, để cho linh khí cọ rửa kỹ kinh bát mạch. Lại tu luyện ở trong không gian thêm hai ngày, đói bụng thì ăn chút bánh mì bánh bích quy. Cuối cùng vì lo lắng bọn Trình Dung hoài nghi, nàng mới đi ra ngoài bê một đồng thức ăn nước uống vào trong phòng, nói cho mọi người biết mấy ngày nay nàng sẽ không ra khỏi phòng, bảo họ không cần quấy rầy nàng.

Trần Đức Thanh nhìn thấy bộ dáng Tô Ngưng Mi, tức giận không nhẹ, "Tốt tốt, con cứ ở trong phòng làm cái gì? Ngày mai mau cùng bọn A Dung đi ra ngoài thu thập vật tư đi, bằng không đồ ăn này sớm muộn gì cũng sẽ bị con ăn sạch sẽ."

Tô Ngưng Mi liếc mắt nhìn hẩn một cái, "Ba, chẳng lẽ đồ ăn này ba cũng chưa ăn một chút nào sao?"

Trần Đức Thanh tức khí đỏ mặt tía tai, "Là do tao không có dị năng, nếu có dị năng tao đã đi ra ngoài thu thập vật chất từ sớm rồi! Đứa nhỏ này sao mà lại nói vậy? Tao là ba mày, có người con tranh luận với ba ba như mày sao?"

Tô Ngưng Mi mặc kệ hẩn, sớm hay muộn người này cũng gặp báo ứng, không cần nàng ra tay. Ôm đồ ăn trở về phòng, Tô Ngưng Mi khóa trái cửa lại liền bắt đầu điên cuồng tu luyện. Không có biện pháp, ai bảo nàng không phải nữ chủ, không có ánh sáng của nữ chủ, tốc độ tu luyện tự nhiên không lợi hại như nữ chủ, nàng nhớ trong nguyên tác nữ chính vì có không gian dự thừa linh khí nên chỉ mất ba ngày liền đạt tới Trúc Cơ, tốc độ khủng bố tới cỡ nào a.

Trong phòng khách, Trần Đức Thanh nhìn thoáng qua sắc mặt Trình Dung có chút khó coi, nhẹ nhàng nói: "A Dung, cũng không biết vì sao gần đây Tiểu Mi lại thế này, tính tình trở nên cổ quái, con đừng so đo với nó."

Trình Dung lạnh lùng nhìn hẩn một cái, không nói chuyện. Trình Văn Quân có chút không vừa lòng rúc vào bên người Trần Đức Thanh, nhẹ nhàng nhíu nhíu mày, "A Dung, ba con đang nói chuyện với con, sao con lại không trả lời? Con không thể thiếu lễ phép như vậy!"

Lúc này Trình Dung mới hạ mí mắt nhẹ nhàng dạ một tiếng. Vu Hạo Tĩnh ở một bên nhìn ra tâm tình Trình Dung không được tốt, hướng nàng ta cười nói: "Dung Nhi, chúng ta đi trên ban công hít thở không khí đi."

Trong không gian Tô Ngưng Mi quên mình mà điên cuồng tu luyện, mỗi ngày đói bụng lại làm chút đồ ăn ngay trong không gian, trong không gian cái gì cũng có, máy phát điện năng lượng mặt trời cũng đã lắp ráp xong từ sớm, trong không gian hình thành như một cái thế giới thu nhỏ, trên không trung còn có một mặt trời. Bởi vì có linh khí, đồ ăn sẽ không bị biến đổi chất, Tô Ngưng Mi một lần làm đồ ăn đủ cho vài ngày, thời điểm nàng đói thì chỉ cần cho

thức ăn vào lò vì ba hâm nóng một chút là có thể ăn.

Mới đầu mọi người còn có thể thỉnh thoảng gọi nàng một chút, Tô Ngưng Mi cũng sẽ đáp lại hai tiếng, cũng chỉ là để cả nhà không cần quấy rầy nàng, sau này thì không không có người nào gọi nàng nữa, tùy ý để cho nàng ở trong phòng.

Tô Ngưng Mi chỉ lo tu luyện, qua vài ngày lại đi ra ngoài lấy chút thức ăn nước uống trở về phòng, cũng là để thông báo cho người ta biết nàng vẫn sống rất tốt, không cần phải đi gõ cửa phòng nàng khi không có chuyện gì xảy ra.

Thời gian một tháng cứ thế trôi qua, tình huống bên ngoài ra sao Tô Ngưng Mi cũng không biết rõ, cũng không biết Trình Dung thế nào, bất quá mỗi lần đi ra ngoài đều có thể nhìn thấy Trình Dung cùng Vu Hạo Tĩnh sống rất tốt, cũng không có nửa điểm giống như có chuyện xảy ra, Tô Ngưng Mi vội vàng tu luyện, cũng mặc kệ hai người kia tình chàng ý thiếp.

Lúc này Tô Ngưng Mi đã đến luyện khí hậu kỳ, là lúc quan trọng nhất để đột phá Trúc Cơ kỳ, không thể có nửa điểm phân tâm.

Tô Ngưng Mi đối với việc làm sao để đột phá bình cảnh đạt tới Trúc Cơ chẳng phải hiểu biết, chỉ có thể dựa theo hướng dẫn trên công pháp lần lượt vận hành linh khí, cứ như thế qua một tuần mà vẫn không có gì tiến triển, nàng không khỏi có chút nóng nảy, quýnh lên khiến linh khí trong cơ thể có chút không chịu khống chế, Tô Ngưng Mi cố gắng giữ ổn định tâm tình, âm thầm nói với chính mình, tất cả đều không thể gấp gáp, muốn đột phá phải từ từ thực hiện từng bước một.

Nghĩ như vậy, trong lòng nàng cũng bình tĩnh trở lại, không suy nghĩ gì nữa, đầu óc một mảnh sáng loáng, chính là dựa theo bản năng đưa linh khí xối rửa kinh mạch, rồi đột nhiên, dường như cảm thấy có cái gì không giống như trước đây, thân thể rất là nhẹ nhàng, từ từ nhắm hai mắt tựa hồ cũng có thể nhìn thấy tình huống chung quanh, trong hồ nước cá tôm nhỏ bơi qua bơi lại, trên đất cỏ mọc xanh mượt nha..... Hết thấy đều nhìn rất rõ ràng.

Tô Ngưng Mi mạnh mẽ mở hai mắt, vẻ mặt lộ ra sự vui mừng, thành công rồi, cuối cùng thì nàng cũng đã thành công đột phá luyện khí tầng, trải qua bốn mươi ngày rút cuộc nàng đã đạt tới Trúc Cơ. Đạt tới Trúc Cơ nàng có thể có được thần thức của chính mình, vừa rồi nhắm mắt mà vẫn có thể nhìn thấy cảnh sắc chung quanh là nhờ có thần thức. Chẳng qua thần thức của nàng vẫn chưa cường đại nên nàng chỉ có thể bao trùm một phạm vi nhỏ, khoảng cách xa nhất là vài mét vuông thôi. Phải làm tu vi tăng lên, thần thức mới có thể tăng lên.

Hiện tại đã đạt tới Trúc Cơ, lúc này Tô Ngưng Mi mới xem như yên tâm, sau khi đạt Trúc Cơ nàng liền có thể học tập các loại công pháp khẩu quyết khác nhau, tấm bùa hộ mệnh của nàng sẽ càng thêm cường đại.

Tô Ngưng Mi đứng lên, lúc này mới phát hiện toàn bộ không gian đã hoàn toàn hiện ra trước mặt nàng, nhìn tiên khí lơ lửng trên núi cao phía xa xa, uốn lượn suối nước chảy uốn lượn, vườn thuốc rộng lớn, mỏ linh thạch cùng linh tuyến trên có tiên khí lơ lửng, cùng với một tòa cung điện hùng vĩ, không khỏi lộ ra tươi cười, rốt cục, nàng rốt cục nàng cũng có tiền vốn để tự bảo vệ mình.

Lúc này không gian mới hình thành một thế giới hoàn chỉnh thu nhỏ.

Nàng cũng không vội vã nghiên cứu vài thứ ở phía xa xa kia, đầu tiên là tắm rửa cạnh hồ nước một chút, thay đổi quần áo. Hiện tại nàng đã mười ngày không đi ra ngoài nên phải đi ra ngoài một chút, miễn cho cả nhà lại cho rằng nàng chết ở trong phòng.

Lắc mình trở lại trong phòng, nhưng lại nghe thấy bên ngoài phòng khách truyền đến vài thanh âm xa lạ. Bởi vì đã đạt tới Trúc Cơ nên thánh lực, thị lực, các phương diện khác đều trở nên nhạy bén.

Mở cửa, Tô Ngưng Mi đứng ở trên cầu thang nhìn xuống dưới thì phát hiện trong phòng khách có vài người đang ngồi rải rác, có nam có nữ, trên người đều có chút bản, mang theo một mùi máu tươi. Người ngồi trong phòng khách cũng nghe thấy động tĩnh trên lầu, đều quay đầu nhìn về phía Tô Ngưng Mi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Trình Dung cũng ngẩng đầu nhìn theo, giây phút nhìn thấy Tô Ngưng Mi, hô hấp không khỏi ngưng trệ. Tô Ngưng Mi một đầu tóc đen óng ả, khuôn mặt trắng nõn, hai má hồng nhuận lộ ra vẻ khỏe khoắn, trên mặc áo lông đen, phía dưới là quần jeans xám, bộ dáng so một tháng trước còn muốn khỏe mạnh xinh đẹp hơn vài phần, sắc mặt Trình Dung có chút thay đổi, trong lòng cũng có chút bất bình dâng lên, nàng ở bên ngoài liều sống liều chết thu thập vật tư, nó lại ở nhà sành ăn, bảo dưỡng nhan sắc xinh xắn đẹp đẽ, dù là ai trong lòng đều sẽ không thoải mái.

Không đợi Trình Dung mở miệng, cô gái có mái tóc xoăn đỏ ngồi cạnh nàng ta đã quay đầu nhìn về phía Trình Dung, chỉ trích nói: "Chị Dung, đây chính là Tô Ngưng Mi, em gái của chị hả? Thực làm như mình vẫn là tiểu thư hào môn như trước đây? Tận thể đến, căn bản không còn ai nhân nhượng cô ta, rõ ràng có một thân sức mạnh còn không chịu đi ra ngoài thu thập vật tư, mỗi ngày ở nhà hết ăn lại nằm!"

Trình Dung vội vàng kéo cô gái tóc hồng, "Tiểu Tĩnh, em đừng nói nữa... Em gái chị được nuông chiều từ bé, sợ bây giờ vẫn chưa quen..."

Tô Ngưng Mi giận dữ cười, đi từng bước một xuống lầu, đi đến ngồi xuống sofa, hất hàm nhìn cô gái tóc hồng: "Cô là ai a? Đã đến nhà của tôi còn dám chỉ trích tôi? Đầu óc cô còn bình thường đi."

Cô gái tóc hồng nghe vậy, giận dữ, gương mặt mím chặt định nhào tới chỗ Tô Ngưng Mi, lại bị Trình Dung và Vu Hạo Tĩnh kéo lại. Trình Dung liếc mắt một cái nhìn Tô Ngưng Mi, nói xin lỗi: "Tiểu Mi, em đừng nóng giận, họ đều là hộ gia đình sống cùng toà nhà với chúng ta, là vài ngày trước bọn chị thanh lý zombie trong toà nhà mà quen biết, họ đều là thức tỉnh giả, đây là Khang Tiểu Tĩnh-thổ hệ dị năng giả." Lại chỉ cô gái tóc ngắn bên cạnh Khang Tiểu Tĩnh, cô bé này tên Hàn Bảo, thủy hệ dị năng giả." Lại chỉ hai anh chàng giống nhau như đúc đang ngồi đối diện: "Họ là hai anh em song sinh, anh là Tường Nhật, em là Tường Nguyệt, đều là phong hệ dị năng giả."

Cuối cùng còn lại một người đàn ông trung niên, người kia không đợi Trình Dung giới thiệu, đã nhìn Tô Ngưng Mi nói: "Tô tiểu thư, tôi là Không Văn Ninh, cũng là lực lượng biến dị giả giống cô, về sau xin chỉ giáo thêm."

Tô Ngưng Mi yên lặng gật đầu, mấy người này đều là nhân vật trong nội dung truyện, người vừa gây sự với nàng-Khang Tiểu Tĩnh là người ủng hộ Trình Dung một cách ngu ngốc, Hàn Bảo trong nội dung truyện không có quan hệ gì với Trình Dung, sau này tách khỏi Trình Dung, Tường Nhật thì thích Hàn Bảo, cuối cùng vì cứu Hàn Bảo nên chết vì bị đàn zombie bao vây tấn công, về phần người đàn ông trung niên kia cũng có ý nghĩ không an phận với Trình Dung như Trần Đức Thanh, cuối cùng bị nam chủ giết chết. Mấy người này đều đã mất hết người thân, chỉ còn lại cô đơn.

Bọn họ như vừa mới thu thập vật tư trở về, trên người dính đầy vết máu, mang theo một mùi xác thối tởm lợm, trong phòng khách đồ ăn để rải rác.

Khang Tiểu Tĩnh rốt cục bình tĩnh lại, hung tợn trừng mắt liếc nhìn Tô Ngưng Mi một cái, quay đầu nói với mọi người: "Đồ ăn này là chúng ta ở bên ngoài cực khổ lắm mới thu thập được, theo tôi thấy chúng ta nên chia đều đi, về phần cái người ngồi mát ăn bát vàng kia thì để cô ta tiếp tục đối bụng đi."

Trình Dung có chút khó xử nhìn thoáng qua Khang Tiểu Tĩnh: "Tiểu Tĩnh, em đừng như vậy, là do mấy ngày nay Tiểu Mi không thoải mái, về sau có thể cùng đi thu thập vật tư với chúng ta mà, có phải vậy không Tiểu Mi?" Câu cuối cùng là hỏi Tô Ngưng Mi.

Tô Ngưng Mi ha ha cười lạnh hai tiếng, không nói gì.

Bỗng nhiên Vu Hạo Tĩnh vỗ vỗ đầu, hấp dẫn ánh mắt mọi người, lúc này mới đẩy gọng kính vàng trên mũi nói: "Được rồi, không nói chuyện này nữa, trong khoảng thời gian này vật tư khu phụ cận đã bị chúng ta thu thập hết, chúng ta phải đi xa chút thu thập vật tư thôi, hướng của tiểu khu rẽ phải, phía trước mấy trăm thước là siêu thị Gia Nhạc Phúc, vừa khéo mấy ngày hôm trước chúng ta có chiếc xe vận tải, dùng để chứa vật tư không còn gì tốt hơn. Thời kì này zombie phía dưới tiểu khu đã bị chúng ta thanh lý sạch sẽ, nhưng không biết ngoài tiểu khu là tình trạng gì, ngày mai ai muốn cùng đi siêu thị thu thập vật chất?"

Mấy người đều muốn đi, Tô Ngưng Mi cũng gờ tay: "Ngày mai tôi cũng đi." Chủ yếu vì nàng nhớ bên cạnh siêu thị có cửa hàng bán hạt giống, không gian của nàng đã mở ra toàn bộ, có nhiều chỗ để gieo trồng lương thực, về sau đồ ăn rất quan trọng, hiện tại nàng phải chứa nhiều loại lương thực một chút, dù sao việc này cũng không phải vô ích, huống chi nàng còn nhớ kho hàng cấp chuyên của siêu thị Gia Nhạc Phúc, mấy thứ vật tư này có càng nhiều càng tốt.

Siêu thị Gia Nhạc Phúc kia cách tiểu khu không xa, nàng thường xuyên đi dạo quanh đây nên lộ tuyến vô cùng quen thuộc, vị trí trong siêu thị cũng rất quen thuộc, chỉ là khi đến siêu thị nàng có nắm chắc tránh được những người kia để đi tới kho hàng hay không thôi.

Nghe thấy Tô Ngưng Mi cũng phải đi, Khang Tiểu Tĩnh khinh thường bĩu môi: "Ồ Tô thiên kim tiểu thư cũng đi ra ngoài sát zombie sao, đừng tưởng rằng cô thức tỉnh lực lượng thì rất lợi hại, cấp 1 lực lượng biến dị giả kia so với cấp 1 dị năng giả vẫn thua kém rất nhiều..."

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt người đàn ông trung niên tên Không Văn Ninh kia ngay lập tức bị thay đổi. Tô Ngưng Mi liếc mắt nhìn Khang Tiểu Tĩnh một cái, ngón tay mảnh khảnh sờ xuống mặt bàn làm từ thủy tinh công nghiệp, ngón tay cái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng nắm góc bàn, tiếng góc bàn bị đứt thay cho câu trả lời, sắc mặt Khang Tiểu Tĩnh tức khắc thay đổi.

Trình Dung cuống quýt đi ra hoà giải: "Được rồi, Tiểu Tĩnh, em đừng nói nữa, Tiểu Mi rất lợi hại, hiện tại mọi người đều đã gắn thành một đoàn, đừng gây tổn hại hòa khí. Hiện tại cũng không còn sớm, đem đồ ăn phân chia rồi trở về nghỉ ngơi đi, sáng mai tập hợp tại đây."

Lúc phân chia đồ ăn, Khang Tiểu Tĩnh nhất quyết không chịu đem đồ ăn phân cho Tô Ngưng Mi, nhưng lại phân cho Trần Đức Thanh cùng Trình Văn Quân. Tô Ngưng Mi cũng không để ý, trong không gian của nàng có nhiều đồ ăn như vậy, còn có thể được ăn các loại rau xào, đối với loại đồ ăn như bánh bích quy, mì ăn liền nàng căn bản không hứng thú nổi.

Nhưng Hàn Bảo diện mạo hoạt bát đáng yêu lại đem hai bao mì ăn liền phân cho Tô Ngưng Mi, lại đưa cho nàng hai bình nước khoáng: "Của chị này, chị lấy ăn đi, chị đừng để ý tới lời nói của Tiểu Tĩnh."

Tô Ngưng Mi cười cười, nói một tiếng cảm ơn, nhận lấy mì ăn liền cùng nước khoáng.

Không lâu sau, mọi người đều trở về nhà của mình. Khang Tiểu Tĩnh ở tại lầu 6, Tường Nhật-Tường Nguyệt ở tại lầu 8, Hàn Bảo ở tại lầu 18, bất quá Tường Nhật muốn đưa Hàn Bảo về tận nhà mới yên tâm, Tôn Văn Ninh ở tại lầu 20.

Sắc trời tối đi rất nhanh, nước và điện đã sớm bị cắt, trong nhà cũng không có một ngọn nến, mọi người đều tùy tiện ăn vài thứ rồi trở về phòng.

Tô Ngưng Mi trở về phòng, vào không gian. Trước khi tận thể đến nàng đã mua thật nhiều mầm móng, Tô Ngưng Mi tìm chút lấy ra ngô giống, ngô là lương thực phụ, tỉ lệ trưởng thành cao, nàng tính toán gieo thử xem ra sao. Nàng ở phía sau nhà gỗ nhỏ mở ra một khối đất, đem ngô giống gieo xuống đất, lại rắc xuống thêm một tầng thổ nhưỡng mỏng. Mặc dù đối với việc nhà nông nàng không thông thạo lắm, nhưng đại khái cũng biết nên làm như thế.

nào.

Mới xoay người gieo trồng một lúc, Tô Ngưng Mi đã mệt không chịu được, nhìn phiến đất đen lớn, một ý tưởng bỗng loé lên trong đầu Tô Ngưng Mi, không gian này cùng với năng tâm ý tương thông, không biết có thể chỉ động não mà điều khiển cho thổ nhưỡng được mở ra hay không. Ôm ý định thử qua một lần, Tô Ngưng Mi phát hiện thể mà lại thành công, cách đó không xa xuất hiện một ô đất long long mở ra, lại dùng ý niệm gieo toàn bộ ngũ giống xuống đất, Tô Ngưng Mi liền phát hiện linh khí trong cơ thể không còn nhiều liền ngồi xuống bắt đầu tu luyện, lại vận hành bảy bảy bốn mươi chín lần đại chu thiên, Tô Ngưng Mi liền cảm thấy linh khí trong cơ thể càng thêm dư thừa, dường như so với lần tu luyện trước tăng lên rất nhiều.

Tô Ngưng Mi kinh ngạc, không nghĩ tới gieo trồng còn có thể gia tăng tốc độ tu luyện, thật sự là không sai, về sau có thể một bên gieo trồng lương thực một bên tu luyện rồi.

Thấy thời gian không còn sớm, Tô Ngưng Mi ra khỏi không gian muốn đi toilet trước rồi nghỉ ngơi thật tốt, để ngày mai có tinh thần thu thập vật tư. Đang nghĩ tới vậy, bên tai Tô Ngưng Mi lại truyền đến thanh âm tĩnh tế, tựa hồ là truyền đến từ phòng bên cạnh. Bên cạnh là phòng của Trình Dung, Tô Ngưng Mi nghĩ nghĩ, dùng thần thức bao trùm căn phòng đó. Trong phòng không có ai, lại chuyển thần thức ra ban công thì thấy cảnh tượng khiến người ta phun trào máu mũi.

Trên ban công có cái cửa sổ sát đất, cửa sổ làm bằng thủy tinh công nghiệp rất dày, Vu Hạo Tĩnh đang ôm lấy thân hình tròn mịn của Trình Dung từ phía sau, ép nàng ta áp trên cửa kính, hai con thỏ trắng mịn non mềm bị ép đến biến đổi hình dạng.

Trong phòng Tô Ngưng Mi xem đến mức trợn trắng mắt há mồm đến khi linh khí trong cơ thể không còn lại bao nhiêu mới vội thu hồi thần thức trở lại. Nàng biết nếu không phải vì nàng đã đạt tới Trúc Cơ, chỉ sợ đến nghe còn không thể chứ đừng nói đến chuyện cách vách xem người ta XXOO.

Không ngờ hai người này phát triển nhanh chóng đến vậy, nàng mới chỉ một tháng không ở cùng họ thôi mà...

Không ngờ hai người này phát triển nhanh chóng tới vậy, nàng chỉ mới hơn một tháng không ở chung cùng bọn họ thôi mà... khẩu vị hai người kia nặng tới nổi điên thật rồi.

Bất quá mệnh nữ chủ là hảo mệnh, chỉ cần là nam nhân của nàng ta thì không chỉ có dáng người tốt thôi đâu, thân thể cũng cao lớn mà làm việc kia cũng rất đỉnh cao, tùy tiện một lần hết một, hai, mấy giờ cũng không chỉ là nói suông.

Ý còn chưa hết, sau khi vào toilet, Tô Ngưng Mi liền trở về không gian ngủ. Hiện thời nàng đều là ngủ ở trong không gian, trong không gian linh khí dồi dào, vô cùng tốt đối với thân thể Tô Ngưng Mi.

Ngủ một giấc đến hừng đông, Tô Ngưng Mi mới trở về trong phòng.

Hiện tại mới là mùa thu, đã tới mức làm cho người ta không chịu nổi, Tô Ngưng Mi biết khi tận thế tiến đến, hai mùa phân cực bị biến đổi đặc biệt nghiêm trọng, mùa hạ độ ẩm nóng đến dọa người, mùa đông có thể khiến người bị đông chết.

Bên trong mặc áo lông dê thật dày, bên ngoài mặc một kiện áo lông, hạ thân cũng vũ trang nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, Tô Ngưng Mi mới đi ra khỏi phòng.

Trình Dung, Trần Đức Thanh, Trình Văn Quân đã đang ăn cái gì đó, bất quá đều là một ít bánh mì, mì ăn liền cùng một chút đồ ăn linh tinh. Tô Ngưng Mi ăn cái bánh mì lại uống thêm chút nước, liền im lặng ngồi ở trên sofa chờ những người khác đến.

Nhưng chưa đợi được những người khác đến, lẹch thấy ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến một thanh âm tĩnh khí mười phần: "Trần Đức Thanh, bà đã đến rồi, mau xuống dưới đón ba đi, nhanh nhanh, ai đã đem đại môn đều khóa chặt a..."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12-1

Sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi, sắc mặt Trần Đức Thanh càng kém đi, Tô Ngưng Mi khẽ hừ một tiếng, nàng vẫn không thể nào thích được ông bà, cô chú họ nội này, trước kia vì có quan hệ với mẹ Tô, mỗi lần họ thấy nàng đều là ân cần hỏi han, nhưng Tô Ngưng Mi biết bọn họ lại thường xuyên nói bậy về nàng với Trần Đức Thanh, đều quay quanh đề tài trọng tâm là tiền tiền tiền!

Mọi người đều đứng dậy nhìn ra bên ngoài cửa sổ, qua cửa sổ phòng khách đối diện với cửa lớn có thể nhìn thấy rõ ràng ở phía dưới có một chiếc xe công cộng, xuyên thấu qua cửa sổ xe bằng kính có thể nhìn thấy một đồng người. Tô Ngưng Mi nhớ ra người chủ Nghiêm Giang Sơn chính là một tài xế lái phương tiện giao thông công cộng.

Tiểu khu đã được thanh lý qua, chỉ có mấy con zombie du dương ở bên ngoài, Trần Đức Thanh nghe thấy tiếng ba Trần Đại Hoa đều khàn giọng gào thét gọi đám người vây quanh xe công cộng đi tới. Có vài cái hoa cầu từ trong xe bay ra tiêu diệt hết mấy con zombie bên ngoài. Thanh âm rõ ràng của Trần Đại Hoa lọt vào lỗ tai mấy người trên lầu: "Trần Đức Thanh! Thăng nhóc nhà mày mau xuống mở cửa cho tao, mày là đồ bất hiếu! Con chó nuôi dưỡng mày chắc, cái đồ..."

Không đợi hắn nói tiếp, Trần Đức Thanh đã nghiêng răng nghiêng lợi hô: "Ba đừng mắng nữa, con sẽ đi xuống mở cửa!" Dứt lời, vội vàng chạy xuống lầu mở cửa ra.

Một lúc sau ngoài cửa liền vang lên thanh âm tinh khí mười phần của Trần Đại Hoa, "TMD, đã bảo mày sớm cho người đi đón người nhà, mày không đi, làm hại cả nhà phải họp lại liệu mạng chạy tới đây, trong nhà có gì ăn không? Mọi người đói chết rồi!"

Một đám người theo sau hắn nhón nhào đi vào, Tô Ngưng Mi nhìn lướt qua, tám người, thật không thiếu một người nào. Tiến vào đầu tiên là Trần Đại Hoa cùng với mẹ của Trần Đức Thanh-Lưu Phương Lan, theo phía sau là hai bé một trai một gái khoảng bảy tám tuổi, tiếp đến là chú Trần Đức Dương và thím Thích Anh, chú dượng Nghiêm Giang Sơn và cô Trần Tiểu Liên. Bé trai kia tên Trần Trắng Trắng-con của Trần Đức Dương cùng Thích Anh sinh ra, cô bé gái kia tên Nghiêm Họa Họa, là con của cô và chú dượng Nghiêm.

Tám người bọn họ cả thân bản thiêu, cho dù là mùa này rét lạnh mùa nhưng vẫn có thể ngửi thấy mùi hương khó chịu.

Tô Ngưng Mi ghen hòng liếc nhìn Trần Trắng Trắng, đứa nhỏ này là một tên ngang ngược khiến người khác phẫn hận, về bé gái kia cũng chẳng phải tốt lành gì. Mấy người vừa tiến vào đều làm như đây là nhà của mình, bắt đầu lục khắp nhà tìm đồ ăn, đồ ăn trong bếp và phòng khách đã sớm bị ăn sạch, bình thường đồ ăn được chia cũng đều để ở trong phòng, mấy người này lại dám vào phòng bắt đầu tìm đồ ăn.

Trước giờ Tô Ngưng Mi đều khóa cửa khi ra khỏi phòng nên không phải lo lắng, về phần mấy người kia, đồ ăn trong phòng họ đều bị lấy ra. Đám người đứng trong phòng khách ăn như lang thôn hồ yết, chỉ có Nghiêm Giang Sơn ngưng ngưng đứng ở bên sofa nuốt nước miếng nhìn Trần Đức Thanh, xin lỗi: "Anh hai, thực xin lỗi, mọi người, Tiểu Liên thật sự rất đói bụng."

Đã mấy ngày họ chưa được ăn, thật ra trong nhà còn có đồ ăn nhưng bị Trần Đại Hoa dấu đi, chỉ để một mình hắn ăn, sau này cả nhà không kiên trì được nữa mới lái xe đi tới nơi Trần Đức Thanh đang ở.

Đoàn người bọn họ dựa vào Trần Đức Dương hòa hệ đệ năng cùng Nghiêm Giang Sơn lực lượng biến dị mới xem như một đường an toàn mà đi tới đây.

Mặt khác Trần Trắng Trắng còn là thủy hệ đệ năng giả.

Tô Ngưng Mi ngồi ở trên sofa ghen hòng liếc mắt một cái nhìn đám người đang tranh ăn như chó điên kia, chỉ vài người lớn là tốt hơn chút, hai đứa nhóc cùng điên giống nhau, vợ một đồng đồ ăn vào lòng mình, nhét đây đồ ăn vào miệng, rõ ràng miệng đã không thể chứa thêm nhưng vẫn cố sức nhét vào.

Nghiêm Họa Họa cướp một cái socola, đang chuẩn bị đưa vào miệng, lại bị Trần Trắng Trắng cướp đi, nó hung tợn trừng mắt một cái nhìn Nghiêm Họa Họa: "Đây là của tao, mày sẽ không có một cái gì. Đã không làm nổi gì còn muốn ăn, mày cần thận chết vì ăn!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn bản thiêu của Nghiêm Họa Họa đỏ ửng, một đôi mắt sáng trừng Trần Trắng Trắng. Một bên Trần Tiểu Liên đột nhiên làm khó dễ, tát một cái xuống mặt Trần Trắng Trắng, hung hăng mắng: "Nó là con tao, là em họ nhỏ hơn mày, mày không nhường nó thì nó sẽ chết a!"

Không đợi cha mẹ Trần Đức Dương cùng Thích Anh làm khó dễ, Trần Trắng Trắng đã gào một tiếng đánh một quả bóng nước vào đầu Trần Tiểu Liên, lại vọt lên nhéo Trần Tiểu Liên, vừa cào vừa mắng cô của mình: "Cô dựa vào cái gì đánh cháu, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì..."

Xem một màn ầm ĩ này, mấy người bọn Tô Ngưng Mi đều thay đổi sắc mặt, Tô Ngưng Mi nhìn không được nhẫn nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12-2

Sắc mặt Trần Đức Thanh xanh mét, "Mấy người muốn làm gì, còn không dừng lại mau! Ba, chuyện này là thế nào!"

Trần Đại Hoa hét to một tiếng, "Tất cả dừng lại cho tao, hiện tại tao sẽ đem đồ ăn phân chia cho từng người một..."

Trình Văn Quân thanh âm dịu dàng vang lên, "Ba, đây là thức ăn mà A Dung cùng Hạo Tĩnh liều chết liều sống mới thu thập được, mọi người lấy ăn cũng chưa tính, nhưng ít nhất cũng phải để cho bọn A Dung đến phân phát đi chứ."

Trần Đại Hoa cả giận nói: "Từ lúc nào mà ở nơi này hai cô có quyền được lên tiếng? Đây là nhà của con tôi, có tin tôi bảo con trai tôi đuổi hai mẹ con cô

ra ngoài không?"

Vu Hạo Tinh đẩy đẩy kính mắt trên mũi, giọng nói lạnh như băng: "Bác Trần, thỉnh tự trọng."

"Ngừng! Còn dám dạy đời ông mày? chỗ nào đến lượt mày..."

"Tất cả đều câm miệng lại cho tôi!" Tô Ngưng Mi giận dữ, vỗ một cái lên trên mặt bàn thủy tinh công nghiệp, toàn bộ mặt bàn nứt vỡ thay tiếng trả lời. Sau khi tiếng nổ vang lên, tất cả mọi người liền á khẩu, sắc mặt người Trần gia đều ngốc lăng nhìn nàng, nhưng Trần Tráng Tráng còn nhỏ lá gan lại lớn, hét lên: "Chị là người xấu, dám dọa đến tôi." Nói xong, ném ra một quả cầu nước hương trên người Tô Ngưng Mi.

Tô Ngưng Mi mặt lạnh lùng lắc mình một cái tránh né quả cầu nước, mắt nhìn chăm chăm mọi người, nói: "Đây là phòng của tôi, phiền các người đi ra ngoài tự mình tìm phòng ở đi, nơi này không chào đón các người!" Trong toà nhà này còn rất nhiều phòng ở, Tô Ngưng Mi không muốn ở cùng một chỗ với một đám người như vậy.

Trần Đại Hoa đã ngoài bảy mươi nhưng thoạt nhìn đáng vẻ như mới hơn năm mươi tuổi, tinh khí mười phần, trước khi tận thế người này cũng chỉ biết ăn uống hưởng lạc, không quan tâm một cái gì, mọi người Trần gia đều do Lưu Phượng Lan chiếu cố mà lớn lên, so với người tinh khí mười phần lớn miệng kia, dù nhỏ hơn Trần Đại Hoa năm tuổi nhưng Lưu Phượng Lan già hơn rất nhiều, tóc bạc cả đầu, mặt nhiều nếp nhăn, hành động đều khá chậm chạp.

Lúc nghe thấy lời Tô Ngưng Mi nói, Trần Đại Hoa nhướng mày, chỉ thẳng mặt Tô Ngưng Mi, mắng: "Mày cũng là cháu gái Trần gia ta, thế nhưng mày lại đuổi ông nội mày ra ngoài? Mày có tin tao bảo con tao đuổi mày ra ngoài không? ".Bây giờ tận thế tiến đến, con cháu đều là dị năng giả, hần mới không cần e ngại người nhà họ Tô.

Tô Ngưng Mi nhếch khóe miệng cười lạnh hai tiếng, "Ông nội? Tôi họ Tô, tôi là người của Tô gia, không phải người của Trần gia, còn nữa, ông có muốn xem ngôi nhà này đứng tên ai không? Đừng cho là tôi không biết gì, mấy người vốn không thích đứa cháu gái này, trước đây mấy người nói gì trước mặt ba tôi tôi đều nhớ rất rõ, lúc trước không phải vì tiền của mẹ tôi mấy người chịu cho tôi sắc mặt tốt sao?"

"Trên giấy chứng nhận bất động sản đứng tên của mày thì sao? Con mẹ nó, hiện tại đã tận thế , ai nắm sức mạnh trong tay người đó mới là lão đại....." Trần Đại Hoa nói xong cúi đầu nhỏ một ngụm xuống đất.

Tô Ngưng Mi mặt trầm xuống, tiến lên vài bước đi đến trước mặt Trần Đại Hoa.

Nhìn thấy đôi mắt đen đang trầm xuống của Tô Ngưng Mi, trong lòng Trần Đại Hoa hơi hơi bồn chồn thấp thòm, bất quá lại nhớ tới con trai nhỏ, cháu nội cùng con rể của mình đều là dị năng giả, còn phải sợ một đứa con gái sao? Nghĩ vậy liền lập tức trừng mắt nhìn qua, "Cái đồ mất dạy, mày nhìn cái gì mà nhìn!"

Tô Ngưng Mi lười, cảm thấy đối co với người này thật vô nghĩa thừa hỏi, một phen kéo lấy cổ áo ông ta, nhưng lại ngang ngạnh kéo ông ta đứng dậy đi tới cửa phòng, sắc mặt Trần Đại Hoa đỏ bừng lên, trong miệng liên tục mắng, "Trần Đức Thanh mày là con rùa rút đầu chỉ biết đứng nhìn ba của mày bị con gái tha đi mà không dám làm gì, mày chết rồi phải không? Còn Trần Đức Dương, ranh con, mày còn không mau đi ngăn nó lại!"

Tất cả mọi người bị một màn này làm cho sợ ngây người, Trần Đức Dương cùng Nghiêm Giang Sơn bước lên muốn đi hỗ trợ, đáng tiếc bọn họ không ngăn cản được Tô Ngưng Mi. Một phen đẩy bọn họ ra, Tô Ngưng Mi đem Trần Đại Hoa quăng ra ngoài, đóng chặt cửa, mới nhân đạo nhìn người trong phòng: "Tất cả rút hết ra ngoài cho tôi!"

Dù thế nào Trần Đại Hoa vẫn là ba của Trần Đức Thanh, giờ phút này sắc mặt Trần Đức Thanh khó coi cực kỳ, "Tiểu Mi, họ đều là người nhà con, con lại đuổi họ đi là có ý gì?"

"Con chẳng có ý gì cả, dù sao trong nhà cũng không chứa được nhiều người như vậy, bên ngoài cũng không thiếu chỗ ở. Chú, thím, cô, dựng phiên mọi người ra ngoài đi, con nhớ phòng 304 không có người ở, bên trong cũng đủ cả nhà mấy người ở." Tô Ngưng Mi tuyệt đối sẽ không ở cùng với cái gia đình như vậy.

Mới khoảng bảy mươi mà thoạt nhìn Trần Đại Hoa như mới hơn năm mươi tuổi, mười phần khoẻ mạnh, trước khi tận thế ông ta chỉ ăn uống hưởng lạc, không quan tâm bất cứ một cái gì, mấy người Trần gia đều là được Lưu Phượng Lan chiếu cố mà lớn lên.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12-3

Trần Đức Thanh bất đắc dĩ, đành phải đi khuyên bảo người nhà của mình.

Cũng may người nhà Trần gia đều đã biết Tô Ngưng Mi không còn là thiên kim đại tiểu thư dễ bị lừa gạt như trước đây nữa nên đều yên lặng đi theo Trần Đức Thanh ra cửa phòng, đi lầu 3. Không lâu sau Trần Đức Thanh đã trở lại, Trần Đức Dương cùng Nghiêm Giang Sơn đi theo phía sau.

Không đợi Trần Đức Thanh mở miệng nói chuyện, Nghiêm Giang Sơn ở đằng đã một mặt xin lỗi nói: "Tiểu Mi, vừa rồi thật là xin lỗi, tính khí của ba không tốt, con cũng đừng trách ông ấy....." Thấy Tô Ngưng Mi không thèm nhìn hắn, hắn lại ngược ngạo nói: "Dượng cùng Đức Dương nghe nói các con muốn đi ra ngoài thu thập vật tư, dượng cùng Đức Dương cũng là thức tình giả, muốn đi theo các con. Tiểu Mi, con yên tâm, về sau đồ ăn của bọn họ sẽ do dượng cùng Đức Dương phụ trách, sẽ không làm phiền đến các con."

Trần Đức Dương ở đằng sau có chút bất mãn, nhưng nhìn thoáng qua gương mặt không có biểu cảm của Tô Ngưng Mi liền ghen hờn nuốt những lời muốn nói trở về.

Trình Dung nhưng là cảm kích liếc một cái nhìn Tô Ngưng Mi, loại tình huống vừa rồi nàng cũng không tiện đứng ra, dù sao nàng cùng mẹ cũng là người ngoài.

Không lâu sau, Khang Tiểu Tĩnh, Hàn Bảo cùng mọi người cũng đã đến.

Trình Dung giới thiệu Trần Đức Dương, Nghiêm Giang Sơn cho bọn họ, nói là muốn đi ra ngoài tìm vật tư, mọi người chuẩn bị thỏa đáng liền xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13-1

Một hàng mười người đi xuống dưới khu nhà, bên ngoài làng vắng mấy con zombie đang tiến vào, mọi người phóng dị năng đánh tới, đám zombie lập tức bị ngã xuống không dậy nổi. Trong mấy người này chỉ có Trình Dung đạt cấp 2 dị năng, thời gian duy trì dài gấp đôi người chỉ có dị năng cấp 1, huống chi cô ta có lõi dị năng, đánh lần nào chuẩn xác lần đó.

Lúc này, vì Tô Ngưng Mi là người tu chân nên tâm tính đã bình thản rất nhiều, cũng không mong muốn có được hào quang nữ chủ như Trình Dung, nàng chỉ nghĩ phải nỗ lực tu luyện, có như vậy nàng mới có thể sống sót thật tốt trong thế giới này, nàng không thể để kết cục như trong truyện được.

Phía dưới khu nhà có một cái xe tải đang đậu, còn có một chiếc xe công cộng, xe công cộng là do Trần gia lái tới, hiển nhiên là không thích hợp để chứa vật tư, mọi người đi tới trước xe tải, đầu xe tải chỉ đủ cho hai người ngồi, đuôi xe dùng sắt lá cải tạo toa xe, sau khi được cải tạo lại cũng có thể nhấc lên một cái cửa sổ nhỏ tuy lúc có thể kiểm soát tình huống bên ngoài.

Chờ mọi người thương lượng xong xuôi, Vu Hạo Tĩnh lái xe, Trình Dung ngồi bên cạnh chú ý tình huống và ứng phó với đám zombie bên ngoài, cuối cùng sợ Trình Dung không thể một mình ứng phó nên để Tô Ngưng Mi ngồi ở phía trước cùng Trình Dung. Tô Ngưng Mi cũng không có ý kiến, nhưng Khang Tiểu Tĩnh lại không đồng ý, ta và liếc mắt một cái nhìn Tô Ngưng Mi, châm chọc khiêu khích nói: "Tôi thấy để cô ta ngồi phía trước không chỉ do vướng bận đi, ánh mắt tha thiết như thế, không phải là để ý anh Vu chứ? Thật đáng tiếc, người anh Vu yêu lại là chị A Dung, anh ấy sẽ không coi trọng cô."

Tô Ngưng Mi cười lạnh, "Còn gọi anh Vu? Gọi thật là thân thiết, cũng không biết ai mới là người để ý anh ta, dám đem nước bẩn hắt lên người tôi."

Khang Tiểu Tĩnh chỉ có thể nhịn, rõ ràng cô ta có cảm tình với Vu Hạo Tĩnh, đành nhịn xuống, đi theo sau Trình Dung và Vu Hạo Tĩnh như cái đuôi nhỏ. Điều khiến mọi người kính nể là cô ta rõ ràng có cảm tình với Hạo Tĩnh, cũng biết Vu Hạo Tĩnh thích Trình Dung, lại không ghen tị chút nào, ngược lại còn đi theo ủng hộ hai người kia, chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy Vu Hạo Tĩnh là tốt rồi, cho nên nàng là đứa ngốc vẫn hoàn ngốc...

Mặt Khang Tiểu Tĩnh biến sắc, trừng mắt nhìn Tô Ngưng Mi, "Cô nói bậy bạ gì đó!"

"Có phải tôi nói bậy hay không, trong lòng cô là người hiểu rõ nhất."

Trên mặt Khang Tiểu Tĩnh thoáng chút hoảng loạn, nhìn về phía Trình Dung, "Chị Dung, chị đừng nghe cô ta nói bậy, em..."

Trình Dung đánh gãy cô ta mất kiên nhẫn vẫy tay nói: "Tiểu Tĩnh, Tiểu Mi là em gái chị, chị hiểu rõ nó là người như thế nào, phiền em về sau đừng khi dễ nó. Còn nữa, hiện tại là đi ra ngoài tìm vật tư, không phải đi du ngoạn, không có thời gian để khẩu chiến ở trong này. Hai đứa mau lên xe đi."

Khang Tiểu Tĩnh thấy thế thì tức giận bất bình vòng ra sau xe bước lên toa xe.

Tuy rằng đầu xe chỉ có hai chỗ ngồi, nhưng Tô Ngưng Mi cùng Trình Dung cũng không tính là béo, có chút là có thể ngồi xuống liền lái xe chạy ra ngoài khu nhà.

Đây là lần đầu tiên sau khi tận thế tiến đến Tô Ngưng Mi mới được nhìn hoàn cảnh bên ngoài toà nhà nàng ở, thành phố W nơi nàng ở là một thành phố rất là phồn hoa, hiện thời lại trở nên tiêu điều. Vẫn là những toà nhà cao tầng nhưng lại làm cho người ta cảm thấy bị đè nén, cả đoạn đường đều là zombie người đầy vết máu tanh hôi, hành động chậm chạp, căn bản là không có lấy một người bình thường. Trên mặt gồ ghề, đầy vết máu đen, còn có một thi thể, ngẫu nhiên có con quạ đen đậu xuống xé từng miếng thịt thối, oác oác kêu, làm trong lòng người ta cảm thấy ghê rợn.

Những con quạ đen này đã biến dị, lớn hơn quạ bình thường vài lần, may là chúng vẫn thích ăn thịt thối như trước, sẽ không chủ động tấn công con

người.

Xe tải phóng nhanh, đám zombie gần đó nghe thấy tiếng ô tô, ngửi thấy mùi thịt người liền đuổi theo xe tải. Xe tải dọc theo đường đi đã đâm một con rồi lại một con zombie, may mà đó đều là zombie cấp thấp không đủ sức mạnh nên dọc theo đường đi Trình Dung cùng Tô Ngưng Mi cũng không cần ra tay.

Gia Nhạc Phúc cách khu nhà Tô Ngưng Mi ở cũng không xa, chỉ chốc lát xe tải đã đi tới cửa siêu thị Gia Nhạc Phúc.

Chung quanh có mấy con zombie nghe thấy tiếng vang liền tiến tới hướng xe của mười người đang đậu lại, Trình Dung khoát tay phóng vài tia lôi điện đánh vào đầu và mặt zombie, sau toa xe cũng có vài hỏa cầu, kiếm gió cùng mũi tên đất bay ra, đám zombie xung quanh bị giải quyết rất nhanh chóng.

Mười người bước xuống xe bắt đầu tiến đến cửa siêu thị. May mà thời điểm tận thế tiến đến là buổi sáng, trong siêu thị đều là nhân viên trong siêu thị, cũng không có nhiều khách hàng.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13-2

Tầng 1 siêu thị Gia Nhạc Phúc chỉ bán các loại trang sức, tầng 2 bán đồ dùng hàng ngày với quần áo, tầng 3 mới là khu bán đồ ăn.

Số lượng zombie ở tầng 1 không nhiều lắm, chúng đều mặc đồng phục của nhân viên siêu thị, bị mười người tiêu diệt rất nhanh chóng. Tầng 2 bán đồ dùng hàng ngày nên mọi người trực tiếp đi đến cầu thang tầng 3. Trên cầu thang chỉ có một con zombie mặc đồng phục nhân viên, Trình Dung phóng một tia lôi điện đánh thẳng lên đầu con zombie khiến đầu nó bị bở ra, Tô Ngưng Mi tiến lên dùng đao đào ra từ óc con zombie một cái tinh hạch màu đen.

Mọi người đi đến cửa cầu thang tầng 3 rất nhanh chóng. Cửa cầu thang chỉ khép hờ, Tô Ngưng Mi đưa thần thức bao trùm nơi đó thì phát hiện cách 5-6 thước về phía bên trái cánh cửa có 10 con zombie, chúng dường như ngửi thấy mùi của bọn họ nên lung lay thoắt động tiến tới cạnh cửa.

Vu Hạo Tĩnh đi tuốt đứng trước đẩy nhẹ cái cửa, nhìn thoáng qua vào bên trong rồi tiến vào đầu tiên. May mà ở cửa cũng không có nhiều zombie, mỗi người đánh một con, chẳng mấy chốc đám zombie đã bị giải quyết sạch sẽ.

Tầng 3 là khu bán đồ ăn, 10 người cũng không tham lam, ngay từ lối thoát hiểm lấy ra ba lô và túi mà mình mang theo thu đồ ăn vào túi. Chờ khi mọi người thu thập xong, Trình Dung liếc mắt một cái nhìn Vu Hạo Tĩnh, Vu Hạo Tĩnh thấp giọng nói: "Mọi người mang đồ ăn xuống xe trước rồi chờ bọn tôi, tôi với Dung nhí xuống tầng 2 lấy một ít đồ dùng hàng ngày."

Hàn Bảo nói: "Nếu không mọi người cùng đi đi, như vậy sẽ an toàn hơn."

"Không cần đâu Bảo nhi." Trình Dung cúi đầu thấp giọng nói: "Chị cùng Hạo Tĩnh đi tầng 2 lấy một ít đồ dùng hàng ngày cùng quần áo, thời tiết gần đây có chút khác thường, sợ là mùa đông sẽ càng khắc nghiệt hơn nên muốn chuẩn bị một ít quần áo dày."

Tô Ngưng Mi liếc mắt một cái, đương nhiên nàng biết rõ Trình Dung và Vu Hạo Tĩnh muốn tách khỏi đoàn là để làm gì, đều là liên quan đến cái không gian của Trình Dung. Ghiền tại lối đi nâng của Trình Dung đã lên đến cấp 2 nên không gian cũng được thăng cấp theo, có lẽ bây giờ đã rộng khoảng 30 mét vuông, cũng đủ để chứa rất nhiều đồ rồi, Trước mắt Trình Dung vẫn chưa đề lộ việc cô ta có không gian dị năng cho mọi người biết vì thế cô ta chỉ có thể mượn cớ để tách đi, mà Vu Hạo Tĩnh lại là người đàn ông của cô ta, đương nhiên sẽ biết cô ta còn có không gian dị năng. Sau một phen thương lượng, mọi người đồng ý chờ ở cửa siêu thị, dù sao ở phía dưới vẫn an toàn hơn nơi này. Trình Dung và Vu Hạo Tĩnh chuẩn bị rời đi thì Tô Ngưng Mi lại nói: "Em đi cùng với hai người!"

Tô Ngưng Mi có ý định đến kho hàng của siêu thị, nàng biết trong khu bán rau quả có một con đường dẫn tới kho hàng của siêu thị, bây giờ đi theo hai người này tính đợi lát nữa tìm cớ đi tới kho hàng chuyển vài thứ vào không gian.

Trình Dung có chút khó xử: "Tiểu Mi, chị vẫn thấy em nên ở lại đây chờ bọn chị đi, nhiều người đi sẽ dễ gây náo động khiến zombie chú ý."

Tô Ngưng Mi kiên quyết muốn đi, mấy người Hàn Bảo, Trương Nhật, Trương Nguyệt cũng phải khuyên nhủ: "Chị Dung, để cho chị Mi đi cùng đi, chị ấy là lực lượng biến dị giả nên cũng trợ giúp được phần nào cho hai người mà. "

Bất đắc dĩ Trình Dung và Vu Hạo Tĩnh chỉ có thể nhượng bộ.

Mấy người còn lại mang theo bao đồ ăn chờ ngoài cửa, thuận tiện đóng cửa lại. Trình Dung, Vu Hạo Tĩnh, Tô Ngưng Mi chạy thẳng một đường đến tầng 2, để đi tới tầng 2 thì phải đi qua khu bán rau dưa hoa quả.

Trên tầng 1, hai người đang nghĩ làm sao để tách khỏi Tô Ngưng Mi, mà Tô Ngưng Mi cũng đang nghĩ cách tách khỏi hai người kia. Kết quả là vừa mới bước chân vào khu bán rau quả, sắc mặt ba người ngay lập tức biến đổi. Trong khu bán rau dưa có một đàn zombie đang bao vây, nhìn qua ít nhất cũng có khoảng hơn hai trăm con. Tới lúc này ba người mới nhớ ra là cứ đúng 8 giờ sáng mỗi ngày siêu thị sẽ mở cửa bán rau củ quả với giá rẻ nên sẽ có rất nhiều ông bà chờ ở siêu thị từ sáng sớm sau đó sẽ tranh nhau mua rau.

Ba người sắc mặt khó coi đến cực điểm, mà đàn zombie tuổi ông tuổi bà kia đã chú ý tới ba người liền khàn giọng gào thét xông về phía mà ba người đang đứng.

Lần này số lượng zombie rất nhiều, cứ cứng rắn tiến lên không phải là một cách hay, cả ba chỉ có thể dùng dị năng mở một con đường nhỏ. Tốc độ đám zombie này rất chậm vì thế ba người mới có thể cố duy trì một đoạn thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13-3

Vu Hạo Tĩnh liên thủ (hợp tác, bắt tay) với Trình Dung nhanh chóng mở ra một con đường, Vu Hạo Tĩnh cũng không cố giết thêm zombie, chỉ vội vã lôi kéo Trình Dung chạy tới cửa cầu thang bỏ lại một mình Tô Ngưng Mi vùng đao đấu với trăm con zombie.

Trình Dung quay đầu nhìn thoáng qua thấy Tô Ngưng Mi đang bị đàn zombie vây quanh liền hốt hoảng kêu lên: "Hạo Tĩnh, Tiểu Mi còn chưa có đi ra!"

Vu Hạo Tĩnh một tay lôi kéo Trình Dung, một tay đẩy gọng kính trên mũi: "Dung nhi, chúng ta không có thời gian quan tâm cô ta, bị một đàn zombie bao vây như vậy, cô ta sẽ không có khả năng sống sót, bây giờ chúng ta có tới cứu cô ta thì cũng chỉ như lao đầu vào chỗ chết, anh thấy chúng ta nên đi thu thập đồ đạc rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này đi."

Mặt Trình Dung thoáng qua tia do dự: "Nhưng mà...."

Vu Hạo Tĩnh liền đánh gãy lời nàng ta: "Không có nhưng nhị gì hết..."

Rốt cuộc Trình Dung đành cắn răng một cái nhắm mắt quay đầu theo sau Vu Hạo Tĩnh mà rời đi.

Tô Ngưng Mi bị vây giữa một đàn zombie liền cười lạnh một tiếng tiếp tục vùng đao chém zombie xung quanh. Lúc này nàng đã không có khả năng thoát ra ngoài, cũng không có ý định lao ra ngoài. Mắt thấy đàn zombie xung quanh ngày càng vây chặt, Tô Ngưng Mi cắn răng một cái lặn mình đi vào trong không gian, bây giờ không phải lúc để cạy mạnh, cũng may là nàng còn có không gian vạn năng này.

Vừa vào trong không gian Tô Ngưng Mi liền tròn tròn mắt nhìn chăm chăm vào ruộng cây xanh mượt phía sau nhà gỗ nhỏ. Mới đêm qua nàng gieo ngô xuống thế mà qua một đêm cây đã mọc trưởng thành lên và xanh mượt như bây giờ. Đêm hôm qua nàng ngủ một giấc thật ngon trong nhà gỗ, đến khi tỉnh dậy nàng liền trực tiếp đi ra ngoài không gian, căn bản là nàng không chú ý đến đám ngô bên ngoài. Mà bây giờ nhìn thấy chuyện này nàng cũng khá bất ngờ, có lẽ là do linh khí trong không gian tạo ra vì duy sao ngô cũng chỉ là loại giống cây lương thực bình thường cho nên linh khí có tác dụng rất tốt với chúng.

Áp chế kích động trong lòng, Tô Ngưng Mi ngồi xếp bằng bắt đầu hấp thụ linh khí. Trận đánh nhau vừa rồi linh khí trong cơ thể đã không còn lại bao nhiêu. Sau khi vận hành mấy vòng đại chu thiên (tất cả kỳ kinh bát mạch), đan điền đã chứa đầy kinh khí, lúc này nàng mới nhẹ nhàng đứng lên vận thần thức đi ra ngoài kiểm tra tình hình bên ngoài.

Đàn zombie kia giờ đã tản ra lảng vảng ở xung quanh, Tô Ngưng Mi phát hiện đám zombie này rất thú vị, chúng chỉ vây quanh khu bán rau dưa hoa quả, có lẽ trước khi chết chấp niệm về rau củ rễ tiền của họ rất sâu đi, Tô Ngưng Mi chỉ có thể lí giải như vậy.

Thừa dịp đám zombie vẫn đang phân tán phía xa xa, Tô Ngưng Mi nắm chặt đao trong tay đi ra ngoài chém bay đầu mấy con zombie ở gần đó. Nàng cũng không cố giết zombie, chỉ nhanh chóng chạy vào lối đi dành cho nhân viên siêu thị.

May mắn là từ sau khi đạt Trúc Cơ kỳ, tốc độ của nàng cũng tăng lên rất nhiều, sau 2 giây nàng đã tiến vào lối đi dành cho nhân viên và đóng chặt cửa lại. Nói là lối đi cho nhân viên chứ thực chất đó là kho hàng của siêu thị, ở bên trong chỉ có mấy người quản lý đã trở thành zombie, đám zombie bị Tô Ngưng Mi tiêu diệt nhanh chóng. Trong kho hàng có rất nhiều đồ vật, có các thùng hàng chứa thực phẩm và đồ ăn vặt, nước, đồ uống, còn có gạo, bột, và các loại gia vị...thức ăn đều bị thu vào trong không gian. Cuối cùng đi đến kho đông lạnh, bên trong chứa đầy rau củ quả, các loại thịt, cá, tôm cua,.... Tô Ngưng Mi vùng tay lên toàn bộ đều đi vào trong không gian.

Trong kho hàng có rất nhiều đồ, chờ khi Tô Ngưng Mi thu lại toàn bộ cất vào trong không gian đã là thời gian một tiếng sau rồi.

Trong không gian nàng nghỉ ngơi một lát rồi phân loại tất cả đồ dùng thật tốt, lại dùng ý niệm thu hái toàn bộ ngô trồng được rồi ngồi xếp bằng tu luyện. Cứ lặp lại như thế qua mấy ngày, ngô trong không gian đã được nàng gieo trồng thu hái mấy lần, ngô đã chín đóng thành một ngọn núi nhỏ.

Phương pháp tu luyện này khiến cho tốc độ tu luyện nhanh gấp đôi so với trước kia. Hiện giờ nàng đã đạt Trúc Cơ sơ kỳ, chọn mấy quyển sách dạy pháp thuật trong nhà gỗ để chuẩn bị luyện tập một chút. Chỉ khi nào đan điền trong cơ thể chứa đầy linh khí mới có thể học chút pháp thuật công kích (tấn công), linh khí trong cơ thể càng nhiều, tu vi càng cao thì pháp thuật công kích sẽ càng lợi hại.

Tô Ngưng Mi là lõi linh căn biến dị nên chọn một quyển sách dạy công kích hệ lôi, hai tay nàng kết ấn dựa theo hướng dẫn ở trong sách. Phải tập vài lần

như vậy Tô Ngưng Mi mới thực hiện đúng những thao tác này, từ trên đầu ngón tay nàng ngưng tụ ra một tia lôi điện, đồng thời cũng cảm thấy linh khí trong người ít đi một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13-4

Tô Ngưng Mi mừng thầm, điều khiển tia lôi điện trong tay bắn xuống, nền đất trong không gian ngay lập tức xuất hiện thêm cái hố, xung quanh là cát bụi bay mù mịt.

Cứ như thế phóng ra thêm 10 tia lôi điện, Tô Ngưng Mi cảm thấy linh khí trong cơ thể đã không còn một mảnh liền ngồi xếp bằng xuống.

Sau khi toàn bộ không gian được mở ra, Tô Ngưng Mi từng tìm hiểu được phía xa xa có một ngọn núi rất lớn chứa một mỏ linh thạch, còn có một linh tuyến, một toà nhà và một được điền (vườn trồng thuốc). Tô Ngưng Mi biết toà nhà kia có phòng vẽ bùa chú, có phòng luyện đan và các pháp khí (vũ khí phép thuật). Suy nghĩ một chút nàng đi tới bên cạnh linh tuyến. Linh tuyến là một con suối mà chỉ nhỏ như cái chậu rửa mặt được bao quanh bởi những khối ngọc phi thủy óng ánh trong suốt, con suối này có thể ngưng tụ ra một loại linh dịch trắng như (trắng ngà) nhưng hiện tại mới chỉ ngưng tụ được một nửa bồn (chậu) linh dịch, có thể thấy được linh dịch này khó có được đến cỡ nào. Linh dịch màu trắng ngà cùng với phi thủy xanh biếc làm phụ trợ khiến người ta không đành lòng dời ánh mắt. Linh dịch có thể tẩy tủy luyện cốt, cũng có thể trợ giúp tu luyện, là vật hiếm có trong hiếm có.

Tô Ngưng Mi lấy một giọt linh dịch pha loãng với nước rồi một hơi uống sạch, không lâu sau liền cảm thấy trên người nóng bỏng đau đớn, Tô Ngưng Mi cắn răng kiên trì ngồi xếp bằng bắt đầu tu luyện. Cứ thế sau khi nàng vận hành mấy vòng đại chu thiên thì đau đớn trên người mới tiêu hết, cho đến khi nàng mở mắt ra liền phải trợn mắt. Tô Ngưng Mi ngửi thấy mùi mồ hôi nồng đậm, nhìn xuống thân mình thì thấy trên da xuất hiện một tầng đen bẩn, đó là tạp chất trong cơ thể.

Dùng hồ nước cạnh nhà gỗ nhỏ để tắm rửa một chút, Tô Ngưng Mi liền cảm thấy cơ thể càng thêm linh mãnh, nhạy bén. Tạm thời Tô Ngưng Mi còn chưa muốn tới Toà nhà lớn kia, mặc dù bên trong là nơi luyện bùa chú, đan dược, pháp khí thì trước mắt nàng cũng chưa thể sử dụng vì cấp bậc nàng chưa đủ.

Được điền cũng là phục vụ cho việc luyện đan, trước mắt nàng vẫn chưa cần đến. Duy nhất chỉ có thể dùng linh dịch trước mắt và mỏ linh thạch phía xa xa kia.

Linh thạch-tên như nghĩa chính là dùng để bổ sung linh lực cho cơ thể, áp dụng trong chiến đấu, nàng là người tu chân lợi dụng linh khí trong cơ thể hoá thành công kích, cho nên khi linh khí bị hao hụt thì cần phải bổ sung lại linh khí. Chỉ cần nắm chặt linh thạch liền thạch là có thể bổ sung linh khí trong cơ thể, bởi vậy linh thạch được rất nhiều người tu chân tha thiết muốn có được, nói đúng hơn là mọi thứ trong không gian đều được người tu chân ước mơ có được.

Một lần ý niệm, Tô Ngưng Mi lập tức đứng ở cửa mỏ linh thạch, cả ngọn núi chứa rất nhiều linh khí, Tô Ngưng Mi vận dụng ý niệm nhưng phát hiện mạch khoáng không hề lung lay chút nào, xem ra nàng chỉ có thể tự thân vận động.

Theo như trong truyện mà tác giả đặt ra thì bên ngoài mỏ chỉ có một ít linh thạch cấp thấp, chỉ có ở giữa mới có linh thạch trung cấp và linh thạch cao cấp. Tô Ngưng Mi cũng không vội vàng, cầm công cụ đào nửa ngày mới chỉ đào ra mấy chục khối linh thạch cấp thấp.

Một tuần kế tiếp Tô Ngưng Mi đều vội vàng tận dụng linh dịch để tu luyện cùng với luyện tập pháp quyết lôi điện, thời gian còn lại nàng đều đi đào quặng.

Vì dùng linh dịch để tu luyện cộng mới linh khí nồng đậm trong không gian khiến cho tốc độ tu luyện của Tô Ngưng Mi tăng lên rất nhiều.

Thời gian một tháng cứ thế trôi qua, vốn dĩ Tô Ngưng Mi không muốn trở về cái ngôi nhà kia, chỉ muốn ở trong này tu luyện thật tốt nhưng nàng lại nhớ tới ông ngoại từng gọi điện thoại cho nàng nói sẽ cho người đi tìm nàng. Sợ bỏ lỡ người của Tô gia nên Tô Ngưng Mi đành phải đành chỉ tu luyện chuẩn bị trở về.

Vì nàng chuyên tâm tu luyện trong không gian nên chỉ ăn lung tung vài thứ cho qua bữa, bây giờ nàng chuẩn bị trở về, cũng không tu luyện, vì vậy nàng liền làm vài món trong không gian tự thưởng cho mình. Trong không gian nguyên liệu nào cũng có. Bắt vài con cá tôm tươi từ hồ nước để làm một đĩa cá chiên, trứng tôm trộn dầu, khoai tây nghiền, gà quay, rau muống xào tỏi ung dung ngồi ăn.

Mấy ngày chỉ ăn bánh bích quy với mì gói nên nàng nướng rất nhiều bánh bột ngô trong có thịt, đường và thức ăn chay. Nàng còn làm rất nhiều tương thịt, linh khí trong không gian giữ tươi rất tốt nên cái này có thể đem ra ăn tùy lúc.

Hiện tại trên người nàng cũng có mấy trăm khối linh thạch cấp thấp, cũng đủ nàng dùng trong một đoạn thời gian khá dài, sau khi đã chuẩn bị thỏa đáng,

Tô Ngưng Mi liền ra khỏi không gian, chuẩn bị đi trở về.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14-1

Tô Ngưng Mi ra khỏi không gian, giờ phút này cô đang đứng trong kho hàng, cửa chính của kho hàng đã bị khoá lại, dùng thần thức dò xét tình huống ở bên ngoài thì thấy đám zombie kia vẫn lảng vảng quanh khu bán rau dưa như trước. Trong kho hàng Tô Ngưng Mi bồi bản lên mặt khiến khuôn mặt dính đầy bụi, trên quần áo cũng bị dính đầy bùn đất, nhìn cả người đều bụi bặm bẩn thỉu, nguy trang xong rồi Tô Ngưng Mi mới cầm đao mở cửa chính kho hàng.

Đám zombie ngoài kia nghe thấy tiếng vang đều thoáng lung lay chạy vội tới cửa kho hàng, Tô Ngưng Mi một tay nắm đao, một tay kết ấn, một tia lôi điện phóng ra nhanh chóng bổ lên đầu đám zombie, phóng ra liên tiếp mấy lần như thế đã tạo ra một con đường, Tô Ngưng Mi liền nhanh chân chạy qua, nháy mắt đã ở khu bán đồ ăn vặt.

Lúc trước khi tận thế đến nàng đã mua hết nửa kho hàng của siêu thị, vừa rồi cũng đã chuyển hết toàn bộ đồ trong kho hàng vào trong không gian, vật tư cũng khá đầy đủ rồi, hơn nữa lương thực được gieo trồng trong không gian cũng sinh trưởng rất nhanh, cho nên nàng không muốn lấy nốt đồ trong siêu thị, những đồ này để lại cho những người khác đi. Cái bây giờ nàng cần là hạt giống, trước khi tận thế đến nàng không mua nhiều hạt giống cho lắm, mà ở bên cạnh siêu thị có cửa hàng bán hạt giống, Tô Ngưng Mi tính toán muốn đi đến cửa hàng hạt giống xem qua một chút.

Vẫn theo đường cũ đi ra, nhưng vừa mới đi đến cửa cầu thang tầng 3 Tô Ngưng Mi đã nghe thấy có tiếng nữ nhân đang rên rỉ truyền đến từ ngoài cầu thang. Linh khí trong người Tô Ngưng Mi đã không còn bao nhiêu, nàng lấy ra một khối linh thạch từ trong không gian, hấp thụ linh khí trong đó rồi mới dùng thần thức tra xét qua, sau đó nàng nhìn thấy cảnh tượng khiến người ta huyết mạch sôi trào.

Bên ngoài có một nam nhân diện mạo âm nhu đang dùng lực tiến vào bên trong cơ thể một cô gái có diện mạo rất quyến rũ trên người không một mảnh vải che thân. Nữ nhân kia lưng dựa vào tường, đầu ngửa ra sau, mái tóc dài bay tán loạn trên đầu hai người, hai chân nữ nhân trắng nõn đang kẹp chặt lấy hai bên thắt lưng nam nhân kia, hình ảnh này cũng thật kích thích mắt nhìn.

Nam nhân vẫn mặc quần áo trên người, cả người sạch sẽ đang đang đưa thân thể đầy nam căn to bồng của mình ra vào trên người nữ nhân kia, hai tay hắn nâng bờ mông trắng nõn của nữ nhân kia mà dùng sức đâm vào thật sâu trong người cô ta.

Nữ nhân kia hiển nhiên là bị xxoo thật thích, ôm lấy đầu nam nhân, trong miệng cũng ngâm nga những lời kích thích: "A...anh yêu...anh giỏi quá..."

Trên gương mặt âm nhu của nam nhân bỗng xuất hiện một nụ cười quỷ dị, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi đỏ sẫm của nữ tử kia.

Tô Ngưng Mi xem mà trợn mắt há mồm, trời đất, đây chính là tận thế a, bên trong còn có một đám zombie vậy mà bọn còn dám công khai xxoo ngay tại cửa cầu thang. Hơn nữa trong nguyên tác cũng không có màn này nên nàng không thể biết rõ rốt cuộc nam nhân này là ai, điều duy nhất nàng có thể xác định được là nam nhân này rất lợi hại, nếu không trên người hắn cũng sẽ không chinh tề như vậy.

Tô Ngưng Mi biết nam nhân này là người mà nàng không thể đụng vào, nếu không muốn để người này chú ý vậy thì chỉ có thể đi xuống bằng cầu thang bên kia. Thu hồi thần thức, đang chuẩn bị nhắc chân rồi đi thì lại nghe sau lưng có tiếng mở cửa, vừa quay đầu nhìn sang Tô Ngưng Mi liền bị hoá đá.... Nam nhân âm nhu kia thể nhưng lại ôm nữ nhân kia cùng đi tới, tựa tiểu phi tiểu nhân chăm chăm Tô Ngưng Mi, mà nữ nhân kia lại như không phát hiện ra Tô Ngưng Mi, cả người như vẫn đang ở trên chín tầng mây.

Tô Ngưng Mi trợn mắt há mồm nhìn chăm chăm đôi nam nữ dưới hạ thân còn đang gắt gao dính chặt với nhau, không biết nên phải mở miệng ra sao.

Nam nhân kia lại mở miệng: "Người đẹp đang muốn đi xuống khỏi đây hả? Thật sự ngưng ngưng vì đã cản đường người đẹp, người đẹp cứ coi như không nhìn thấy chúng tôi là được."

Tô Ngưng Mi vẫn trợn mắt há mồm không biết nói gì như trước, cúi đầu xuống, cuối cùng vẫn tiến lên lách qua hai người kia mà đi ra cửa. Vừa ra khỏi cửa Tô Ngưng Mi đi hai bước mà như ba bước chạy xuống tầng dưới, nàng vẫn cảm thấy nam nhân kia không bình thường.

Trên đường đi xuống tầng dưới có rất nhiều zombie đang lảng vảng, Tô Ngưng Mi nín thở chạy nhanh như bay tới cửa hàng hạt giống cạnh siêu thị.

Ngẫu nhiên cũng có mấy con zombie phát hiện ra nàng thì đều bị nàng một đao chém chết.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14-2

Editor: Thuỷ Nguyệt Lam

Nếu không đến thời điểm vạn bất đắc dĩ nàng không muốn để người khác nhìn thấy nàng sử dụng pháp thuật công kích hệ lôi điện dù cho bị hiểu lầm là lôi dị năng.

Chẳng mấy chốc đã đến trước cửa hàng hạt giống, cửa chính đã bị khoá, Tô Ngưng Mi bẻ khoá bước vào cửa hàng. Mặc kệ bên trong là hạt giống gì, toàn bộ đều bị nàng thu vào không gian rồi nàng mới đi ra khỏi cửa hàng, cũng tiện tay đóng cửa cửa hàng lại.

Đang lúc do dự có nên lấy chiếc Hummer trong không gian ra hay không thì Tô Ngưng Mi lại nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng nói âm như: "Hi, chúng ta lại gặp nhau rồi người đẹp"

Tô Ngưng Mi vừa quay đầu lại liền nhìn thấy nam nhân âm nhu mới vừa rồi gặp ở cửa cầu thang ăn mặc chỉnh tề đang đứng sau lưng nàng.

Do dự một chút, Tô Ngưng Mi nhú mày hỏi: "Này anh, hình như chúng ta không quen biết nhau thì phải? Anh đi theo tôi làm cái gì?"

Nam nhân kia cười cười: "Vây hiện tại không phải đã quen rồi sao? Tôi tên là Trâu Bái, còn người đẹp tên gì vậy?"

Vừa nghe thấy cái tên này trong đầu Tô Ngưng Mi oanh một tiếng, cuối cùng nàng cũng biết người đàn ông này là ai, hoá ra là nam phụ thứ hai, hẳn là một con người âm ngoan độc ác, tính tình âm dương bất định, trong nguyên tác hẳn gặp Tô Ngưng Mi trước, Tô Ngưng Mi đưa hắn về sau đó hắn nhất kiến chung tình với Trình Dung... Nếu Tô Ngưng Mi đoán không sai thì cô gái vừa rồi hoặc là bị hắn giết hoặc là bị ném đi làm thức ăn cho đám zombie trong siêu thị, tóm lại người này là một nhân vật nguy hiểm.

Tô Ngưng Mi đầu đầu, người này rất khó chơi, hơn nữa theo như nguyên tác thì không phải Tô Ngưng Mi gặp Trâu Bái ở trong siêu thị, tuy diễn biến có chút thay đổi nhỏ nhưng đại thể vẫn không có gì thay đổi như trước. Nàng tuyệt đối không thể đem nam nhân này trở về được. Cốt điều Trâu Bái rất lợi hại, hẳn là tốc độ và lôi điện song thức tỉnh, cho dù bây giờ nàng có muốn chạy cũng không thoát được, phải làm thế nào mới có thể tách khỏi nam nhân này đây?

Trâu Bái cười tùm tùm nhìn Tô Ngưng Mi, cả đôi lông mày đều cong cong: "Người đẹp, đừng nói là em đang tìm cách bỏ tôi lại đây nhé? Còn nữa, tôi dag tự giới thiệu rồi, còn chưa biết người đẹp tên là gì?"

Tô Ngưng Mi bị hắn gọi hết người đẹp này, người đẹp nọ mà trong lòng run lên, vội hỏi: "Đại ca, tôi họ Tô, tên là Tô Ngưng Mi, bây giờ tôi muốn về nhà, anh cứ thoải mái đi."

Mất thấy trong đám zombie xung quanh có con zombie nghe thấy âm thanh mà xông tới, Tô Ngưng Mi vội chạy như bay đến trước mặt một chiếc ô tô nhỏ gần đó, liếc mắt một cái liền nhìn thấy bên trong xe chỉ có xác một người lái xe bị zombie cắn chết đang gục trước tay lái, Tô Ngưng Mi cũng không ngại bẩn, kéo cửa xe ra rồi đá xác người lái xe kia ra ngoài, đặt mông ngồi lên cái ghế có vết máu đen thui trước tay lái.

Vừa ngồi an ổn liền cảm thấy cửa xe bị người mở ra, quay đầu thì thấy Trâu Bái đang trưng cái vẻ mặt tươi ngồi ở bên cạnh.

Khoé mắt Tô Ngưng Mi giật giật: "Đại ca, tôi phải trở về nhà, anh đi theo tôi làm gì?"

"Tôi không có nhà để về" Trâu Bái làm cái biểu cảm đáng thương: "Tiểu Mi, em mang tôi về nhà em đi, được không?"

Tô Ngưng Mi nhướng mày lên, nàng biết đằng sau cái biểu cảm đáng thương này là một tính cách âm dương bất định, cổ quái thất thường, tâm địa độc ác âm hiểm: "Đại ca, không phải anh còn có bạn gái đó sao? Mau đi tìm cô ấy đi, tốt xấu gì cũng đừng để cô ấy phải sốt ruột chờ anh chứ, tôi nói phải không?"

Trâu Bái "A" một tiếng, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe nơi có mấy con zombie đang chậm chạp lao tới liền xuất hiện chút lạnh lùng: "Cô ấy bị zombie cắn, cho nên Tiểu Mi à, em mau chạy xe mang tôi về nhà em đi, em yên tâm, tôi là người rất dễ nuôi a"

Thấy ngoài cửa sổ xe có một nhóm zombie sắp vây tới, Tô Ngưng Mi biết không thể chậm trễ nữa đành cắn răng một cái khởi động xe lao thẳng vào đám zombie. Mang về thì mang về, dù sao cũng là người có liên quan tới Trình Dung, hơn nữa nàng cũng chỉ tính đoàn tụ với người nhà họ Tô rồi sau đó sẽ rời khỏi ngôi nhà kia, sẽ không phải dính dáng nhiều với người này nữa.

Tô Ngưng Mi một đường phóng xe trở về khu nhà, trên quần áo nhuộm đầy vết máu, cả người bắn thiu dơ dáy mang theo mùi hôi thối của xác chết. Nhìn sang Trâu Bái đang đứng bên cạnh cả người hắn đều sạch sẽ, chỉnh tề, nhìn hai người quả là đối lập một trời một vực.

Trâu Bái chặc chặc hai tiếng đi theo sau Tô Ngưng Mi lên tầng ha

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14-3

Editor: Thủy Nguyệt Lam

Toà nhà nơi Tô Ngưng Mi ở dùng khoá điện tử, nhưng cũng có thể dùng chìa khoá để mở cửa, trên người Tô Ngưng Mi có đem theo chìa khoá nên nàng trực tiếp mở cửa đi lên tầng 2, mở cửa phòng, Tô Ngưng Mi liếc mắt một cái liền nhìn thấy Vu Hạo Tĩnh ngồi trên sofa mặt mày hớn hờ đang tán gẫu với Trình Dung.

Hai người Khang Tiểu Tĩnh và Hàn Bảo cũng đã đến đây nhưng những người khác thì không có ở trong này.

"Em đã về..." Tô Ngưng Mi khẽ cười nhìn người trong phòng.

Mấy người trong phòng đồng loạt quay đầu nhìn ra cửa, nhìn thấy Tô Ngưng Mi khiến mọi người trong phòng giật mình thon thót, Khang Tiểu Tĩnh trợn hai mắt nhìn Tô Ngưng Mi: "Tô Ngưng Mi? Không phải cô đã chết rồi sao?"

Trình Dung cũng hơi giật mình, dù sao lúc đó cô ta cũng đã tận mắt nhìn thấy Tô Ngưng Mi bị đám zombie vây quanh, nhưng cũng bình tĩnh lại rất nhanh, vội vàng đứng dậy đi tới chỗ Tô Ngưng Mi cầm lấy hai tay nàng: "Tiểu Mi, em còn sống, thật sự là quá tốt rồi, hôm đó nhìn em bị đàn zombie vây quanh, trong lòng chị rất khó chịu, may mà cuối cùng em cũng bình an trở về, tốt rồi, tốt rồi, đừng sợ."

Tô Ngưng Mi cười cười nhìn Trình Dung: "Em còn sợ cái gì, bị đám zombie bao vây còn chưa chết thì bây giờ em còn có gì phải sợ nữa."

Trình Dung như đang muốn nói thêm điều gì nhưng lại nhìn thấy nam nhân đứng sau lưng Tô Ngưng Mi liền khẽ nhủ mảy: "Tiểu Mi, người đang đứng sau lưng em là ai thế?"

Không đợi Tô Ngưng Mi nói gì Trâu Bái đã một phen đẩy Tô Ngưng Mi ra, cười tủm tỉm ghé sát vào mặt Trình Dung, ánh mắt toả sáng满眼 nguyện nhìn cô ta dường như chỉ còn kém một chút nữa sẽ đặt Trình Dung lên tường trực tiếp làm..... "Này người đẹp, tôi tên Trâu Bái, người đẹp cũng có thể gọi tôi là Trâu đại ca, tôi trở về đây cùng với Tiểu Mi, về sau còn mong được chỉ giáo nhiều hơn." Hắn vừa nói, ánh mắt cũng không nhân rồi đảo tới đảo lui vài lần nhìn ngắm bộ ngực dù đã mặc áo lông mà vẫn vun cao thẳng đứng của Trình Dung, chắc chắn, thật sự là một bảo vật a, không biết tư vị trên giường như thế nào.

Cảm nhận được ánh mắt của Trâu Bái đang nhìn mình một cách lỗ ló, Trình Dung nhíu mày, mặt không biểu cảm lùi lại phía sau hai bước.

Vu Hạo Tĩnh đang ngồi trên sofa cũng cảm giác được người phụ nữ của mình đang bị người khác nhìn bằng ánh mắt gian dâm, hắn liền đứng dậy đi tới cửa, thân hình cao lớn lập tức ôm lấy Trình Dung bế bóng vào lòng, nhìn Trâu Bái đang đứng ngoài cửa, thanh âm lạnh như băng: "Nơi này không chào đón anh".

Trâu Bái cũng nở nụ cười "hắc...hắc..." hai tiếng, một phen lôi kéo Tô Ngưng Mi vào phòng khách: "Đây là nhà của em sao Tiểu Mi? Cũng thật đẹp..." Hắn nói xong lại vọt tới trước mặt Trần Đức Thanh và Trình Văn Quân, tủm tỉm cười nói: "Về sau chúng ta sẽ cùng ở dưới một mái nhà, mong được chú dì dạy bảo nhiều hơn ạ".

Trần Đức Thanh im lặng, cũng không biết là đang nghĩ gì, Trình Văn Quân đứng xích lại gần Trần Đức Thanh.

Trình Dung bị Vu Hạo Tĩnh nắm tay kéo về phòng khách, Trình Dung không vừa lòng nhìn Trâu Bái, lôi kéo Tô Ngưng Mi về một góc nói nhỏ: "Tiểu Mi, sao em lại mang người như vậy về nhà? Vừa nhìn là biết không phải người tốt, em mau đuổi hắn đi đi."

Tô Ngưng Mi nhìn cả người đầy vết máu khô bẩn thỉu mà loạn phát: "Chị, hắn ta rất lợi hại, hắn muốn trở về cùng em, em cũng hết cách đối phó." Nói xong cười nói nhìn người đang ngồi trên sofa, từ đầu tới cuối vẫn bảo trì trầm mặc là Hàn Bảo: "Bảo nhi, có thể cho chị ít nước được không? Chị muốn trở về phòng tắm rửa một chút, trên người chị bẩn thỉu muốn chết."

Hàn Bảo cười cười, đi toilet tìm một cái thùng nhanh chóng đổ đầy nước rồi xách lên đưa cho Tô Ngưng Mi: "Chị Tiểu Mi, chị cứ tắm rửa thoải mái đi."

Khang Tiểu Tĩnh nhìn thùng nước đầy, trừng mắt một cái liếc nhìn Hàn Bảo: "Bảo nhi, cậu đem toàn bộ nước cho cô ta như vậy thì hôm nay chúng ta lấy cái gì để uống, lấy gì để rửa mặt?"

Thủy hệ dị năng của Hàn Bảo chỉ mới đạt cấp 1 nên một ngày cũng chỉ có thể làm ra một thùng nước mà thôi. Hàn Bảo nói: "Không phải chúng ta có nước khoáng và đồ uống hay sao? Chúng ta không tắm một ngày cũng có sao đâu?"

Tô Ngưng Mi mặc kệ bên dưới đang âm ỉ, xách theo thùng nước trở về phòng, đương nhiên nàng sẽ không dùng nước này để tắm rửa.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14-4

Tô Ngưng Mi mặc kệ bên dưới đang ẩm ỉ, xách theo thùng nước trở về phòng, đương nhiên nàng sẽ không dùng nước này để tắm rửa. Đem theo thùng nước vào trong không gian, lấy ra một cái bồn tắm rồi đổ đầy nước ấm và nhỏ thêm một giọt tinh dịch vào trong đó, xong xuôi mới ở lại trong không gian tắm rửa sạch sẽ.

Xem ra hai ngày nay Trình Dung và Vu Hạo Tĩnh sẽ rất bận rộn, chắc chắn, nàng rất mong chờ cảnh giường chiếu của mấy người này.

Trong nguyên tác, trước khi nam chủ chân chính xuất hiện thì Trình Dung đã qua tay rất nhiều người đàn ông cực phẩm, người nào đã yêu cô ta thì đều là yêu đến không thể tự kiềm chế bản thân, chỉ có thể tha thứ mà cùng nhau chia sẻ Trình Dung, cho đến khi nam chủ tà mị cuồng luyến xuất hiện mới là người chân chính bắt được trái tim Trình Dung, hai người ân ái ái ái ở tận thể tạo dựng lên một sự nghiệp. Còn những nam phụ kia thì có người chết, có người bỏ đi xa, tóm lại tất cả đều rời khỏi Trình Dung trong tình trạng mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15-1

Tô Ngưng Mi tắm rửa, thay đổi quần áo sạch sẽ, trên người vẫn mặc áo lông màu đen và quần jeans màu xám như trước, lại lấy khăn lông lau khô một nửa mái tóc đen dài ướt sũng, bận việc cả ngày, bụng đã sớm đói kêu lên đòi biểu tình. Ăn hai cái bánh mì kẹp thịt, lại rửa sạch mấy chùm nho ăn, không biết có phải vì có linh khí hay không mà hương vị chùm nho này đặc biệt ngon, giống hương vị hồi nhỏ Tô Ngưng Mi từng được ăn.

Đào một cái hố phía nhà gỗ nhỏ, gieo hạt nho vào, lại mấy cái giá ở bên cạnh, lúc này Tô Ngưng Mi mới ra khỏi không gian, nàng còn có việc muốn tìm hai người phía dưới kia.

Đi đến phòng khách, Khang Tiểu Tĩnh cùng Hàn Bảo đều đang ngồi ở đó, Tường Nhật, Tường Nguyệt cũng tới rồi, Tường Nhật thì ngồi cạnh và kể chuyện cười cho Hàn Bảo nghe.

Tô Ngưng Mi phát hiện, cảnh tượng này rất giống trong nguyên tác, tuy rằng cũng có chút cảnh diễn thịt, nhưng ít ra đều là một với một, kết cục cũng coi như oanh oanh liệt liệt.

Tường Nhật, Tường Nguyệt thấy Tô Ngưng Mi thì rất là vui mừng, hai cậu thiếu niên lập tức ngồi xuống bên cạnh Tô Ngưng Mi: "Chị Tiểu Mi, chị không có việc gì thật sự là quá tốt, ngày đó lúc chị Dung và anh Vu nói chị đã chết, chúng em còn đau lòng rất lâu, may mà bây giờ chị đã trở lại, đứng rồi, chị Tiểu Mi, có phải chị còn chưa ăn gì đúng không? Để em bảo Tường Nguyệt cầm chút đồ ăn sang đây....."

Tô Ngưng Mi xuống đây vì đồ ăn của nàng, tạm bỏ qua hai cậu thiếu niên, quay đầu nhìn Trình Dung đang không được tự nhiên ngồi trên sofa cùng ông cụ non Hạo Tĩnh, nói: "Đúng rồi, em cũng có phần đồ ăn của mình đúng không? Hiện tại em đã trở về, có phải cũng nên đem đồ ăn chia cho em?"

Trình Dung đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Tô Ngưng Mi, cười nói: "Tiểu Mi, đồ ăn đều đã chia hết cho mọi người rồi, nhưng mà chị có thể đem phần đồ ăn của chị chia cho em, được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, mấy ngày nay chị nghe trên radio vệ tinh, nói là thành phố G đã thành lập xong căn cứ, chị cùng Hạo Tĩnh đã bàn bạc qua, chuẩn bị đi căn cứ, dù sao ở mãi trong này cũng không phải biện pháp hay."

nơi bọn họ ở là thành phố W, thành phố G lại có quân khu, sớm đã thành lập racăn cứ cho người sống sót. trước khi Tận thể tiến đến, để đi từ thành phố W sang thành phố G theo tuyến đường quốc lộ cũng phải mất mười mấy giờ đồng hồ mới tới nơi, hiện thời tận thể tiến đến, zombie hoành hành, không biết phải mất bao nhiêu thời gian mới đến được căn cứ thành phố G.

Dựa theo nguyên tác, đoàn người Trình Dung cùng Vu Hạo Tĩnh sẽ đi căn cứ thành phố G, Tô Ngưng Mi tự nhiên cũng đi theo. Chẳng qua, hiện tại Tô Ngưng Mi sớm đã thay đổi bản thân, trước mắt nàng đã có năng lực tự bảo vệ mình, không muốn ở cùng một chỗ với Trình Dung, chính yếu là nàng muốn chờ người nhà họ Tô, nàng tuy rằng biết người nhà họ Tô, nhưng lại không biết Tô chính xác họ ở chỗ nào, cũng chỉ có thể chờ ở chỗ này.

Tô Ngưng Mi hỏi: "Tất cả mọi người đều muốn đi sao?" Nghĩ nghĩ lại nói: "Tạm thời em chưa muốn đi căn cứ."

Trình Dung nói: "Vẫn chưa biết rõ lắm, Tiểu Tĩnh nói muốn đi theo bọn chị, Bảo Nhi, em cùng Tường Nhật Tường Nguyệt có đi hay không?"

Hàn Bảo nhanh chóng liếc mắt nhìn Trình Dung, lắc lắc đầu, "Em không đi, em muốn ở lại với chị Tiểu Mi." Cũng không hiểu vì sao, cô luôn cảm thấy đi theo Tô Ngưng Mi sẽ an toàn hơn.

Tô Ngưng Mi rất ngạc nhiên, hiển nhiên là không nghĩ tới Hàn Bảo sẽ ở lại cùng nàng, điều này không giống như trong nguyên tác, bất quá đây là không phải cũng là biểu thị cho việc diễn biến trong nguyên tác sẽ phát sinh biến hóa hay sao, sẽ không nhất thiết phải phát triển tồi tệ như trong nguyên tác, mặc kệ như thế nào, đây vẫn là tin tức tốt.

Tướng Nhật đương nhiên là đi theo Hàn Bảo, giờ tay nói: "Em đi theo Bảo Nhi, Bảo Nhi ở lại đây thì làm sao em nở đi cho được." Nói xong, quay đầu nở một nụ cười chói mắt nhìn Hàn Bảo, khiến mặt Hàn Bảo lập tức đỏ bừng.

"Em đi theo anh hai....." Tướng Nguyệt chính là cái đuôi nhỏ, anh cậu đi nơi nào cậu sẽ đi theo tới đó.

Sắc mặt Trình Dung có chút khó coi, cắn cắn môi, động tác này khiến Trâu Bái đứng bên cạnh lập tức trầm mê, nhanh chóng dán mặt đến gần Trình Dung, Trình Dung nhũm mày dịch người sang bên cạnh, sắc mặt Vu Hạo Tĩnh bên cạnh ngày càng đen. Trình Dung không nghĩ tới Tô Ngưng Mi sẽ không đi cùng cô ta, càng làm cho người ngạc nhiên là, lần này xem như liền mất đi ba dì năng già.

Không lâu sau, Tướng Nhật, Tướng Nguyệt đã gọi toàn bộ mọi người xuống, bao gồm cả người nhà Trần gia, toàn bộ phòng khách ầm ầm chật chội. Đứng đầu Trần gia là Trần Đại Hoa, có lẽ là e ngại Tô Ngưng Mi nên vẫn thành thành thật thật ngồi ở trong góc không lên tiếng, thẳng đến Trình Dung hỏi ý kiến của ông ta thì ông ta mới nói: "Ông đây đương nhiên là đi theo con trai rồi."

Trình Dung lại nhìn về phía Trần Đức Thanh, Trần Đức Thanh ánh mắt si mê vòng vo hai vòng, thẳng đến khi Trình Dung nhũm mày, hắn mới sờ sờ cái mũi, "Ba đi theo A Dung đi." Nói xong lại quay đầu nhìn về phía Tô Ngưng Mi, "Tiểu Mi, con cũng đừng náo loạn nữa, đi theo chị của con đi, dọc đường đi từ thành phố W đến thành phố G nguy hiểm trùng trùng, con cùng mấy đứa Hàn Bảo đi cùng nhau sẽ không an toàn, cả nhà đi cùng nhau còn có thể có thể chăm sóc lẫn nhau."

"Không được, con muốn ở lại đây chờ ông ngoại, khoảng thời gian trước ông ngoại gọi điện thoại cho con, nói là muốn tới tìm con." Tô Ngưng Mi mắt cũng chưa mở mà thẳng thừng chặt đứt lời của người đàn ông trước mắt này, nằng căn bản không đem hấn là người nhà, về sau hấn có chết hay sống cũng sẽ không liên quan đến nằng.

Trần Đức Thanh nghe vậy thì sắc mặt đen thui rồi lại xanh mặt, cũng không nói chuyện gì nữa.

Khang Tiểu Tĩnh còn lải nhải khuyên Hàn Bảo, muốn Hàn Bảo đi cùng bọn họ, Hàn Bảo buồn không muốn nói chuyện, dù thế nào cũng đều không để ý tới Khang Tiểu Tĩnh, khiến Khang Tiểu Tĩnh hung hăng trừng mắt nhìn Tô Ngưng Mi.

Cuối cùng mọi người đều đi theo Trình Dung, chỉ có bốn người Tô Ngưng Mi, Hàn Bảo, Tướng Nhật, Tướng Nguyệt ở lại. Tô Ngưng Mi nguyên bản cũng muốn khuyên bảo Hàn Bảo đi theo Trình Dung, sau này nhớ ra trong nguyên tác thì chính lần này Hàn Bảo theo Trình Dung đến căn cứ thành phố G, sau đó mới bị zombie đàn vây công tới chết cho nên cũng không khuyên nữa.

Vu Hạo Tĩnh đẩy đẩy gọng kính trên mũi, chán ghét liếc nhìn Trâu Bái đang đứng cạnh Trình Dung rồi mới mở miệng, "Được rồi, mọi người sớm nghỉ ngơi đi, sáng mai sẽ xuất phát."

Tô Ngưng Mi đi theo Trình Dung nhận phần đồ ăn của mình rồi chuẩn bị trở về phòng, Trình Dung lại khuyên bảo Tô Ngưng Mi vài câu, muốn nằng cùng đi với cô ta, Tô Ngưng Mi lắc đầu, "Không được, em muốn ở lại chờ ông ngoại." Tô Ngưng Mi không phải không nghĩ tới việc đi tìm người nhà Tô gia, nhưng nằng chỉ theo nguyên tác biết Tô gia ở Thành phố H, nhưng lại không biết cụ thể vị trí, dân cư thành phố H có mấy trăm vạn, tìm như vậy có khác nào mò kim đáy bể? Chỉ có thể chờ ở nơi này, nằng chỉ hy vọng diễn biến trong truyện có thể thay đổi để nằng đợi được người nhà họ Tô đến.

Trở về phòng, Tô Ngưng Mi đem đến đồ ăn đặt ở đầu giường, nằm xuống, nhớ lại nguyên tác. Nằng nhớ được nguyên văn lần này Tô Ngưng Mi đi theo Trình Dung tới căn cứ thành phố G, giữa đường gặp vài tên lưu manh, Trình Dung được Vu Hạo Tĩnh cùng Trâu Bái che chở, Tô Ngưng Mi không có mệnh tốt như vậy, bị mấy người kia luân gian. Trên đường, Hàn Bảo bị zombie đàn zombie vây công, Tướng Nhật vì cứu Hàn Bảo mà cả hai người đều chết, sau lại gặp măng xà biến dị, cái người tên Không Văn Ninh là lực lượng thức tỉnh giả kia vì dính nọc độc của măng xà biến dị mà không thể che dấu dụng vọng với Trình Dung, bị Trâu Bái giết chết, Trâu Bái lại bởi vì cứu Trình Dung mà dính phải nọc độc măng xà biến dị, không không chế được cơ thể □, hai người thuận theo tự nhiên lăn đrap giường, Vu Hạo Tĩnh tuy rằng bất đắc dĩ nhưng cũng chỉ có thể nhìn nữ nhân mình yêu thương cùng nam nhân khác xxoo. Sau, một đám người mới xem như hữu kinh vô hiểm đến được căn cứ thành phố G.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15-2

Sau khi đã hồi tưởng lại nguyên tác, đầu Tô Ngưng Mi chảy xuống ba vạch đen, thật may mắn nằng không đi theo Trình Dung.

Tô Ngưng Mi lắc mình vào không gian, thấy mấy dây nho sau nhà gỗ đã leo lên được nửa giàn đỡ thì cũng không kinh ngạc nữa, nếu theo tốc độ này thì phòng chừng sáng mai nằng sẽ có nho tươi để ăn. Nằng tính muốn trồng thêm các loại cây khác, bắt đầu đem những hạt giống mà buổi sáng lấy được ở cửa hàng hạt giống ra, có rất nhiều loại hạt giống: các loại rau dưa, hoa cỏ, còn có các loại cây lương thực, Tô Ngưng Mi vận dụng linh khí trong cơ thể bắt đầu gieo trồng các loại rau dưa, đến khi mệt mỏi lại ngồi xếp bằng xuống vận hành đại chu thiên, đợi đến khi linh khí trong cơ thể trở nên dư thừa lại tiếp tục gieo trồng, đợi đến buổi sáng ngày thứ hai thì trong không gian đã một màu xanh mướt của rau dưa và ngô.

Mở mắt ra, nhìn đồng hồ trên tay trái điểm 7 rưỡi sáng nhưng vì là người tu chân nên Tô Ngưng Mi không cảm thấy buồn ngủ chút nào. Tô Ngưng Mi đánh răng rửa mặt thật sạch rồi lại dùng khí than chiên hai quả trứng, hai cái lạc xườn, cắt vài miếng bánh mì ngồi ăn trong nhà gỗ nhỏ. Sau đó nằng ra

sau nhà gỗ hái một chùm nho, nho có hương vị rất ngon hơn nữa còn chứa một chút linh khí, tuy không giúp ích gì cho việc tu luyện nhưng lại có thể cường thân kiện thể.

Nhìn đồng hồ thấy đã 8 giờ, Tô Ngưng Mi liền ra khỏi không gian, dưới lầu đã rất âm ỉ, mới sáng sớm nhưng người nhà Trần gia đã mang theo đồ này đồ kia đi đi lại lại khắp nhà, hai đứa nhỏ Trần Tráng Tráng và Nghiêm Hoạ Hoạ đang chen chúc trên sofa che mặt đút đồ ăn vào miệng. Trần Tráng Tráng ăn xong cái bánh mì trong tay lại cướp lấy cái bánh mì trong tay của Nghiêm Hoạ Hoạ rồi nhếch mép nhìn cô bé. Nghiêm Hoạ Hoạ cắn răng trừng mắt một cái liếc nhìn Trần Tráng Tráng nhưng không dám cướp lại, lần này mẹ cô bé là Trần Tiểu Liên cũng không dám ra tay giúp đỡ.

Hàn Bảo, Trương Nhật, Trương Nguyệt đã tới, dựa vào một góc phòng khách nhìn mọi người đang âm ỉ. Trình Dung thấy Tô Ngưng Mi xuống dưới cũng thân thiết nắm cánh tay nàng: "Tiểu Mi, em ở lại mà không cảm thấy lo lắng sao? Tô gia ở Thành phố H cách nơi này rất xa, chỉ sợ không thể đến đây dễ dàng như vậy, nói không chừng họ đã đến căn cứ từ sớm rồi, hay là em đi theo bọn chị đến căn cứ chờ bọn họ đi."

Tô Ngưng Mi lắc đầu: "Không cần đâu, mọi người cứ đi trước đi."

Trình Dung khuyên bảo mãi vẫn không có kết quả, chỉ đành u buồn đi tới đứng cạnh bên Vu Hạo Tĩnh, Vu Hạo Tĩnh xoa đầu an ủi Trình Dung. Tô Ngưng Mi thu hồi tầm mắt, thấy mấy người Hàn Bảo đang ngồi ở góc tường liền bước đến chỗ họ, cũng ngồi xuống theo họ: "Bảo nhi, em xác định muốn ở lại sao? Dù sao về sau cũng chỉ có bốn người chúng ta, không biết sau này sẽ có chuyện gì xảy ra đâu..."

Hàn Bảo nhìn thoáng qua đám người đang làm ầm bên kia rồi quay đầu cười nói với Tô Ngưng Mi: "Chị Tiểu Mi, em không muốn đi cùng bọn họ, em muốn ở lại với chị."

Kỳ thật Hàn Bảo đã sớm bị lạnh tâm, ngày đó khi cả nhà cùng đi thu thập vật tư, kết quả chỉ có Trình Dung và Vu Hạo Tĩnh trở về, hỏi bọn họ thì hai người kia chỉ nói Tô Ngưng Mi bị zombie bao vây, sợ là đã chết. Lúc nghe thấy tin đó trong lòng Hàn Bảo rất khó chịu, vì sao ba người cùng đi mà chỉ có hai người trở về? Cô cũng đã hỏi ra miệng, hỏi bọn họ vì sao không cứu chị Tiểu Mi, vì sao không nỗ lực một chút, nói không chừng còn có thể cứu người ra.... Thế nhưng cái người tên Vu Hạo Tĩnh kia, nhìn bề ngoài thì nhả nhặn thực chất là một tên bại hoại, hắn đã nhìn cô một cái lạnh như băng nói là bị một đàn zombie bao vây như vậy căn bản không thể cứu người ra được cho nên hắn không muốn uổng phí sức lực. Lúc đó Hàn Bảo đã muốn nhảy lên chửi hắn một tiếng tên cận bã, quân khốn nạn... Đây cũng là lý do vì sao cô không muốn đi cùng đám người kia. Lại làm ầm ỉ, thật lâu sau Trình Dung và Vu Hạo Tĩnh cũng bàn bạc xong, tuyến đường đi theo nội thành ra đường quốc lộ, sau đó đi theo quốc lộ đến Thành phố G. Đường quốc lộ ít người nên cũng ít zombie, có điều hai bên đường đều là đồi núi, tuy là số lượng zombie ít hơn nhưng khả năng xuất hiện thú biến dị rất cao. Nhưng là đi đường quốc lộ vẫn an toàn hơn trăm vạn con zombie trong thành phố, dù sao thì thú biến dị không có khả năng xuất hiện thành đàn, còn nếu bị đàn zombie vây công thì tỉ lệ còn sống sót quả thật vô cùng nhỏ bé.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15-3

Sau khi đã bàn bạc xong xuôi mọi thứ, tất cả mọi người đều dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị xuất phát, Trình Dung quay đầu liếc một cái nhìn Tô Ngưng Mi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Tô Ngưng Mi cười cười vẫy tay nhìn cô ta. Rốt cuộc Trình Dung cũng cắn răng quay đầu đi.

Trần Đức Thanh từ khi chuẩn bị đến lúc lên xe cũng không liếc nhìn lấy một lần, lại càng không nói một lời với Tô Ngưng Mi, rất rõ ràng nhanh chóng kéo Trình Văn Quân lên xe. Trình Văn Quân quay đầu một cái nhìn Tô Ngưng Mi, thần sắc mang theo vài phần không rõ, dường như còn mang theo một tia sám hối.

Mọi người đi rồi, Tô Ngưng Mi đứng dậy đóng cửa phòng lại, đi đến bên cạnh cửa sổ nhìn xuống phía dưới. Bởi vì có cả xe công cộng và xe tải nên mấy người kia không quyết định được nên đi xe nào thành ra phát sinh tranh chấp. Cuối cùng Trình Dung quyết định dùng cả hai chiếc xe để khi tới đến tất cả mọi người có nghỉ ngơi ngay trên xe.

Nhìn thấy hai chiếc xe dứt khoát ra đi, Tô Ngưng Mi cũng thờ phào, rốt cuộc nàng cũng có thể tránh xa nữ chủ Trình Dung, hi vọng sau này nhân vật nữ phụ như nàng sẽ không phải gặp những chuyện không may mắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16-1

Tô Ngưng Mi vừa mới xoay người quay đầu lại đã thấy Tường Nhật đang hôn trộm Hàn Bảo, mặt Hàn Bảo đỏ bừng lên, Tường Nguyệt đứng ở một bên che miệng cười trộm.

Tô Ngưng Mi cũng nở nụ cười theo, Hàn Bảo nghe thấy tiếng cười liền giận dữ trừng mắt nhìn Tường Nhật, dậm mạnh chân chạy đi ngồi xuống ghế sofa. Tô Ngưng Mi cũng ngồi xuống theo, lại vẫy tay để Tường Nhật, Tường Nguyệt đi tới ngồi xuống sofa. Đáng về mấy đứa nhóc này cũng chỉ mới 20 tuổi, khuôn mặt vẫn còn nét non nớt, ở thế giới tận thế này mà họ vẫn giữ được bản tính như vậy là một sự đáng quý.

Tô Ngưng Mi đợi ba người ngồi xuống ghế sofa rồi mới mở miệng nói: "Bây giờ nơi này chỉ còn lại bốn người chúng ta, chị tính toán ở đây chờ ông ngoại sau đó sẽ đi căn cứ thành phố G, các em có tính toán gì không? Đến lúc đó sẽ đi cùng chị hay vẫn ở lại đây?"

Thân hình Hàn Bảo hơi nghiêng về phía trước: "Em muốn ở cùng chị Tiểu Mi, dù sao người nhà em cũng đã mất hết, chỉ còn lại một mình em." Hốc mắt Hàn Bảo hồng hồng, thương tâm nói. Tận thế vừa mới đến cả ba và mẹ cô đều nhiễm bệnh độc nhảy mất trở thành zombie, nếu không phải cô có thói quen khoá trái cửa khi ngủ, chỉ sợ cô đã sớm bị ba mẹ cắn chết. Cứ để thế tới nửa tháng sau cô mới có thể nhẫn tâm giết ba mẹ đã trở thành zombie của mình sau đó cô gặp được Trình Dung và Vu Hạo Tinh khi hai người họ đang đi thanh lý từng tầng lầu.

"Chị Tiểu Mi, chúng em cũng muốn đi theo chị..." Trong lòng Tường Nhật, Tường Nguyệt cũng buồn buồn, người nhà hai cậu đã trở thành zombie từ ngày đầu tiên tận thế tiến đến.

Chờ thêm một lúc cho cảm xúc mọi người tốt lên Tô Ngưng Mi mới tiếp tục nói: "Chúng ta cũng không còn lại bao nhiêu đồ ăn, cũng không biết đến khi nào thì người nhà của chị mới đến được đây, cho nên theo chị thì ngày mai chúng ta bắt đầu đi thu thập vật tư ở những khu nhà gần đây, buổi sáng thu thập vật tư, buổi chiều sêtu luyện dị năng." Về sau ba người bọn họ là đồng đội của nàng, Tô Ngưng Mi tính toán nói cho ba người họ biết tác dụng của tinh hạch. Kỳ thật Tô Ngưng Mi có hoài nghi Trình Dung đã biết cách sử dụng tinh hạch từ lâu, dù sao dị năng của cô ta tăng cấp quá nhanh, hơn nữa Trình Dung sớm đã thu thập tinh hạch rồi.

Cả ba người kia đều sững sờ: "Chị Tiểu Mi, chị nói tu luyện dị năng hả? Còn có thể tu luyện dị năng sao? Không phải tích lũy kinh nghiệm trong chiến đấu rồi từ từ thăng cấp dị năng à?"

Tô Ngưng Mi lấy ra một tinh hạch màu đen từ túi tiền của mình rồi đưa qua đưa lại tinh hạch trước mặt ba người, cười nói: "Đương nhiên không phải, thức tinh giả đều có thể dựa vào tinh hạch này để tu luyện, còn cách tích lũy kinh nghiệm trong chiến đấu để tăng cấp dị năng quả thật quá chậm, sử dụng tinh hạch thì dị năng sẽ tăng cấp nhanh hơn, hơn nữa cách này cũng không có tác dụng phụ. Rất đơn giản, chỉ cần nắm giữ tinh hạch trong tay, dùng tinh thần lực cảm thụ nó, sau đó sẽ cảm thấy có một dòng nhiệt đang di chuyển ở lòng bàn tay, dẫn dắt nguồn nhiệt cho nó tiến vào trong cơ thể của mình là được. Về phần quá trình thực hiện thì chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt bằng lời, các em từ từ luyện tập rồi sẽ biết cách dẫn dắt năng lượng vào trong cơ thể. Hấp thu tinh hạch cũng có thể cấp tốc khôi phục tinh thần lực trong cơ thể nên nó rất hữu ích trong khi chiến đấu."

Ba người kia nghe vậy thì mở to hai mắt, dựa theo cách Tô Ngưng Mi nói, nắm tinh hạch trong tay, nhắm mắt lại bắt đầu cảm thụ năng lượng bên trong tinh hạch, Tô Ngưng Mi cũng không quấy rầy họ nữa, nàng trở về phòng khoá trái cửa lại đi vào trong không gian tu luyện. Qua vài giờ, ngoài cửa vang lên tiếng gọi của Hàn Bảo: "Chị Tiểu Mi, chị ra ngoài ăn cơm đi."

Tô Ngưng Mi ra khỏi phòng thấy trên tay Hàn Bảo đang bung một bát mì ăn liền hơi nóng bốc lên nghi ngút. Hàn Bảo cười cười, đưa bát mì trong tay cho nàng: "Chị Tiểu Mi, mì này là em dùng khí than còn lại trong nhà Tường Nhật để nấu nước nóng, nhân lúc mì còn nóng, chị mau ăn đi."

Tô Ngưng Mi nói cảm ơn, nhận bát mì rồi đi xuống phòng khách. Tường Nhật, Tường Nguyệt đang ăn mì như hổ đói. Tường Nhật nhìn thấy Tô Ngưng Mi thì tươi cười sáng lạn, quệt miệng một cái, nói: "Chị Tiểu Mi, không ngờ tinh hạch kia hữu dụng như vậy, em cảm thấy tinh thần lực trong cơ thể đã tăng lên không ít."

Tô Ngưng Mi dùng nữa xúc mì lên ăn rồi nói: "Đương nhiên là hữu dụng rồi. Sau này giết zombie nhớ lấy tinh hạch trong não của chúng ra, đại khái khoảng 200 cái tinh hạch là đủ cho dị năng mấy đứa tăng cấp 2 rồi".

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16-2

Tô Ngưng Mi lại nói tiếp: "Đúng rồi, về sau ba đứa ở lại đây đi, ít ra mọi người còn dễ dàng giúp đỡ lẫn nhau, sáng mai chúng ta sẽ đi sang những khu nhà gần đây xem có thể thu thập thêm chút vật tư nào không. Tối hôm nay mọi người nghỉ ngơi sớm đường sức để ngày mai bắt đầu chiến đấu!" Nói xong, Tô Ngưng Mi làm cái biểu cảm cổ lên chọc ba người kia phải cười rộ lên.

Sau khi ăn mì xong, ba người kia liền nhanh chóng chuyển toàn bộ tài sản của mình qua nhà Tô Ngưng Mi, tất cả cũng chỉ có mấy bộ quần áo cùng đồ ăn. Tường Nhật, Tường Nguyệt ngủ ở dưới lầu, Hàn Bảo ở trên tầng-trong căn phòng bên cạnh phòng của Tô Ngưng Mi.

Cả đêm Tô Ngưng Mi đều ngồi tu luyện ở trong không gian, vì linh căn của nàng hơi đặc biệt nên tốc độ tu luyện khá là chậm, tuy nhiên nàng cũng không nóng lòng gì cả. Trước mắt, chỉ cần không gặp phải thú biến dị lợi hại hoặc zombie cấp cao còn những thứ khác nàng cũng không sợ.

Ngày hôm sau, sau khi đã ăn chút gì đó, cả bốn người liền đi sang khu nhà bên cạnh để tìm vật tư. Cả bốn người cũng không dám đi xa vì điều mới chỉ là dị năng giả cấp 1 nên thời gian duy trì dị năng khá ngắn. Chỉ mới đi qua vài khu nhà cạnh đó, bốn người cũng tìm được chút đồ ăn. Mặt khác, mọi người cũng giết được hơn 30 con zombie, đại đa số đều là bị Tô Ngưng Mi chém bay đầu.... ..

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16-3

Tô Ngưng Mi đem toàn bộ tinh hạch zombie chia hết cho ba người kia, Hàn Bảo nhìn tinh hạch màu đen trong tay, nói: "Chị Tiểu Mi, chị đem toàn bộ tinh hạch cho bọn em như vậy, chị không tu luyện sao?"

Tô Ngưng Mi mày cũng không nhủ, nói: "Chị đã là lực lượng thức tỉnh giả cấp 3 rồi, dùng tinh hạch zombie cấp 1 cũng không còn tác dụng mấy." Quả thật bên trong tinh hạch còn chứa một ít linh khí nhưng đối với Tô Ngưng Mi mà nói thứ này cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng.

Ba người Hàn Bảo cũng không chối từ, tiếp nhận tinh hạch quay về phòng tu luyện.

Từng ngày từng ngày cứ như vậy trôi đi, nháy mắt đã qua một tháng, bốn người họ buổi sáng đi thu thập vật tư ở những khu nhà gần đó, chiều đến lại ở nhà để tu luyện. Trải qua một tháng hấp thu tinh hạch thì đám người Hàn Bảo cũng đã trở thành dị năng giả cấp 2.

Buổi sáng hôm nay sau khi ăn xong chút đồ ăn, cả bốn người đang chuẩn bị xuất phát thì lại nghe thấy tiếng ô tô ở bên dưới, cả bốn đều chạy tới bên cạnh cửa sổ mà nhìn xuống. Khi phát hiện có một chiếc xe Jeeps và một chiếc Mercedes đang đỗ xe dưới toà nhà mà bốn người đang ở, Tô Ngưng Mi liền hít vào một ngụm khí, linh cảm cho nàng biết ở bên dưới hẳn là người nhà họ Tô.

Người đầu tiên bước xuống xe là một chàng trai trẻ khôi ngô tuấn tú, theo sát sau đó là toàn bộ người ở trong hai chiếc xe đều bước xuống, có già có trẻ, Tô Ngưng Mi đếm qua thì tổng cộng có chín người. Mấy người trên xe đều vừa bản vừa loạn, cả người đầy vết máu. Chín người đồng loạt nhìn về phía tầng hai của toà nhà khiến trái tim Tô Ngưng Mi nhảy dựng lên. Chàng trai khôi ngô mới bước xuống xe lúc này đang cúi đầu nhìn hai cụ già đang đứng bên cạnh, hỏi: "Ông nội, bà nội, có phải nhà Tiểu Mi ở đây không?"

Cụ ông gật đầu, chẳng trai kia liền hướng về phía tầng hai của toà nhà mà gọi to: "Tô Ngưng Mi, anh là anh họ của em đây, em có còn ở đó hay không?"

Tô Ngưng Mi nghe thấy câu nói này liền nhanh chân chạy vọt xuống, nàng đã chờ ở đây gần hai tháng, rốt cuộc nàng cũng đã được gặp ông bà ngoại rồi.

Mở cửa chính toà nhà ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy ông bà ngoại tóc điểm hoa râm đang đứng đối diện. Bà ngoại nhìn thấy đứa cháu gái giống y mẹ nó như từ một khuôn đúc ra thì nước mắt trào ra, bà vương tay khẽ run muốn chạm vào Tô Ngưng Mi. Còn ông ngoại thì thoạt nhìn như rất trấn định nhưng Tô Ngưng Mi phát hiện hai tay ông đang ần ần run run, hiển nhiên là cảm xúc của ông đang bị dao động khá lớn.

Nhìn thấy hai ông bà như vậy, trong lòng Tô Ngưng Mi rất khổ sở, lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy người mẹ của thân thể này hơi quá đáng. Có điều mọi chuyện cũng đã qua rồi nên có nghĩ như vậy hay không cũng không còn quan trọng nữa. Tô Ngưng Mi một phen nắm chặt lấy tay bà, cười tủm tỉm nói: "Bà, bà là bà ngoại của con phải không ạ?"

Bà ngoại hơi ngượng ngừng lau nước mắt đi rồi mới vỗ vỗ mu bàn tay của Tô Ngưng Mi, nói: "Tốt, tốt, đứa bé ngoan, con không có bị làm sao là tốt rồi..."

Tô Ngưng Mi lại nhìn thoáng qua ông ngoại đang đứng bên cạnh liền tiến lên đỡ lấy cánh tay của ông: "Ông ngoại, con là Tiểu Mi, hồi nhỏ con thường xuyên được nghe mẹ kể về ông bà, cuối cùng con đã được gặp ông bà rồi, chúng ta đi lên lầu rồi nói sau."

Đã có mấy con zombie lảng vảng tiến gần khu nhà, chúng nghe thấy động tĩnh bên này liền thoáng lung lay chậm chạp chạy tới.

Mọi người theo nhau đi vào toà nhà, Tô Ngưng Mi vội đóng cửa chính lại, ngăn cách toà nhà với đám zombie bên ngoài.

Từ lúc xuống lầu Tô Ngưng Mi liền cảm thấy có một ánh mắt luôn tràn ngập địch ý gắt gao bám theo nàng, khi vào đến cầu thang, nàng vừa mới quay đầu nhìn thoáng qua đã phát hiện có một cô gái khoảng 17-18 tuổi đang phải trái gắt gao trừng mắt nhìn nàng. Tô Ngưng Mi nhủ nhủ đôi mày, hình như đây mới là lần đầu tiên nàng gặp cô gái này đi?

Trở về phòng, Hàn Bảo, Trương Nhật, Trương Nguyệt sau khi đã chào hỏi ông bà Tô gia thì liền vào trong bếp làm đồ ăn. Trong khoảng thời gian này cả bốn người đều chỉ chú ý đến việc tu luyện và giết zombie nên rất ít khi dùng khí than nấu đồ ăn vì vậy mà bây giờ trong nhà vẫn còn dư lại chút khí than. Hàn Bảo nấu cơm rồi lại mang mấy hộp thịt cá với một vài cái đùi gà được bảo quản hút chân không ra.

Trong phòng khách, Tô Ngưng Mi nhanh chóng làm quen với người nhà của mình.

Tô gia có bốn người phụ nữ, mẹ của Tô Ngưng Mi-Tô Quốc Trân là con gái thứ hai của Tô gia. Tô Ngưng Mi còn có một người bác trai là Tô Quốc Khánh, vợ của bác-bác gái là Chu Thu Tâm, chàng trai trẻ tuổi vừa rồi chính là con của họ-Tô Hạo và cũng là anh họ của nàng. Tô Ngưng Mi còn có

một cậu là Tô Quốc Văn, mẹ của nàng trên đường đi đến đây đã bị zombie cắn mà nhiễm bệnh độc mà qua đời; bởi vậy mà con gái của cậu mẹ là Tô Vũ-em họ của Tô Ngưng Mi đã hận Tô Ngưng Mi đến thấu xương, cô bé đó cảm thấy tất cả đều do Tô Ngưng Mi gây ra, nếu không phải ông bà nội đi tìm Tô Ngưng Mi thì mẹ của cô bé cũng không phải chết. Mặt khác, Tô Ngưng Mi còn có một người đi là Tô Quốc Mai, khi tận thế mới tiến đến thì chồng của đi bị nhiễm bệnh độc trở thành zombie, hai vợ chồng đi sinh được một cô bé mới mười tuổi tên là Mộc Tiểu Nghiên, cũng là em họ của Tô Ngưng Mi, Tiểu Nghiên rất đáng yêu nhưng bây giờ đang sợ hãi núp sau lưng đi Mai, hiển nhiên là dọc đường em ấy đã phải chịu một sự kinh hãi không hề nhẹ.

Toàn bộ Tô gia cũng chỉ có một mình Tô Hạo là băng hệ dị năng giả nên có thể thấy được suốt dọc đường mọi người đã phải gian khổ vất vả tới cỡ nào.

Trong lòng Tô Ngưng Mi cũng rất khó chịu, chẳng những người nhà họ Tô vì tìm nàng mà phải chịu vất vả dọc đường, hơn nữa mẹ của nàng còn vì vậy mà phải chết. Cả phòng đều chìm vào trầm mặc, may mà Hàn Bảo đi ra từ phòng bếp đã phá vỡ sự im lặng này: "Chị Tiểu Mi, em nấu cơm xong rồi, chị cùng cả nhà mau đến ăn cơm đi."

Nhìn thấy trên bàn có cơm trắng, thịt cá, dưa muối, người nhà họ Tô cũng không tự giác nuốt một ngụm nước miếng, lúc trước khi tận thế tiến đến họ sẽ không động vào những đồ ăn này. Nhưng từ khi tận thế đến thì trong Tô gia cũng không còn lại bao nhiêu lương thực, dọc đường đi đến đây thức ăn cũng đã hết, họ đã đói đến mức ngực dán vào lưng, sớm đã không còn bộ dáng Tô gia hào môn nữa. Mặc dù họ đói nhưng được dạy dỗ rất tốt, chưa nói ăn chậm nhai kỹ nhưng tuyệt đối sẽ không tranh nhau như người Trùng gia.

Trong lúc họ ăn cơm thì Tô Ngưng Mi đã dọn sạch các phòng trống để người nhà họ Tô vào nghỉ ngơi một đêm thật tốt, có chuyện gì để mai nói sau.

Người Tô gia đương nhiên là đồng ý, chuyến đi này họ chưa có một giấc ngủ yên, vất vả vô cùng.

Sáng hôm sau Tô Ngưng Mi chuẩn bị đồ ăn thật tốt dù chỉ đơn giản là mì tôm, bánh mì, bánh bích quy.

Tuy không gian của nàng có sẵn rất nhiều đồ ăn nhưng nàng chưa muốn lấy ra, chuyện nàng có không gian tùy thân này có thể giấu kín bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Sau khi ăn xong Tô Ngưng Mi hỏi ông bà ngoại xem họ có dự định gì không thì cả ông và bà đều đồng loạt nhìn về phía Tô Hạo, lẽ hiển nhiên hiện tại Tô Hạo là người đứng đầu Tô gia.

Tô Hạo là một chàng trai đã trưởng thành, anh có dáng người cao lớn, cơ bắp cường tráng, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, nhìn thấy cả nhà đang nhìn mình, lúc này anh mới mở miệng: "Anh có dự định muốn tới căn cứ thành phố G, còn Tiểu Mi, em có dự tính gì không?"

Tô Ngưng Mi gật gật đầu: "Em cũng đang có ý định này."

Đang nói thì nghe thấy có tiếng ô tô ở bên dưới, Tô Ngưng Mi đứng dậy tiến lại gần cửa sổ nhìn ra ngoài thì thấy có hai chiếc xe ô tô cải trang của quân đội.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17-1

Từ hai chiếc xe cải trang của quân đội, một tiểu đội binh gồm 20 người nối đuôi nhau xuống xe, trong tay mỗi người đều cầm một khẩu súng trường đứng thành hàng dài thẳng tắp ở cạnh xe, một vài người lính cầm súng đang muốn đi lên lầu. Cửa chính của toà nhà đã bị khoá, Tô Ngưng Mi còn tưởng rằng bọn họ sẽ không vào được, ai ngờ chưa tới một phút sau đã nghe thấy tiếng bước chân ở tầng dưới. Vậy là trong đám lính kia có người am hiểu việc bê khoá.

Mọi người nhìn thấy tình huống bên dưới thì liếc mắt nhìn nhau, Hàn Bảo nói: "Chị Tiểu Mi, sao quân đội lại đến đây? Có phải Nhà nước đã cho người đi cứu trợ những người sống không?"

Tình tiết này không có trong nguyên tác, Tô Ngưng Mi cũng không thể đoán được gì nhưng nàng có thể khẳng định không phải Nhà nước đi cứu trợ người còn sống sót, khả năng là đi đón người nhà hoặc người có công với đất nước đi tản đến những nơi an toàn hơn.

Đám zombie ở bên ngoài đã bắt đầu lảng vảng tiến vào khu nhà, ngay lập tức sẽ có quân đội bước lên tiêu diệt chúng, họ cũng không dám dùng súng vì sợ tiếng súng sẽ kéo thêm nhiều zombie chạy tới. Ánh mắt Tô Ngưng Mi loé sáng nhìn chằm chằm vào súng trường trên tay mấy người lính đang đứng bên dưới.

Trong tiểu đội này chỉ có năm người lính là có sức chiến đấu chân chính. Tô Ngưng Mi là người tu chân nên trong khi chiến đấu còn có thể sử dụng linh thạch để bổ sung linh khí nhưng còn đám người Hàn Bảo lại hoàn toàn khác. Khi tinh thần lực bị tiêu hao hết mà dùng tính hạch zombie để bổ sung tinh thần lực thì sẽ tốn rất nhiều thời gian, trong chiến đấu mà dùng cách này để bổ sung tinh thần lực thì sẽ chẳng có mấy lợi ích. Nếu có súng trong tay thì

thật tốt biết bao, khi tinh thần lực bị tiêu hao hết thì còn có thể lấy súng ra sử dụng mà người nhà họ Tô cũng dùng được. Tuy nhiên là lúc trước nàng không nghĩ tới vấn đề này nên bây giờ chỉ có thể đi một bước tính một bước, hy vọng sau này có thể sở hữu vài cái súng.

Đám người Tô Ngưng Mi vẫn đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài thì phát hiện người sống trong toà nhà đang lục đục kéo nhau đi xuống dưới mà vây trước xe của tiểu đội kia.

Đa số những người ở đây đều rất chật vật, đầu rối bù xù, đáng về gầy yếu mặc quần áo mùa đông thật dày, chỉ có một số người tinh thần coi như tốt hơn một chút nhưng trên người cũng không được sạch sẽ, có lẽ trong nhà họ có dự trữ đồ ăn nhưng lại không dư thừa nước để rửa mặt chải đầu.

Nhìn qua ở đây cũng có khoảng mấy trăm người còn sống, tuy nhiên con số mấy trăm này so với mấy ngàn người lúc trước thì chẳng thấm vào đâu.

Thấy có quân đội đến, trên mặt mỗi người ở đây đều lộ ra một tia hi vọng: "Chiến sĩ, các anh đến đây để cứu chúng tôi sao? Là nhà nước phái các anh tới đây để đón chúng tôi phải không?"

"Anh chiến sĩ, trên xe các anh có còn đồ ăn không? Đứa bé nhà tôi đã mấy ngày chưa có được ăn gì, các chiến sĩ, tôi cầu xin các anh cho chúng tôi chút đồ ăn thôi, nếu không chỉ sợ là con tôi sẽ chết đói mất, tôi cầu xin các anh..." Một người phụ nữ gầy yếu mặc áo lông dày đang đau khổ cầu xin người lính đứng trước mặt.

Người lính kia thoát nhìn chỉ mới 20, phải đối mặt với chuyện như vậy nên hiển nhiên là không biết phải làm sao. Anh lính này liền khăn trương ôm chặt súng trường nhìn người phụ nữ gầy yếu đứng trước mặt mình, trong mắt ánh lên một sự áy náy nồng đậm: "Thực xin lỗi, chúng tôi được thống nhất là phải đợi đến bữa ăn tập trung mới được phân phát đồ ăn..."

Một người lính lớn tuổi hơn đứng bên cạnh liền chọc cùi chỏ vào anh lính trẻ rồi ghé lại gần tai anh lính đó nhỏ giọng nói thầm: "Cậu nhiều chuyện với họ làm cái gì, chúng ta chỉ đến đây đón người rồi sẽ nhanh chóng trở lại căn cứ thành phố G thôi, vậy nên cậu đừng gây ra phiền toái gì."

Tinh lực của Tô Ngưng Mi rất tốt nên dù tiếng nói nhỏ như vậy nàng vẫn nghe được, xem ra nàng đoán không sai, bọn họ đến đây là vì đón người nhà của những nhân vật quan trọng trong thành phố G nên căn cứ mới có ý phái quân đội đi đón người..."

Không để ý đám người đang âm ỉ bên dưới, Tô Ngưng Mi gọi toàn bộ mọi người trở lại sofa, nói: "Ông bà, anh họ, tiểu đội bên dưới là quân đội thành phố G đi đón người, có lẽ là người nhà của quân nhân đang sống tại đây, hẳn là quân hàm của người đó không nhỏ nếu không sẽ không sử dụng lực lượng quân đội để đón người. Em thấy..."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17-2

"...Em thấy chúng ta nên đi theo họ đến căn cứ thành phố G trước, như vậy trên đường đi cũng bớt được phần nào nguy hiểm." Đây là Tô Ngưng Mi đang suy nghĩ vì Tô gia, Tô gia chỉ có một mình Tô Hạo là thức tỉnh giả, vì vậy nếu đi theo tiểu đội này thì dù cho dọc đường đi có gặp nguy hiểm gì thì vẫn có thể kéo họ xuống nước, như vậy người nhà họ Tô sẽ có thêm một phần an toàn. Đoàn người Tô gia vì đi tìm nàng mà mẹ của nàng đã phải hi sinh cho nên nàng phải bảo vệ những người còn lại thật tốt.

Ông bà ngoại Tô đều nhìn về phía Tô Hạo, Tô Hạo gật đầu: "Con thấy em họ nói rất có lý, chúng ta nên đi theo tiểu đội này đi."

"Được rồi, cả nhà mau thu dọn đồ đạc đi, con sợ là tiểu đội kia sẽ rời khỏi đây rất nhanh" Tô Ngưng Mi vừa nói xong thì cô bé Tô Vũ đang ngồi trên sofa liền vọt đứng lên hướng người nhà họ Tô mà quát: "Vì sao cái gì mọi người cũng nghe lời chị ta? Nếu không phải vì tìm chị ta thì mẹ của con cũng không phải chết, đều là do chị ta, chẳng phải lúc chúng ta chưa đến chị ta vẫn sống rất tốt đó sao? Có chỗ nào cần đến chúng ta, nói không chừng chị ta còn coi chúng ta như gánh nặng khiến chị ta bị trời buộc ấy!" Nói xong cô bé liền bùng mặt khóc hu hu.

Tô Quốc Văn bước đến bên cạnh vỗ vỗ vai con gái: "Tiểu Vũ, Con hãy bình tĩnh lại đi, mẹ con là vì cứu ba nên mới bị đàn zombie vây quanh, đều tại ba nên mẹ của con mới ra đi, con đừng trách chị họ của con..."

"Ba...hu..hu.." Tô Vũ nhào lên, gục đầu vào vai ba của mình khóc nức nở.

Tô Hạo xin lỗi Tô Ngưng Mi: "Tiểu Mi, em đừng nóng giận, Tiểu Vũ không phải cô bé xấu tính, em ấy là một đứa trẻ ngoan, chẳng qua là trên đường đi thím đã bị đàn zombie vây quanh nên đến bây giờ em ấy vẫn không quên được cảnh tượng đó dù chỉ là nửa khắc..."

Tô Ngưng Mi gật đầu không nói gì, tất cả mọi người đều yên lặng trở về phòng thu dọn đồ đạc.

Đồ của Tô Ngưng Mi chẳng có bao nhiêu, những thứ quan trọng nàng đã sớm cất vào không gian rồi. Chỉ tìm đại một cái ba lô chứa chút đồ ăn, nước và quần áo. Thời điểm trở lại phòng khách thì mọi người cũng đang thu dọn gì đó ở phòng khách. Tô Ngưng Mi lại bước đến cạnh cửa sổ nhìn ra thì thấy vài người lính đang bảo vệ hai cụ già và một đứa bé đi xuống dưới rồi nhanh chóng lên xe. Một người mặc quân phục có quân hàm một gạch một sao cấp bậc Thiếu Úy mở miệng nói: "Mọi người nhanh lên xe trở về căn cứ."

Người dân nghe vậy liền hoảng hốt chạy đến vây quanh hai chiếc xe:

"Các anh không phải quân đội sao? Không phải tới đón chúng tôi sao? Tại sao lại rời đi như vậy?"

"Đúng vậy, mấy người là quân đội thì phải có trách nhiệm bảo vệ người dân chúng tôi, mấy người đi rồi chúng tôi biết phải làm sao đây? Nếu không chịu nói rõ ràng chúng tôi sẽ không cho các anh đi!"

"Đúng, không thể để các anh đi như vậy được, các anh đi rồi chẳng phải chúng tôi chỉ còn một con đường chết thôi sao?"

Tình huống bên dưới đã trở nên lộn xộn, mà Thiếu Úy kia dường như đã đoán được sẽ gặp phải tình huống này nên hét to: "Chúng tôi tới đây để làm nhiệm vụ, về sau sẽ có đội chuyên nghiệp tới cứu viện mọi người..."

Đám người hiển nhiên là không tin chuyện này, họ đã phải chờ hơn 3 tháng, khó khăn lắm mới gặp được họ: "Anh tính lừa trẻ con sao? Chúng tôi không tin, các anh nhất định phải đưa chúng tôi rời khỏi đây."

Mọi người xung quanh cũng phụ họa theo.

Mất thấy đám người này ngày càng có xu hướng bạo động, Thiếu Úy kia hết cách, đành phải nói: "Nếu đã như vậy thì chúng tôi sẽ đưa mọi người rời khỏi đây, chúng tôi muốn đến căn cứ ở thành phố G. Có điều chúng tôi chỉ có hai chiếc xe nên không chở được mọi người. Như đã nói trước đó nên ai có xe thì lái xe đi theo chúng tôi. Trên đường đi mặc kệ là ăn hay uống hay bất cứ vấn đề gì mọi người đều phải tự túc, chúng tôi chỉ phụ trách dẫn đường. Ai muốn đi thì mau trở về thu dọn đồ rồi lái xe đuổi theo chúng tôi."

Tất cả mọi người đều không do dự mà trở về thu dọn đồ, họ đều là người thường, họ còn sống đến bây giờ đều là dựa vào đồ ăn còn sót lại trong nhà, nếu tiếp tục ở lại đây họ chỉ còn con đường chết. Chẳng tha đi theo theo quân đội đến căn cứ thành phố G, dù sao vẫn an toàn hơn ở lại đây.

Sống ở đây đều là người có tiền nên mỗi hộ đều có một xe riêng, chẳng mấy chốc mọi người đã dọn dẹp xong rồi chạy đi lái xe. Có gia đình chỉ còn lại người già và phụ nữ không thể lái xe được thì cầu xin những người có xe còn bao nhiêu vị trí trống thì cho họ đi nhờ, vì vậy toàn bộ mọi người đều là ngồi xe ô tô rời khỏi đây.

Trên lầu, Tô gia cùng mấy người Hàn Bảo cũng đã thu dọn xong đồ đạc, chỉ có một ít quần áo chống lạnh và đồ ăn và đi theo Tô Ngưng Mi xuống lầu. Lúc trước Tô gia đi một xe Benz chín chỗ và một chiếc xe Jeeps năm chỗ đến đây nên bây giờ cũng đủ chỗ ngồi cho mười ba người.

Tô Hạo, Hàn Bảo, Tô Quốc Khánh và Chu Thu Tâm ngồi trên xe Jeeps còn những người còn lại thì ngồi trên xe Benz.

Trong khu nhà đã trở nên ảm ỉ khiến đám zombie bên ngoài nghe thấy tiếng động liền lác lác chạy tới. Vị Thiếu Úy kia biết nếu cứ tiếp chậm trễ thì sẽ gặp nguy hiểm liền vội kêu hai xe quân đội chạy ra khỏi khu nhà, ngay sau đó hai chiếc Tô gia cũng lao ra theo.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18-1

Đi theo xe quân đội ra khỏi khu nhà, có đến hơn trăm chiếc xe đang chậm chạp nhích từng chút một. Nội thành là nơi có nhiều zombie nhất, chúng nghe thấy tiếng vang liền lác lác vọt tới đoàn xe bên này, tuy nhiên là zombie cấp 1 có tốc độ khá chậm chạp nên chúng bị xe ô tô đụng bay ra ngoài.

Trước đây, để đi từ khu nhà đến đường quốc lộ chỉ mất khoảng nửa tiếng, toàn bộ thành phố W có hơn mấy trăm vạn con zombie trong khi người sống chỉ có hơn mấy chục vạn người.

Nếu khi xe quân đội đang chạy mà phía trước lại xuất hiện đám zombie cản trở thì ngay lập tức quân đội trên xe sẽ dùng súng giải quyết bọn chúng. Hơn nữa, những người lính này bắn súng rất chuẩn xác, cơ bản đều là một phát trúng đầu, xem ra họ đã trải qua huấn luyện rất khắt khe. Nhìn thấy đám zombie ngã xuống Tô Ngưng Mi cảm thấy vô cùng lãng phí tính mạng.

Tô Ngưng Mi cùng với ông ngoại, bà ngoại, chú, dì, hai đứa em gái họ và Tường Nhật, Tường Nguyệt ngồi trên xe Benz. Mẹ con Mục Tiểu Nghiên cùng với Tô Ngưng Mi đều ngồi ở phía sau xe, cô bé có chút gầy yếu trốn ở trong lòng Tô Quốc Mai mà mở to hai mắt vụng trộm nhìn Tô Ngưng Mi. Tô Ngưng Mi thích những đứa trẻ nhu thuận liền lấy ra một quả trứng luộc được bảo quản hút chân không từ trong balo đưa cho cô bé: "Tiểu Nghiên, em cầm lấy mà ăn này".

Mục Tiểu Nghiên ngẩng đầu liếc một cái nhìn Tô Ngưng Mi, thấy Tô Quốc Mai gật đầu thì mới sợ hãi nhận lấy quả trứng trong tay Tô Ngưng Mi rồi nhỏ giọng cảm ơn nàng sau đó thật cẩn thận cắt quả trứng vào trong túi của mình. Nhìn thấy hành động cẩn thận của con gái mình khiến Tô Quốc Mai xót xa. Đúng vậy, trước đây khi tận thế chưa tới thì con gái cô là một thiên kim tiểu thư áo com không lo vậy mà từ khi nào một quả trứng nhỏ cũng trở thành bảo vật đây.

Tô Ngưng Mi động tâm khẽ xoa đầu cô bé.

Nội thành có rất nhiều zombie, tuy rằng dọc đường không gặp phải nguy hiểm gì nhưng mất nhiều thời gian gấp mấy lần so với lúc trước. Khi đoàn xe chậm rãi tiến vào đường quốc lộ thì mọi người mới dám thả lỏng một chút.

Chiếc xe này là do chú Tô Quốc Văn lái, Tô Ngưng Mi nhìn đồng hồ trên cổ tay đã chỉ năm giờ chiều, để đi hết chặng đường nửa giờ trước đây họ đã phải mất tới sáu giờ đồng hồ.

Đang lúc lo lắng sợ thời gian dài như vậy chú của nàng sẽ không chịu nổi thì đột nhiên hai chiếc xe quân đội phía trước dừng lại khiến đoàn xe phía sau cũng từ từ dừng lại theo họ, chắc là mọi người sẽ nghỉ ngơi ở đây một chút.

Từ hai chiếc xe quân đội phía trước, vị Thiếu Úy là người xuống xe đầu tiên, theo sau là những binh lính khác nối đuôi nhau bước xuống xe, "Được rồi, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một giờ rồi sẽ tiếp tục khởi hành."

Lúc này vị Thiếu Úy kia mới lệnh cho người phân phát đồ ăn cho quân lính, một cái bánh bột ngô, hai cái bánh mì và một chai nước khoáng. Sau khi nhận được đồ ăn thì hai mươi người lính phút chốc như biến thành hai mươi con hổ đói ngấu nghiến nhai đồ ăn rồi lại uống thêm nửa chai nước khoáng, còn lại nửa bình thì cất trong túi thật cẩn thận.

Đoàn người Tô Ngưng Mi cũng bắt đầu đem đồ ăn ra, Tô Ngưng Mi xuống xe quan sát một phen thì thấy phía xa xa có một trạm xăng dầu mà hai chiếc xe của nhà nàng cũng không còn bao nhiêu xăng, khẳng định là không đủ để đi tới thành phố G. Mặc dù trong không gian của nàng còn xăng nhưng nàng chưa muốn không gian bị lộ ra quá sớm.

Quay đầu nhìn mọi người đang ngồi trong xe, nàng nói: "Ông ngoại, bà ngoại, con sợ là xăng trong xe của chúng ta không đủ để đến được thành phố G, mà phía trước không xa lại có một trạm xăng dầu nên muốn đi tới đó thử xem có còn lại chút xăng nào không. A Nhật, A Nguyệt, hai em ở lại đây trông chừng mọi người nhé." Tuy rằng đã ra khỏi thành phố nhưng ai có thể đảm bảo được sẽ có động vật biến dị bất thành hình nhảy ra hay không. Động vật biến dị còn lợi hại hơn zombie, một con động vật biến dị cấp một có thể mạnh bằng zombie cấp hai.

Chính yếu là, nếu một mình nàng đi tới trạm xăng dầu kia mà trạm đó không còn xăng thì ít nhất nàng còn có thể lấy xăng từ trong không gian ra mà không bị ai phát hiện.

"Vậy chị Tiểu Mi, chị nhớ cẩn thận một chút".

Tô Ngưng Mi gật đầu rồi đi về phía trạm xăng, trạm xăng kia cách vị trí đoàn xe đỗ lại nghỉ ngơi khoảng 2km, cũng khá xa nên không thể nhìn rõ cho lắm, lúc nàng đi tới trước hai chiếc xe quân đội thì vị Thiếu Úy đang mở to miệng ăn đồ ăn liền liếc mắt một cái nhìn Tô Ngưng Mi, hỏi: "Cô định đi đâu? Đừng chạy loạn ở đây, mặc dù nơi này ít zombie nhưng chưa chắc sẽ không có động vật biến dị đột nhiên nhảy ra đâu, mà lát nữa sẽ khởi hành đấy".

Tô Ngưng Mi chỉ chỉ về phía trạm xăng phía trước, "Xe của chúng tôi không đủ xăng, tôi tính đến đó xem thử bên trong có còn xăng hay không."

Thiếu Úy nhìn theo ngón tay Tô Ngưng Mi đang chỉ về phía trước thì thấy cái trạm xăng xa xa nên cũng không khuyên bảo gì nữa, chỉ nói: "Đi nhanh về nhanh."

Thiếu Úy không có hứng thú với cái trạm xăng dầu kia, tận thế đã đến được ba tháng, hầu hết các trạm xăng trên đường quốc lộ đều đã trống rỗng. Hơn nữa nhiệm vụ lần này cấp trên đã cấp đủ đồ ăn, nước và xăng nên vẫn dư dả để trở về thành phố G.

Tô Ngưng Mi xách theo hai cái thùng không đến trạm xăng.

Trên đường gặp phải mấy con zombie cũng đều bị nàng một đao chém bay đầu, tính hạch trong não cũng bị nàng moi ra. Chẳng mấy chốc đã đến trạm xăng, bên trong chỉ có mấy con zombie đầu bị nổ tung, trên mặt đất gồ ghề đầy vết máu sặc sỡ, trong trạm xăng trống rỗng u tĩnh khiến lòng người ta này sinh tia hoảng loạn.

Tô Ngưng Mi biết chính mình phải chạy thật nhanh, đoàn xe phía sau hẳn là không đủ xăng để đến thành phố G, nói không chừng lát nữa sẽ có người đến đây.

Trạm xăng có tổng cộng sáu cây xăng, bên cạnh còn một chiếc xe chở xăng đỗ lại. Tô Ngưng Mi kiểm tra qua thì bên trong chiếc xe kia đã trống rỗng, sau đó kiểm tra hết sáu cây xăng thì năm cây đã trống rỗng và một cây còn lại không nhiều xăng, Tô Ngưng Mi vội vàng xách hai thùng rỗng mình đem theo rồi đổ đầy xăng vào thùng.

Đang lúc chuẩn bị rồi đi thì nghe thấy phía sau trạm xăng truyền đến một tiếng rống đau đớn nhưng không thuộc về tiếng kêu của loài người.

Chần chờ một chút, Tô Ngưng Mi xách theo hai thùng xăng đi ra phía sau trạm xăng, nhìn thấy cảnh tượng phía sau khiến nàng không khỏi mở to mắt nhìn.

P phía sau trạm xăng là một khu đất trống, có mấy cây cỏ thụ đã bị bật gốc ngã về một bên, chính giữa khu đất trống là một con thú biến dị cao hai thước, toàn thân nó phủ một lớp lông ngắn màu vàng, có lẽ là một con chó ở gần đây đã phát sinh biến dị. Chẳng qua là trên người con thú biến dị đã đầy vết thương máu me bết bết đang thè lưỡi thờ hờ.

Thú biến dị cũng được chia ra nhiều loại như là thú biến dị tốc độ, thú biến dị hình thể, biến dị lực lượng (sức mạnh), còn có thú biến dị hệ hòa, biến dị hệ băng và phong hệ biến dị, vân vân...Bởi vậy so với zombie thì động vật biến dị càng khó đối phó hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18-2

Điều làm cho Tô Ngưng Mi kinh ngạc là con thú biến dị cao hai thước kia đang đứng đối diện với một chàng trai cả người chỉ mặc một thân quần áo màu đen không dày, trong cái thời tiết giá lạnh như bây giờ thì bộ quần áo này quá mỏng. Nghe thấy động tĩnh, chàng trai kia quay đầu nhìn về phía Tô Ngưng Mi, lúc này Tô Ngưng Mi mới phát hiện chàng trai này lớn lên rất tuấn mỹ, tuy rằng tuấn mỹ nhưng lại không phải đẹp theo kiểu âm nhu, đặc biệt là đôi mắt của chàng trai đó rất có thần, ánh mắt đen láy không chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Ngưng Mi.

Mà con thú biến dị đang đứng đối diện kia liền thừa dịp chàng trai đang nhìn về phía Tô Ngưng Mi mà nhảy lên xông về phía chàng trai kia, Tô Ngưng Mi còn chưa kịp hét ra thành tiếng đã cảm thấy có một bóng đen thoáng qua, đến khi nhìn lại thì chàng trai đã đứng ở phía sau lưng con thú biến dị.

Tô Ngưng Mi âm thầm cảm thán, tốc độ thật nhanh.

Dường như chàng trai kia không muốn tiêu phí sức lực với con thú biến dị này nữa liền lấy ra một cái phù (bùa) màu vàng, cái phù như có linh tính, nhảy mất đã bay về phía con thú biến dị. Khi vừa chạm vào bộ lông của con thú biến dị thì cái phù hoá thành ngọn lửa nhảy mất lan ra toàn thân con thú biến dị và biến nó thành một ngọn đuốc sống, toàn bộ trạm xăng chỉ còn tiếng rống lên đau đớn của con thú biến dị.

Mắt Tô Ngưng Mi loé sáng, hoá phù thật là lợi hại.

Không bao lâu sau chỗ con thú biến dị đứng chỉ còn lại một đồng tro tàn, trong đám tro chỉ còn lại một hạt châu màu đen to bằng nắm tay, thì ra con thú vừa rồi là thú biến dị cấp 2. Tô Ngưng Mi biết nếu chính mình mà gặp phải con thú biến dị kia, sợ rằng nàng chỉ có thể sợ hãi mà chạy vào không gian đi.

Chàng trai bước đến gần đồng tro tàn, nhặt tinh hạch màu đen dưới đất lên rồi lại quay đầu liếc một cái nhìn Tô Ngưng Mi sau đó mới xoay người rời đi. Tốc độ của người này rất nhanh nên trong nháy mắt Tô Ngưng Mi đã không còn thấy bóng dáng của hắn.

Trạm xăng chỉ còn một mình Tô Ngưng Mi tay xách hai thùng xăng mặt ngốc lẳng đứng đó.

Tô Ngưng Mi lại nhìn thoáng qua đồng tro tàn rồi mới xách theo hai thùng xăng quay trở về. Đọc đường nàng đều nghĩ tới chàng trai kia, hẳn là anh ta rất lợi hại, chưa nói trên người anh ta sạch sẽ lại có thể một mình giải quyết con thú biến dị cấp 2 dễ dàng như vậy. Chẳng qua có phải phù chú kia do chính anh ta vẽ hay không? Nếu thật do anh ta vẽ vậy thì nhất định chàng trai kia là người tu chân, hơn nữa tu vi hẳn là không nhỏ.

Bất tri bất giác nàng đã trở về nơi đoàn xe hạ lại nghỉ ngơi, Tô Ngưng Mi liền đem chuyện chàng trai vừa rồi ném ra sau đầu và xách hai thùng xăng đi về phía đoàn xe. Thiếu Úy kia nhìn thấy thùng xăng trong tay Tô Ngưng Mi liền kinh ngạc nói: "Trạm xăng dầu kia vẫn còn xăng sao?"

Tô Ngưng Mi gật đầu: "Vẫn còn thừa lại không nhiều lắm".

Tô Ngưng Mi đi đến bên cạnh rồi đổ đầy xăng cho hai chiếc xe thì vẫn còn dư lại một thùng.

Đoàn xe phía sau trông thấy thùng xăng trong tay Tô Ngưng Mi thì đều chạy tới hỏi trạm xăng phía trước có còn xăng hay không, Tô Ngưng Mi cũng nói cho họ biết vẫn còn lại một ít xăng.

Có người do dự liếc nhìn xăng trong tay Tô Ngưng Mi: "Vị tiểu thư này, tôi dùng thức ăn đổi lấy xăng của cô có được không?"

"Không được" Tô Ngưng Mi đương nhiên sẽ không đồng ý, đồ ăn trên xe cũng đủ để đoàn nhà nàng ăn trong vài ngày, không cần thiết phải đổi xăng lấy đồ ăn của họ.

Vừa dứt lời nàng đã nhanh nhẹn cất thùng xăng vào cốp xe, đang muốn bước lên xe thì Tô Ngưng Mi lại nhìn thấy một nam nhân trẻ tuổi trắng trẻo mập mập (béo trắng) đang đi về phía nàng, đi sau lưng hắn ta còn có một nữ nhân thân hình nóng bỏng và một nam nhân cao lớn, cơ bắp rắn chắc.

Chắc chắn, tận thế đã đến mà nam nhân này vẫn có thể trắng trẻo béo tốt như thế, chắc là hắn ta rất lợi hại.

Nam nhân béo trắng nhìn chằm chằm vào cốp xe một lát rồi ngẩng đầu hất cằm nhìn Tô Ngưng Mi, nói: "Chỗ xăng còn lại của cô, tôi mua".

Tô Ngưng Mi cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn, đang tính mở cửa xe ra thì nam nhân cao lớn đứng phía sau hắn ta liền đi lên đập mạnh vào cửa xe, Tô Ngưng Mi quay đầu lạnh lùng liếc bọn họ một cái: "Anh lấy cái gì để mua?"

Nam nhân kia chỉ vào chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay, khoe khoang: "Dùng nó để đổi thì sao? Để mua được cái nhẫn ngọc này tôi đã mất mấy trăm vạn đấy, cũng đủ để mua chỗ xăng của cô rồi".

Tô Ngưng Mi cười lạnh, người này khờ thật hay giả ngốc, hay hấn muốn là to chuyện lên.

Nam chính lên sân *bung lụa*

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Editor: Thủy Nguyệt Lam

Tô Ngưng Mi nhìn chăm chăm người đàn ông béo trắng một lúc rồi nói: "Nghe cho rõ, tôi không bán!" Sắc mặt người đàn ông béo trắng kia lập tức thay đổi, Tô Ngưng Mi tiếp tục nhếch miệng cười: "Còn nữa, anh mau rút đi, chớ ngoan không cản đường!"

Có người đang xách theo thùng xăng đi ngang qua cô, có lẽ họ đến trạm xăng dầu đằng trước để xem thử.

Sắc mặt người đàn ông béo trắng nhảy mắt biến thành màu gan heo, hấn quay đầu liếc mắt nhìn người đàn ông vạm vỡ đang đứng bên cạnh và hét lên giận dữ: "Còn đứng sững ở đây làm cái gì, mày không thấy con đi này đang si nhục tao à?"

Người kia liền dạ một tiếng, vung nắm đấm đánh về phía Tô Ngưng Mi. Tô Ngưng Mi cười nhếch mép cười nhìn nắm tay đang ngày càng tiến gần mình. Nếu cô đoán không nhầm thì người này là một lực lượng thức tỉnh giả, cũng chỉ là một lực lượng thức tỉnh giả lại có thể khiến cho người đàn ông béo trắng kia kiêu ngạo tới vậy.

Không chờ nắm đấm kia đánh tới trước mặt thì Tô Ngưng Mi đã khong lưng đâm vào bụng hấn ta khiến cho một người cao 1m9 như hấn bị cô đánh bay xa bốn năm thước rồi đập người vào dải phân cách trên đường quốc lộ và phát ra một tiếng rầm thật lớn.

Bên cạnh đã có người gào thét chói tai, chạy vội về phía trạm xăng dầu.

Người nhà họ Tô đều bước xuống xe, Hàn Bảo, Trương Nhật, Trương Nguyệt, Tô Hạo đi tới bên cạnh Tô Ngưng Mi: "Có chuyện gì vậy chị Tiểu Mi?"

Tô Ngưng Mi nhìn thoáng qua người đàn ông béo trắng với người phụ nữ đang run rẩy đứng sau hấn mà cười nhạo: "Không có chuyện gì đâu."

Người đàn ông vạm vỡ nằm ở ven đường không ngừng ôm bụng rên rỉ, ánh mắt hấn nhìn Tô Ngưng Mi chứa đầy sự sợ hãi. Ở phía trước có hai binh lính đang cầm súng tiến lại gần và dò hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Đừng có gây chuyện ở đây!"

Tô Ngưng Mi nhìn thoáng qua người đàn ông béo trắng rồi nói với hai người lính kia: "Không phải tại tôi, là do hấn muốn cướp xăng của tôi!"

Sắc mặt của hai người lính trở nên khó coi, một người trong đó nói với người đàn ông béo trắng: "Có nghe thấy chưa? Đừng gây chuyện nữa!" Hai người lính kia cảnh cáo người đàn ông béo trắng thêm một trận nữa rồi mới quay trở lại đứng cạnh xe quân đội.

Sắc mặt người đàn ông béo trắng trở nên âm u nhìn chăm chăm Tô Ngưng Mi. Tô Ngưng Mi không thèm để ý tới hấn ta, quay đầu nói với người nhà họ Tô: "Được rồi, mọi người mau lên xe đi, chút nữa sẽ khởi hành đây."

Mọi người đều lên xe không chút do dự, Tô Ngưng Mi đang muốn lên xe thì nghe thấy tiếng gào thét ở phía sau: "Con đi kia, mày đứng lại cho tao!" Tô Ngưng Mi quay đầu lại, ánh mắt loé sáng lên khi nhìn thấy người đàn ông kia đang cầm một khẩu súng, họng súng đen ngòm đang chỉ thẳng vào mặt cô.

Tô Ngưng Mi cười, thì ra là có súng, hèn chi người này lại kiêu ngạo như vậy. Đúng lúc cô đang đau đầu không biết không biết phải tìm súng ở đâu thì đã có người dâng lên tận tay cho cô rồi.

Nhìn chăm chăm họng súng đen ngòm, cô mở miệng nói: "Anh muốn như thế nào?"

Người đàn ông béo trắng kia cười vài tiếng: "Con đi thôi tha, vừa này mày còn kiêu ngạo lắm mà, sao bây giờ lại ngoan ngoãn như vậy! Mau lấy xăng ra cho tao, bây giờ thì một xu mày cũng đừng hòng lấy được, con đi chết tiết!"

Đám người Hàn Bảo đứng sau lưng Tô Ngưng Mi, mặt họ lạnh như băng nhìn người đàn ông béo trắng kia. Lúc sau, Tô Ngưng Mi mới phẩy tay: "Hàn Bảo, các em đỡ ông ngoại, bà ngoại lên xe trước đi, đừng lo lắng, cứ để chị giải quyết chuyện này."

Người đàn ông béo trắng kia hơi mất kiên nhẫn chĩa họng súng vào vai Tô Ngưng Mi: "Nhanh lên! Đừng có nhiều chuyện kéo dài thời gian. Có tin tao bắn nát đầu mày không!"

Hàn Bảo nhanh chóng đỡ ông bà ngoại lên xe mà không do dự chút nào. Sau khi tất cả mọi người đã lên xe rồi Tô Ngưng Mi mới lộ ra vẻ mặt tươi cười thân nhiên nhìn hân. Sau đó hân ta chỉ cảm thấy có bóng người thoáng qua, còn chưa rõ đang có chuyện gì xảy ra thì đã thấy có một con dao kề trên cổ. Con dao nhỏ kia rất sắc bén, thậm chí hân còn cảm thấy sự lạnh lẽo mà nó toả ra. Đến lúc này hân ta mới biết mình đã động phải một nhân vật lợi hại, cả người hân không tránh được mà run lên.

Tô Ngưng Mi vừa động nhẹ ngón tay thì trên cổ hân lập tức xuất hiện một vết máu.

Người đàn ông béo trắng kia bị dọa sợ lập tức hét lên: "Cứu mạng...cứu mạng....Mày...mày muốn làm gì?"

Tô Ngưng Mi vươn một tay cướp lấy khẩu súng trong tay hân ta nhét vào túi áo của mình, tâm trạng cô vô cùng sung sướng: "Tôi không muốn làm gì cả, chỉ muốn hỏi anh có còn cây súng nào nữa không?"

Ánh mắt người đàn ông béo trắng đảo qua đảo lại liên tục: "Không...không có, tao cũng phải vất vả lắm mới có được khẩu súng này."

Đương nhiên Tô Ngưng Mi sẽ không tin lời hân nói, dùng bàn tay chém xuống cổ khiến hân ngã sấp xuống đất. Thu lại con dao Thụy Sĩ trong tay, cô quay đầu lạnh băng nhìn người phụ nữ đáng người nóng bỏng đang run rẩy: "Xe của các cô đậu ở đâu? Mau đưa tôi đi xem thử."

Người phụ nữ kia bị dọa vội gật đầu, Tô Ngưng Mi đá thử người đàn ông đang nằm dưới đất rồi đi theo người phụ nữ kia tới chỗ xe của họ. Xe của người đàn ông béo trắng đậu cách xe của cô không xa lắm, chỉ cách mấy chiếc xe. Trong xe, Tô Ngưng Mi soát qua một lần thì lấy ra được một bao bên trong chứa đầy thức ăn và nước uống. Cô lại cẩn thận kiểm tra thêm một lần nữa rồi mới đi mở cốp xe ra thì thấy một bao lớn màu đen. Tô Ngưng Mi lấy tay sờ thử, trên mặt cô hiện ra nụ cười tươi rói. Khi Tô Ngưng Mi mở khoá cái bao, nhìn thấy thứ bên trong thì nụ cười của cô càng thêm rạng rỡ. Cô nhanh chóng vác bao trở về.

Người phụ nữ trốn bên cạnh thì run rẩy hoảng sợ nhìn chằm chằm Tô Ngưng Mi.

Trở về, Tô Ngưng Mi cất cái bao vào trong xe rồi lại xuống xe liếc nhìn người đàn ông béo trắng, âm thầm đoán thân phận của hân ta.

Người này có rất nhiều súng đạn nhưng không phải thức tinh giả, có lẽ trước khi tận thế đến thì hân đã có được chỗ súng đạn này. Nếu cô đoán không sai thì người này hân là có quan hệ với hắc đạo hoặc là buôn bán vũ khí. Mặc kệ ra sao, cho dù hân không có bối cảnh thân thế lớn thì cô cũng sẽ không giữ lại hân, cô không muốn để lại một mối nguy hiểm cho mình.

Nhưng mà bây giờ vẫn có rất nhiều người nên cô chưa thể ra tay được.

Thời gian một giờ nhanh chóng trôi qua, đám người đi tới trạm xăng vẫn chưa trở về, người đàn ông béo trắng kia cũng từ từ tỉnh lại. Dường như hân nhớ tới gì đó nên run rẩy quay lại xe của mình thật nhanh. Vừa mở cốp xe ra, trong nháy mắt sắc mặt hân trở nên trắng bệch khi thấy cốp xe đã trống rỗng, hân quay đầu lại hung hăng tát người phụ nữ đáng người nóng bỏng và người đàn ông vạm vỡ: "Một lũ vô dụng, có mỗi cái bao mà cũng không giữ được, tao còn nuôi chúng mày để làm gì?"

Hai người đứng ở một bên cúi đầu không dám phản kháng. Người đàn ông béo trắng hung dữ trừng mắt về phía Tô Ngưng Mi, trong mắt hân ta tràn đầy sự độc ác cùng âm hiểm.

Chờ thêm nửa giờ sau thì mấy người đi trạm xăng mới quay về. Thiếu Úy thấy họ về thì vung tay lên hạ lệnh cho đoàn xe xuất phát. Trên đường quốc lộ có rất ít zombie, chỉ có rải rác vài con bám lấy mấy chiếc xe khác.

Tô Ngưng Mi biết có khả năng sẽ phải chạy xe suốt đêm, may là đoàn của cô có rất nhiều người nên có thể thay phiên nhau lái xe, mọi người sẽ có thời gian để nghỉ ngơi.

Trên xe im ắng, Tô Ngưng Mi nhìn đồng hồ trên tay đã điểm mười giờ đêm. Bên ngoài cửa sổ là màn đêm đen tối, chỉ có chút ánh sáng của mấy chiếc xe phía sau, đêm trăng mờ mờ, sương mù dần dần nổi lên khiến tốc độ của xe cũng chậm lại.

Trong xe, mọi người đều đã say giấc, Tô Ngưng Mi đang định bảo chú Văn ngừng xe để cô thay phiên thì xe quân đội đi phía trước đột nhiên dừng lại. Đoàn xe đi phía sau cũng dừng lại theo.

Tô Ngưng Mi mở cửa sổ nhìn ra ngoài thì thấy có hai người lính nhảy khỏi xe. Hai người họ đi tới

đoạn đường xa xa ở phía trước rồi ngồi xổm xuống kiểm tra thử. Một chốc sau Thiếu Úy cũng ra khỏi xe đi tới chỗ hai người lính, anh mắng một tiếng xúi quẩy rồi nhìn đoàn xe ở đằng sau và hét to: "Đoạn đường phía trước bị nứt ra, hiện tại không thể cho xe đi qua được, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, sáng mai tính tiếp."

Tô Ngưng Mi nhảy xuống xe chạy đi xem thử đoạn đường ở đằng trước, quả nhiên có một khe hở rất lớn khiến xe không thể chạy qua được. Nếu như muốn quay lại đường cũ để thay đổi lộ trình thì sẽ phải đi qua hai thành phố nữa. Tuy nhiên bây giờ sương mù đã nổi lên, nếu đi vào thành phố vào lúc này thì sẽ rất nguy hiểm, vì thế chỉ có thể đợi trời sáng rồi tính sau.

Trong xe, mọi người đã tỉnh lại, họ đang xem thử tình huống bên ngoài. Tô Ngưng Mi nói: "Có lẽ tối nay không thể đi được. Ngày mai sẽ thử sửa lại đường, nếu không sửa được thì sẽ phải thay đổi tuyến đường. Ông bà ngoại, ông bà mau nghỉ ngơi đi, con sẽ gác đêm cùng với Hàn Bảo, Tường Nhật và Tường Nguyệt."

Bà ngoại nắm lấy tay cô mà nói: "Tiểu Mi, ở đây có nhiều người như vậy chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, con không cần phải gác đêm, cứ nghỉ ngơi

đi con."

"Không được đâu bà, ông bà cứ nghỉ ngơi trước đi. Ban ngày anh họ còn phải lái xe nên buổi tối sẽ do con với mấy người Bảo Nhi gác đêm" Sở dĩ Tô Ngưng Mi phải gác đêm vì cô sợ sẽ có chuyện đột xuất xảy ra.

Đoàn xe đa phần đều đã tắt đèn, chỉ có vài ngọn đèn còn rọi vào khoảng không phía xa nhưng do sương mù nổi lên nên khung cảnh phía xa nhìn cứ lơ mơ, không thể nhìn rõ.

Nửa đêm đầu do Tô Ngưng Mi với Tường Nguyệt gác đêm, nửa đêm sau tới sáng sẽ là Tường Nhật và Hàn Bảo trông chừng. Cả hai người mặc quần áo thật dày ngồi trên nóc xe, Tô Ngưng Mi đang nghĩ tới người đàn ông béo trắng nên nhìn Tường Nguyệt và nói: "Chị đi có chút việc, em ở lại canh chừng nhé."

"Dạ, chị Tiểu Mi nhớ cẩn thận nhé."

Tô Ngưng Mi gật đầu rồi nhanh nhẹn nhảy khỏi nóc xe tiến về phía bãi đất trống bên cạnh đường quốc lộ.

Hai bên đường quốc lộ đều là các bãi đất trống, đá to đá nhỏ lổm chổm. Tô Ngưng Mi đi theo bãi đất trống tới chỗ xe người đàn ông béo trắng đậu lại. Đang tính xem thử hắt ta có ở trên xe không thì cô lại nghe thấy có tiếng tiếng phụ nữ rên rỉ khổ sở truyền tới: "Anh Trần, đau quá...nhẹ một chút..."

"Đau cái rắm, tao nuôi mày, cho mày ăn cho mày uống thế mà bây giờ mày còn kêu đau à!" Tiếp sau đó là những tiếng bành bạch cùng tiếng phụ nữ rên rỉ đau đớn.

Giọng người đàn ông nghe rất quen tai, Tô Ngưng Mi tọa thân thức ra thì thấy đằng sau lưng cô khoảng hai thước có một tảng đá rất cao. Mặt sau tảng đá chính là người đàn ông béo trắng đang ôm một cặp mông trắng nõn của người phụ nữ đáng người nóng bỏng không một mảnh vải che thân. Người phụ nữ đó là người mà cô đã gặp lúc chiều. Hiện giờ cô ta đang áp người vào tảng đá kia, cái lạnh giá khiến cô ta run rẩy.

Người đàn ông béo trắng kia một bên lăm, một bàn tay thì đánh mạnh vào mông cô ta, một bàn tay thì vươn lên bóp ngực cô ta thật mạnh, cuối cùng là hắt ta dùng sức đưa đẩy khiến người phụ nữ kia không chịu được mà phải kêu lên. Tô Ngưng Mi cười lạnh hai tiếng âm thầm nắm chặt tay kết ấn tạo ra một tia lôi điện nhỏ. Điều khiển tia sét đánh về phía người đàn ông béo trắng. Tia sét đánh thẳng vào óc hắt khiến động tác của hắt ta dừng lại, cả cơ thể mềm nhũn đè lên lưng cô gái kia, cả hai người cùng nhau ngã xuống đất. Người con gái kia hoảng sợ run run đẩy người đàn ông kia ra, thấy hắt vẫn không nhúc nhích. Trong bóng tối, cô ta vươn tay sờ mũi hắt ta thì không thấy hắt thở nữa liền cúi đầu che miệng hét lên một tiếng rồi hoảng loạn tìm quần áo của mình.

Sau cùng cô ta đập mạnh lên người đàn ông béo trắng kia rồi mới chạy trở về xe. Sử dụng thần thức vô cùng hao tổn linh khí, giờ phút này trong cơ thể Tô Ngưng Mi đã không còn chút linh khí nào. Cô vội vàng thu hồi lại thần thức của mình rồi lấy ra hai khối linh thạch từ trong không gian. Sau khi đã hấp thụ linh khí cô mới quay trở về xe.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Editor: Thuý Nguyệt Lam

Lúc trở lại, Tường Nguyệt đang bọc mình trong chăn dày ngồi trên nóc xe: "Chị Tiểu Mi, chị lên đây đi." Tường Nguyệt nhanh chóng kéo Tô Ngưng Mi lên xe, chỉ về cái chăn dày ở bên cạnh: "Chị lấy mà trùm thêm đi, trời ngày càng lạnh làm em sắp bị đông cứng rồi." Tường Nguyệt cuộn mình trong chăn chà xát hai tay.

Tô Ngưng Mi cũng trùm chăn kín người giống Tường Nguyệt, quay đầu sang nhìn gò má cậu, khẽ cười nói: "Sau này ở trong căn cứ sẽ ổn hơn." Bọn họ là thức tỉnh giả nên sẽ được những người đứng đầu căn cứ coi trọng, chắc chắn sẽ được ăn no mặc ấm. Về phía người nhà họ Tô, cô có thể bảo đảm họ có cuộc sống cơm áo không lo.

Hai người nhỏ giọng thì thầm, chú ý tình huống xung quanh. Lúc này chỉ có mấy ngọn đèn chiếu vào đêm tối trông rất mong lung mịt mù.

Không cảnh xung quanh dần chìm vào yên tĩnh, bây giờ là hai giờ đêm. Tô Ngưng Mi đang chuẩn bị nhảy xuống xe gọi Hàn Bảo, Tường Nhật dậy thay phiên thì lại nghe thấy loáng thoáng phía xa có tiếng hừ hừ. Tô Ngưng Mi với Tường Nguyệt đứng nhìn nhau, sắc mặt cả hai lập tức thay đổi. Tô Ngưng Mi nhỏ giọng nói: "Chị đi xuống xem thử, em mau đánh thức bọn Bảo Nhi dậy đi."

Tường Nguyệt gật đầu, hai người nhảy khỏi xe nhẹ như bay. Tô Ngưng Mi chạy về hướng có tiếng động lạ phát ra còn Tường Nguyệt thì mở cửa xe đánh thức cả nhà, Hàn Bảo, Tường Nhật dậy.

Tô Hạo biết có khả năng phía trước sẽ xuất hiện mối nguy hiểm nên vội bước xuống, để lại người nhà họ Tô ngồi trong xe.

Nơi có tiếng động lạ phát ra là đoạn đường quốc lộ phía trước, mấy người lính gác đêm cũng nghe thấy âm thanh lạ liền đánh thức những người khác dậy. Thiếu Úy cũng nhảy xuống xe rồi tiến lên phía trước, nhìn thấy Tô Ngưng Mi anh liền gạt đầu chào cô. Sương mù giăng dày đặc khiến anh không thể nhìn rõ khung cảnh phía trước mà chỉ nghe thấy âm thanh kia ngày càng gần. Quay đầu nhìn mọi người xung quanh, anh hạ lệnh: "Mau gọi toàn bộ người phía sau đây. Đã có chuyện không hay xảy ra. Thức tỉnh giả chuẩn bị chiến đấu!"

"Vâng thưa Thiếu Úy!"

Tô Ngưng Mi mơ hồ nhìn thấy từ xa đang có vật gì đó đang tiến lại gần. Đưa thần thức bao trùm xung quanh nhưng vật kia còn quá xa nằm ngoài phạm vi thần thức nên cô không nhìn thấy gì cả. Thu hồi thần thức lại chờ sau khi vật kia chỉ cách mấy thước cô mới khai triển thần thức ra thì nhìn thấy mấy con vật to lớn đang phóng về phía này.

Đa con vật trắng bóng, đôi mắt phân rõ lông trắng lông đen. Tô Ngưng Mi vừa thấy loài vật này liền tròn mắt nhìn. Đây...đây không phải là heo sao?

Nhìn qua có khoảng hơn hai chục con heo trong đó có heo biến dị hình thể cao hai thước, một con heo đen biến dị tốc độ trong nháy mắt đã thấy nó đang thờ phỉ phỉ ngay trước mặt cô. Phía sau nó con heo răng nanh bị biến dị mọc dài ra, cuối cùng là hơn chục con heo bình thường.

Chờ khi Thiếu Úy nhìn thấy rõ tình hình bên kia thì sắc mặt anh lập tức thay đổi. Lui về phía sau, nhìn quân lính nói: "Thức tỉnh giả thì tiến lên, những người khác chú ý theo dõi tình huống bên đối diện rồi nổ súng hỗ trợ nhau." Vừa mới nói xong thì đám heo bên kia đã lùi ra sau lấy đà nhảy sang.

Thiếu Úy thấy vậy liền nhổ một ngụm xuống đất: "Chết tiệt, cái quái gì đây? Đầu năm nay heo cũng biết lấy đà chạy nữa! Thức tỉnh giả mau dùng dị năng công kích (tấn công) bằng mọi giá cũng không được để chúng vọt sang đây. Những người còn lại nổ súng bắn chết từng con một."

Đám Hàn Bảo đã chạy tới phía sau, Tô Ngưng Mi cũng rút đao tuý thân ra. Nhìn thấy tình huống đối diện khiến sắc mặt họ rất khó coi, tất cả thức tỉnh giả trong đoàn đều đã chật tới. Khe nứt rộng khoảng một rưỡi, con người lấy đà chạy thì cũng có thể nhảy qua được nhưng không biết đám heo biến dị này có vượt qua được không.

Các dị năng giả đã phóng dị năng đánh sang bên đối diện. Các loại dị năng hệ hỏa, hệ phong, hệ băng...như điên không ngừng đánh sang phía bên kia.

Bên kia, đàn heo đã đi tới trước khe nứt, chúng nhảy qua khe nứt một cách nhẹ nhàng. Mọi người trông thấy mấy con heo đang thông thả tiến lại gần đã có người không nhịn nổi mà chửi ầm lên: "Tao nhỏ, cái loại tình huống quái quỷ gì đây!"

Đi đầu là hai con heo biến dị hình thể cao hai thước, theo sau là con heo da đen biến dị tốc độ cùng mấy con heo có răng nanh mọc dài do biến dị, mấy con heo bình thường thì vẫn thờ phỉ phỉ ở bên kia khe nứt. Hai con heo biến dị hình thể đứng đầu tiên, đạn có bắn vào chúng chỉ tạo vết thương ngoài da, cơ bản là súng đạn không thể tạo thành vết thương chí mạng, mà dị năng dù có đánh trúng cũng chỉ để lại vết thương nhẹ mà thôi.

Trong nháy mắt con heo biến dị tốc độ đã tấn công được một người lính. Cái răng nanh dài đâm xuyên ngực anh ta và để lại lỗ thủng đang rò rỉ máu chảy.

Sắc mặt mọi người lập tức biến đổi.

Nhìn thấy hai con heo biến dị hình thể chạy về phía đoàn xe phía sau, mặt Tô Ngưng Mi biến sắc. Hai con heo này to lớn như vậy nếu chúng mà húc vào xe, khẳng định chiếc xe đó sẽ bị lật. Tô Ngưng Mi cắn răng nắm chặt thanh đao chạy tới chém một nhát vào cổ một con heo biến dị nhưng lại chỉ tạo thành một vết thương nhỏ. Con heo biến dị bị kích thích lại càng thêm điên cuồng chạy về phía xe Jeep. Sắc mặt Tô Ngưng Mi đại biến, không chút nghĩ ngợi phóng tới trước xe Jeep mà dùng bả vai húc bay con heo biến dị ra xa mấy thước mà rơi xổng đất. Tô Ngưng Mi cũng bị phản lại, cả thân người bay ra phía sau đập người vào xem Jeep khiến cái xe bị đẩy xa thêm một thước.

Ông bà ngoại ở trên xe dù lo lắng nhưng không dám xuống xe vì sợ sẽ trở thành gánh nặng cho Tô Ngưng Mi.

Bả vai truyền đến từng trận đau nhức, Tô Ngưng Mi biết sợ là vai cô đã bị trật khớp. Các dị năng giả khác cũng đều gia nhập trận chiến dù đều biết kiểu gì cũng phải chết (**)

(**): Trong bản convert ghi "ốc không mang nổi mình ốc" được trích từ câu: "Ốc không mang nổi mình ốc mà còn đòi mang cọc cho rêu". Câu này có nghĩa là kiểu gì cũng phải chết.)

Con heo biến dị hình thể nằm trên đất thờ phỉ phỉ mà con heo biến dị hình thể còn lại cũng phóng thẳng về phía đoàn xe ở đằng sau khiến cho mọi người sợ hãi liên tục gào thét chói tai mà cuống quýt nhảy khỏi xe và chạy ra xa.

Thừa dịp con heo biến dị kia còn chưa đứng dậy nổi, Tô Ngưng Mi nhin đau cấp tốc nhảy lên người của nó. Dùng hết sức lực đâm vào óc nó khiến con heo biến dị tru lên đau đớn rồi nhanh chóng bất động.

Tình hình chiến đấu bên cạnh cũng vô cùng chật vật, mấy thức tỉnh giả đấu với một con heo biến dị. Những người lính bên cạnh lại không dám nổ súng vì sợ sẽ làm người của mình bị thương.

Con heo biến dị hình thể còn lại đã làm không ít người bị thương, rất nhiều xe bị nó lật đổ sau đó nó chạy tới bên này. Trên người Tô Ngưng Mi đã không còn sức lực, có một người lính tướng mạo khá trẻ tuổi có vẻ là tân binh đang đi tới. Tô Ngưng Mi kéo áo cậu tân binh lại rồi chỉ về phía con heo biến dị hình thể đang chạy tới và nói: "Thấy con heo kia chứ? Cậu có thể bắn chuẩn xác vào mắt của nó không?"

Tân binh kia mờ mịt gật đầu: "Đề tôi thử." Nói xong liền giơ súng lên ngắm bắn. Bỗng một tiếng, con heo biến dị hình thể to lớn kêu lên một tiếng thảm thiết chạy loạn đầy ngã mấy chiếc xe xung quanh. Mất con heo chạy máu đầm đìa, hiển nhiên là đã bị tân binh kia bắn trúng.

"Tiếp tục bắn vào con mắt còn lại!" Tô Ngưng Mi nói xong liền căn rằng bẻ lại khớp bả vai bị trật rồi vubg trộm sờ mấy khối tinh thạch trong không gian bổ sung linh khí cho cơ thể.

Tân binh kia bận ngắm bắn vào con mắt còn lại. Bỗng một tiếng, con mắt còn lại của con heo cũng bị trúng đạn. Con heo bị mù liền kêu lên chạy loạn và chạm xung quanh. Tô Ngưng Mi căn rằng chạy tới bên cạnh con heo bị mù, đâm một nhát vào bụng con heo khiến nó ầm ầm ngã xuống đất nhưng chưa chết. Tô Ngưng Mi hít sâu rút dao ra đâm mạnh vào đầu con heo, đến lúc này nó mới ngừng kêu và tắt thở thật sự.

Tô Ngưng Mi mệt đến mức không đứng thẳng được, ngược mắt nhìn sang tình hình chiến đấu bên cạnh. Đám heo gần đó đã được giải quyết xong, còn lại con heo da đen biến dị tốc độ nhưng cũng không chịu nổi công kích mà ngã xuống đất. Tuy nhiên, phía của họ cũng bị tổn thất trầm trọng. Đã có vài người lính trong đó có một người lính là thực tình giả và một người là thủy hệ dị năng phải chết. Mặt khác, có mấy người bị thương trong đó có Hàn Bảo và Tô Hạo.

Bởi vì hai con heo biến dị hình thể đều lao thẳng vào đoàn xe nên có hơn mười người trong tổng số hơn bốn trăm người đã chết, bị thương cả nặng và nhẹ có khoảng mấy chục người.

Lúc này người nhà họ Tô mới dám nhảy xuống xe. Tô Vũ chạy ra đỡ Tô Hạo đã không đứng nổi, nhìn thấy vết thương trên người anh, sắc mặt cô bé liền thay đổi: "Anh họ...anh...anh bị thương rồi..."

Tô Hạo cười khò. Tường Nguyệt đang đỡ Hàn Bảo, sắc mặt của cậu cũng không tốt hơn là bao.

Bị thú biến dị cắn, cào thương sẽ không trực tiếp trở thành zombie nhưng lại có khả năng cảm nhiễm do tiếp xúc với virus trong không khí, tỉ lệ này là 50/50 đặc biệt là trong điều kiện được phẩm như hiện nay.

"Anh họ, làm sao bây giờ...phải làm sao bây giờ...hu hu..." Tô Vũ khóc thét lên, tâm trạng người nhà họ Tô rất xấu, có khả năng sẽ không giữ được Tô Hạo nữa.

Đám người vây quanh đều im lặng nhìn xác đàn heo biến dị dưới đất. Qua trận chiến vừa rồi phải tới bây giờ họ mới thả lỏng mà khoanh chân ngồi xuống đất.

Trong lòng Tô Ngưng Mi rất khó chịu vì có khả năng Tô Hạo với Hàn Bảo sẽ bị biến thành zombie.

Người nhà họ Tô đỡ Tô Hạo, Hàn Bảo lên xe, Tô Ngưng Mi lấy tinh hạch thú biến dị rồi cũng bước lên xe. Tất cả mọi người chen chúc trong cái xe Benz, Tô Hạo, Hàn Bảo, Tường Nhật, Tường Nguyệt đều mệt mỏi dựa vào ghế nghỉ ngơi. Trong một khoảng thời gian ngắn, cả nhà đều rơi vào im lặng. Tô Ngưng Mi lấy ra hai bình nước khoáng pha loãng linh dịch, bông, cồn i-ốt, thuốc hạ sốt. Dùng nước rửa vết thương và lau qua bằng cồn i-ốt, cuối cùng là cho họ uống thuốc hạ sốt và nửa bình nước pha loãng. Sau khi xong xuôi cô mới nói: "Mọi người nghỉ ngơi, con đi làm chút đồ ăn."

Tường Nguyệt cũng xuống theo: "Chị Tiểu Mi, để em phụ giúp chị một tay."

Mọi người ngồi vây thành một nhóm, Thiếu Úy sai người dọn dẹp chiến trường. Tô Ngưng Mi đi tới trước con heo biến dị, lấy ra con dao Thụy Sĩ cắt ra một tảng thịt heo thật lớn. Bên cạnh đường quốc lộ có một rừng cây nên cô nhờ Tường Nguyệt đi nhặt củi về.

Tô Ngưng Mi cắt bỏ da heo rồi ướp chút muối lên miếng thịt. Sau lại lấy ra mấy bình linh dịch pha loãng trong không gian bằng cách dấn tay vào balô. Một giọt linh dịch có thể pha loãng thành hơn năm mươi bình nước khoáng, cô tính cho người nhà họ Tô uống chỗ nước khoáng này để tăng cường sức khỏe. Tô Ngưng Mi nhặt mấy hòn đá bên cạnh kê thành cái bếp và bắc nồi lên đó. Châm lửa nhóm phân lá củi Tường Nhật kiếm được rồi thái thịt thành từng miếng nhỏ bỏ vào nồi, đổ thêm chút nước rồi nấu lên.

Mọi người xung quanh đều mở to hai mắt nhìn hành động của cô. Vị Thiếu Úy đi tới bên cạnh cô, anh hít một hơi dài, cười nói: "Thơm quá...Chào cô, tôi tên Ngô Thần, là Thiếu Úy ở căn cứ những người sống sót thành phố G. Không biết phải gọi cô như thế nào?"

Tô Ngưng Mi không ngừng đảo thịt trong nồi, chỉ nói: "Tôi tên là Tô Ngưng Mi."

Ngô Thần cười nói: "Chào cô Tô. Tôi muốn hỏi thịt thú biến dị có thể ăn được hả?" Từ lúc căn cứ được thành lập anh đều mang theo một đội quân ra ngoài làm nhiệm vụ nên không biết các nhà khoa học trong căn cứ đã kết luận thịt thú biến dị có thể ăn được."

Tô Ngưng Mi theo balô vào không gian lấy ra chút gia vị bỏ vào nồi và nói: "Có thể ăn được, anh cứ yên tâm đi."

Mọi người thấy cô nói thịt động vật biến dị có thể ăn được liền vội vàng tìm dao cắt thịt và nhặt củi. Tuy nhiên nước của mọi người đều có hạn, không dám lãng phí nên mọi người đều lựa chọn nướng thịt.

Tường Nguyệt nhặt củi, Tô Ngưng Mi lại cắt thêm nhiều thịt chút, cô tính nấu tất cả thành tương thịt, sau này cũng tiện cho việc mang theo.

Sau khi nấu canh thịt xong, Tô Ngưng Mi gọi mọi người xuống ăn. Đã rất lâu rồi cả nhà cô chưa được ăn canh thịt thơm đến vậy nên họ ăn thật no. Có lẽ do tác dụng của linh dịch nên tinh thần Tô Hạo, Hàn Bảo đã tốt hơn nhiều, hai gò má hồng nhuận, cả hai người cũng đã ăn được mấy bát. Tô Ngưng Mi phải nấu sáu nồi mới đủ cho mọi người ăn no, sau đó cô vội vàng nấu một nửa là tương thịt và một nửa là nướng khô.

Mấy con heo biến dị có tổng cộng hơn ba trăm cân thịt đủ cho tất cả mọi người ở đây có một bữa ăn no. Cuối cùng mọi người đều học theo Tô Ngưng Mi làm tương thịt. Có điều Cô có các loại gia vị khác còn họ chỉ có muối. mấy con heo biến dị giờ chỉ còn lại khung xương.

Ngô Thần cho người chôn khung xương xuống đất, còn những người chết thì đều được hỏa thiêu. Nhìn thấy mấy chục người bị thương khiến anh rất khó xử. Phải mang theo họ là một vấn đề rất nan giải. Bây giờ anh nên làm gì đây?

Mất thấy sắc trời đã dần sáng, rốt cuộc Ngô Thần cũng quyết định buông tay bỏ lại mấy chục người bị thương kia. Nhưng người nhà của họ lại không đồng ý nên đã ngăn chặn không cho xe quân đội đi. Ngô Thần không còn biện pháp nào khác, anh tính được thời gian ủ bệnh là sáu giờ, nếu sau sáu giờ mà họ không sao thì sẽ không có vấn đề gì nữa. Hiện tại đã qua ba giờ, chỉ cần đợi thêm ba giờ nữa, đến khoảng chín giờ sáng mà mấy người này không bị cảm nhiễm bệnh độc thì sẽ tiếp tục khởi hành.

Vì vậy mọi người đành phải kiên trì ngồi lại thêm ba giờ nữa. Trong khoảng thời gian này cũng sẽ có zombie đi qua nhưng so với thú biến dị thì zombie dễ đối phó hơn nhiều nên toàn bộ chúng đều bị nát đầu, Tô Ngưng Mi thì đi theo phía sau lấy tinh hạch.

Ba giờ sau, Tô Hạo với Hàn Bảo đều không việc gì, tinh thần hai người rất tốt. Trong mấy chục người bị thương chỉ còn lại mấy người là không bị làm sao, còn lại đều biến thành zombie. Ngô Thần ra lệnh bắn một phát trúng đầu họ.

Sau ba giờ thì mọi người cũng không nhàn rồi mà chuyển đất đá đi lấp khe nứt, tuy là đường có hơi gồ ghề nhưng ô tô vẫn có thể đi xe qua được.

Đoàn xe tiếp tục khởi hành.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Editor: Thủy Nguyệt Lam

Đoàn xe tiếp tục khởi hành. Tô Hạo và Hàn Bảo không bị gì nên trong lòng người nhà họ Tô đều có cảm giác sống sót sau tai nạn. Tô Ngưng Mi, Tô Hạo, Hàn Bảo, Trương Nhật, Trương Nguyệt lại rất mệt mỏi đặc biệt là Tô Ngưng Mi với Trương Nguyệt vì hai người đã một ngày một đêm không ngủ. Vì Tô Ngưng Mi không tu luyện ở trong không gian nên cô vẫn sẽ buồn ngủ như người bình thường.

Cả hai chiếc xe do bác trai Tô Quốc Khánh và chú Tô Quốc Văn của cô lái, những người khác thì ngồi nghỉ ngơi.

Tô Ngưng Mi thật sự rất mệt, cô ngã lưng xuống ghế nghỉ ngơi. Mới ngủ được hai ba tiếng cô đã tỉnh lại. Xe đi rất chậm, vì tận thế đến quá bất ngờ nên trên đường quốc lộ cũng loạn thành một đoàn. Thỉnh thoảng cũng sẽ gặp mấy chiếc xe ngã trái đổ phải chặn giữa đường khiến mọi người phải xuống dọn đường.

Hơn nữa là hai bên đường quốc lộ cũng sẽ có những thôn xóm nhỏ nên bên trong cũng sẽ có người bị cảm nhiễm trở thành zombie. Chúng cứ lác lác vắng ở trên đường khiến xe chạy càng thêm chậm chạp.

Mãi đến giữa trưa Thiếu Úy Ngô Thần mới hạ lệnh dừng xe nghỉ ngơi tại chỗ, mọi người ăn thịt và nghỉ ngơi trong vòng nửa canh giờ (một giờ) rồi lại tiếp tục khởi hành.

Muốn đi từ thành phố W đến thành phố G sẽ phải đi qua thành phố C, mọi người đi đến năm giờ chiều thì khoảng cách tới thành phố C chỉ còn khoảng bốn đến năm ki-lô-mét. Nội thành có rất nhiều zombie nên không thể đi qua đó vào buổi tối, mọi người chỉ đành nghỉ ngơi tại chỗ, sáng mai sẽ theo đường quốc lộ 106 vào thành phố C.

Thành phố C là thành phố sơn thủy hữu tình có núi có sông hồ, phong cảnh thì xinh đẹp tú lệ. Tô Ngưng Mi biết với vẻ ngoài càng xinh đẹp thì sẽ càng tiềm ẩn nhiều mối nguy hiểm.

Nhìn ngọn núi to lớn phía xa xa, Tô Ngưng Mi nhíu mày, hi vọng buổi tối sẽ không có thú biến dị nhảy ra bất ngờ.

Cả ngày đều phải chạy xe khiến mọi người mệt không nói nổi, lúc này họ liền nhảy xuống xe thư giãn gân cốt. Tô Ngưng Mi thu hồi tầm mắt vội vàng nấu đồ ăn, chuyến đi này đã rất vất vả rồi, cô không muốn ngược đãi cái dạ dày của mình đâu. Tìm mấy viên gạch bắc thành cái bếp, nhặt củi về đun, cô nhờ Hàn Bảo đổ đầy nước vào nồi khiến đám người xung quanh nhìn thấy dị năng của Hàn Bảo cứ hăm mộ không thôi.

Trong không gian của Tô Ngưng Mi có rất nhiều đồ ăn nhưng cô không dám lấy ra nên chỉ có thể lấy gạo và tương thịt trên xe nấu cháo.

Sau khi ăn uống no, sắc trời đã tối đen, vẫn là hai nhóm người cùng luân phiên gác đêm như trước. Vì Tô Hạo, Hàn Bảo bị thương nên mọi người không cho họ gác đêm, Trương Nhật và Trương Nguyệt gác nửa đêm đầu, Tô Ngưng Mi gác nửa đêm sau. Trên xe, Tô Ngưng Mi không ngủ được nên uống thêm linh dịch pha loãng rồi nhắm mắt lại mà tu luyện. Đến nửa đêm về sáng bị Trương Nhật Trương Nguyệt đánh thức cô liền ôm chân ngồi lên nóc xe.

Trời cũng dần sáng, một đêm trôi qua thật bình an. Sau khi ăn điểm tâm sáng xong mọi người lại tiếp tục khởi hành.

Mười mấy giờ sau mọi người cũng theo đường quốc lộ 106 chạy ra khỏi thành phố C. Lần này ở thành phố C bị tổn thất rất nghiêm trọng, vốn dĩ có ba trăm mấy người mà bây giờ chỉ còn lại hơn trăm người.

Đoàn xe mới tiến vào thành phố C, mặc dù có zombie nhưng mọi người đều cất lực tránh né. Sau đó gặp một con mèo biến dị tốc độ làm mọi người bị chậm trễ, cũng không ngờ lại bị một đàn zombie vây công. Sau khi trải qua biết bao khổ sở mới giải quyết được mèo biến dị rồi thoát khỏi đàn zombie. Có rất nhiều zombie trong thành phố C, cho đến khi mọi người thoát khỏi thành phố C cũng đã ba bốn giờ.

Tô Ngưng Mi ở giữa một đám người đang ngồi trong xe Jeep. Tô Quốc Mai và Mục Tiểu Nghiên đều bị zombie cào, giờ phút này họ đang nằm trên xe, sắc mặt bệch khiến ánh mắt Tô Vũ nhìn Tô Ngưng Mi càng thêm phần nộ.

Đội quân mà Ngô Thần mang theo cũng đã chết hết một nửa còn tồn thất hai dị năng giả nên bắt buộc phải bỏ lại một chiếc xe quân dụng. Tuy vậy người già và đứa trẻ kia lại được bảo vệ rất tốt không phải chịu chút thương tổn nào.

Tô Ngưng Mi nhìn đi Mai và em họ Mục Tiểu Nghiên, bây giờ đã là hai giờ sau khi họ bị zombie cào. Tình trạng lúc này của hai người không ổn chút nào, sắc mặt bắt đầu chuyển xanh, hốc mắt hơi trũng xuống, móng tay dần biến đen, miệng vết thương ngày càng lan rộng và xuất hiện mủ. Tô Vũ giận dữ nhìn Tô Ngưng Mi chăm chăm: "Đều là tại chị, tất cả là tại chị. Nếu không vì chị thì cô với em họ cũng không trở thành như vậy. Nếu không vì đi tìm chị thì cả gia đình tôi vẫn sống thật tốt ở nhà..."

Bị Tô Vũ làm phiền, Tô Ngưng Mi cười lạnh: "Còn ở nhà sống thật tốt sao? Em cho rằng chỉ một mình anh họ Tô Hạo có thể giải quyết được vấn đề ăn uống của cả nhà hả? Đùng có ngày thơ nữa, muốn ở mãi trong nhà thì xác định em chỉ còn con đường chết đói mà thôi. Còn nữa, em mau tránh ra cho tôi, tôi còn phải rửa vết thương cho đi và em họ, đùng ở trong này cản trở làm vướng chân vướng tay tôi!" Tô Ngưng Mi nói xong đưa tay vào ba lô lấy ra hai bình linh dịch trong không gian. Nồng độ linh dịch được pha loãng trong bình hơi cao, đều là một giọt pha loãng thành một bình nước.

Dùng nửa bình rửa miệng vết thương còn nửa bình thì để hai người họ uống. Lúc này, ngoài cửa sổ vang lên những tiếng cộc cộc cộc, cô vừa quay đầu ra đã thấy Thiếu Úy Ngô Thần. Mở cửa sổ xe ra, cô lộ mặt nhìn xuống dưới: "Có chuyện gì thế?"

Thoạt nhìn thì trông Ngô Thần rất mệt mỏi và chật vật, cả người dính đầy vết máu. Anh chỉ chỉ Tô Quốc Mai và Mục Tiểu Nghiên ở trong xe: "Hai người họ bị zombie cắn à? Tốt nhất là cô mau giải quyết họ đi, nếu không cẩn thận thì người nhà của cô cũng sẽ bị thương đấy."

Tô Vũ nghe vậy liền hét lên chói tai: "Tô Ngưng Mi, nếu chị dám làm gì với cô và em họ thì tôi sẽ liều mạng với chị!"

Tô Ngưng Mi nhìn Tô Vũ lạnh như băng: "Câm miệng! Em mau xuống xe cho tôi!"

Tô Vũ cắn môi tức giận trừng mắt nhìn Tô Ngưng Mi nhưng không chịu xuống xe. Tô Ngưng Mi lười phải nhiều lời với cô bé nên trực tiếp kéo cửa đây cô bé xuống xe khiến cô bé phải hét lên một tiếng. Nhìn thấy bác gái Chu Thu Tâm vẫn đang ngồi phía sau, Tô Ngưng Mi ngồi xuống bên cạnh bà: "Bác à, đã có con ở đây chăm sóc đi với em họ rồi, bác cứ nghỉ ngơi đi ạ."

Trong lòng bà cũng biết mình chỉ là người thường có ở trong này cũng không giúp được gì nên gật đầu bước xuống xe. Lúc này Tô Ngưng Mi mới nhìn Ngô Thần ở bên dưới mà mở miệng nói: "Thiếu Úy Ngô, bị zombie cắn hoặc cào có khả năng vượt qua biến đổi và trở thành thức tỉnh giả nên hiện tại tôi sẽ không làm gì họ." Cô nhớ trong tiểu thuyết có viết sau khi Trình Dung lấy được không gian đã từng dùng linh dịch cứu nam chủ khi anh ta bị zombie cào, thậm chí anh ta còn thức tỉnh dị năng chữa khỏi. Hơn nữa, trong quyển tiểu thuyết thì Mục Tiểu Nghiên cũng sẽ thức tỉnh dị năng hệ chữa khỏi. Tiền bộ căn cứ chỉ có nam chủ với Tiểu Nghiên là dị năng giả chữa khỏi, bởi vậy khắp nơi đều chen ép người nhà họ Tô khiến cho cuối cùng Tô gia bị diệt vong.

Ngô Thần cười khò: "Cô Tô, tỉ lệ người bị zombie cào, cắn mà có thể trở thành thức tỉnh giả quá thấp, trong mấy vạn người may ra mới có một người mà thôi. Tôi thấy cô vẫn nên buông bỏ đi, hãy mau giải quyết họ, tôi cũng chỉ nghĩ cho an nguy của mọi người thôi."

Tô Ngưng Mi phẩy tay không muốn tranh cãi với anh ta mà chỉ ngả người ra sau thả dây an toàn cố định lại cơ thể hai mẹ con đi Mai: "Chỉ có thể làm vậy thôi, nếu thực sự họ trở thành zombie thì nhất định tôi sẽ giải quyết họ." Nói xong cô quơ qua quơ lại cái dao Thụy Sĩ trong tay: "Thiếu Úy Ngô cũng biết tôi là lực lượng thức tỉnh giả, hơn nữa là tôi cũng rất mạnh nên anh cứ yên tâm đi."

Nhìn thoáng qua thì sắc mặt hai người kia đã xanh lét, hốc mắt trũng sâu khiến Ngô Thần chỉ đành lắc đầu bỏ đi mà không biết nói gì nữa.

Tô Vũ đứng bên ngoài trừng mắt nhìn Tô Ngưng Mi. Tô Ngưng Mi mặc kệ Tô Vũ rồi kéo cửa sổ xuống và khóa trái cửa xe lại.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Editor: Thủy Nguyệt Lam

Ngô Thần bị buộc phải bỏ lại một chiếc xe quân dụng, toàn bộ đồ ăn lại để trong chiếc xe đó nên lúc này anh đang quan sát địa hình để chuẩn bị mang theo vài binh lính cùng đi kiểm đồ ăn. Dù ở xung quanh đường quốc lộ có một vài sơn thôn nhỏ nhưng bên cạnh đều là núi cao, vì sợ trên núi sẽ có động vật biến dị nên Ngô Thần vẫn đang do dự không biết có nên đi kiểm đồ ăn không hay là có phải chịu đói thêm một hai ngày nữa.

Buổi sáng mới được ăn chút ít rồi từ lúc đó đến giờ vẫn chưa có gì bỏ bụng, hơn nữa lại phải chiến đấu suốt cả một ngày khiến mọi người đói tới mức mờ hai mắt. Bây giờ, dù đường đã được khai thông nhưng để tới được thành phố G thì ít nhất vẫn phải mất thêm vài giờ. Nếu lỡ gặp phải nguy hiểm thêm một lần nữa chỉ sợ thời gian càng bị kéo dài hơn. Quan trọng hơn là gặp phải nguy hiểm trong khi họ vẫn chưa được ăn gì, khẳng định là họ sẽ không đối phó nổi. Vì vậy, chỉ còn một cách duy nhất là đi tìm đồ ăn.

Ngô Thần thống kê lại thì thấy còn lại hai mươi ba binh lính, họ được chia thành hai đội. Một đội gồm mười sẽ đi theo Ngô Thần tới những sơn thôn gần đó kiểm đồ ăn, đội gồm người khác thì sẽ ở lại bảo vệ hai người già và đứa trẻ kia.

Trong đoàn của Tô Ngưng Mi có tới năm người là thức tỉnh giả, đây cũng là đoàn có nhiều thức tỉnh giả nhất. Ngô Thần đã chạy tới hỏi đám Hàn Bảo có muốn đi tìm thức ăn với họ không khiến Hàn Bảo hơi do dự. Tuy rằng nhóm của cô đã đủ đồ ăn để mọi người duy trì tới căn cứ nhưng có nhiều đồ ăn vẫn tốt hơn mà. Đang lúc do dự thì Tô Ngưng Mi đã kéo cửa sổ xe lên nhìn Ngô Thần, nói: "Thiếu Úy Ngô, chúng tôi vẫn còn đủ đồ ăn nên sẽ không đi nữa. Ngày hôm nay mọi người đã rất mệt mỏi nên cần phải nghỉ ngơi. Anh thử hỏi mấy người phía sau xem có ai muốn đi cùng hay không."

Tuy Ngô Thần tiếc nuối nhưng lại không thể miễn cưỡng người khác nên chỉ gật đầu bước về phía đoàn xe đậu ở phía sau. Phía sau cũng chỉ còn lại khoảng hai mươi chiếc xe và ba thức tỉnh giả. Những người đã có đồ ăn thì không muốn đi vì sợ nguy hiểm còn những người không có đồ ăn và ba thức tỉnh giả kia thì đi theo Ngô Thần.

Hàn Bảo nhìn nhóm người đang đi về phía đường núi thì hơi tiếc nuối. Thấy dáng vẻ này của cô, Tô Ngưng Mi chỉ cười nói: "Bảo Nhi, đồ ăn của chúng ta đã đủ để mọi người tới được căn cứ rồi, cả ngày hôm nay mọi người đã rất mệt mỏi, nếu còn phải đi thu thập vật tư còn không biết sẽ gặp phải những mối nguy hiểm gì đâu. Mà nếu gặp phải nguy hiểm trong tình trạng sức cùng lực kiệt thì hậu quả ra sao chắc em cũng đoán được rồi đấy. Vì vậy, em đừng hăm dọa bọn họ làm gì, cả nhà mau nghỉ ngơi đi."

Ngày hôm nay nhóm Hàn Bảo phải chiến đấu nhiều nhất, tinh thần lực trong cơ thể bị cạn kiệt lại phải dùng tinh hạch để bổ sung rồi lại lao vào chiến đấu khiến họ mệt mỏi muốn chết.

Tô Quốc Khánh, Chu Thu Tâm đang vội vàng nhóm lửa nấu cơm, nghe thấy cô nói vậy cũng cười bảo: "Bác thầy Tiểu Mi nói đúng đấy. Bảo Nhi à, hôm nay các cháu đã rất mệt mỏi rồi, mau nghỉ ngơi đi cháu. Đợi cơm chín rồi bác sẽ gọi mấy đứa xuống ăn."

Đám Hàn Bảo cũng không từ chối nữa liền lên xe Benz nghỉ ngơi.

Tô Ngưng Mi kéo cửa xe xuống, lại quay đầu nhìn sang chỗ đi và em họ được cố định lại thì thấy sắc mặt hai người đã khá hơn một chút, miệng vết thương không lở loét chảy mủ nữa, những vết sưng đỏ cũng biến mất. Tô Ngưng Mi lại lấy một bình nước pha loãng tinh dịch từ trong không gian ra đút cho hai người họ uống. Cứ cách khoảng mười phút lại cho họ uống một ít tinh dịch pha loãng, một giờ sau sắc mặt hai người đã hồng hào trở lại, hốc mắt không trũng nữa, miệng vết thương cũng chậm rãi khép lại. Tô Quốc Mai khẽ rên một tiếng từ từ mở mắt ra, thấy Tô Ngưng Mi thì ngạc nhiên hỏi: "Tiểu Mi, di... Không phải đi bị zombie cào sao? Đây... Chuyện gì đã xảy ra?"

Trong lòng Tô Ngưng Mi cuối cùng cũng thả lỏng, lúc này cô mới yên tâm tháo gỡ dây an toàn giúp di: "Di à, di không bị sao hết."

"Di không sao thật hả?" Trên mặt Tô Quốc Mai vui vẻ hẳn lên nhưng bỗng nhiên nhớ tới gì đó, sắc mặt bà lại tái đi. Bà vội quay đầu sang nhìn Mục Tiểu Nghiên đang nằm bên cạnh và khẽ vươn tay lay cô bé còn đang ngủ say: "Tiểu Nghiên, Tiểu Nghiên, con sao rồi. Tiểu Mi, Tiểu Nghiên sẽ không bị làm sao phải không?"

Tô Quốc Mai rất sợ hãi, cũng may là Mục Tiểu Nghiên đã nhú mồm tỉnh lại. Nhìn thấy Tô Quốc Mai, cô bé liền nhào vào lòng mẹ mà khóc thét: "Hu hu... Mẹ ơi... Đáng sợ quá, con rất sợ... Hu hu..."

"Được rồi, Tiểu Nghiên ngoan, đừng khóc, có mẹ ở đây, sẽ không sao đâu con, mọi chuyện đã qua rồi..." Tô Ngưng Mi vỗ vai Mục Tiểu Nghiên và giúp cô bé tháo dây an toàn. Lại nhớ tới gì đó, cô vội kéo Tô Quốc Mai đang lau nước mắt: "Di ơi, di có cảm thấy trong người có điều gì khác thường không?"

Tô Quốc Mai ngẩng đầu mờ mịt nhìn Tô Ngưng Mi: "Có gì lạ sao? Hình như không có gì khác biệt..." Đang nói thì bà mở to hai mắt, vẻ mặt không thể tin mà vươn tay ra phía trước sờ sờ rồi lại chớp mắt mấy cái: "Sao lại... Có chuyện gì xảy ra thế này?"

Trong lòng Tô Ngưng Mi khẽ động: "Di ơi, di nhìn thấy cái gì vậy?"

"Di... Di nhìn thấy một cái không gian. Tiểu Mi, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy? Tô Quốc Mai cảm thấy rất bối rối và khó tin nên lại vươn tay sờ cái không gian mà chỉ bà mới thấy được.

Đĩ nhiên đó là dị năng không gian, trong lòng Tô Ngưng Mi mừng rỡ, cười nói: "Di, chúc mừng di đã thức .:"

dị năng không gian, về sau di chính là dị năng giả." Nói xong lại quay đầu sang nhìn Mục Tiểu Nghiên: "Tiểu Nghiên, em có cảm thấy trên người có gì đặc biệt không? Em xem, mẹ em đã thức tỉnh dị năng không gian rồi, chắc chắn Tiểu Nghiên cũng sẽ thức tỉnh dị năng."

Mục Tiểu Nghiên ngẩng đầu nhìn Tô Ngưng Mi đầy bất an sau đó cô bé vươn bàn tay che lên miệng vết thương trên tay Tô Quốc Mai, miệng vết

thương liền từ từ khép lại, tốc độ mất thương cũng có thể nhìn thấy. Tô Ngưng M ngạc nhiên không thôi, Tô Quốc Mai lại càng tròn tròn mắt.

Tô Quốc Mai nhìn Tô Ngưng Mi, lấp bắp nói: "Tiểu Mi, đây là có chuyện gì xảy ra vậy?"

Tô Ngưng Mi cười nói: "Dì à, sau khi b zombie cắn hoặc cào sẽ có tỉ lệ trở thành dị năng giả. Dì với Tiểu Nghiên đã tỉnh lại nên cũng sẽ thức tỉnh dị năng. Tuy nhiên có thể cho người khác biết dị năng không gian của dì nhưng chỉ được để cho người nhà biết Tiểu Nghiên có dị năng chữa khỏi, còn người ngoài thì tuyệt đối phải giữ bí mật chuyện này."

Đang nói thì bên ngoài vang lên giọng nói của bác Chu Thu Tâm: "Tiểu Mi, con xuống ăn cơm trước đi."

"Dì, bây giờ chúng ta cứ xuống cơm trước đã, đợi lát nữa con sẽ báo tin vui này cho mọi người biết." Tô Ngưng Mi kéo Tô Quốc Mai và Mục Tiểu Nghiên cùng xuống xe, cả nhà nhìn thấy hai người họ tỉnh lại thì vô cùng vui vẻ, đến cả sắc mặt Tô Vũ cũng hòa dịu đi, cô ôm cô Mục Tiểu Nghiên: "Tiểu Nghiên, em tỉnh lại rồi. Lúc này em làm chị sợ muốn chết."

Mục Tiểu Nghiên nở nụ cười, sờ mặt Tô Vũ: "Chị Vũ yên tâm đi, em không bị sao hết." Tô Vũ tươi cười kéo Mục Tiểu Nghiên ngồi xuống cạnh mình rồi lau mặt một bát cháo thịt đầy cho cô bé: "Em mau ăn đi, nếu không đủ chị sẽ lấy thêm cho em." Mục Tiểu Nghiên nhu thuận gật đầu bưng bát cháo lên ăn từng chút một.

Sau khi ăn xong, Tô Ngưng Mi gọi toàn bộ mọi người vào xe Benz rồi đóng cửa xe lại và thông báo chuyện Tô Quốc Mai, Mục Tiểu Nghiên đã thức tỉnh dị năng cho mọi người nghe. Tất cả mọi người đều rất vui sướng, Tô Ngưng Mi lại nói: "Có thể cho người khác biết dị năng không gian của dì nhưng tuyệt đối không được để lộ chuyện Tiểu Nghiên có dị năng chữa khỏi ra bên ngoài. Dị năng chữa khỏi của Tiểu Nghiên rất hiếm gặp nên nếu để người khác biết được thì chắc chắn chúng ta sẽ mất Tiểu Nghiên. Vì vậy, nhất định phải giữ bí mật chuyện này." Trong căn cứ cũng sẽ có vài người có dị năng không gian nên không lo, trước mắt thì chỉ mình Tiểu Nghiên có dị năng chữa khỏi nên tuyệt đối không thể bại lộ ra ngoài.

Mọi người biết được tính nghiêm trọng của vấn đề liền gật đầu cam đoan sẽ không để lộ chuyện này ra ngoài.

Sau đó Tô Ngưng Mi lấy tinh hạch từ trong túi ra đưa cho hai người họ và nói biện pháp tu luyện dị năng cho họ biết, cũng dặn hai người không thể tu luyện vào lúc này. Trong lúc tu luyện nhất định phải chú ý không được phân tâm, nếu không sẽ gặp nguy hiểm, cô muốn để họ tới căn cứ mới tu luyện.

Lúc đang nói thì bên ngoài vang lên vài tiếng la hét, Tô Ngưng Mi vội kéo cửa kính xe xuống nhìn ra bên ngoài. Trong nháy mắt sắc mặt cô trở nên trắng bệch, miệng cũng oán hận mắng một câu: "Mẹ kiếp!"

"Sao... Sao lại thế này?" Cả nhà nhìn ra ngoài, sắc mặt cũng đều thay đổi ngay lập tức.

Tô Ngưng Mi vội đẩy Tô Hao, Tường Nguyệt xuống, chính mình cũng nhảy xuống theo họ sau đó nói vọng lại với Tường Nhật và Hàn Bảo: "Hai đứa mau lái xe đi trước đi, chờ khi nào giải quyết xong mọi chuyện chị sẽ lái xe đuổi theo sau."

Tô Ngưng Mi không ngờ cô đã cố ý tránh nhóm Trình Dung rồi, vậy mà vẫn gặp phải cô ta.

Trên đường núi cách đó không xa, ở phía trước là hai nhóm người Trình Dung và Ngô Thần, phía sau có một con mãng xà màu đen rất lớn cùng một đàn zombie đang đuổi theo họ, tất cả đều chạy về phía Tô Ngưng Mi, khoảng cách đã rất gần. Ban đầu, Tô Ngưng Mi vốn định lái xe cùng chạy với mọi người nhưng tốc độ của con mãng xà quá nhanh, nếu cô cũng lên xe thì khẳng định mọi người sẽ không thể rời khỏi đây. Hơn nữa, theo như nội dung tiểu thuyết thì lần này chính là lúc Hàn Bảo bị đàn zombie bao vây...

Con mãng xà kia nhanh chóng đuổi kịp mấy người khác, nó vung đuôi một lần đó mà có tới mấy người chết, thân xác huyết nhục mơ hồ (máu thịt lẫn lộn không nhìn rõ hình dạng cơ thể). Hàn Bảo cũng biết tầm quan trọng của người nhà họ Tô đối với Tô Ngưng Mi nên can rằng khởi động xe nhưng lại không ngờ đám người và con mãng xà kia đã đuổi tới đường quốc lộ. Con mãng xà to lớn màu đen thấy xe đã khởi động liền quất đuôi tới, cái xe liền nhanh chóng tránh đi. Thấy xe đã tránh được nó lại vung đuôi thêm một lần nữa, Tô Ngưng Mi can rằng rút dao ra tiến lại gần con mãng xà. Cô nhanh chóng nhảy lên đuôi rắn và dùng hết sức toàn thân chém một nhát xuống đuôi con rắn, không ngờ nhát chém chỉ cắt được một vết thương nhỏ trên đuôi nó mà thôi. Mặc dù vậy nhưng cũng đủ để chọc tức con mãng xà đó để nó không đuổi theo xe Hàn Bảo nữa, nhưng ngược lại, con mãng xà chuyển sang tấn công người đang đứng trên đuôi nó là Tô Ngưng Mi.

Đuôi mãng xà thô to hơn phần thân đầu rất nhiều, cả người dài tới mấy chục thước, vẩy trên người nó cứng rắn vô cùng. Dịch nước bọt trong miệng nó có chứa độc, nếu bị dính phải độc này thì chỉ còn cách xxoo mới có thể giải độc.

Hàn Bảo đã lái xe đi khá xa, đám người phía sau cũng vội vang trèo lên xe muốn chạy trốn. Con mãng xà đến lại vung đuôi thật mạnh hi vọng có thể ném cô ngã chết cùng với mấy người nhỏ bé kia. Mắt thấy đuôi rắn đã sắp vụt lên nóc một chiếc xe, Tô Ngưng Mi vội ngã xuống đất và thuận thế lăn thêm một vòng, nhưng việc này cũng làm bà vai cô đau nhức hơn trước.

Mãng xà to lớn quất đuôi, những chiếc xe xung quanh bị ném bay, mấy người muốn lên xe chạy trốn cũng bị đánh bay, trước mắt cũng đã có mười mấy người chết. Tô Ngưng Mi nhanh chóng đứng dậy liếc mắt nhìn bọn Trình Dung, Trình Dung đang rất chật vật, Vu Hạo Tinh, Trâu Bái cũng không tốt hơn là bao, trong đó Khang Tiểu Tinh với Khổng Văn Ninh là thảm nhất, cả người họ đều chằng chịt vết thương. Cô không nhìn thấy người nhà họ Trần với Trình Văn Quân, hẳn là họ đã lánh ở nơi khác. Đám người đi theo Ngô Thần ra ngoài tìm đồ ăn cũng đã mất đi một nửa.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Editor: Thuý Nguyệt Lam

Tác giả có chuyện muốn nói:

Ô ô, ngày hôm qua không cẩn thận viết sai nội dung rồi, hiện tại rốt cục đã sửa lại.

ps: Cám ơn hai cô gái vùng đất bằng phẳng cùng đưa chuột ở đầu ném địa lôi, ټټ 3 ټټ còn muốn cảm ơn bình luận của các cô, meo meo ټټ 3 ټټ

Trình Dung cũng không tỏ vẻ quen biết với Tô Ngưng Mi, mọi điều khẩn trương nhìn chăm chăm con đại mãng xà màu đen (con mãng xà màu đen to lớn), lúc này ở phía sau cũng có một đám zombie đuổi theo, lung lay thoảng động chạy tới phía Tô Ngưng Mi khiến những người thường đều buông bỏ chuyện lái xe mà chạy tứ tán khắp nơi.

Trình Dung nhìn chăm chăm đại mãng xà màu đen, nhẹ giọng nói: "Anh Ngô, phiền anh đưa người đi đối phó đám zombie kia, cứ giao con đại mãng xà màu đen cho chúng tôi, hơn nữa có mấy người Tiểu Mi hẳn là cũng đủ đối phó con súc sinh đó. Chú Không, chú chạy sang bên phải hấp dẫn chú ý của nó, những người còn lại dùng dị năng tấn công vào thất thốn* của nó. Nhất định phải đánh chuẩn một chút, tinh thần lực của chúng tôi cũng không còn dư lại bao nhiêu nữa"

(*Thất thốn/thốn thứ bảy: Theo như quan niệm của người Trung Quốc, nếu muốn giết một con rắn, phải đánh vào thốn thứ bảy của nó. Thốn thứ bảy, hay thất thốn này chính là muốn nói vị trí bảy thốn kể từ đầu của rắn (thốn là đơn vị đo độ dài của Trung Quốc). Tuy nhiên, rắn có nhiều kích cỡ, có con còn chưa dài tới bảy thốn, nên cách đo này có thể sai. Thốn thứ bảy này ý muốn chỉ tìm rắn nằm ở đâu, và thường ở gần bụng rắn. Bởi vậy, khi đánh vào thất thốn của rắn, cũng là tìm nó, rắn nhất định sẽ chết.)

Ngô Thần nhẹ nhàng gạt đầu, xoay người chỉ huy những binh lính thuộc cấp đối phó đàn zombie đang đuổi theo. Không Văn Ninh cũng bắt đầu chạy tới chỗ không người ở bên phải, đại mãng xà màu đen nhìn thấy có người chuyển động liền quét cái đuôi to qua, Không Văn Ninh chỉ đành chạy vòng vo xung quanh. Không ngờ đại mãng xà thân mình linh hoạt quét qua một vòng, cái mồm to như bồn máu liền cắn xuống Không Văn Ninh, Không Văn Ninh trong nguy hiểm tránh được nhưng nước dãi trong miệng đại mãng xà lại nhỏ xuống người Không Văn Ninh.

Lúc này, các loại dị năng đều phóng tới thất thốn của con đại mãng xà màu đen. Mọi người đều cho rằng Tô Ngưng Mi là lực lượng biến dị già, bởi vậy Tô Ngưng Mi cũng không có hành động gì, chỉ đứng xem các loại dị năng đang phóng tới con mãng xà. Trong đó lôi điện dị năng của Trình Dung là lợi hại nhất, tuy rằng không đủ để đánh chết mãng xà, nhưng cũng tạo thành vết thương không nhỏ. Đại mãng xà thật sự bị chọc giận. Há mồm to như bồn máu cắn xuống chỗ Trình Dung. Lúc này tinh thần lực của Trình Dung đã bị hao hết, mặt sắc trắng bệch nhìn cái mồm to như bồn máu càng ngày càng gần, a muốn chạy, nhưng hai chân lại mềm nhũn vô lực, căn bản là không chạy nổi.

Lúc cái mồm to như bồn máu kia chỉ cách Trình Dung khoảng một thước thì Trình Dung tuyệt vọng nhắm mắt lại, cho rằng chính mình vậy là xong đời. Lại cảm giác thân mình bị đẩy đi, vừa mở mắt liền nhìn thấy một màn khiến cô khiếp sợ, giờ phút này cái người tên Trâu Bái mà cô luôn luôn chán ghét kia đang đứng ở vị trí cô vừa mới đứng lúc này. Bây giờ muốn thoát đi đã không còn kịp nữa, đại mãng xà một ngụm ngậm Trâu Bái vào miệng rồi hất mạnh, Trâu Bái đã bị văng ra xa hơn mười thước, cả người đầy vết máu, không nhúc nhích, cũng không rõ còn sống hay chết.

Đại mãng xà trườn tới chỗ Trâu Bái người đầy vết máu, hiển nhiên là không tính toán buông tha hắn. Mọi người đều bận thi triển dị năng đánh lên đại mãng xà, hi vọng có thể kéo dài một thời gian. Tô Ngưng Mi cũng nắm chặt vũ sĩ đao vọt tới đại mãng xà. Cô biết chính mình phải đem hết toàn lực đối phó con đại mãng xà màu đen này, bằng không người thân sẽ không được an toàn, cô không nghĩ tới trong sách miêu tả đại mãng xà lại lợi hại như vậy. Cô nhớ được trong sách đại mãng xà bị mọi người vây công mà chết, nhưng nhìn tình hình trước mắt thì hi vọng thật sự không lớn.

Đại mãng xà bị mọi người công đánh, lại buông tha cho Trâu Bái, bắt đầu điên cuồng vung đuôi khiến đất đá vụn bay tán loạn, mấy chiếc xe chung quanh bị nó hất bay.

Trình Dung nhìn Trâu Bái người đầy vết máu phía xa chỉ cảm thấy khỏe mắt rất chua xót, lết thân mình vô lực đi tới chỗ Trâu Bái.

Thế lực đám người vây công đại mãng xà đã có chút không chống đỡ nổi, vài người đã không còn một tia linh thần lực nên đều vội vàng rời khỏi chiến trường. Tô Ngưng Mi cũng sắp không kiên trì nổi. Đang lúc do dự có nên dùng pháp thuật công kích lôi hệ hay không thì lại cảm thấy có bóng người chạy tới, tốc độ rất nhanh, trong tay nắm một thanh kiếm toàn thân tối đen, một nhát đánh vào người mãng xà, lập tức trên người nó xuất hiện một vết thương máu chảy đầm đìa. Bị đau, hắc mãng xà toàn thân đều vận vận, đuôi bắt đầu vung loạn khắp nơi.

Mọi người thấy thế mới nhẹ nhàng thở ra, nhìn cái người đột nhiên xuất hiện kia, đó là một chàng trai mặc quần áo màu đen, tóc đen ngắn, trưởng thành trông rất đẹp trai, trên người sạch sẽ, trong tay cầm một thanh trường kiếm màu đen. Giờ phút này anh đang nhìn đại mãng xà màu đen đang vận vận dưới đất.

Người đàn ông này? Tô Ngưng Mi chớp chớp mắt, người này không phải là người đàn ông mà ngày hôm qua cô gặp ở trạm xăng đó sao? Bên trong nội dung truyện căn bản không có người này, chứ không phải là nam chủ đột nhiên hiện thân trước chứ? Tô Ngưng Mi suy đoán lung tung, bất quá vận khí

của Trình Dung thật tốt, cho dù gặp phải nguy hiểm gì đều có thể lông tóc vô thương mà vượt qua, những người đàn ông quý mến cô ta người nào cũng là cực phẩm.

Người đàn ông kia cũng không nói gì, tay cầm hắc kiếm tấn công con hắc mãng xà, trên người hắc mãng xà lập tức hiện ra từng vết chém máu chảy đầm đìa, đau đến mức hắc mãng xà lăn lộn đầy đất.

Tô Ngưng Mi tựa hồ ngửi thấy mùi lưu huỳnh nhàn nhạt, chắc là trên thân hắc kiếm được bôi lưu huỳnh. Nhưng mà rốt cuộc người đàn ông này là ai, sao lại lợi hại như vậy, bọn họ đánh nửa ngày cũng chưa chắc đã làm con mãng xà bị thương, nhưng người này chỉ cần một nhát kiếm cũng có thể làm mãng xà bị thương, hơn nữa dường như người này như đang chơi đùa rất vui vẻ.

Người chung quanh đều tròn mắt há hốc mồm nhìn chàng trai này. Người đàn ông này hình như cũng cảm thấy mất hứng, lục ra một lá bùa màu vàng ném tới người mãng xà. Giống như lần trước Tô Ngưng Mi được nhìn thấy, lá bùa vừa bay tới trên người mãng xà liền bắt lửa, không ngừng sinh sôi, lan rộng bất diệt, toàn bộ người mãng xà đều đẩy lên lửa nóng hùng hực, mãng xà ở trong ngọn lửa quay cuồng vận vẹo, phát ra tiếng kêu rên tê tê khiến cho một đám người xung quanh run mình.

Chàng trai đó lại xoay người ném một lá bùa tới đám zombie, trong nháy mắt một đồng zombie đã bị tiêu diệt. Đám người càng thêm kinh hãi, rốt cuộc người đàn ông này là ai, vì sao lại lợi hại như vậy.

Không bao lâu, mãng xà đã bị thiêu thành tro bụi, người đàn ông kia liền bóc bỏ đồng tro và lấy ra một hạt châu màu đen (tinh hạch) lớn hơn nắm tay một chút.

Mọi người đều nhìn về phía hạt châu màu đen to kia, đồng dạng, Trình Dung cách đó không xa cũng khát vọng nhìn tinh hạch mãng xà. Suy nghĩ chút, cô ta liền đỡ Trâu Bái tựa vào một bên trên lan can, đi đến trước mặt người đàn ông áo đen, cười nói: "Anh này, thật sự cảm ơn anh, ân cứu mạng suốt đời khó quên."

Người đàn ông đẹp trai nhìn chằm chằm Trình Dung vài lần, ánh mắt lộ ra lệ khí lạnh lùng, hần nhủu mày: "Cô nên quên đi."

"Giờ cơ?" Trình Dung ngốc lăng đứng đó, hiển nhiên không nghĩ tới lại gặp phải tình huống này.

Vu Hạo Tĩnh tiến lên đỡ Trình Dung: "Dung Nhi, em không sao là tốt rồi." Dứt lời, quay đầu nhìn người đàn ông kia, nói: "Đa tạ người anh em, có điều..." Hần liếc mắt một cái nhìn hạt châu màu đen lớn trong tay người đàn ông kia: "Không biết người anh em có thể tặng cho chúng tôi hạt châu màu đen này hay không? Chúng tôi có thể dùng đồ ăn để đổi."

Đoàn người bọn họ vì tinh hạch của con mãng xà biến dị này mà đã mất rất nhiều sức lực, mãng xà là bọn họ phát hiện, cũng là bọn họ chủ động công kích vì tinh hạch trong óc của nó. Dị năng của Dung Nhi sắp lên cấp ba, nếu có tinh hạch của mãng xà biến dị thì Dung Nhi có thể đột phá lên cấp ba, cho nên bọn họ nhất định phải có được viên tinh hạch này!

Người đàn ông đẹp trai cười cười, giơ hạt châu màu đen trong tay lên: "Các người muốn nó?"

Vu Hạo Tĩnh gật đầu: "Không sai, chúng tôi có thể dùng thứ khác để đổi, chỉ cần chúng tôi có, nhất định sẽ cho anh."

Người đàn ông nhìn hạt châu màu đen trong tay: "Tôi không đổi!" Nói xong, bỗng nhiên anh quay đầu nhìn về phía Tô Ngưng Mi, cầm hạt châu màu đen bước tới, cúi đầu đánh giá Tô Ngưng Mi. Anh cao hơn Tô Ngưng Mi một cái đầu, chỉ đành hơi cúi đầu nhìn chằm chằm Tô Ngưng Mi.

Tô Ngưng Mi bị anh nhìn mà sợ hãi, nhìn không được nắm chặt võ sĩ đao; "Anh muốn làm gì!"

Người đàn ông đó bỗng nhiên vươn tay, ngón tay thon dài sờ cổ Tô Ngưng Mi rồi lại cấp tốc thu tay về: "Thì ra là thế." Anh nói xong đứng thẳng dậy cầm lấy cô tay Tô Ngưng Mi rồi nhét tinh hạch vào tay cô: "Cho cô."

Tô Ngưng Mi ngốc lăng nhìn hạt châu màu đen trong tay, vẫn chưa xác định được đến cùng đã có chuyện gì xảy ra. Vừa rồi cô đã vô cùng khiếp sợ khi nghĩ rằng người đàn ông kia có thể nhìn thấy được chuỗi vòng phi thủy cô giấu ở trên cổ, nhưng không nghĩ tới người đàn ông này lại cho cô tinh hạch mãng xà. Tuy rằng cô rất muốn có nó, nhưng lại cho cô trước mặt nhiều người như vậy, đây thật sự không phải muốn hãm hại cô chứ?

Trình Dung nhì tinh hạch trong tay Tô Ngưng Mi mà nhẹ nhàng thở ra, người đàn ông kia còn khó đối phó, nhưng nếu là Tô Ngưng Mi thì dễ dụ dỗ hơn nhiều. Trình Dung chỉ sang Trâu Bái, nhìn Vu Hạo Tĩnh nói: "Anh Vu, anh đi dụ anh Trâu lại đây giúp em được không? Em đi thương lượng chuyện tinh hạch với Tiểu Mi."

Vu Hạo Tĩnh cau mày liếc nhìn Trâu Bái người đầy vết máu, rốt cục vẫn gật đầu bước tới chỗ Trâu Bái.

Trình Dung cũng đi tới trước mặt Tô Ngưng Mi, cười cười nhìn cô: "Tiểu Mi, thật không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây. Đợi lát nữa cùng đi căn cứ thành phố G với chị nhé."

Tô Ngưng Mi a một tiếng, nắm chặt hạt châu màu đen trong tay, ý đồ của Trình Dung cũng quá rõ ràng rồi, coi cô là đứa ngốc sao.

"Tiểu Mi, hạt châu màu đen này đối với chị rất quan trọng, chị dùng đồ ăn đổi được không?"

Tô Ngưng Mi cười nói: "Nhưng hạt châu này cũng rất quan trọng đối với em. Nếu hấp thu nó thì dị năng của em có thể thăng cấp, vì vậy, chị nói thử xem em có nên đổi với chị không?"

Sắc mặt Trình Dung trở lên khó coi, cô ta không nghĩ tới Tô Ngưng Mi cũng biết cách dùng tình hạch, lại còn nói ra trước mặt nhiều người như vậy. Thiếu Ủy Ngô Thần nghe thấy lời này, bị kích động muốn đi hỏi rõ nhưng nhìn thấy người đàn ông đang ngồi xồm trên nóc xe Jeep đậu sau lưng Tô Ngưng Mi thì vội ngừng bước chân. Vừa nhìn đã biết tốt nhất là không nên chọc vào người đàn ông này, vẫn nên chờ anh ta đi rồi đến hỏi lại cô Tô sau vậy.

Vu Hạo Tĩnh đã dìu Trâu Bái vào trong một chiếc xe trống, thấy tình huống bên này liền chạy tới đứng cạnh Trình Dung: "Tiểu Mi, chúng tôi nguyện ý dùng mọi thứ để đổi lấy tình hạch này."

Khang Tiểu Tĩnh ở một bên cũng cười nhạo nói: "Tô Ngưng Mi, tôi khuyên cô vẫn nên đưa tình hạch này cho chị Dung đi. Con mãng xà kia vốn là chúng tôi phát hiện trước, cho dù không có sự hỗ trợ của người đàn ông kia thì sớm hay muộn chúng tôi cũng sẽ tiêu diệt được con mãng xà đó thôi."

Người đàn ông ngồi trên nóc xe nhú mảy, trào phúng nói: "Chỉ bằng các người mà cũng mơ tưởng tới việc tiêu diệt mãng xà biến dị cấp ba sao?"

Cấp ba? Trong tiểu thuyết rõ ràng là mãng xà biến dị cấp hai, khó trách con mãng xà vừa rồi lại khó đối phó như vậy. Giờ phút này Tô Ngưng Mi cũng không nghĩ gì khác, chỉ ném hạt châu màu đen trong tay vào ba lô: "Thật ngưng ngưng, hạt châu này cũng rất quan trọng đối với tôi, hơn nữa hạt châu là anh ấy cho tôi, nếu muốn thì các người hãy thương lượng với anh ta đi." Nói xong, cô không hề để ý tới mấy người họ nữa mà đi vào trong đồng xác tàn của zombie tìm kiếm tình hạch. Tuy rằng chúng đều là zombie cấp một nhưng tình hạch cấp một vẫn có hữu ích đối với dị năng của anh Tô Hạo, dĩ cùng em họ út. Vì thế, cô sẽ không ngại thu thập nhiều tình hạch cấp thấp đâu.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Editor: Thủy Nguyệt Lam

Trình Dung cắn môi liếc nhìn Tô Ngưng Mi, lại đẩy Vu Hạo Tĩnh còn đang đỡ lấy cô ta ra: "Anh Vu, anh xem thử anh Trâu có làm sao không đi, vì cứu em mà anh ấy mới bị thương nặng như vậy, chuyện tình hạch cứ để em giải quyết."

Vu Hạo Tĩnh nhìn thoáng qua người đàn ông mặc quần áo màu đen đang ngồi xồm trên nóc xe rồi gạt đầu, lên xe chăm sóc Trâu Bái. Trình Dung bước vài bước đi đến trước xe Jeep và ngược nhìn người đàn ông mặc quần áo màu đen. Mái tóc của cô ta đen, hơi rối dính vào khuôn mặt trắng nõn, bàn tay tinh xảo, khuôn mặt nhỏ nhắn dính một vết máu khiến người ta vừa thấy đã thương: "Anh gì ơi, thật sự tôi rất cần cái tình hạch thú biến dị kia, tôi... Tôi nguyện ý dùng mọi thứ để đổi."

Chắc chắn, bộ dáng thật đúng là câu lòng người, Tô Ngưng Mi vuốt cằm đứng xa xa xem kịch. Ngẫm lại, hiện giờ nhóm Hàn Bảo còn chờ ở phía trước, hôm nay thật đen đủi, phải mau tìm họ mới được. Gọi Tô Hạo Tường Nguyệt lại, Tô Ngưng Mi hồi thúc bọn họ lên xe Jeep, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang ngồi trên nóc xe, hô: "Anh gì ơi, anh sang nóc xe khác ngồi đi, chúng tôi phải đi rồi."

"Không được, bây giờ các người chưa thể đi!" Trình Dung bỗng nhiên lên tiếng: "Anh gì đây vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, tình hạch kia..."

Tô Ngưng Mi xì cười ra tiếng, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trên nóc xe: "Ày da, anh gì ơi, rốt cuộc anh có đồng ý hay không? Không nghe thấy cô gái này nói điều kiện gì cũng sẽ đáp ứng sao? Cô ấy nói nguyện ý dùng "mọi thứ" để đổi lấy tình hạch mà anh cho tôi kia." Cô còn cố nhấn mạnh thêm hai chữ "mọi thứ" khiến cho mặt Trình Dung đỏ bừng.

Người đàn ông trên nóc xe bĩu môi: "Tôi không thiếu của lạ, tôi ngại bẩn. Cô mau lái xe đi, đừng có nhiều chuyện, ở lại trễ chút thôi là tính mạng người nhà của cô đều không bảo đảm được đâu đấy."

Sắc mặt Tô Ngưng Mi cùng Trình Dung đồng loạt thay đổi, Trình Dung là thẹn quá hóa giận còn Tô Ngưng Mi là bị dọa sợ: "Ý anh là gì?"

Người đàn ông a một tiếng: "Bọn họ gặp phải đàn zombie."

Tô Ngưng Mi thảm máng một tiếng, cấp tốc nhảy lên xe Jeep, nhìn Tô Hạo ngồi ở vị trí lái xe, nói: "Anh họ, mau lái xe nhanh lên, nhóm ông ngoại đang gặp nguy hiểm." Tô Ngưng Mi ngồi trong xe nhìn sắc trời bên ngoài dần dần biến đen, trong lòng ngày càng âm u. Cô không nghĩ tới chuyện đi này lại gặp phải Trình Dung, gặp phải biến dị mãng xà, sau đó đám Hàn Bảo lại gặp đàn zombie, tuy rằng trước sau có chút khác biệt, nhưng đại khái hướng đi vẫn không sai biệt lắm so với diễn biến trong tiểu thuyết. Điều khác biệt duy nhất là cấp bậc biến dị của mãng xà và người đàn ông quần áo đen đang ngồi trên nóc xe kia. Rốt cuộc anh ta có phải nam chủ hay không? Cô nhớ trong tiểu thuyết là sau khi nam chủ gặp Trình Dung lập tức bị cô ta hấp dẫn, dường như là nhất kiến chung tình*, nhưng người đàn ông ngồi trên nóc xe rõ ràng là không có hứng thú với Trình Dung.

(*Nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu.)

Đang nghĩ tới đó thì cửa sổ xe bên cạnh vang lên tiếng thùng thùng, Tô Ngưng Mi kéo cửa kính xe xuống liền thấy đầu người đàn ông kia đang đối diện cửa sổ xe: "Kéo cửa sổ xe to ra chút, tôi muốn vào trong."

Tô Ngưng Mi nghĩ anh ấy lợi hại như vậy, nói không chừng lát nữa còn có thể giúp đỡ cô nên yên lặng kéo toàn bộ cửa sổ xe xuống, người đàn ông nhanh nhẹn chui vào theo đường cửa sổ xe. Tô Ngưng Mi nhìn thoáng qua sườn mặt tinh xảo của anh, hỏi: "Anh tên là gì?"

"Liên Căn Viên....."

Liên Căn Viên? Tô Ngưng Mi ngạc nhiên, sau đó nhún mày nghĩ ngợi thật sâu, trong tiểu thuyết không có tên này. Anh ấy lợi hại như vậy hẳn cũng không phải là người qua đường, chẳng lẽ diễn biến bắt đầu xuất hiện lệch lạc?

Phía trước, xe nhóm Tô Ngưng Mi vừa mới đi, Vu Hạo Tĩnh liền nhảy xuống xe bước tới bên cạnh Trình Dung: "Dung Nhi, làm sao bây giờ? Cái tình hạch kia cứ như vậy mà buông tha sao?"

Trình Dung nắm chặt tay, nhìn chiếc xe Jeep phía trước dần dần biến mất trong bóng đêm: "Không thể buông tha được, dị năng của em đến bình cảnh* phải dùng tình hạch kia để thăng lên cấp ba, bằng không không biết phải chờ tới khi nào thì mới có thể đột phá. Đi, chúng ta đuổi theo họ, tình hạch kia khi có cơ hội sẽ lấy bằng được." Cho dù phải trộm cô cũng muốn trộm lại tình hạch này. Trước khi tận thế, có lẽ cô sẽ không làm loại chuyện này, nhưng tận thế đến, đây là thế giới cá lớn nuốt cá bé, cô cũng không phải Trình Dung trước kia, vì mẹ, vì người đàn ông cô yêu, cô cũng phải thay đổi, phải trở nên mạnh mẽ!

(*Bình cảnh:)

"Dung Nhi, vậy còn nhóm mẹ của em thì phải làm sao? Bọn họ vẫn còn ở trong thôn."

Trình Dung quay đầu nhìn Khang Tiểu Tĩnh: "Tiểu Tĩnh, phiền em quay trở lại thôn nói một tiếng cho mẹ chị biết, sau đó cứ đi dọc theo quốc lộ hẳn là có thể đuổi kịp bọn chị."

Khang Tiểu Tĩnh gật đầu: "Em hiểu rồi, chị mau đuổi theo đám Ngưng Mi đi, nhất định phải lấy được tình hạch về tay."

Trình Dung ừ một tiếng rồi lên xe cùng Vu Hạo Tĩnh, người ngồi trên xe ngoài Trâu Bái đang hôn mê bất tỉnh thì vẫn còn Khổng Văn Ninh. Trình Dung ngồi ở ghế sau chăm sóc Trâu Bái, Vu Hạo Tĩnh theo gương chiếu hậu trong xe thấy ánh mắt Trình Dung nhìn Trâu Bái mà trong lòng khó chịu cực kỳ, dường như hẳn biết Dung Nhi sẽ không bao giờ thuộc về một mình hắn nữa.

Chờ bọn Trình Dung vừa đi khỏi, Ngô Thần cũng vẫy tay ý bảo mọi người đuổi theo, anh còn chuẩn bị đi cô Tô về vấn đề tình hạch nữa, cũng không thể họ đi mà đánh mất cơ hội này được.

Đoàn của Ngưng Mi chưa đi được bao lâu đã thấy cách đó không xa có một đám zombie, số lượng ít nhất cũng có hơn trăm con. Cứ nghĩ tới có một nhóm người bị vây quanh bởi tầng lớp lớp zombie khiến trong tâm Tô Ngưng Mi ngày càng lạnh. Cô mở cửa xe, tay nắm chặt vũ khí rồi vọt tới, Tô Hạo cùng Tường Nguyệt cũng xuống xe phóng lên trước đàn zombie.

Đàn zombie bắt đầu xoay người tiến tới chỗ của nhóm Tô Ngưng Mi.....

Tô Ngưng Mi dần dần cảm thấy mệt mỏi, đang do dự có nên sử dụng lõi điện pháp thuật tấn công zombie hay không thì lại phát hiện bên tai có thứ gì đó bay qua. Trước mắt thì đầu mỗi con zombie lập tức bị một cái băng trụ đâm thủng, ngay sau đó chung quanh đám zombie bỗng nhiên dấy lên lửa lớn. Tô Ngưng Mi quay đầu nhìn thoáng qua thì thấy người đàn ông tên Liên Căn Viên đang dùng phù trận giúp đỡ cô.

Trong lòng Tô Ngưng Mi khẽ thở phào, vũ khí dao trong tay lại vung lên.

Có Liên Căn Viên trợ giúp, đàn zombie nhanh chóng bị tiêu diệt sạch sẽ, Tô Ngưng Mi liếc mắt một cái là thấy bên trong xe Benz đám Hàn Bảo cũng đang nhảy xuống dưới, thấy bọn họ không bị thương, Tô Ngưng Mi mới nhẹ nhàng thở ra. Hàn Bảo chạy tới, ôm cô Tô Ngưng Mi: "Chị Tiểu Mi, làm em sợ muốn chết, may mà chị kịp thời chạy tới, nếu không chắc chúng em chẳng thể chống đỡ được bao lâu."

Tô Ngưng Mi vỗ vai Hàn Bảo: "Không có việc gì là tốt rồi, chúng ta tiếp tục xuất phát đi, gần đây sợ là không an toàn."

Các khu phụ cận đã có đàn zombie, chứng tỏ gần đây có thôn xóm gì đó, nếu cứ tiếp tục ở lại đây chắc chắn sẽ không an toàn, cứ đi trước một đoạn rồi tính sau.

Mọi người lên xe rồi lại đi lên phía trước thêm vài giờ, chỉ kém chút nữa là mười một giờ đêm. Đến lúc này Tô Ngưng Mi để mọi người ngừng xe nghỉ ngơi tại chỗ để sáng mai tiếp tục đi. Lộ trình còn lại cũng không nhiều lắm, cuối quốc lộ chính là thành phố G, thành phố G may mắn có căn cứ nên zombie cũng ít hơn. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì khoảng giữa trưa ngày mai là có thể đến căn cứ.

Ngừng xe, đoàn người tùy tiện ăn vài thứ liền nghỉ ngơi, Tô Ngưng Mi trèo lên nóc đi gác đêm, cả ngày hôm nay mọi người đều rất mệt mỏi. Về phần cái người tên Liên Căn Viên kia thì vừa lên xe đã bắt đầu ngủ, ngủ đến bây giờ mà vẫn chưa tỉnh.

Anh giúp Tô Ngưng Mi đại ân, thực lực của anh lại cường hãn vô cùng, Tô Ngưng Mi đương nhiên sẽ không đuổi anh đi, thậm chí ước gì người này có thể đi theo cô nữa kia. Cô cũng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi anh, nhưng hiện tại vẫn chưa phải lúc.

Cô bọc chắn nhìn quanh bốn phía, Tô Ngưng Mi liền nhìn thấy ở phía sau có vài chiếc đi tới, sắc mặt cô trở nên khó coi, sẽ không phải đám người Trình Dung đuổi theo chứ, bây giờ thật sự là muốn tránh cũng không kịp.

Mấy chiếc xe phía sau ngừng lại, nhìn đoàn người từ trong xe đi ra thì đúng là bọn Trình Dung, còn có một đám người nhà họ Trần và đám lính của Ngô Thần.

Chỉ là Tô Ngưng Mi không nhìn thấy, đang nghĩ tới đó thì cửa xe phía dưới bị mở ra, Liên Căn Viên nhảy xuống dưới, nhanh nhẹn đi đến bãi đất trống ngoài quốc lộ nhặt về một đồng củi. Tay vừa lật, một khối thịt ba chỉ liền xuất hiện trong tay anh, sau đó là thớt, dao, nước khoáng, các loại gia vị đều xuất hiện từ trong hư không.

Không gian dị năng, Tô Ngưng Mi kinh ngạc.

Liên Căn Viên thái khối thịt ba chỉ thành miếng nhỏ, lại dùng các loại gia vị tẩm ướp thịt ba chỉ rồi xuyên chúng vào xiên nướng. Ngón tay gặt gặt, một ngọn lửa nhỏ xuất hiện trên ngón tay anh và châm lửa xuống đồng củi, Liên Căn Viên nhàn nhã nướng thịt xiên.

Đoàn người Trình Dung thường xuyên nhìn về phía Liên Căn Viên.

Liên Căn Viên đã xuống dưới, dây thần kinh cảnh giác bị ép chặt của Tô Ngưng Mi rốt cục cũng lơ lửng đứng ở trên nóc xe nhìn mọi nơi. Bên kia, Trần Đức Thanh sắc mặt khó coi đi tới, đi theo phía sau là Trình Văn Quân với một mặt nhu nhược, Trần Đức Thanh đi tới dưới xe, chớp mắt nhìn Tô Ngưng Mi đang đứng trên nóc xe: "Tiểu Mi, con không sao chứ?"

Tô Ngưng Mi nhú mày: "Không có việc gì, như thế nào, ba có việc tìm con?" Trần Đức Thanh liếc nhìn người đàn ông đang nướng thịt ở bên cạnh, nướng nước miếng một cái, nói: "Ba nghe A Dung nói tới chuyện ngày hôm nay..... Tiểu Mi, con cẩn thận kẻo bị người xấu hại, mấy tên đó đều thích lừa các cô gái nhỏ, con cần phải chú ý, đừng nghĩ rằng hán cho con tinh hạch thì chính là yêu con, nói không chừng hán chỉ muốn chiếm đoạt con mà thôi."

Tô Ngưng Mi tức khí nở nụ cười, đòi thưởng nhà ai có ba nói với con mình những lời như vậy không? Trần Đức Thanh thật đúng là càng ngày càng trở thành người đáng ghê tởm. Cô suy nghĩ, theo trong túi lấy ra tinh hạch cực lớn mà cô ném vào trong không gian đưa tới trước mặt Trần Đức Thanh, lại thủ vị liếc nhìn Trình Văn Quân phía sau ông ta: "Thế nào, có phải muốn nó không?"

Hai mắt Trần Đức Thanh sáng ngời, vươn tay muốn lấy tinh hạch trước mặt: "Dù sao con giữ lại cũng vô dụng, còn không bằng cho A Dung để nó thăng cấp dị năng đi."

Tô Ngưng Mi cấp tốc thu tay về, trào phúng nói: "Ba, ba thật coi trọng cái cô gái không có một chút quan hệ cha con huyết thống kia a, người không biết còn tưởng rằng ba yêu cô ta đó."

"Mày nói bậy bạ gì đây?" Sắc mặt Trần Đức Thanh biến đổi, Trình Văn Quân ở phía sau cũng nổi giận dùng dùi trống mắt nhìn Tô Ngưng Mi: "Tiểu Mi, con có thể ăn bậy nhưng không thể nói bậy, làm thế nào mà con có thể nói những lời gây bại hoại thanh danh của ba và chị mình như thế?"

"Bại hoại thanh danh sao?" Tô Ngưng Mi cười lạnh, bực chán lên người mình, nhìn xuống hai người phía dưới, trong bóng đêm, ánh mắt cô sâu thẳm dọa người: "Trình Văn Quân, bà cho rằng người đàn ông này thật sự yêu bà sao? Bà có biết ông ta muốn chiếm đoạt thể xác con gái bà từ lâu rồi không? Lúc trước khi còn ở nhà họ Tô, ông ta đã sớm cần, sờ soạng ôm ấp con gái bà. Bà thực sự nghĩ rằng ngày đó lỗi tai ông ta bị thương do va chạm hả? Vết thương do bị cần với vết thương do va chạm mà bà không phân biệt nổi sao? Vết thương đó là do cô con gái xinh đẹp thanh thuần khả ái của bà cần đấy."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Editor: Thủy Nguyệt Lam

Sắc mặt Trần Đức Thanh khó coi cực kỳ, lúc thì xanh lúc thì trắng, Trình Văn Quân càng bất khả tư nghị* trừng mắt nhìn Trần Đức Thanh: "Đức Thanh, Tiểu Mi nói có phải sự thật hay không?"

(*Bất khả tư nghị: không nghĩ được gì nữa)

"Thối lắm! Nó nói bậy....." Trần Đức Thanh tức khí bại hoại nhìn Tô Ngưng Mi: "Con tiện nhân, sao mày dám làm bại hoại* thanh danh của ba mày với chị của mày như vậy!"

(*Bại hoại: đòi bại đến cực điểm, thường để chỉ sự tiêu cực. Trong chương truyện này, bạn có thể hiểu nghĩa của cụm từ "Bại hoại thanh danh" là làm ô uế, vấy bẩn thanh danh.)

Bên kia, mặt Trình Dung đã đỏ ửng, nổi giận dùng dùi chạy tới, theo sau cô ta là sắc mặt khó coi của Vu Hạo Tĩnh. Trình Dung trừng mắt nhìn Tô Ngưng Mi đang đứng trên nóc xe: "Tiểu Mi, trước giờ chị vẫn luôn đối xử rất tốt với em, cơ sao bây giờ em lại hãm hại chị như thế....."

Cách đó không xa, Liên Căn Viên đang nướng thịt thì bỗng nhiên liếc mắt sang bên này, ngón tay khẽ động vài cái, về mặt Trần Đức Thanh thoáng chốc

mê mang. Đột nhiên ông ta xoay người tát Trình Văn Quân một cái, mắng: "Con tiện nhân, mày thực sự cho rằng người tao thích chính là mày sao? Nhưng mà người tao thích lại là cô con gái thanh thuần khả ái của mày cơ, người tao muốn cùng hoan lạc cũng là em ấy. Chắc chắn, so với mày thì em ấy có có hương vị hơn, lại vừa trắng vừa mềm, ngực, hông vừa căng vừa thơm, xuân thủy bên dưới đều ngọt ngào....."

Chung quanh vang lên tiếng xì xào bàn tán khe khẽ, sắc mặt Trình Văn Quân xám ngắt như tro tàn, tuyệt vọng nhìn Trần Đức Thanh.

Àm một tiếng, sắc mặt Trình Dung đỏ bừng lên, hung tợn nhìn chằm chằm Trần Đức Thanh, cá giận nói: "Vô liêm sỉ, ông đang nói bậy bạ gì đó! Tôi..... Ngày hôm đó chúng ta đâu có xảy ra chuyện gì."

Trần Đức Thanh lướt ánh mắt dâm tà lơ đãng lên xuống đánh giá Trình Dung, bỗng nhiên ông ta bước tới sờ lên mặt Trình Dung, thì thầm nói: "A Dung, người anh thích chính là em, yêu cũng là em, em nói xem có phải trên bờ ngực căng tròn của em có một nốt ruồi đỏ không. A Dung, anh nói không sai chứ? A Dung....." Nói xong chu miệng muốn hôn xuống khuôn mặt Trình Dung.

Trình Dung tức đến rơi nước mắt, vừa thẹn vừa giận, đẩy mạnh Trần Đức Thanh ra, một tia chớp bổ lên đùi ông ta, Trần Đức Thanh bị đau kêu thét lên, ánh mắt cũng khôi phục vài phần tỉnh táo. Ông ta nhìn mọi người chung quanh xì xào bàn tán cùng vết thương cháy đen một mảng trên đùi của mình, cố chịu đựng đau đớn nhìn Trình Dung: "A Dung..... chuyện này là thế nào?"

Hai mắt Trình Dung đầm lệ rung rung trừng mắt nhìn ông ta, ánh mắt Hạo Tĩnh càng như muốn giết người, Trần Đức Thanh hơi run rẩy quay đầu nhìn Trình Văn Quân, phát hiện mắt bà ta cũng hàm chứa lệ trừng trừng nhìn khiến ông ta há miệng thờ đốc. Đang muốn nói gì đó thì Vu Hạo Tĩnh đã phóng một hỏa cầu đánh tới chỗ ông ta, ánh mắt cuối cùng của Trần Đức Thanh chỉ còn lại sợ hãi với không cam lòng.

Nghe tiếng kêu thê thảm của Trần Đức Thanh khi trở thành ngọn đuốc sống, Tô Ngưng Mi cau mày, người này vừa rồi bị sao vậy? Hẳn là ông ta sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, chắc chắn ông ta biết nếu nói chuyện đó ra trước mặt công chúng thì sẽ phải chịu hậu quả ra sao rồi chẳng lẽ trúng tà ?

Cô quay đầu nhìn thoáng qua người đàn ông vẫn đang nướng thịt kia, cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Tiếng kêu của Đức Thanh dần dần biến mất, lửa trên người cũng bị dập tắt, cả người ông ta bị cháy đen thành một khối than. Trình Văn Quân nhìn thi thể cháy đen trên đất kia, không nhận được đà khóc. Sắc mặt Trình Dung khó coi chờ Trình Văn Quân quay trở lại xe của mình.

Trần Đại Hoa cùng Trương Phụng Lan thấy đứa con lớn nhất của mình cứ như vậy mà chết đi liền khóc to, vọt tới chỗ Vu Hạo Tĩnh: "Mày là tội phạm giết người, trả lại con cho tao, trả lại con cho tao, ông trời không có mắt, không có thiên lý a, giết người cũng không ai can....."

Vu Hạo Tĩnh trừng mắt một cái nhìn hai ông bà già đó, giọng nói lạnh như băng: "Không muốn phải chịu kết cục giống như ông ta thì mau câm miệng cho tôi! Về sau các người cũng đừng đi theo Dung Nhi, em ấy không có quan hệ gì với nhà họ Trần các người."

Trần Đại Hoa, Trương Phụng Lan ngốc lảng nhìn thi thể đứa con lớn nhất nằm trên đất mà khóc rống lên. Ban ngày cũng vì mắng xà biến dị kia mà đứa con trai nhỏ của họ đã chết, hiện giờ đến đứa con lớn nhất cũng không còn, nhà họ Trần của họ cũng chỉ còn lại đứa con gái Trần Đức Liên, con rể Nghiêm Giang Sơn, con dâu Thích Anh, cùng với cháu đích tôn Trần Tráng Tráng và đứa cháu ngoại Nghiêm Họa Họa mà thôi.

Trò khôi hài cứ vậy mà kết thúc.

Ngô Thần thi thể cháy đen trên mặt đất liền ra lệnh cho cấp dưới đi đào cái hố chôn thi thể Trần Đức Thanh xuống. Ngô Thần đi đến dưới xe ngược nhìn Tô Ngưng Mi đang bọc trong chăn, nói: "Cô Tô, xin nín bí thương."

Tô Ngưng Mi nhìn anh một cái: "Tôi không có gì phải nín bí thương, được chưa? Thiếu Úy Ngô đi tới đây vì muốn hỏi tôi về vấn đề tình hạch đúng không?"

Ngô Thần chà xát tay, cười nói: "Đúng là chuyện này, hi vọng cô Tô sẽ giải đáp cho tôi."

Chuyện này cũng chẳng có gì để giấu diếm, Tô Ngưng Mi nói: "Rất đơn giản, nắm giữ tình hạch rồi cảm thụ tình hạch bằng năng lượng có trong cơ thể, hấp thụ nó vào trong cơ thể mình là được."

Ngô Thần hỏi: "Vậy phải cảm thụ thế nào? Làm sao để hấp thụ được?"

"Chỉ có thể hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, Thiếu Úy Ngô Thần tưởng mình đi cảm thụ mới hiểu được. Việc này không khó, có điều nhất định phải tập trung tinh thần lực. Hiện tại tốt nhất không nên thử, nhất định phải là hoàn cảnh yên tĩnh, bây giờ có thể gặp thời đều sẽ có nguy hiểm bất cứ lúc nào, đợi về căn cứ rồi hãy thử."

Ngô Thần gật đầu: "Tôi biết rồi, thật cảm ơn cô Tô."

Chờ Ngô Thần rời đi, Tô Ngưng Mi liền ném tình hạch từ ba lô vào trong không gian, tình hạch này cô tính để cho đám Hàn Bảo dùng, nhưng mà bây giờ còn chưa an toàn, đợi đến căn cứ thì giao cho họ. Đang nghĩ tới đó thì thấy Liên Căn Viên giờ mấy xiên thịt nướng đi tới rồi đưa cho Tô Ngưng Mi đang ngồi trên nóc xe, nói: "Ăn đi!"

Nói tiếng cảm ơn, Tô Ngưng Mi cũng không khách khí với anh, nhận lấy xiên thịt nướng đưa lên miệng ăn. Không ngờ người này lại nướng thịt tốt như vậy, ăn rất ngon miệng, so với thịt nướng lúc trước Tô Ngưng Mi ăn qua thì thịt nướng này còn ngon hơn rất nhiều. Mấy xiên thịt nướng nhanh chóng nằm trong trong bụng, Tô Ngưng Mi còn chưa hết thèm ăn mà đánh mắt nhìn Liên Căn Viên.

Liên Cẩn Viên cũng chưa ăn no, lại chạy đi nướng thêm chút thịt nữa, chờ hai người com no rượu say rồi, Liên Cẩn Viên nhảy lên nóc xe nằm xuống. Tô Ngưng Mi đang muốn hỏi anh mấy vấn đề thì bỗng nhiên bên kia truyền đến một trận âm ỉ, quay đầu nhìn qua liền nhìn thấy cái người tên Không Văn Ninh - lực lượng biến dị giả đang ôm, cắn Trình Dung. Quần áo Trình Dung đều bị vạch ra để lộ hai con thỏ trắng non mềm khiến ánh mắt những người đàn ông xung quanh dán chặt lấy cơ thể cô ta không rời mắt.

Ha, tình huống trong tiểu thuyết thịt vẫn kia lại bắt đầu phát sinh. Không Văn Ninh trúng độc mãng xà, phải xxoo mới giải được, tình trờng lên não, không khống chế được chính mình, trước mặt công chúng muốn lên giường với Trình Dung, cuối cùng ông ta bị Vu Hạo Tĩnh giết chết. Vừa nhớ lại diễn biến xong đã thấy Vu Hạo Tĩnh một cước đá văng Không Văn Ninh, một hòa cầu đánh ra, Không Văn Ninh lập tức chung số phận với Trần Đức Thanh.

Trình Dung đỏ mặt gất gao trờng mắt nhìn thi thể cháy thành than của Không Văn Ninh thì bỗng nhiên trong xe truyền đến tiếng rên thống khổ của Trâu Bái. Trình Dung cuống quýt chạy vào trong xe, lại a lên một tiếng. Vu Hạo Tĩnh đứng ở ngoài cửa xe, lo lắng nói: "Dung Nhi, em có sao không?"

"Không..... Em không sao..... A....." Giọng nói Trình Dung vừa sợ lại hoảng: "Vu..... Vu đại ca*, trước hết anh dừng vào đây, em... chờ có cơ hội em sẽ ra ngoài liền."

(*Đại ca: ở đây là cách gọi thân thiết của người con gái với người yêu của mình.

Đoạn này mình không biết nên thay là gì nên cứ để theo convert, bạn nào có ý kiến gì xin nhắc mình, mình sẽ thay đổi lại.)

Tô Ngưng Mi bĩu môi, còn nói là không có việc gì, phòng chừng bên trong đã lên giường rồi. Tô Ngưng Mi muốn dùng thần thức tra xét một chút nhưng lại phát hiện cách đây hơi xa, thần thức căn bản tới đó được, chỉ đành từ bỏ. Chỉ loáng thoáng nghe thấy bên trong vang ra tiếng kinh hô của Trình Dung, còn có tiếng quần áo bị xé, cô chỉ xa xa một chút trào phúng cùng tươi cười.

"A..... Úm, a a....." Trong xe Trình Dung nhịn không được rên rỉ thành tiếng: "Trâu..... Trâu đại ca nhẹ chút....."

Sắc mặt Vu Hạo Tĩnh như tro tàn đứng ở ngoài xe.

Tô Ngưng Mi hừ cười một tiếng, quay đầu không thèm nhìn họ nữa. Uốn eo đầu liền thấy Liên Cẩn Viên cũng đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt anh dán chặt lên người cô không dời, Tô Ngưng Mi sờ mặt: "Anh nhìn tôi làm cái gì."

Liên Cẩn Viên nhú mày: "Hôm nay tôi cứu người nhà giúp cô, cô nên cảm kích tôi như thế nào đây?"

"VẬY anh muốn cái gì?" Trong lòng Tô Ngưng Mi cảnh giác mãnh liệt, nhìn Liên Cẩn Viên đầy phòng bị.

Liên Cẩn Viên lau mặt mình, thì thào nói: "Trông tôi giống người xấu lắm hả?"

Tô Ngưng Mi đang định nói gì đó thì Vu Hạo Tĩnh đã đi tới, sắc mặt khó coi nhìn Tô Ngưng Mi chăm chăm. Tô Ngưng Mi: "Tiểu Mi, tôi hỏi thẳng cô, cô có đưa cho chúng tôi viên tinh hạch kia hay không? Tôi nguyện ý dùng mọi thứ tôi có để đổi cho cô, vô luận là đồ ăn hay được phẩm."

Tô Ngưng Mi bất chấp có Liên Cẩn Viên ở bên cạnh, quay đầu nhìn Vu Hạo Tĩnh, cười nhạt nói: "Vu Hạo Tĩnh, anh cũng thật là người đàn ông tốt. Vợ của anh mây mưa với người khác mà anh vẫn còn nhớ thương muốn giúp cô ta thăng cấp dị năng....."

"Mặc kệ chuyện của cô, tôi đang đứng một bên hỏi cô đấy. Cô có cho chúng tôi tinh hạch hay không." Bộ dáng Vu Hạo Tĩnh như thể cô không cho thì liền cứng rắn lấy cho bằng được.

Kết quả Tô Ngưng Mi còn chưa nói cái gì thì Liên Cẩn Viên ở bên cạnh đã mất hết kiên nhẫn, nói: "Tôi hỏi các người có biết xấu hổ là gì không, thừa dịp tâm trạng bầy giờ của ông không tệ thì mau biến đi."

Vu Hạo Tĩnh đẩy gọng kính trên mũi "Người anh em, tôi....." Câu phía sau cony chưa nói ra, Liên Cẩn Viên đã nâng tay, một trận băng trụ đánh tới, tốc độ rất nhanh, Vu Hạo Tĩnh căn bản tránh né không kịp, băng trụ lướt qua mặt hấn để lại một vết máu.

"Cút ngay!" Liên Cẩn Viên không kiên nhẫn vẫy tay: "Nếu không cút, ông không có tính nhẫn nại tốt như vậy đâu. Còn nữa, đừng ở đây đánh chủ ý lên tinh hạch."

Vu Hạo Tĩnh rời khỏi đó với sắc mặt xanh mét, Tô Ngưng Mi trờng mắt nhìn bóng lưng của Vu Hạo Tĩnh, thầm nghĩ khi nào tới căn cứ phải nhanh chóng giao lại tinh hạch cho Hàn Bảo để cô ấy tu luyện dị năng, nếu không nhóm người kia cứ tới thì cô sẽ phiền chết mất.

Tô Ngưng Mi bỗng nhiên nhớ tới gì đó liền quay đầu nhìn Liên Cẩn Viên: "Vì sao anh lại cho tôi viên tinh hạch đó? Chúng ta cũng chưa được coi là quen biết đúng không? Còn nữa, anh là người tu chân hả?" Mặc kệ thế nào thì tinh hạch của thú biến dị cấp đều rất trân quý, không biết vì sao lại xuất hiện một người đàn ông toàn thân người này luôn toát ra vẻ thần bí cùng cổ quái.

"Cô đã biết tôi là người tu chân, cho nên thứ này cũng vô dụng đối với tôi, cho người nhà của cô dùng hợp lý hơn."

Thật sự là người tu chân, Tô Ngưng Mi rung động: "Chuyện đó..... Vậy thì tại sao anh lại muốn đi theo tôi?"

Liên Cẩn Viên bất đắc dĩ bĩu môi: "Vất vả lắm mới gặp một người tu chân, đương nhiên muốn đi theo rồi. Lại nói trên người cô toát ra mùi hương rất dễ chịu khiến người khác muốn thân cận thêm." Anh nói xong bỗng nhưn người lên chôn đầu vào trước ngực Tô Ngưng Mi mà hít hai hơi thật sâu.

Mặt Tô Ngưng Mi ửng hồng, tát một cái lên đầu Liên Cẩn Viên rồi đẩy mạnh đầu anh sang bên cạnh, ngoài miệng mắng: "Đồ lưu manh."

"Vậy mà cũng nói là lưu manh!" Liên Cẩn Viên nghiêm mặt, rồi đột nhiên anh đứng dậy đè lên người Tô Ngưng Mi: "Để tôi cho em biết như thế nào mới gọi là lưu manh chân chính."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Editor: Thuỷ Nguyệt Lam

Liên Cẩn Viên bỗng nhiên chặn Tô Ngưng Mi lại rồi cúi đầu xuống hôn lên bờ môi của cô, đầu lưỡi anh vươn ra khẽ liếm lên bờ môi mềm đó. Lưỡi anh nhẹ nhàng mở đôi môi cô ra và luồn lách tiến vào trong khoang miệng của cô. Hương vị ngon ngọt bên trong khiến Liên Cẩn Viên lưu luyến quên phản ứng, dường như sắp không kiểm soát được chính mình. Tô Ngưng Mi then quá hóa giận, tuy rằng cô không phản cảm đối với người này, nhưng cũng không có nghĩa là cô nguyện ý bị cưỡng hôn, huống chi chung quanh còn có người, nói không chừng họ còn đang xem náo nhiệt.

Cô nhấc hai chân đá mạnh lên hạ thân của Liên Cẩn Viên. Dường như Liên Cẩn Viên đã có chuẩn bị từ sớm nên đã nhanh chóng lấy tay ngăn chặn hai chân của Tô Ngưng Mi, thậm chí còn dùng đùi của mình tách hai chân Tô Ngưng Mi ra, thân thể anh cũng thuận theo đó mà đè xuống, tư thế của hai người trong nháy mắt trở nên ái muội.

Tô Ngưng Mi khó thở, toàn thân cũng thể nhúc nhích được mà chỉ còn lại có răng nanh là còn hoạt động, cô không hề nghĩ ngợi mà cắn xuống, trong miệng lập tức truyền đến mùi máu tươi nhàn nhạt. Vậy nhưng Liên Cẩn Viên lại giống như không biết đau lưỡi bị cắn mà vẫn tiếp tục khuấy đảo trong miệng Tô Ngưng Mi. Trong miệng cả hai giờ đã truyền đến mùi máu tươi. Tô Ngưng Mi tức không chịu được, ưu thế lực lượng (sức mạnh) ở trước mặt người đàn ông này dường như bị vô hiệu hóa.

Hiển nhiên là Liên Cẩn Viên vẫn chưa thỏa mãn với tiến độ như vậy, một bàn tay anh cố định hai tay Tô Ngưng Mi, tay còn lại luồn vào trong áo lông dê áp áp của Tô Ngưng Mi chuẩn xác đặt lên một bên ngực, miệng anh cũng hôn từ hai má xuống dưới cổ cô.

Miệng Tô Ngưng Mi cuối cùng cũng được rảnh rỗi, cô hung tợn thấp giọng nói: "Đồ lưu manh, đừng ép tôi phải dùng sét đánh anh."

Thế nhưng có vẻ Liên Cẩn Viên lại không để ý tới cô mà chỉ cúi đầu cắn lên chiếc cổ trắng nõn của cô. Bàn tay đang vịn vào ngực cô cũng lần lên hạt anh đào kia và dùng ngón tay cái cùng ngón trỏ nhu nắn. Đầu óc Tô Ngưng Mi trống rỗng, khuôn mặt đỏ bừng lên, hai tay bị Liên Cẩn Viên chế trụ vô ý thức động vài cái, một tia chớp thoát ra từ tay cô đánh lên đầu Liên Cẩn Viên.

Liên Cẩn Viên bỗng chốc bị đánh tỉnh mộng, sững sờ một hồi lâu. Tô Ngưng Mi thừa dịp anh đang ngốc lãng đẩy mạnh anh ra rồi ôm chần nhảy xuống xe. Liên Cẩn Viên lắc đầu mới hoàn hồn được, nhìn chằm chằm Tô Ngưng Mi đang ôm chần trên đất, bất khả tư nghị nói: "Cô dám đánh tôi?"

Tô Ngưng Mi ôm chặt chần nhìn Liên Cẩn Viên cả người không có một vết thương nào, dù không dễ bụng nhưng vẫn căm tức anh: "Anh xứng đáng, đồ lưu manh."

Rốt cuộc thì người này đã đạt tới cấp bậc gì mà lời điện pháp thuật công kích của cô cũng không thể gây ra cho anh chút thương tích nào.

Nghe xong lời này, Liên Cẩn Viên hừ hừ hai tiếng quay qua chỗ khác lau mặt, lúc mới bắt đầu anh cũng chỉ muốn chọc cô mà thôi. Thật không ngờ rằng lúc hôn cô lại không dùng được, linh khí trên người cô cộng hưởng thơm xừ nữ ngon ngọt làm anh thiếu chút nữa không khống chế được bản thân.

Tô Ngưng Mi ôm chần xoay người đi lên nóc xe Benz, trằm chằm nhìn mọi nơi xung quanh. Lần này Liên Cẩn Viên không quán quýt lấy cô nữa mà nằm xuống nóc xe mà ngủ.

Không bao lâu sau, cách đó không xa vang lên tiếng xe ầm ầm, Tô Ngưng Mi ngẩng đầu nhìn thì thấy trên quốc lộ có hai chiếc xe đang tiến đến. Nhìn thấy đám người cùng đoàn xe với cô, hai chiếc xe kia liền dừng lại sau đó có sáu người đàn ông bước ra. Lúc này, rốt cục Trình Dung cũng xong việc mang sắc mặt hồng đỏ do cao triều để lại mà bước xuống xe. Trên người cô ta chỉ mặc một cái áo lông dê màu trắng, bộ ngực rung rung, tóc đen xõa trên vai, dáng vẻ thanh thuần khiến ánh mắt sáu người kia đều tập trung ở trên người cô ta, ánh mắt lộ ra tia dâm uế tham lam.

Phát giác ra ý đồ của sáu người kia, Vu Hạo Tĩnh hừ một tiếng chặn trước mặt Trình Dung. Vừa nhìn đã biết mấy người đàn ông này không dễ chọc, ở thời điểm tận thế mà cả người vẫn có thể sạch sẽ, tinh thần cũng tốt như vậy thì hiển nhiên đều là cao thủ, Vu Hạo Tĩnh không muốn nổi lên xung đột với bọn họ.

Trong đó một người có gương mặt rất khôi ngô, thân cao có tới mét chín trắng kiện đi đến trước mặt Vu Hạo Tĩnh: "Người anh em, cô gái phía sau lưng anh trông được đấy. Để mấy người chúng tôi vui đùa chút, chúng tôi dùng một thùng nước khoáng cùng nửa bao gạo to để đổi. Anh thấy thế nào?"

Vừa nghe vậy sắc mặt Trình Dung khó coi chết đi được, điều khiến cô á tức giận là bản thân cô ta thế nhưng chỉ có giá trị bằng một thùng nước với nửa

bao gạo thôi sao.

Hôm nay đoàn người Vu Hạo Tĩnh đã phải chiến đấu suốt một ngày, trong cơ thể căn bản không còn chút tinh thần lực nào, nếu còn cứng đối cứng với mấy người đàn ông này thì chỉ sợ sẽ bất lợi đối với bọn họ : "Đại ca, đây là bà xã của tôi, vì vậy xin đừng làm tôi khó xử."

Nghe xong lời này, người đàn ông trắng kiện cười ha ha, vỗ vai Vu Hạo Tĩnh: "Người anh em, đàn bà như quần áo, huống chi hiện tại là thời đại gì? Chi cần có thực lực thì muốn đàn bà nào mà chẳng được?"

Khang Tiểu Tĩnh ở trên xe bỗng nhiên nhảy xuống chỉ sang chỗ Tô Ngưng Mi đang ngồi rồi nhìn sáu người kia, nói: "Các vị đại ca, chị A Dung sao có thể sánh bằng cô gái đang ngồi trên nóc xe kia. Cô ta đã chiến đấu trăm trận, công phu trên giường rất cao, công phu bằng miệng lại càng không có ai sánh kịp, cam đoan có thể hầu hạ các anh dục tiên dục tử*."

(*Dục tiên dục tử: ý chỉ khoái cảm hoan lạc lên tới tột đỉnh.)

Mấy người kia đều nhìn về phía Tô Ngưng Mi. Khác với diện mạo thanh thuần của Trình Dung, Tô Ngưng Mi có gương mặt vô cùng diễm lệ, trong ánh sáng loáng thoáng của ngọn đèn thì vẻ diễm lệ của cô càng thêm câu hồn người. Quả nhiên mấy người đàn ông kia đều lộ ra sắc mặt kinh ngạc, trong đó đã có hai người đang tiến về phía Tô Ngưng Mi.

Tô Ngưng Mi ngồi trên nóc xe thăm mắng một tiếng dứt bỏ bọc chần trên người nhảy xuống xe. Chỉ trong thời gian vài giây cô đã đứng ở trước mặt Khang Tiểu Tĩnh và cho cô ta một cái tát: "Tiện nhân, cho cô vì đã nói huyền thuyên ngâm máu phun người." Khang Tiểu Tĩnh bị cô tát một cái bay xa năm sáu thước, cả người đập vào cột mốc bằng đá bên cạnh lan can của đường quốc lộ rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Tất cả mọi người nghĩ cô có tốc độ cùng lực lượng liền bị kinh sợ, hai người đàn ông cũng do dự mà không tiến lên. Tô Ngưng Mi quăng cho mấy người đàn ông đó một cái liếc mắt lạnh như băng rồi lại nhảy lên nóc xe một lần nữa. Sáu người đàn ông đó đại khái là biết Tô Ngưng Mi có được lực lượng tốc độ song biến dị, không thể trêu vào, lại nhìn Trình Dung ở phía sau Vu Hạo Tĩnh.

Trình Dung cũng hừ một tiếng vung tay lên, một tia chớp đánh lên mặt đường, trên đường lập tức hiện ra một cái hố cháy đen.

Được rồi, là lời điện dị năng, bọn họ cũng không muốn mạo hiểm sinh mệnh mà chiếm đoạt Trình Dung nên đành quay đầu nhìn về phía Khang Tiểu Tĩnh đang ngã nằm trên đường. Khang Tiểu Tĩnh cũng khá xinh đẹp mà sáu người kia đã mấy ngày không ăn thịt nên chỉ có thể kéo Khang Tiểu Tĩnh đi vào chỗ tối.

Khang Tiểu Tĩnh tuyệt vọng nhìn Trình Dung cùng Vu Hạo Tĩnh: "Chị Dung, Vu đại ca, cứu em với."

Trình Dung đang định xông lên cứu Khang Tiểu Tĩnh, Vu Hạo Tĩnh lắc đầu nhìn cô ta, nhẹ giọng nói: "Dung Nhi, hiện tại tinh thần lực của chúng ta chưa khôi phục, không thể trêu vào bọn họ, nếu không chúng ta coi như xong đời."

"Nhưng mà....." Trình Dung nhìn Vu Hạo Tĩnh, sốt ruột nói: "Tiểu Tĩnh là đồng đội của chúng ta, không thể bỏ mặc em ấy như vậy được."

Vu Hạo Tĩnh ôm Trình Dung: "Dung Nhi, anh không muốn em bị thương, với anh mà nói, em là người quan trọng hơn bất kì ai, chỉ cần người hảo hảo, toàn thể giới nhân đều đã chết cũng không quan hệ, anh chỉ cần sống tốt là đủ....."

Trình Dung cảm động hai mắt rung rung đầm lệ nhìn Vu Hạo Tĩnh: "Vu đại ca, anh đối xử với em thật tốt."

Khang Tiểu Tĩnh tuyệt vọng nhìn hai người đang ôm nhau, mấy người đàn ông kia đã kéo cô tới rừng cây ở bên ngoài quốc lộ.

Tô Ngưng Mi nhìn thoáng qua Khang Tiểu Tĩnh tự làm bậy không thể sống mà không có nửa phần đồng tình.

Rất nhanh sau đó đã nghe thấy tiếng Khang Tiểu Tĩnh kêu gào, rên rỉ đầy rên rỉ cùng với tiếng phách phách phách do da thịt đụng chạm truyền ra từ trong rừng cây u tối.

Sáu người đàn ông đó tra tấn Khang Tiểu Tĩnh tới hừng đông mới thỏa mãn quay lại xe của mình ăn vài thứ rồi lái xe rời đi. Bọn họ rời đi rồi Trình Dung mới vội vàng chạy tới rừng cây bên cạnh đường quốc lộ thì thấy Khang Tiểu Tĩnh đang trong tình trạng không mảnh vải che thân, trên người dính đầy tinh dịch màu trắng cùng vết thương chằng chịt. Trình Dung che miệng cúi đầu kinh sợ hét lên một tiếng, nước mắt cũng chảy ra: "Tiểu Tĩnh, xin lỗi em, đều là lỗi của chị. Tiểu Tĩnh thực xin lỗi, thực xin lỗi, hu hu....."

Trên mặt Khang Tiểu Tĩnh khẽ thoáng qua một chút ác độc, một lát sau lại khôi phục như thường: "Chị Dung, em không trách chị....."

Trình Dung cuống quýt đứng dậy: "Tiểu Tĩnh, em đợi chút nhé, chị đi lấy quần áo cho em."

Tô Ngưng Mi mặc kệ tình huống bên kia, cô đánh thức ông ngoại, bà ngoại, cậu, dì, anh em họ dậy ăn sáng để chuẩn bị khởi hành.

Nhìn Liên Căn Viên trên nóc xe, Tô Hạo hỏi: "Em họ, còn người này thì phải làm sao bây giờ?"

"Không cần phải xen vào anh ta, anh cứ trực tiếp lái xe đến căn cứ là được."

Người nhà đều đã lên xe, hai chiếc xe đi theo hướng đến thành phố G. Trên xe, Tô Ngưng Mi đưa toàn bộ đồ ăn và nước còn lại cho dì Tô Quốc Mai, cười nói: "Dì à, bây giờ dĩ nhiên có không gian dị năng, toàn bộ mấy thứ này dĩ nhiên cất vào trong không gian đi. Chỉ cần chứa lại một ít đồ ăn vào bữa trưa

là được. Con nghỉ tới buổi chiều là có thể đến được căn cứ rồi."

Nói xong lại quay đầu nhìn Mục Tiểu Nghiên: "Tiểu Nghiên, lúc tới căn cứ trừ bỏ người nhà ra thì không được để lộ diện mạo của em trước mặt người khác biết không?"

Mục Tiểu Nghiên gật đầu, sợ hãi nói: "Em đã hiểu rồi chị họ."

Hai giờ sau xe đã đến thành phố G, so với các thành phố khác thì ở thành phố G ít zombie hơn. Lại đi hơn ba giờ sau thì đoàn người mới đến căn cứ trong nội thành thành phố G. Nói là căn cứ, kỳ thật chính là xây một bức tường phòng hộ bao quanh vùng ngoại thành mà thôi, độ cao của tường phòng hộ là khoảng bốn năm thước.

Trước cửa căn cứ có vài người mặc quân trang đứng nghiêm chỉnh, còn có đài quan sát. Đứng ở phía sau đài quan sát có một nam một nữ mặc quân trang cùng với đội ngũ rất dài đang nhận đăng ký kiểm tra.

Nhóm của Tô Ngưng Mi cũng nhảy xuống xe, ngay lập tức có một người lính tiến lên phía trước: "Thật xin lỗi, xe của các người phải tạm dừng ở bên cạnh, chờ thông qua một loạt kiểm tra thì mới được lái xe đi vào."

Tô Ngưng Mi cười cười nhìn người lính đó: "Cảm ơn anh lính, chúng tôi đã biết."

Lái hai chiếc xe ra rồi đậu lại trên đường mà Liên Cẩm Viên vẫn còn đang ngủ. Tô Ngưng Mi lười đánh thức anh, mọi người đi xếp hàng ở phía sau đội ngũ.

Theo sau là Trình Dung, Ngô Thần, còn cô người nhà họ Trần cũng đều lái xe đi tới và dừng xe xếp hàng theo thứ tự ở phía sau đội ngũ.

Lần kiểm tra này rất chậm, đầu tiên muốn đăng ký thì phải khai rõ tính danh tuổi giới tính, cuối cùng phải vào phòng nhỏ màu đen theo dõi sáu giờ xem có nhiễm vi rút hay không nữa. Nếu không bị nhiễm vi rút thì mới được cho vào căn cứ. Chờ khi đến lượt nhóm người Tô Ngưng thì rốt cuộc Liên Cẩm Viên cũng tỉnh lại. Thấy nhóm người Tô Ngưng Mi đang nhận kiểm tra thì vội vàng chạy tới phía sau cô. Người lính bên cạnh biết bọn họ cùng một đội nên cũng không ngăn trở.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Editor: Thủy Nguyệt Lam

"Tô Ngưng Mi, giới tính nữ, hai mươi mốt tuổi, lực lượng biến dị giả..... Được rồi, đây là thẻ căn cước của cô." Kiểm tra viên đưa một cái thẻ màu đỏ cho Tô Ngưng Mi: "Đây là chứng minh thư thức tỉnh giả, nó khác với chứng minh thư của người thường, chứng minh thư của người thường là màu đen. Thức tỉnh giả có thể dựa vào chứng minh thư này lĩnh lấy ba bữa cơm miễn phí mỗi ngày, người thường mỗi ngày chỉ được lĩnh một bữa cơm..... Được rồi, đem túi đi kiểm tra một chút, Ủ..... Tốt lắm, bây giờ mọi người vào phòng bên cạnh ngồi chờ nhé, sáu giờ sau nếu không có việc gì là có thể vào trong căn cứ rồi." Kiểm tra viên đưa cái túi lớn trong tay cho Tô Ngưng Mi, lại nói: "Sau khi vào căn cứ nếu có cái gì không hiểu thì có thể đến sảnh tuyên bố, mọi thông tin đều ở trong sảnh tuyên bố..... Xong rồi, người kế tiếp."

Đoàn của Tô Ngưng Mi được báo lên căn cứ, Tô Ngưng Mi là lực lượng biến dị giả, Hàn Bảo là thủy hệ dị năng, Tường Nhật, Tường Nguyệt là phong hệ dị năng, Tô Hạo là băng hệ dị năng, Tô Quốc Mai là không gian dị năng, Liên Cẩm Viên là hỏa hệ dị năng, còn dị năng chữa khỏi của Mục Tiểu Nghiên thì lên đầu đi.

Nhóm của cô có tới bảy dị năng giả, cũng đủ để người khác phải tròn mắt ghen tị rồi.

Đoàn người nhanh chóng hoàn thành việc đăng ký kiểm tra, có người lính tiến lên dẫn họ tới dãy nhà gỗ bên ngoài căn cứ ngồi chờ. Các phòng gỗ ở đây chỉ mới được dựng lên, bên trong trống rỗng cũng may là còn khá sạch sẽ.

Tô Ngưng Mi lấy một tấm vải lớn trong túi quần áo xuất ra trải xuống đất rồi đỡ ông bà ngoại ngồi xuống: "Ông ngoại, bà ngoại ngồi nghỉ đi ạ....." Lại lấy đồ ăn uống ra để mọi người ăn lại sức.

Ông ngoại bà ngoại hiển nhiên là thờ một hơi dài nhẹ nhõm, trong suốt chuyến đi không biết đã phải mạo hiểm bao nhiêu lần, cũng may cả nhà đều bình an. Hai người già một đường chịu khổ nên trông càng thêm già nua, cả đầu tóc bạc, sắc mặt cũng hơi nhợt nhạt.

Những người khác cũng đều tự tìm chỗ ngồi xuống, Liên Cẩm Viên tìm một cái góc rồi lại ngủ. Tô Ngưng Mi không rõ thực lực của người này, cũng không dám vội vàng đuổi anh đi, chỉ có thể để anh đi theo tùy ý.

Cả chuyến hành trình mọi người đều mệt mỏi, nhắm mắt nghỉ ngơi. Một hồi sau, Trình Dung cùng đám người nhà họ Trần đi đến. Nhìn thấy Tô Ngưng Mi, sắc mặt Vu Hạo Tĩnh hơi khó coi, Trình Dung cũng không có sắc mặt tốt khi thấy cô. Nhưng người nhà họ Trần lại do dự có nên chào hỏi Tô Ngưng

Mi hay không, dù sao đoàn người Trần gia chỉ còn lại Trần Tráng Tráng có thủy hệ dị năng, thế nhưng khi thấy Liên Căn Viên thì ngay lập tức ý định này bị họ ném ra sau đầu, bọn họ đều đã chứng kiến người đàn ông này xấu tính đến mức nào rồi.

Thời gian sáu giờ nhanh chóng trôi qua, thời điểm bọn họ được thả ra ngoài để vào căn cứ đã là mười giờ đêm.

Đoàn của Tô Ngưng Mi đang chuẩn bị đi ra ngoài thì một người lính chỉ Liên Căn Viên đang ngồi trong góc xó: "Người này không phải bạn của các người sao? Mau đánh thức anh ta đi, đợi lát nữa căn cứ sẽ đóng cửa, anh ta sẽ không vào được" Nói xong, anh ta đi tới trước mặt Liên Căn Viên đẩy đẩy đánh thức anh. Kết quả, tay còn chưa có đụng vào người Liên Căn Viên thì người lính kia đã bịném văng ra tới bốn năm thước, một trận tro bụi bốc lên.

Người lính kia bị ngã đến mơ màng, may mà thân thể tốt, bị vung xa như vậy cũng không sao, anh phúi bụi trên người lật đật bụi bỏ dậy, lại sờ đầu: "Kỳ quái"

Liên Căn Viên cũng tỉnh lại, lạnh như băng nhìn người lính cách đó không xa, cả người tản ra hơi thở chớ lại gần.

Tô Ngưng Mi hơi do dự, mở miệng nói: "Liên Căn Viên, đã đến giờ chúng ta được đi ra ngoài."

Liên Căn Viên quay đầu nhìn Tô Ngưng Mi, tia lạnh băng trong mắt dần dần mất đi, lúc này anh mới đứng dậy phúi tro bụi trên người rồi đi nhanh về phía Tô Ngưng Mi.

Đoàn người ra khỏi nhà gỗ, lái xe vào căn cứ. Một đám người cũng không quen thuộc với căn cứ, hơn nữa bây giờ đã nửa đêm căn bản không biết nên đi đâu, trên đường chỉ có mấy ngọn đèn mờ. Căn cứ đã bị quân khu khống chế, cho nên toàn bộ căn cứ không có khả năng có khách sạn tư nhân, mọi người đành phải đậu xe ở nơi hẻo lánh và ngủ một đêm trong xe.

Đại khái đây là một đêm mọi người được ngủ an ổn từ khi tận thế đến.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng Tô Ngưng Mi đã cùng Hàn Bảo xuống xe hỏi vị trí của sảnh tuyên bố sảnh rồi trực tiếp lái xe đi đến đó.

Đại sảnh tuyên bố có đặt một cái bảng đen viết nội quy của căn cứ.

Căn cứ được xem như một xã hội thu nhỏ, không có chính phủ, toàn bộ căn cứ đều bị quân khu khống chế, bên trong có ba loại người đó là người của quân khu, thức tỉnh giả cùng người thường. Thức tỉnh giả một ngày có thể dựa vào thẻ chứng minh thư của mình lĩnh ba bữa cơm, người thường chỉ được lĩnh một chút.

Dù đồ ăn là gì, nếu chỉ được lĩnh một bữa cơm thì chắc chắn không đủ để một người trưởng thành ăn no.

Tiền thông dụng trong căn cứ là một loại phiếu màu đen, mặt khác, có một loại tiền thông dụng khác là tinh hạch. Hai ngày trước vừa mới được thông qua, vì tinh hạch có thể trợ giúp thức tỉnh giả thăng cấp dị năng nên tinh hạch cũng trở thành tiền thông dụng. Một viên tinh hạch cấp một tương đương với hai tấm phiếu đen, một viên tinh hạch cấp hai tương đương với năm mươi tám phiếu đen, tinh hạch cấp ba tương đương với năm trăm tám phiếu đen, tinh hạch cấp bốn tạm thời chưa xuất hiện. Đương nhiên đây mới chỉ là giá trị của tinh hạch zombie, tinh hạch của thú biến dị có giá gấp đôi tinh hạch zombie.

Mặt khác căn cứ còn có các nhiệm vụ khác khác mà người thường có thể đi nhận, tuy rằng đồ ăn không nhiều lắm nhưng vẫn có thể miễn cưỡng duy trì cuộc sống. Người thường còn có thể ra ngoài đi săn zombie lấy tinh hạch đổi phiếu đen.

Căn cứ còn có nhiệm vụ tuyên bố, như là thu thập vật tư, săn thú biến dị, vân vân... Những nhiệm vụ này đều phải do nhóm thức tỉnh giả tự động tham gia, sẽ không bức bách mọi người. Bất quá ngẫu nhiên cũng sẽ có một vài nhiệm vụ mang tính cưỡng chế yêu cầu thức tỉnh giả phải tham gia. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì phần thưởng trên cơ bản đều là đồ ăn hoặc là tinh hạch.

Cuối cùng là mỗi tháng người thường cần phải nộp hai viên tinh hạch zombie cấp một, mỗi tháng thức tỉnh giả phải nộp mười viên tinh hạch zombie cấp một cho căn cứ. Nếu không tuân thủ sẽ bị đuổi khỏi căn cứ.

Nội quy cơ bản là như thế.

Nhìn đủ loại nhiệm vụ ghi trên màn hình lớn ở sảnh tuyên bố, Tô Ngưng Mi đi đến một bên khác xem giá phòng.

Nơi này là vùng ngoại thành, phần lớn đều là những nhà cao tầng bình thường, cũng chỉ có thức tỉnh giả, người của quân khu hoặc là người nhà của họ ở tại đây, người thường chỉ có thể dựng lều gỗ ở phía bắc căn cứ mà thôi. Điều kiện tuy là có hơi vất vả, nhưng so với việc phải ở bên ngoài lo lắng hãi hùng thì ít nhất buổi tối ở đây còn có thể ngủ an ổn hơn chút.

Hiện thời căn cứ chỉ mới thành lập hơn một tháng, phòng ở còn dư rất nhiều, Tô Ngưng Mi tìm được ngôi nhà ở vị trí độc lập cao ba tầng, tòa nhà có tất cả mười mấy phòng với một tiền viện và hậu viện, cũng đủ mọi người ở. Nhìn giá phòng là một ngàn phiếu đen hoặc là năm trăm tinh hạch zombie cấp một.

Sau khi tận thế tiến đến, không gian của Tô Ngưng Mi đã chứa tới mấy ngàn tinh hạch zombie cấp một, đã có thể mua được phòng ở.

Đi đến quầy tiếp thị ở sảnh tuyên bố, Tô Ngưng Mi trình bày ý muốn mua phòng ở, cô tiếp tân mặc quân trang lập tức cười nói: "Mời cô giao chứng minh thư cộng với phiếu đen hoặc là tinh hạch cho tôi...."

Tô Ngưng Mi lấy trong ba lô ra năm trăm tình hịch zombie cấp một cùng chứng minh thư giao cho cô gái tiếp tân đó. Cô gái quẹt thẻ, thu tình hịch và đưa cho Tô Ngưng Mi một quyển sổ nhà đất với chìa khóa và cười nói: "Cô Tô, đây là giấy chứng nhận bất động sản cùng với chìa khóa, mong cô giữ gìn thật tốt. Còn đây là bản đồ, vị trí nơi ở của cô đã được đánh dấu trên bản đồ.

Tô Ngưng Mi cầm theo đồ đạc đi khỏi.

Đoàn người đi tới khu nhà được đánh dấu trên bản đồ mà nhanh chóng tìm được ngôi nhà. Các tòa nhà trong khu này cũng coi như mới, đậu xe ở cửa, đoàn người liền mở cửa vào nhà.

Trong nhà đã có đủ đồ gia dụng nhưng mọi thứ đều dính một tầng bụi, cả nhà phải tốn hết một buổi sáng mới quét tước dọn dẹp sạch sẽ lại ngôi nhà.

Nhìn Liên Căn Viên ngồi ở trên sofa, Tô Ngưng Mi có chút không hiểu rốt cuộc anh chàng đẹp trai này nghĩ như thế nào, thực lực anh ta cường hãn như vậy nhưng lại muốn đi theo một con quỷ xui xẻo như cô. Hiện tại cô nên để anh ta rời đi hay vẫn tiếp tục để anh ở lại. Dù sao thì đây cũng là thể giới thật vẫn, Tô Ngưng Mi sợ sẽ khó giữ được sự trong sạch của mình.... Nhưng mà người này có lực cường đại, lại giúp cô cứu ông ngoại bà ngoại, chẳng những vậy, anh còn cho cô tình hịch của thú biến dị cấp ba kia nữa, thật khó nghĩ mà.....

Suy nghĩ hồi lâu, Tô Ngưng Mi quyết định cứ tùy theo ý muốn của người đàn ông kia, dù sao có anh ta ở lại thì Vu Hạo Tĩnh cũng không dám tùy tiện tới cửa đòi tình hịch nữa. Quan trọng hơn cả, anh ta là người tu chân nhưng trong tiểu thuyết rõ ràng chỉ có một mình Trình Dung là người tu chân, bây giờ người tu chân lại xuất hiện chứng tỏ hướng đi đã có sự bất đồng so với nguyên tác.

Kỳ thật điều khiến Tô Ngưng Mi tò mò là tu vi của người này ít nhất cũng đã ngoài Trúc Cơ kỳ, nhưng ở nơi linh khí thiếu thốn như hiện đại thì anh ta tu luyện như thế nào? Cô có không gian nồng đậm linh khí cũng chưa tu luyện nhanh như người này, chẳng lẽ anh ta cũng có pháp bảo gì giúp ăn gian tu luyện giống cô?

Đang nghĩ tới đó thì bỗng dưng Liên Căn Viên lại lắc mình đi tới bên người cô, một chút liền áp cô xuống sofa, cúi đầu khóa môi Tô Ngưng Mi, đầu lưỡi anh vươn ra mà đùa nghịch khuấy đảo trong miệng cô.

Ta lau, anh ta cảm tình con chó sao, mỗi lần đi tới đều liếm cô! Nội tâm Tô Ngưng Mi ghen khuấy muốn chết, rõ ràng ở trước mặt người ngoài anh ta đều trung cái bộ dáng khốc soái cuồng bá (lãnh khốc, soái khí, cuồng quyền và bá đạo), kết quả cứ gặp cô liền biến thành tên lưu manh, rốt cuộc anh ta có thể vô lại hơn nữa hay không.

Tô Ngưng Mi không chút nghĩ ngợi muốn động vài cái thủ kháp xuất ra lôi điện, kết quả lại phát hiện không thể động tay được!! Vừa nhấc mắt liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đắc ý của Liên Căn Viên, Tô Ngưng Mi chỉ biết khẳng định anh ta đã động tay động chân gì rồi. Trong lòng cô oán hận mắng một tiếng, thật vất vả đợi khi miệng được rảnh cô liền lập tức há mồm mắng: "Tên lưu manh mau rút ngay, anh cảm tình con chó phải không, cứ không có người là lại người ta ra."

Liên Căn Viên làm sao có thể nghe lọt tai lời cô nói, lại cúi đầu cắn lên cái cổ trắng nõn của cô. Một tay khác cũng không chịu ngồi yên mà vụng trộm luồn vào trong quần áo Tô Ngưng Mi, bàn tay có chút lạnh lẽo khiến cả người Tô Ngưng Mi đều nổi da gà.

Bàn tay to vừa xoa vừa niết lên ngực cô, hồi lâu sau rốt ở tiến trình này cũng không thể làm Liên Căn Viên thỏa mãn. Anh vén cao áo lông dê cùng một bên áo ngực che đầy trên người Tô Ngưng Mi lên, cúi đầu chuẩn xác hôn lên tuyết nhũ trắng ngần và ngậm lấy hạt anh đào nhỏ trên đó.

Tô Ngưng Mi hoảng, đây chính là phòng khách, nếu có người nhìn thấy thì cô không mặt mặt chết mới lạ đấy. Tô Ngưng Mi thấp giọng nói: "Anh đủ rồi đấy Liên Căn Viên, đừng để cho người khác thấy."

Hồ hạp của Liên Căn Viên bắt đầu dần dập, hiển nhiên không là không nghe lọt lời nói của Tô Ngưng Mi, bàn tay không an phận cời nốt bên áo ngực của cô mà xoa nắn, miệng lại đi liếm một nụ hoa khác.

Tô Ngưng Mi vừa tức vừa thẹn, vô ý thức cử động thì phát hiện ngón tay đã có thể hoạt động trở lại, ngay lập tức cô kháp một cái lôi quyết, một tia sét nháy mắt đánh vào đầu Liên Căn Viên, Liên Căn Viên lại mơ màng. Không đợi anh tỉnh lại, Tô Ngưng Mi liền chỉnh sửa lại quần áo rồi chạy về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28

Editor: Thuý Nguyệt Lam

Trở lại trong phòng, Tô Ngưng Mi bình phục lại tâm tình rồi mới ghé qua mắt mèo trên cửa phòng nhìn ra ngoài thì phát hiện người đàn ông kia đã không còn ở trong phòng khách. Lúc này cô mới ngừng nhìn qua lỗ hổng, âm thầm nhắc nhở mình về sau tuyệt đối không thể một mình ở chung với anh ta, nếu không trong sạch của cô định khó giữ được a!

Tô Ngưng Mi khóa trái cửa lại, trực tiếp đi vào không gian, mấy ngày nay cô vội vàng chạy ngược chạy xuôi cùng với người nhà, luôn không dám vào không gian. Vừa tiến vào không gian liền phát hiện giá nho sau nhà gỗ đã kết đầy quả, chùm quả trĩu nặng như sắp kéo rơi dây nho xuống. Ruộng ngô phía sau kia cũng đã trưởng thành khiến cả phiến ruộng nhuộm màu xanh ngắt, rau dưa gieo trồng mấy ngày hôm trước cũng đã sẵn sàng để người hái, Tô Ngưng Mi vội vàng vận dụng linh khí trong cơ thể thu hoạch ngô, nho và rau dưa.

Tô Ngưng Mi thu hoạch nho cùng ngô, lại gieo chút lạc, đậu đỏ, đậu xanh, đậu tương, vãn vãn, mặt khác cũng gieo thêm hoa quả, dưa hấu, dâu tây mà mình thích ăn.

Linh khí trong cơ thể nhanh chóng bị hao phí không còn một mảnh, cô ngồi xếp bằng xuống bắt đầu vận hành đại chu thiên, chờ linh khí trong cơ thể đầy ắp, cô lại tiếp tục gieo trồng cho đến khi bên ngoài vang lên tiếng đập cửa. Cô ra khỏi không gian, mở cửa thì thấy là bác gái Chu Thu Tâm: "Tiểu Mi, căn cứ đang cung cấp nước âm, con mau tắm rửa chút đi, bằng không đợi lát nữa sẽ hết đó."

Căn cứ đã nghiên cứu thiết bị tinh lọc nguồn nước nên đã thống nhất cứ vào năm giờ chiều sẽ cung cấp điện nước cho các khu dân cư trong căn cứ. Nước sẽ cung cấp trong vòng hai giờ, tới mười giờ đêm căn cứ sẽ ngừng phát điện.

Tô Ngưng Mi cảm ơn bác gái rồi nhanh chóng tìm quần áo đi tắm rửa, kết quả vừa mới tắm xong bước ra ngoài đã thấy Liên Căn Viên mặt đen như than đang đứng ở trước cửa phòng tắm. Tô Ngưng Mi giật mình nhảy dựng lên, theo bản năng trốn vào phòng tắm, cũng không ngờ là Liên Căn Viên chân dài nên đã nhanh nhẹn len vào, còn thuận thể khóa trái cửa lại.

Sắc mặt Tô Ngưng Mi đại biến, cô nhìn Liên Căn Viên, hung tợn nói: "Nếu anh dám khi dễ tôi thì tôi có liều cái mạng già này cũng phải đồng quy vu tận với anh!"

Mặt Liên Căn Viên càng đen hơn, giọng nói lạnh như băng: "Tôi khiến cô chán ghét như vậy sao?"

"Vô nghĩa!" Tô Ngưng Mi cả giận nói: "Có cô gái nào vui vẻ khi bị người khác ép buộc chứ!"

"Vậy cô tưởng tôi nguyện ý chắc!" Liên Căn Viên quay mặt qua chỗ khác: "Mùi hương trên người cô đối người tu chân mà nói quả thực là mỹ vị khó có thể cưỡng được, tôi cũng rất nỗ lực khắc chế bản thân rồi có được không!"

Súc vật, cho rằng chính mình là chó sao, lại còn rất khó khắc chế! Lời này Tô Ngưng Mi cũng chỉ có thể ngấm trong lòng. Cô nói: "Một khi đã như vậy thì anh cứ tiếp xúc với tôi không phải đã được rồi sao, hoặc là anh mua căn nhà ở nơi khác đi, tội gì phải ở cùng một chỗ với tôi."

Cô ngửa đầu nói chuyện khiến hơi thở phun lên mặt Liên Căn Viên, Liên Căn Viên có chút hoảng hốt không được mà cúi đầu hôn lên môi Ngưng Mi. Tô Ngưng Mi hét lớn một tiếng, đánh một phát vào ngực Liên Căn Viên, Liên Căn Viên không chú ý nên bị cô đánh lùi ra sau vài bước. Thấy Tô Ngưng Mi nổi giận đùng đùng, Liên Căn Viên rốt cục trầm mặt xuống mở cửa phòng tắm đi ra ngoài.

Tô Ngưng Mi nhẹ nhàng thở ra, cấp tốc chạy tới phòng khách. Người nhà họ Tô đều ngồi ở trong phòng khách, thấy Tô Ngưng Mi, bà ngoại vẫy tay nhìn cô: "Tiểu Mi, mau tới ngồi cạnh bà ngoại nào." Tô Ngưng Mi nghe lời đi qua ngồi tán gẫu với bà ngoại. Bà ngoại nhìn đứa cháu gái có dung mạo giống với con gái mình, hốc mắt trở nên chút đỏ: "Ài, nếu mẹ của con mà còn sống thì thật tốt biết mấy....."

Ông ngoại hừ một tiếng: "Trong thế giới như bây giờ thì sống còn khổ hơn chết....." Tuy rằng nói như vậy, nhưng Tô Ngưng Mi vẫn có thể nhìn thấy một chút tưởng niệm trên khuôn mặt ông.

Tô Ngưng Mi không muốn ông ngoại bà ngoại đau lòng như vậy, cô ngồi ở giữa sofa ôm ông bà ngoại của mình, cười nói: "Ông ngoại, bà ngoại có con ở cùng ông bà mà. Ông bà yên tâm, chỉ cần có con ở đây, nhất định con sẽ để hai người được sống một cuộc sống như trước khi tận thế đến." Nhìn mái tóc bạc của ông ngoại bà ngoại, trong lòng Tô Ngưng Mi có chút khó chịu.

Bà ngoại vỗ tay Tô Ngưng Mi, cười nói: "Con bé này, chỉ cần thấy con tìm được một người đàn ông tốt thì bà ngoại đã có thể yên tâm rồi."

"Bà ngoại, bà nói bừa gì vậy....."

Bác gái ở bên cạnh cũng cười nói: "Ý của bà ngoại chính là hi vọng có thể thấy con tìm được hạnh phúc....."

Mấy người ngồi trên sofa cũng đều nở nụ cười.

Tô Ngưng Mi đỏ mặt: "Được rồi, ông ngoại bà ngoại con đi làm cơm, mọi người chờ chút, con sẽ làm đồ ăn thật ngon cho mọi người."

Hàn Bảo ngồi trên sofa nói: "Chị Tiểu Mi, ngay cả dụng cụ để nấu cơm chúng ta còn không có, chỉ có gạo, không có rau dưa, nếu không thì chúng ta cứ tùy tiện ăn chút gì đó ứng phó với con đói thôi cũng được."

Tô Ngưng Mi cười cười, tùy tiện lục ra một cái lò vi sóng: "Vài ngày trước chị đã thức tỉnh dị năng không gian rồi....."

Tường Nhật Tường Nguyệt kinh hi nói: "Chị Tiểu Mi, thì ra chị cũng có dị năng không gian sao?"

"Đúng vậy." Tô Ngưng Mi nói dối cũng không chớp mắt "Lúc trước khi còn ở nhà, vào cái lần đi siêu thị thu thập vật tư với Trình Dung rồi bị đàn zombie vây quanh, chị không may bị zombie cào thương, không ngờ lại thức tỉnh dị năng không gian."

Mấy người Hàn Bảo đều biết đến một lần mà Tô Ngưng Mi đang nhắc đến kia nên sắc mặt có chút khó coi, Tường Nhật nói: "Chị Tiểu Mi cũng coi như là trong họa được phúc. Đúng rồi chị Tiểu Mi, trong không gian của chị có những nguyên liệu nấu ăn gì vậy? Em muốn ăn Gà xào cung bảo, muốn ăn thịt nướng, muốn ăn cá....."

"Được được, để chị đi làm cho mọi người." Tô Ngưng Mi nói xong bụng lò vi sóng đi vào phòng bếp. Sau khi nghĩ ngợi gì đó cô lấy ra mấy quả táo và đưa hầu tử trong không gian: "Đây là hoa quả con thu thập được vào khoảng thời gian trước, mọi người mau ăn đi, nếu không ăn chúng sẽ bị hỏng đấy." Về mặt Tường Nhật tràn ngập phấn khởi đi lấy hoa quả, lại tìm một cây bồ đưa hầu ra: "Lâu rồi không được ăn, lâu rồi không được ăn....."

Tô Ngưng Mi mỉm cười nhìn mọi người đang cười đùa huyền ảo âm ỉ mà trong lòng âm áp lên, lúc này cô mới mang theo lò vi sóng đi vào phòng bếp, thế nên không chú ý tới lâu hai kia có ánh mắt phiền chán.

Một giờ sau mọi người đã thấy những món ăn nóng hổi hấp được bung lên, mùi cơm chín thơm ngào ngạt, trứng sốt cà chua, trứng gà chiên, tương thịt bò, gà hầm khoai tây, thịt nướng, cà tím kho tàu, thịt khô xào hoa rau, cuối cùng còn có canh xương, phân lượng dinh dưỡng đều rất đầy đủ.

Người một nhà đều vui vẻ, thoải mái ngồi ăn cơm chiều, chỉ có Liên Căn Viên không xuống lầu, Tô Ngưng Mi suy nghĩ rồi nhờ Tô Hạo bụng đồ ăn lên, sau đó cô lại đem toàn bộ tinh hạch zombie trong không gian ra, hiện thời chỉ còn Tô Hạo, Tô Quốc Mai, Mục Tiểu Nghiên là dị năng giả cấp một, Hàn Bảo, Tường Nhật Tường Nguyệt đều đã lên cấp hai. Chờ khi Tô Hạo bụng mâm xuống dưới, Tô Ngưng Mi mới nói phương pháp sử dụng tinh hạch cho mọi người, cuối cùng cô lấy tinh hạch thú biến dị cấp ba ra, nói: "Viên tinh hạch này sẽ để người có dị năng đạt kỳ cuối cấp hai sử dụng....."

Mấy người tò về bản thân sẽ cố gắng, Tô Ngưng Mi nhìn thoáng qua mâm thức ăn đặt ở trên bàn thủy tinh, hỏi: "Anh họ, anh ta chưa ăn sao ạ?"

Tô Hạo nói: "Anh đã gõ cửa rất lâu nhưng vẫn không có ai ra mở cửa nên anh đành bụng mâm xuống đây."

Tô Ngưng Mi a một tiếng, nói: "Vậy mọi người mau nắm chắc thời gian tu luyện đi, dù sao chúng ta đã có đồ ăn, có tinh hạch nên chưa cần phải vội vã ra ngoài đánh zombie, vậy nên mọi người hãy mong chóng tăng cấp bậc của bản thân lên. Còn nữa, trong thời gian tu luyện thì điều kiện kị nhất là có người quấy rầy, cho nên bác gái với mọi người trăm ngàn lần cũng đừng đi gõ cửa, đến bữa cơm cũng không cần gọi chúng con, sau khi quá trình tu luyện kết thúc chúng con sẽ tự ra ăn. Các loại nguyên liệu nấu ăn con đều đã trữ trong phòng bếp rồi, cũng đủ để cả nhà ăn trong một khoảng thời gian dài."

Chu Thu Tâm gật đầu: "Bác biết rồi, bác sẽ không đi quấy rầy các con."

Lúc này mọi người mới trở về phòng nắm chặt thời gian tu luyện, Tô Ngưng Mi cũng trở về phòng rồi tiến vào trong không gian.

Tô Ngưng Mi vào không gian dùng linh dịch với nho ừ ra vài bình rượu nho, cuối cùng ánh mắt nhìn về cung điện có phong cách cổ xưa phía xa kia, niệm tưởng một cái, cả người cô đã ở trong tòa cung điện đó. Tầng thứ nhất bên trong cung điện chính là nơi vẽ bùa, tầng thứ hai là luyện chế đan dược, tầng thứ ba lưu giữ các loại pháp bảo, đáng tiếc với tu vi hiện tại của cô căn bản là không thể không chế được pháp bảo.

Tô Ngưng Mi lấy ra một quyển sách hướng dẫn vẽ bùa cơ bản nhất trên giá sách ở tầng một. Bên trong có vài phương pháp vẽ phù triện (bùa) cấp thấp, Tô Ngưng Mi hơi chần chờ rồi mới quyết định chính mình thử vẽ bùa. Cô cầm theo cuốn sách đi vào phòng vẽ bùa ở tầng một. Bên trong có một cái bàn lớn bằng gỗ lim mang phong cách cổ xưa, một cái ghế bằng gỗ lim, bên cạnh dựng một cái tủ bằng gỗ lim, mở ngăn tủ ra thì thấy trong ngăn tủ tất cả đều là những lá bùa vàng chưa được sử dụng.

Những lá bùa màu vàng này cũng được chia thành cấp thấp, trung cấp và cao cấp.

Lấy một lá bùa cấp thấp ra, Tô Ngưng Mi đi đến cạnh cái bàn và đặt sách cùng lá bùa lên bàn, chính mình cũng ngồi xuống. Cô dựa theo thủ pháp hướng dẫn trong sách, tụ linh khí đến đầu ngón tay vẽ theo hình vẽ hỏa phù ở trong sách.

Mới vẽ được một nửa mà Tô Ngưng Mi đã không thể vẽ nổi nữa, trong cơ thể cô đã không còn lấy một chút linh khí.

Theo lý thuyết thì hiện tại lượng linh khí trong cơ thể của cô đã tương đương với một lá hỏa phù cấp thấp chứa đầy linh khí rồi, thế nhưng cô lại chưa thể vẽ thành công hỏa phù. Cô nhớ trong tiểu thuyết có giải thích rằng bản thân phù triện cấp thấp cũng không bao hàm lượng linh khí lớn, sở dĩ Trúc Cơ tu sĩ còn chưa thể vẽ bùa là vì trong quá trình vẽ bùa sẽ tiêu hao một lượng lớn linh khí lớn gấp mấy lần so với lượng linh khí được tụ trong phù triện cấp thấp. Nói cách khác thì chỉ khi người nào có tu vi đạt tới Kết Đan kỳ mới có thể vẽ được phù triện cấp thấp, tu vi đạt Nguyên Anh mới vẽ được trung cấp phù triện, tu vi Hóa Thần có thể vẽ phù triện.

Luyện đan cũng tuân theo nguyên tắc trên.

Tô Ngưng Mi thất vọng vò nát lá bùa hồng trong tay va vút vào góc xó. Ai.. Phải tới khi nào thì cô mới có thể đạt Kết Đan Kỳ a. Xem ra cô chỉ có thể chờ tới khi đạt tu vi Kết Đan kỳ mới có thể quay lại đây. Một miếng thịt lớn như vậy lại chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, cảm giác thật xót xa. Đột nhiên cô lại nghĩ đến Liên Căn, thoát nhìn thì hỏa phù trong tay anh ta tựa hồ đều đều là phù triện cao cấp, chẳng lẽ tu vi của anh ta đã đạt tới Hóa Thần rồi sao?

Sau đó Tô Ngưng Mi không còn rối rắm về chuyện vẽ bùa luyện đan nữa, cô lại bắt đầu tu luyện ở trong không gian. Lần tu luyện này mất khoảng mười ngày, mười ngày này cô cũng không đi ra ngoài lấy một lần, mọi người trong nhà cũng không có tới làm phiền cô.

Mười ngày sau, Tô Ngưng Mi nhìn thấy rượu nho trong không gian đã được ủ thành phẩm, cô trút rượu vào hơn mười chai thủy tinh mang ra ngoài. Vừa ra ngoài đã thấy mọi người đều ngồi ở trong phòng khách, Liên Căn Viên thể nhưng lại đang trò chuyện với bà ngoại.

"Bà ngoại, người nhà của con đều ở thành phố B, con trở về thăm nhà thì thấy họ vẫn sống rất tốt. Thành phố B cũng đang thành lập căn cứ, chính vì vậy nên con cũng không có gì phải lo lắng." Liên Căn Viên cười tủm tỉm đáp lời bà ngoại.

Nhìn thấy Tô Ngưng Mi đang đi xuống lầu, Liên Căn Viên nhàn nhạt quét mắt liếc cô một cái rồi lại tiếp tục nói chuyện với bà ngoại. Bà ngoại nhìn thấy Tô Ngưng Mi thì vẫy tay nhìn cô: "Tiểu Mi, cháu mau xuống đây đi, mọi người lắng muốn chết. Con đã ở ở trong phòng cả mười rồi, cũng không biết đói sao, cái đứa nhỏ này."

Ông ngoại trừng mắt liếc nhìn bà ngoại: "Cái bà già này, không phải Tiểu Mi đi tu luyện đó sao, sao có thể tùy tiện quấy rầy con bé được!"

Tô Ngưng Mi ôm hơn mười chai rượu nho đi đến trước sofa, đặt toàn bộ rượu nho lên trên bàn thủy tinh rồi mới cười nói: "Bà ngoại đừng lo lắng, con chỉ tu luyện chút thôi. Hơn nữa trong phòng cũng có đồ ăn nên con sẽ không bị đói đâu. Đúng rồi, ông ngoại bà ngoại, đây là rượu nho con ủ trong lúc nhàn rỗi, mỗi người lấy một chai. Con ủ không nhiều lắm, mọi người mỗi ngày uống một chút sẽ rất có ích đối với thân thể. Rượu nho có pha thêm linh dịch kháng định sẽ có tác dụng tốt đối với thân thể con người, như vậy mỗi ngày uống một ngụm nhỏ sẽ cực kỳ hữu ích với thân thể."

Trừ thức tỉnh giả ra thì người khác đều được phát hai cha rượu nho, cả Tô Vũ cũng không ngoại lệ, Tô Vũ liếc mắt một cái nhìn Tô Ngưng Mi, nhỏ giọng nói cảm ơn.

Dị năng của Hàn Bảo, Tường Nhật, Tường Nguyệt vẫn là trung kỳ cấp hạ, Tô Hạo, Tô Quốc Mai, Mục Tiểu Nghiên đã lên tới cấp hai. Từ cấp một thăng lên cấp hai thật sự rất dễ dàng, nhưng từ cấp hai lên cấp ba lại không dễ dàng như vậy, càng về sau lại càng khó.

Chu Thu Tâm làm cơm chiều rồi kêu cả nhà đi ăn cơm. Tô Ngưng Mi thừa dịp còn có nước ấm nên nhanh nhẹn đi tắm rửa một chút, lại thuận tiện đem quần áo cô mặc trong mười ngày qua ra giặt sạch, cuối cùng là chạy lên ban công lau trên phơi quần áo.

Phơi xong quần áo, Tô Ngưng Mi vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy cảnh tượng trong phòng của hộ gia đình ở phía đối diện.

Tác giả có chuyện muốn nói: Hai chương, hi vọng nhóm em gái sẽ bình luận nhiều hơn, có đề nghị gì cũng mong hãy đề ra, ٠[3 ٠]

Nam thật khổ sở a, mãi mà vẫn không được ăn thịt, buồn ơi là sầu.

Lời editor: Liên ca, anh có thể lưu manh hơn nữa không!

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Editor: Thủy Nguyệt Lam

Nhà của Tô Ngưng Mi đối diện với đường cái, vừa khéo ban công nhà của cô cũng đối diện với ban công của hộ gia đình đối diện nên có thể nhìn xuyên qua ban công để biết tình huống ở trong phòng. Giờ phút này trong phòng kia đang trình diễn một vở tuồng rất kích thích, dĩ nhiên là hai nam một nữ cùng 3P*, khẩu vị thật nặng a. Tô Ngưng Mi chắc chắn hai tiếng, hai người đàn ông kia có đáng người thật tốt, mà đáng người của người phụ nữ thì rất nóng bỏng với làn da tình tẻ.

(*3P: Ba người cùng XXOO)

Ấy, ba người này, Tô Ngưng Mi đột nhiên mở to hai mắt nhìn, nằm tào*, đây chẳng phải Trình Dung Vu Hạo Tĩnh với Trâu Bái sao? Vu Hạo Tĩnh và Trâu Bái như đem Trình Dung trở thành nhân bánh quy kẹp giữa hai người, hai chân Trình Dung đang vòng ra sau kẹp chặt lấy thắt lưng Vu Hạo Tĩnh, hai tay Vu Hạo Tĩnh nâng pp* Trình Dung, Trâu Bái đứng ở phía sau lượn động trong cúc hoa của Trình Dung. Hai tay hắn ta cũng không nhàn rỗi mà lượn qua nách vừa nhéo vừa siết ngực Trình Dung.

(*Nằm tào: bạn có hiểu nghĩa của từ "f.u.c.k"? Là cách nói khiếm nhã của XXOO)

*pp: cái mông.)

Trình Dung ôm đầu Vu Hạo Tĩnh, vẻ mặt đỏ hồng do lên cao triều, trong miệng vô ý thức rên rỉ chọc hai người đàn ông kia càng đẩy nhanh động tác.

Tô Ngưng Mi tròn mắt há hốc mồm nhìn cảnh đó, đây cùng lắm chỉ mới mười ngày kể từ lần trước cô gặp họ thôi mà? Vậy mà Vu Hạo Tĩnh lại đồng ý 3p? Quả thực là kỳ tích a, cô nhớ trong nguyên tác tiểu thuyết tuy rằng Trình Dung có lên giường với nhiều người đàn ông, nhưng lại chưa từng có cảnh 3P.

Tô Ngưng Mi đang nhìn thấy mùi ngon thì bên dưới đã vang lên tiếng bác cả Tô Quốc Khánh gọi cô xuống ăn cơm: "Tiểu Mi, con đang làm cái gì vậy,

mau xuống ăn cơm đi con!"

Đến lúc này Tô Ngưng Mi mới thu hồi tầm mắt, hoang mang rối loạn đi xuống lầu: "Vâng, con sẽ xuống ngay thưa bác."

Đi xuống lầu, Tô Ngưng Mi có chút chột dạ, dù sao vừa rồi cô đã đứng một hồi lâu để xem cảnh 3P khẩu vị nặng.

Chu Thu Tâm đã kéo ghế ra giúp cô: "Tiểu Mi, mau ngồi xuống ăn cơm đi."

Vừa thấy vị trí ngồi kia, Tô Ngưng Mi lại có chút rối rắm, chỗ cô ngồi vừa vặn lại ở bên cạnh Liên Căn Viên, nhưng trước mắt chỉ còn lại một vị trí đó, Tô Ngưng Mi cũng không có ý xấu đối với người khác nên đành ngồi xuống. Cô mới quay đầu sang liền thấy Liên Căn Viên tựa tiểu phi tiểu* nhìn cô chăm chăm.

(*Tiểu phi tiểu: như cười như không)

Tô Ngưng Mi đáp lại anh ta bằng một cái biểu cảm tựa tiểu phi tiểu y hệt rồi mới bắt đầu ăn cơm.

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người đi lĩnh đồ ăn ở căn tin, đến lúc này Tô Ngưng Mi thế mới biết người nhà cô mỗi ngày đều phải tới nơi này lĩnh đồ ăn, đi Tô Quốc Mai giải thích: "Tiểu Mi, mấy ngày nay khi con tu luyện, mỗi ngày đi đều đi căn tin lĩnh đồ ăn về, kỳ thật trong nhà không thiếu đồ ăn nhưng vẫn phải làm vậy để tránh cho người khác nghi ngờ, vì vậy ngày nào đi cũng tới căn tin."

"Con hiểu rồi, dì, hôm nay con cũng không tu luyện, đợi lát nữa chúng ta cùng đi lĩnh đồ ăn rồi cùng nhau đi xem trong căn cứ có những gì nhé. Từ khi đến căn cứ con vẫn không biết tình huống bên ngoài là gì. Hơn nữa tình hạch cũng không còn nhiều, ngày mai sẽ bắt đầu ra ngoài đánh zombie."

Trong khoảng thời gian này, số tình hạch cô thu được toàn bộ đều dồn vào việc luyện với mua nhà nên không còn nhiều tình hạch cho lắm, ngày mai bọn họ nhất định phải ra ngoài đánh zombie thu tình hạch.

Đoàn người đi đến căn tin, nói là căn tin kỳ thật chỉ là một gian nhà xưởng lớn bị bỏ hoang, bên trong bày mấy thùng cháo loãng bốc lên hơi nóng, một bên khác thì bày biện lồng hấp, bên trong đều là bánh bao nóng hôi hổi cùng với bánh bột ngô, bánh bả đậu.

Thực tình giả có thể lĩnh một chén cháo cùng với hai trong ba loại bánh là bánh bao, bánh bột ngô, bánh bả đậu. Người thường chỉ có một chén cháo cùng một miếng bánh bột ngô, đãi ngộ khác biệt vô cùng rõ ràng. Rất nhiều người sau khi lĩnh đồ ăn đều chọn một góc xó ngồi xỏm xuống, họ ăn thật cẩn thận, cuối cùng còn liến sạch sẽ bột ngô còn dính trên tay. Tô Ngưng Mi trầm mặc im lặng, ngay từ đầu cô đã có không gian nên căn bản không biết tư vị đối khát ra sao, càng thêm không biết cảm giác sợ hãi là gì.

Nhìn mọi người chung quanh, Tô Ngưng Mi yên lặng đi lĩnh một phần đồ ăn của mình, mọi người cũng đều lĩnh đồ ăn rồi tìm một chỗ trống ngồi xuống. Liên Căn Viên cũng lĩnh đồ ăn và ngồi đối diện với Tô Ngưng Mi. Tô Ngưng Mi nhú mày lại không phải người này nói trên người cô có mùi hương khó có thể kháng cự sao, vì sao lại ngồi gần cô như vậy? Anh ta có khuynh hướng thích bị ngược chặc? Liên Căn Viên uống một ngụm cháo, cắn một miếng bánh bột ngô rồi lại liếc mắt một cái nhìn Tô Ngưng Mi. Tô Ngưng Mi bị anh nhìn tới mức lông tóc dựng đứng nên vội cúi đầu ăn cháo.

Đang ăn thì đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe: "Anh, anh tới đây đi, ở đây còn chỗ trống này."

Tô Ngưng Mi ngẩng đầu, liếc mắt một cái liền thấy một cô gái tóc hồng đang lôi kéo một chàng trai thanh tú đẹp mắt đi tới cạnh Tô Ngưng Mi rồi nhanh nhẹn ngồi xuống. Cô nhóc kia lại kéo kéo quần áo của chàng trai: "Anh, anh mau ngồi xuống ăn đi. Cho anh cái bánh bột ngô này, em ăn một chén cháo loãng với một cái bánh bao là no rồi." Nói xong cô bé lấy chiếc bánh bột ngô trong bát của mình để sang bát của chàng trai. Chàng trai kia có chút luống cuống: "Không cần đâu em gái, anh đã ăn no rồi."

Cô gái tóc hồng bĩu môi: "Chắc chắn anh không ăn no..... Được rồi, anh mau ăn đi, đừng nói nhiều nữa." Cô gái nói xong, há to miệng uống một hơi hết bát cháo.

Dường như chàng trai thanh tú kia cảm giác được ánh mắt của Tô Ngưng Mi nên đầu cười nhìn Tô Ngưng Mi ra ý xin lỗi. Tô Ngưng Mi không nói gì tiếp tục cúi đầu ăn.

Cô gái tóc hồng nhanh chóng ăn xong phần của mình, quay đầu nhìn về phía Tô Ngưng Mi, kéo kéo quần áo của cô, cười nói: "Chào cô, tôi tên Chu Dao, là thổ hệ năng giả, mới đến căn cứ ngày hôm qua. Đây là anh của tôi - Chu Dương, xin hỏi cô tên là gì, cô đến căn cứ khi nào vậy? Ài, mấy ngày nay tôi chỉ được nói chuyện với anh trai nên sắp buồn chết rồi....."

Chu Dao Chu Dương? Tô Ngưng Mi vội ngẩng đầu liếc mắt đánh giá hai người, thật không ngờ cô lại gặp phải bọn họ.

Chu Dao Chu Dương cũng là nhân vật đầu mối trong tiểu thuyết. Chu Dao cũng là vật hi sinh nữ nữ phụ giống như cô, nguyên bản tính tình đơn thuần đáng yêu, là thổ hệ năng giả, sau này khi nam chính trong nguyên tác xuất hiện, cô liền thích nam chính, kết quả nam chính vô tình làm cô tổn thương, Chu Dao bị hắc hóa trở nên ác độc đi khắp nơi làm phiền nữ chính, cuối cùng bị zombie vây công mà chết. Về phần Chu Dương, Tô Ngưng Mi cười lạnh hai tiếng, trong nguyên tác Chu Dương cũng gặp Tô Ngưng Mi ở căn cứ thành phố G. Chu Dương là người thường gặp Tô Ngưng Mi cũng đồng dạng là người thường thì vừa thấy đã yêu, không để ý vận mệnh bị người luân gian của cô mà vẫn như cũ nói yêu cô, muốn ở cùng với cô. Kết quả..... Trong một lần ra ngoài đánh zombie, Chu Dương bị zombie cào rồi thức tỉnh dị năng hệ tinh thần.

Không lâu sau đó, Tô Ngưng Mi nhớ lại, khi đó quan hệ của nguyên bản Tô Ngưng Mi với Trình Dung vết nứt, kết quả khi Trình Dung biết Chu Dương đã thức tỉnh dị năng tinh thần liền lập tức lắc lư trước mặt Chu Dương cả ngày. Chu Dương vì biết mình trở thành dị năng giả, dần dần trở nên khinh thường người thường như Tô Ngưng Mi, dần dần bị Trình Dung thanh thuần cùng giá trị sức mạnh to lớn của cô à hấp dẫn, cuối cùng hai người thuận lý

thành chương lần drap giường.

Ha ha, tiện nhân vẫn chỉ già mồm cãi káo. Dưới đáy lòng Tô Ngưng Mi cười ha ha hai tiếng, quay đầu tươi cười nhìn Chu Dao. "Chào cô, tôi là Tô Ngưng Mi. A, để tôi thử đoán xem hần là cô chưa qu hai mươi tuổi phải không? Tôi đã hai mươi mốt tuổi, cô có thể gọi tôi là chị Tiểu Mi."

Trong nguyên tác Chu Dao tuyệt đối là cô em gái tốt, cũng đối xử rất tốt với Tô Ngưng Mi, lúc biết anh trai mình ở cùng với Tô Ngưng Mi thì cũng lòng chúc phúc cho họ. Cuối cùng khi cô biết anh trai mình lại pha trộn một chỗ với Trình Dung thì tức không chịu được, thậm chí còn đoạn tuyệt quan hệ anh em với Chu Dương.....

Tô Ngưng Mi đột nhiên có chút không rõ tác tác giả nghĩ như thế nào, làm sao có thể viết một quyển tiểu thuyết như vậy. Rõ ràng trong nội dung tác phẩm thì tính cách của nhóm nữ phụ đều không kém gì nữ chính nhưng cuối cùng đều vì thành toàn cho nữ chính mà bị tác giả cặn bã hóa.

Chu Dương cũng ngại ngại chào Tô Ngưng Mi, Tô Ngưng Mi cười yếu ớt nhìn hần.

Tuy rằng nội dung trong truyện là như vậy nhưng Tô Ngưng Mi vẫn chắc chắn chính mình sẽ không bao giờ thích một người đàn ông như Chu Dương, cho nên sự việc này sẽ không xuất hiện. Đương nhiên bởi vì biết rõ nội dung trong tiểu thuyết nên cô không có chút hảo cảm nào với người đàn ông kia. Nhưng vì ngại có muội giấy* Chu Dao ở đây nên cô sẽ không quá mức lạnh lùng đối với Chu Dương (*muội giấy: em gái yếu đuối.)

Em gái Chu Dao hiển nhiên thật hưng phấn: "Chị Tiểu Mi, chị đoán chuẩn thật. Em năm nay hai mươi tuổi, về sau em sẽ gọi chị là chị Tiểu Mi nhé....." Chu Dao rừ rừ rừ rừ nói.

Tô Ngưng Mi giới thiệu bạn tốt và người nhà của cô cho Chu Dao, Chu Dao hưng phấn nói: "Chị Tiểu Mi, nhà em ở đường xxx phố xxx, còn nhà chị ở đâu? Về sau chúng ta còn có thể cùng nhau làm nhiệm vụ đánh zombie."

Tô Ngưng Mi nói địa chỉ của nhà mình cho Chu Dao biết nhà mình môn tên cửa.

Chu Dương ngồi cạnh luôn vụng trộm đánh giá Tô Ngưng Mi, thấy khuôn mặt tinh xảo của cô, mặt Chu Dương đỏ lên.

Liên Căn Viên lạnh băng nhìn về thẹn thùng của người đàn ông ngồi phía đối diện, cả người tản ra sát khí như muốn giết người kèm theo hơi thở chớ lại gần. Rốt cục Chu Dao cũng cảm nhận được hơi thở lạnh như băng của Liên Căn Viên nên ngẩng đầu liếc nhìn anh, có chút sợ hãi thè lưỡi nhìn Tô Ngưng Mi, cười nói: "Chị Tiểu Mi, em về trước đây, hôm khác em sẽ tìm chị nói chuyện." Nói xong vội lôi kéo Chu Dương còn đang thẹn thùng rồi khỏi.

Đến lúc này Liên Căn Viên mới thu liễm sát khí trên người lại, liếc mắt lạnh buốt nhìn Tô Ngưng Mi.

Tô Ngưng Mi có chút mặc danh kỳ diệu*, đang lúc cô suy nghĩ xem vì sao đang yên đang lành mà người đàn ông này vô duyên vô cớ phóng thích sát khí thì lại đột nhiên nghe thấy Chu Dao a một tiếng. Cô ngẩng đầu lên và nhìn thấy Chu Dao đụng phải Trình Dung ở ngoài cửa căn tin. Trình Dung bị Chu Dao đụng lui về sau vài bước ngã vào lòng Vu Hạo Tĩnh. Chu Dao vội vàng tiến lên, sốt ruột nói: "Cô không sao chứ, xin lỗi cô tôi không cố ý."

Trình Dung lắc đầu, thân thể hơi run rẩy, cười nói: "Không phải lỗi của cô, là do tôi không cẩn thận. Được rồi, Vu đại ca, chúng ta vào lĩnh đồ ăn đi."

Nhìn dáng đi phiêu phiêu không vững của cô ta khiến Tô Ngưng Mi cười nhạo, sợ là 3p quá đà nên dáng đi mới run rẩy như vậy.

Đang nghĩ tới đó thì bỗng nhiên Tô Ngưng Mi cảm giác được ở phía đối diện, tinh thần của Liên Căn Viên đang bị dao động có chút bất thường, ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện Liên Căn Viên đang nắm trong tay một thứ giống như một phiến ngọc, giờ phút này phiến ngọc đã nát, sắc mặt anh âm trầm nhìn chằm chằm phiến ngọc kia làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Người này lại sao vậy?

Liên Căn Viên ngẩng đầu, vẻ mặt phức tạp liếc nhìn Tô Ngưng Mi một cái, bỗng nhiên anh đứng dậy đi tới bên cạnh Tô Ngưng Mi ôm chặt lấy cô rồi lại cúi đầu hôn lên môi cô.

Đầu óc Tô Ngưng Mi ầm một tiếng nổ tung, nằm tào, sao anh ta lại thế này, đang ở trước mặt nhiều người như vậy mà người này lại hôn cô ở đây!!! Đúng ra cô không nên tin tưởng nhân phẩm của người này, không nên tin tưởng trong thịt vẫn có tồn tại người bình thường!!!

Đang táo bạo nghĩ vậy thì Liên Căn Viên cũng đã nhanh chóng tách khỏi cô. Anh cúi đầu thì thầm bên tai cô: "Trong nhà tôi xảy ra chút chuyện tình nên phải quay chạy về thành phố B xử lý một chút. E chờ tôi, tôi sẽ sớm trở về."

Nói xong anh lại ngẩng đầu nhìn ông ngoại, bà ngoại đang ngây người vì sợ hãi, cười nói: "Ông ngoại, bà ngoại con có việc phải về nhà một chuyến, nhưng con sẽ nhanh chóng trở về, mọi người yên tâm con sẽ chịu trách nhiệm với Tiểu Mi. Ông ngoại, bà ngoại, bác cả, bác gái, cậu, dì, con đi trước....." Nói xong còn nhìn thoáng qua Tô Ngưng Mi bị hóa đá bằng ánh mắt thật thâm tình sau đó nhanh chóng rời đi, để lại mọi người phía sau vẫn tròn tròn mắt sợ hãi.

Tác giả có chuyện muốn nói: Nam chính trở về xử lý gia sự khá lâu, hơn nữa nam chính quá cường đại, có hần ở đây thì đoàn người tiểu Tô trên cơ bản sẽ không gặp nguy hiểm. Nếu Tiểu Tô mà cường đại hơn thì nhất định sẽ rời khỏi ô dù của nam chính.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30

Editor: Thuỷ Nguyệt Lam

Liên Căn Viên bước đến cửa căn tin, vừa vặn lại đối mặt với ba người Trình Dung. Trình Dung thấy anh, sắc mặt trở nên trắng bệch trốn vào lòng Vu Hạo Tĩnh, không dám nhìn anh. Liên Căn Viên bước lên một chút rồi dừng lại coi chừng ba người kia. Anh cũng không nói gì mà chỉ lạnh như băng nhìn ba người họ như thể đang nhìn người chết vậy. Ba người kia bị anh nhìn đến mức lông tóc dựng đứng. Cứ nhìn như thể trong vài phút sau đó Liên Căn Viên mới nhếch khóe miệng xà ra một chút tươi cười rồi nhanh chóng rời đi.

Lúc này ba người kia mới nhẹ nhàng thở ra, sắc mặt Vu Hạo Tĩnh, Trâu Bái đều có chút khó coi, bị người đàn ông như vậy uy hiếp mà bọn họ lại không thể làm được gì, mất hết cả mặt mũi.

Trâu Bái liếc một cái nhìn nhà họ Tô, nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo của Tô Ngưng Mi, hần liền lộ ra ý cười hàm chứa một cỗ thị huyết, hạ giọng nói: "Vừa rồi hình như thấy người kia nói phải đi, chỉ bằng thừa dịp hần không ở đây, chúng ta mau giải quyết Tô Ngưng Mi cùng người nhà họ Tô đi, nhân tiện đoạt luôn viên tinh hạch thú biến dị kia....."

Trình Dung hơi động tâm liếc nhìn Vu Hạo Tĩnh: "Vu đại ca, anh thấy ý này thế nào?"

Vu Hạo Tĩnh đầy gọng kính trên mũi: "Không được, tình huống vừa rồi là gì chắc em cũng đã thấy. Hần hôn Tô Ngưng Mi trước mặt nhiều người như vậy là muốn nói cho chúng ta biết, Tô Ngưng Mi là người của hần. Ý tứ của người đó đã quá rõ ràng, nếu chúng ta dám đụng tới Tô Ngưng Mi, hần tuyệt đối sẽ không tha mạng cho chúng ta, vì một viên tinh hạch quả thực không đáng." Thực lực của người đó cường đại, Vu Hạo Tĩnh không muốn trở thành kẻ địch của anh ta.

Lúc này ba người mới buông tha cho ý tưởng cướp đoạt tinh hạch mà đi vào căn tin ăn cơm.

"Tiểu Mi, chuyện gì đang xảy ra vậy?" Người nhà họ Tô đều có chút ngoài ý muốn. Nhưng bà ngoại lại nở nụ cười: "Tôi cảm thấy cậu nhóc Tiểu Liên này rất tốt, xứng đôi với Tiểu Mi của chúng ta, ông thấy tôi nói có đúng không?"

Ông ngoại hừ một tiếng: "Dám đùa giỡn cháu gái tôi ngay trước mặt nhiều người như vậy, thằng nhóc này làm càn quá....."

Bà ngoại cười nói: "Cái ông già này, ông cứ cổ hủ như thể làm cái gì. Giờ đã là niên đại nào rồi, rất lãng mạn a....."

Tô Ngưng Mi sờ sờ miệng, ánh mắt mờ mờ nhìn thoáng ra bên ngoài căn tin, người ấy cứ như vậy mà đi sao? Nhưng như vậy cũng tốt, cô đỡ phải cân trọng cả ngày. Tô Ngưng Mi không để ý tới người nhà họ Tô đang trò chuyện rôm rả mà chỉ nói: "Đại khái là trong nhà xảy ra chuyện gì đó. Được rồi, mọi người mau ăn đi, ăn xong rồi chúng ta đi dạo trong căn cứ một chút."

Đang nói tới đó thì đã thấy Trình Dung bung một chén cháo, hai cái bánh bao đi tới và lộ ra một nụ cười hoàn mỹ: "Tiểu Mi, thật sự là quá trùng hợp. Đúng rồi, sao mấy ngày nay chị lại không thấy em ra ngoài vậy? Chẳng lẽ em tu luyện cả ngày sao?"

Tô Ngưng Mi ừ một tiếng, mặt không biểu cảm bung bát lên uống một hơi hết toàn bộ bát cháo. Sau đó cô lau miệng, quay đầu nói với người nhà họ Tô: "Ông ngoại, bà ngoại, ông bà ăn xong chưa ạ? Ăn xong chúng ta sẽ đi ra ngoài tham quan một chút."

Người nhà họ Tô cũng đều ăn xong rồi cùng nhau rời khỏi căn tin, chỉ còn lại có một mình Trình Dung cau mày không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Toàn bộ căn cứ có diện tích khoảng bốn trăm kilomet vuông, có thể chứa được tới năm mươi vạn người nhưng do mới thành lập hơn một tháng nên cũng chỉ có hơn hai mươi vạn người. Căn cứ chia thành ba khu, gồm có khu dân cư, quân khu, khu ổ chuột cùng với chợ. Quân khu chiếm một nửa diện tích căn cứ bởi vì trong quân khu còn bao gồm rất nhiều thứ khác, như là phòng nghiên cứu, nhà máy điện, nhà máy nước và khu chăn nuôi, những nơi đó là địa phương không thể thiếu trong căn cứ.

Khu chăn nuôi chỉ nuôi các động vật chưa bị biến dị kèm theo gieo trồng cây nông nghiệp. Công việc chăn nuôi thuận lợi hơn, tổng thể thì chúng dễ sống sót hơn cây nông nghiệp. Việc trồng cây nông nghiệp thì khá thảm hại, thời tiết rét lạnh có tuyết lớn cũng chẳng sợ thể nhưng đất lại bị ô nhiễm rất nghiêm trọng, tỉ lệ cây trưởng thành rất thấp. Cũng chỉ có thể trồng mấy loại cây có sản lượng cao sức chịu đựng tốt một chút như là khoai tây, khoai lang, ngô đậu mà thôi.

Trước tận thế, sản lượng bình quân của khoai tây có thể đạt tới năm ngàn cân trên một mẫu đất, nhưng hiện tại sản lượng có thể đạt mấy chục cân trên một mẫu là tốt lắm rồi.

Đoàn người đi đến chợ, nói là chợ, kỳ thật chỉ là một cái ngõ nhỏ dài mà thôi. Hai bên ngõ nhỏ bày rất nhiều quầy hàng, mà đa số quầy hàng ở đây đều là đồ lặt vặt, cũng có thể dùng tinh hạch hoặc phiếu đen để đổi. Ở đây trừ bỏ đồ ăn thì cái gì cũng có. Tô Vũ, Tô Quốc Mai đi đến một cái sạp bán tạp hóa liền ngừng lại mua chút giấy vệ sinh cùng với băng vệ sinh.

Người bán hàng là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi mặc một bộ quần áo lông màu xám trắng bẩn thỉu. Người này trông rất gầy yếu, xanh xao vàng vọt, hốc mắt hơi trũng xuống. Ngồi bên cạnh ông ta là một thằng nhóc choai choai khoảng mười tuổi cũng rất gầy yếu, con mắt đang chớp chớp nhìn đoàn người Tô Ngưng Mi.

Người đàn ông trung niên thấy Tô Quốc Mai cùng Tô Vũ thì khuôn mặt đang u tối như tro tàn bỗng sáng rọi lên: "Hai cô, mấy thứ này chỉ cần hai cái bánh mì là có thể đổi một túi." Người đàn ông này cũng không còn biện pháp nào khác, ông ta cũng biết tận thế đến có ai muốn bỏ đồ ăn để đổi mấy thứ này, nhưng vợ ông đang bị bệnh nằm ở nhà, trong nhà ông cũng chỉ còn mấy thứ này thôi. Cả nhà ông đều là người thường, mỗi ngày cũng chỉ có thể lĩnh một chén cháo miễn phí với một cái bánh bột ngô, ngần ấy làm sao cung cấp đủ năng lượng để tiêu hao trong cả một ngày? Chính vì vậy ông mới thử đem mấy thứ này ra xem có thể đổi chút đồ ăn hay không.

Bên cạnh người đàn ông trung niên có một người phụ nữ cười gượng hai tiếng: "Lão già, ông nghĩ thứ này có thể bán được sao? Đến giờ phút này làm gì còn ai ngốc đến mức dùng đồ ăn đổi thứ vô dụng như vậy chứ. Chỉ cần dùng vài bông may lại là làm được bằng vệ sinh rồi, ít ra thì nó còn có thể tái sử dụng lại đây..... Hai cô gái này, trăm ngàn lần cũng đừng mua. Ông ta còn hết giá cao như vậy, hai cái bánh mì mới đổi được một bao. Chắc chắn, ông định giá tiền theo giá tiền ở tận thế đi."

Câu nói này khiến sắc mặt người đàn ông trung niên bị kêu là lão già kia hơi đỏ lên: "Vây..... Nếu không thì chỉ đổi bằng một cái bánh mì cũng được."

"Giá một cái bánh mì thì chúng tôi cũng sẽ không mua" Tô Ngưng Mi vốn định nói với dì và em họ là trong không gian của cô có rất nhiều thứ này, không cần phải mua. Nhưng cô lại nhìn thấy đứa nhỏ ngồi bên cạnh người đàn ông kia, ánh mắt nó mang theo hi vọng nhưng lúc nghe thấy câu nói của người phụ nữ bên cạnh thì lại chậm rãi khôi phục sự trống rỗng, mờ mịt không có tiêu cự. Trong lòng cô có chút cảm giác không rõ ràng, từ trong ba lô lấy ra mười túi bánh bích quy đưa cho người đàn ông: "Tôi đổi bằng bánh bích quy có được không?"

Người đàn ông sững sốt, đứa bé bên cạnh cũng kinh hi nhìn về phía Tô Ngưng Mi. Hồi lâu sau người đàn ông mới dùng sức gạt đầu như trống bỏi, trên mặt mang theo sắc đỏ hưng phấn: "Được chứ, được chứ, mấy thứ này cô cầm hết đi, cảm ơn cô, cảm ơn cô"

Người phụ nữ kia trợn mắt há hốc mồm nhìn Tô Ngưng Mi.

Tô Ngưng Mi không để ý tới mấy người kia, cắt mấy cuộn giấy vệ sinh cùng mấy bao băng vệ sinh vào trong ba lô, xong xuôi rồi người nhà mới tiến lên phía trước.

Người đàn ông phía sau cao hừng như sắp hồng tới nơi, luống cuống tay chân cắt hơn mười túi bánh bích quy vào một cái gói to màu đen rồi lại nhét cái gói to đó vào trong lòng. Còn lại một túi bánh bích quy, bàn tay ông run run mở gói bánh bích quy ra, rút ra một cái bánh bích đưa tới trước miệng đứa nhỏ bên cạnh: "Tiểu Xuyên, con mau ăn đi, con đói bụng lắm đúng không?"

Đứa nhỏ lại cầm bánh bích quy trong tay, cười tươi với người đàn ông và nhỏ giọng nói: "Ba ơi, chúng ta về với mẹ rồi cả nhà mình cùng ăn nhé."

"Con trai ngoan, con trai ngoan, chúng ta về nhà cùng ăn với mẹ....."

Người bên cạnh hâm mộ nhìn người đàn ông đang thu dọn trở về nhà. Đáng tiếc, bọn họ cũng chỉ có thể hâm mộ, không dám đi lên cướp, bởi vì căn cứ có quy định, nếu phát hiện ai cướp đoạt đồ ăn của người khác hoặc gây xích mích, đánh nhau thì sẽ bị đuổi khỏi căn cứ, nghiêm trọng hơn thì sẽ bị kéo ra ngoài xử bắn.

Đoàn người Tô Ngưng Mi cũng không tiếp tục đi dạo nữa, chuẩn bị trở về.

Tô Quốc Khánh, Chu Thu Tâm, Tô Quốc Văn, Tô Vũ dừng lại ở ngã ba rồi nói với Tô Ngưng Mi cùng ông ngoại, bà ngoại: "Ba, mẹ, Tiểu Mi, mọi người về trước đi, chúng con muốn tới sảnh tuyên bố xem thử có công việc nào chúng con có thể làm được không." Kỳ thật, mọi người cũng đều có hơi ngượng ngùng, họ đều là người thường, cứ chỉ dựa vào Tô Ngưng Mi không phải là biện pháp hay. Mọi người đều có tay có chân, có thể ra ngoài tìm chút việc làm cũng tốt. Ít ra cơ thể cũng còn được hoạt động.

Ông ngoại vẫy vẫy tay: "Mau đi đi, công việc gì cũng được, các con cũng đừng soi mói. Đi sớm về sớm, đừng có gây chuyện, biết không?"

Mấy người cười nói: "Chúng con đã biết, thưa ba. Vây chúng con đi trước đây."

Mấy người còn lại quay về nhà trước, nhóm Tô Ngưng Mi, Hàn Bảo thì bàn bạc ở phòng khách để sáng mai ra ngoài đi đánh zombie. Tô Quốc Mai cùng Mục Tiểu Nghiên không cần phải đi, hai người họ vẫn là dị năng giả cấp một mà không gian của Tô Quốc Mai cũng không lớn, hơn nữa Tô Ngưng Mi cũng khá rảnh rang nên Tô Quốc Mai không nhất thiết phải đi. Về phần Mục Tiểu Nghiên, trước mắt thì dị năng chữa khỏi của cô bé chỉ có thể trị liệu những vết thương phổ thông. Chờ đến khi dị năng lên cấp hai mới trị liệu được những vết thương do bị thú biến dị cắn, cào lên cấp ba có thể trị liệu vết thương do zombie gây ra, còn hiện tại chưa cần tới cô bé.

Sau khi bàn bạc xong, Tô Ngưng Mi trở về phòng tiếp tục tu luyện. Ngồi xếp bằng ở trong không gian nhưng Tô Ngưng Mi lại không thể tập trung tinh thần, trong đầu luôn vang vọng giọng nói của Liên Căn Viên khi nói chuyện với cô. Nhà anh ta xảy ra chuyện, rốt cuộc là chuyện gì? Thấy đáng về anh ta dường như rất tức giận.....

Càng nghĩ Tô Ngưng Mi lại càng mất tập trung, không có cách nào khác, cô đành nằm xuống nghỉ ngơi trên chiếc giường trong nhà gỗ nhỏ. Kết quả, đột nhiên trong mơ cô thấy Liên Căn Viên cầm pháp khí, phủ trận đang giết người. Xung quanh toàn máu tươi, người mất chân tay, kẻ bị cụt đầu. Liên Căn Viên giết người đến mức đỏ cả mắt rồi, một đôi mắt đỏ ngầu, trong ánh mắt anh không có nửa tia tình cảm nào, cả người âm lãnh khiến cho người ta run sợ..... Tô Ngưng Mi bị dọa hét to một tiếng mà tỉnh lại.

Sờ lên trán thấy một đầu mồ hôi lạnh, Tô Ngưng Mi có chút run sợ ngồi trên giường gỗ. Không biết vì sao đột nhiên cô lại mơ thấy anh, rõ ràng khi anh đi cô đã rất cao hứng mà, tại sao lại thế này! Tâm tình Tô Ngưng Mi có hơi phiền chán đi dệp lê lòng xù ra khỏi không gian đi đến phòng khách. Nhóm bác cả, bác gái đã đã trở lại, lúc này họ đang ngồi trên sofa phòng khách nói chuyện với ông ngoại bà ngoại.

Mấy người bọn họ đều vô cùng vui vẻ, bốn người đã tìm được công việc phù hợp. Bác gái Chu Thu Tâm cùng Tô Vũ làm việc ở khu gieo trồng, mỗi ngày làm từ tám giờ sáng đến tám giờ tối, được lĩnh một bữa cơm, hàng tháng cũng không cần giao nộp tình hạch, mặt khác hàng tháng còn được trả hai tấm phiếu đen. Bác cả với cậu út thì làm ở khu chăn nuôi, cũng nhận được đãi ngộ giống như bác gái.

Ông ngoại nói: "Về sau các con cần phải làm việc thật tốt, hi vọng các con có thể vượt qua nỗi khổ này....." Ngày trước họ đều là con nhà giàu có, làm việc cũng đều là ở trong văn phòng quản lý những người khác, hi vọng bọn họ có thể thích ứng với loại công việc vất vả này.

Tô Quốc Khánh cười nói: "Ba à, mọi người cứ yên tâm đi, chúng con biết đến hoàn cảnh hiện tại là gì mà. Nhà mình cũng không còn là Tô gia trước kia nữa nên chúng con sẽ cố gắng làm việc thật tốt.

Ông ngoại gật đầu, không nói gì nữa.

Buổi tối Tô Ngưng Mi tự mình xuống bếp làm cơm chiều, ăn cơm xong mọi người đều nghỉ ngơi thật tốt để sáng mai đi đánh zombie và làm việc.

Một đêm này Tô Ngưng Mi cũng không nghỉ ngơi, trực tiếp đi vào trong không gian. Lúc mới bắt đầu cô chưa thể tập trung tinh thần, hồi lâu sau mới dần dần tốt lên. Ngồi xuống tu luyện một đêm, sáng sớm ngày hôm sau tinh thần coi như tốt hơn, ăn điểm tâm xong mấy người bác cả đi làm trước.

Tô Ngưng Mi đem túi súng ống lúc trước cô đoạt được ra phát cho Tô Hạo, Hàn Bảo, Trương Nhật Trương Nguyệt mỗi người một chiếc. Dù sao thì tinh thần lực của mọi người đều có hạn, trong quá trình chiến đấu cũng không thể dùng tình hạch bổ sung tinh thần lực, súng ống chính là con át chủ bài cuối cùng của mọi người.

Hàn Bảo không làm sao có thể dậy nổi hứng thú đối súng ống, Trương Nhật Trương Nguyệt lại hưng phấn oa oa kêu to, cầm súng yêu thích không muốn buông tay. Tô Hạo tuy rằng không khoa trương như hai người họ, nhưng có thể nhìn ra anh cũng cực kỳ thích súng ống. Trước khi tận thế thì nhà họ Tô có rất nhiều tiền, thường xuyên đi săn tập bắn, bởi vậy Tô Hạo cũng coi như có hiểu biết đối với súng ống, khả năng bắn mục tiêu cũng khá cao.

Tô Ngưng Mi hỏi ba người họ, Trương Nhật Trương Nguyệt cao hứng nói: "Chị Tiểu Mi, chị yên tâm, trước kia chúng em thường xuyên đi dã ngoại chơi cs*, kỹ thuật kia cũng không phải là tồi, khẳng định có thể bắn vỡ đầu....."

(*CS:)

Tô Ngưng Mi đang muốn hỏi Hàn Bảo một chút xem cô có thể bắn súng hay không thì bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Tác giả có chuyện muốn nói: Cảm ơn Gia Tử Quân ném một quả bom

Luyến nguyện oán ném một quả bom ټ 3 ټ

Còn cảm ơn bình luận của nhóm muội giấy, sờ sờ sờ sờ ~

Ta sợ chương này sẽ có tranh luận, sợ mọi người nói tiểu Tô thánh mẫu..... Thấy rất nhiều tận thế văn, những người chân heo trợ giúp người khác sẽ bị nói là thánh mẫu gì đó, rất lo lắng a!! Ngao ngao ngao ~~~~~[]

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Editor: Thuý Nguyệt Lam

Tô Ngưng Mi cất bao súng, chờ cho mọi người trang bị súng thật tốt rồi mới đứng dậy đi ra cửa lớn. Căn cứ này thuộc vùng ngoại thành nên cư dân ở đây đều ở trong nhà riêng. Cửa lớn của ngôi nhà mà cô mua được làm từ gỗ nặng, lại không có mắt mèo, khe hở cũng không có nên căn bản là không thể biết bên ngoài là ai.

Tô Ngưng Mi đứng đợi ở ngoài cửa, tiếng đập cửa bên ngoài vẫn tiếp tục vang lên. Thấy vậy, Tô Ngưng Mi kéo cửa gỗ ra thì nhìn thấy có hai người đứng trước cửa nhà cô. Lúc đầu, cô cũng sờ một lát, mãi cho đến khi cô gái tóc hồng cười hi hi tiến lên ôm cánh tay của cô thì cô mới kịp phản ứng lại, cười nói: "Là em sao Chu Dao."

Chu Dao cười hi hi nói: "Đúng vậy, chẳng phải ngày hôm qua em đã nói sẽ tới tìm chị rồi sao, chị Tiểu Mi." Nói xong cô nhóc quay đầu nhìn người anh

trai còn đang đứng ở cửa của mình rồi lại quay sang nhìn Tô Ngưng Mi, tình quái nháy mắt vài cái với cô.

Tô Ngưng Mi quay sang nhìn thoáng qua Chu Dương đang co quắp bất an, gật đầu với hắn. Lúc này Chu Dương mới đi theo cô vào nhà.

Ba người đi tới sofa ngồi vào chỗ của mình, Chu Dao hưng phấn nói: "Chị Tiểu Mi, Bảo Nhi, hôm nay mọi người có ra ngoài đánh zombie không? Nếu có thì chúng ta đi cùng nhau nhé."

Tô Ngưng Mi nói: "Bọn chị đang chuẩn bị ra ngoài thì các em đã tới rồi."

Sau đó, mấy người xem xét bản đồ, nội thành nơi dân cư phân bố dày đặc nên đương nhiên cũng sẽ có nhiều zombie. Mọi người xem bản đồ rồi vẫn quyết định bắt đầu từ những khu xung quanh căn cứ trước rồi mới tiến dần vào nội thành. Chuẩn bị một ít đồ ăn xong mọi người liền tính đi ra ngoài. Bỗng nhiên Tô Ngưng Mi quay đầu nhìn về phía Chu Dương, nói: "Chu Dao, còn anh trai của em thì phải làm sao bây giờ? Trong nhà chị chỉ còn lại có ông ngoại bà ngoại với em họ, chỉ sợ không thích hợp cho lắm."

Chu Dao liếc nhìn anh trai mình, cười nói: "Anh, vậy anh đi về trước đi. Hôm nay không phải anh muốn đi ra ngoài tìm việc làm sao? Anh mau đi đi, em chờ tin tốt của anh." Trong lòng Chu Dao cảm thấy hơi kỳ quái, vì sao cô lại có cảm giác dường như chị Tiểu Mi tỷ không mấy thích anh của cô vậy. Ngày hôm qua sau khi trở về Chu Dao chỉ biết anh trai vừa gặp đã yêu chị Tiểu Mi, cô còn định giúp anh trai nữa mà.

Chu Dương kín đáo liếc mắt đưa tình với Tô Ngưng Mi khiến cả người cô lập tức nổi da gà. Có thể này thì Chu Dương mới đứng dậy chào hỏi để trở về nhà

Mấy người khác cũng đi theo, lúc chuẩn bị ra ngoài Tô Ngưng Mi nhắc ông ngoại bà ngoại ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, cô còn để lại tinh hạch để đi với em họ tu luyện. Sau khi đã xong xuôi mọi việc, họ lên xe Benz đi ra ngoài, đi đến cổng lớn của căn cứ thì theo lệ sẽ phải ngừng xe để căn cứ kiểm tra. Mỗi người lấy chứng minh nhân dân của mình ra, kiểm tra viên thấy họ đều là lần đầu tiên ra khỏi căn cứ thì nhắc bọn họ đến mười giờ đêm căn cứ sẽ đóng cổng, nhớ trở về sớm một chút.

Chung quanh căn cứ là đồng ruộng nhưng bây giờ đã trở nên hoang vu. Trên nền đất đã biến đen có có lầy một cây cỏ hay sự sống nào.

Quanh căn cứ có rất ít zombie, đã đoạn đường họ đi cùng lắm mới đánh được gần mười con zombie.

Lái xe đi gần một giờ mới đến khu TJ bên cạnh, nơi này có nhiều zombie hơn chút, một ngày qua cũng thu hoạch được khoảng hai trăm viên tinh hạch. Quan trọng là họ lại gặp phải một con zombie cấp hai biến dị tốc độ, tuy rằng không ai thương nhưng cũng mệt mỏi chết vật lắm mới tiêu diệt được con zombie cấp hai kia.

Khi hoàng hôn buông xuống, nhóm người mới lái xe quay trở về căn cứ. Cả chặng đường đều là Tô Hạo lái xe, còn lại vài người ngồi ở phía sau chú ý động tĩnh chung quanh. Chu Dao thấy đã sắp tới căn cứ mới nhẹ nhàng kéo áo Tô Ngưng Mi quần áo, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Chị Tiểu Mi, em thấy hình như chị có vẻ không quá anh trai em cho lắm, vì sao vậy ạ? Anh trai em tốt lắm, tuy rằng anh ấy không phải thức tỉnh giả, nhưng tâm địa anh ấy tốt lắm....."

Đương nhiên Tô Ngưng Mi sẽ không nói nguyên nhân cho Chu Dao biết, cô chỉ nói: "Người kia đúng là tốt lắm, cũng không phải là chị không thích hắn....."

Chu Dao vui sướng: "Chị Tiểu Mi, ý của chị là thật ra chị cũng rất thích anh trai em hả?"

Cô em gái đơn thuần này, Tô Ngưng Mi thương cảm, cô nhún cái trán nói: "Thích của chị không giống với thích của anh ta."

Hàn Bảo nghe thấy tiếng nói của các cô liền quay đầu cười nói với Chu Dao: "Tiểu Dao, cậu đừng tác hợp anh của cậu cho chị Tiểu Mi, chị ấy có bạn trai rồi." Ở chung với Tô Ngưng Mi thời gian dài như vậy, Hàn Bảo có thể nhìn ra Tô Ngưng Mi có chút phản cảm với Tô Dương.

Tô Ngưng Mi cũng thuận thế gật đầu: "Đúng vậy, chị đã có bạn trai. Tiểu Dao à, em sẽ không thật sự định tác hợp chị với anh trai em đấy chứ?"

Chu Dao thất vọng a một tiếng, bệt bệt miệng: "Nếu chị Tiểu Mi đã có bạn trai thì coi như em chưa nói gì nhé. Nhưng mà bạn trai của chị Tiểu Mi là ai vậy? A, sẽ không phải cái người mặt than em nhìn thấy ở căn tin ngày hôm qua chứ? Ai, cái anh mặt than đó cũng rất đẹp trai, nhưng cái loại tính tình này chắc chắn sẽ không thú vị chút nào, chị Tiểu Mi cũng chịu được sao? Thật là đáng tiếc"

Tô Ngưng Mi cũng không phản bác, chỉ ngồi cười.

Xe đã tới cổng lớn của căn cứ, mọi người xuống xe đứng ở bên cạnh nhận kiểm tra. Lần kiểm tra cũng nhanh hơn, hình như là căn cứ đã nghiên cứu ra một loại máy móc có thể phát hiện sự cảm nhiễm bệnh độc, chỉ cần đưa mặt vào một chút là được, cả quá trình kiểm tra mất không đến 1 phút.

Lái xe trở về chỗ ở, mọi người chia đều tinh hạch zombie, còn viên tinh hạch zombie cấp hai thuộc về Tô Ngưng Mi. Chờ Chu Dao đi rồi, Tô Ngưng Mi liền đưa tinh hạch cho anh họ của cô, tinh hạch đó căn bản là không có tác dụng đối với cô.

Mấy ngày kế tiếp họ đều ở bên ngoài đánh zombie kiếm tinh hạch, đến khi tinh hạch đủ để họ tu luyện một thời gian thì Tô Ngưng Mi mới nói cho họ biết cô muốn đóng cửa tu luyện một tháng, trong thời gian đó đừng đi quấy rầy cô. Người nhà họ Tô cùng mấy người Hàn Bảo đều tỏ vẻ đã hiểu.

Tô Ngưng Mi ngồi trong không gian một tháng, mỗi ngày đều chỉ tu luyện. Kinh mạch trong cơ thể cô đã từ từ có chút biến chuyển, có thể chứa nhiều linh khí hơn, thỉnh thoảng cô cũng sẽ nằm ngủ ở trong nhà gỗ nhỏ, có khi còn mơ thấy Liên Căn Viên nữa.

Một tháng này, khi cô cũng đã có thể vận dụng lời điện pháp thuật công kích tự nhiên hơn thì cô lại học pháp thuật công kích hệ hòa.

Sau một tháng, tu vi của Tô Ngưng Mi đã đạt tới Trúc Cơ trung kỳ, hai loại pháp thuật công kích đều đã rất quen thuộc.

Chậm rãi mở to mắt, Tô Ngưng Mi vừa ra khỏi không gian liền nghe thấy tiếng Hàn Bảo cùng Tô ông ngoại, bà ngoại nói chuyện trong phòng khách: "Ông ngoại, bà ngoại, mấy người anh họ đều ở bên ngoài căn cứ nên ông bà đừng lo lắng. Anh Chu Dương bị zombie cào nên đang được theo dõi ở khu cách ly. Mọi người lo lắng ông bà sốt ruột nên để trở về nói một tiếng với hai người."

Giọng bà ngoại có chút sốt ruột: "Đã nói không cho thằng bé Chu Dương kia đi ra ngoài rồi, thế mà nó lại không nghe lời. Đứa nhỏ này cũng thật là....."

Tô Ngưng Mi nghe vậy khẽ nhủ mày, quả nhiên vẫn là dựa theo diễn biến trong sách mà. Cô đi xuống lầu, Hàn Bảo thấy cô thì kinh hi nói: "Chị Tiểu Mi, chị ra rồi à. Chị Tiểu Mi, hôm nay anh Chu Dương đi cùng chúng em ra ngoài đánh zombie, ai ngờ lại bị zombie cào, hiện thời đang ở phòng cách ly. Tiểu Dao khóc nhiều lắm, chị Tiểu Mi, chị muốn đi xem thử không ạ?"

Tô Ngưng Mi gật đầu, cô cũng rất muốn biết bị zombie cào sẽ thức tỉnh dị năng như thế nào.

Sau khi an ủi ông ngoại, bà ngoại, Tô Ngưng Mi liền cùng Hàn Bảo đi ra bên ngoài căn cứ. Nói là khu cách ly, kỳ thật chính là cái nhà gỗ nhỏ, Chu Dương bị trói đang thống khổ lăn lộn trên mặt đất. Dưới cửa sổ nhà gỗ nhỏ có hai người lính đang đứng ghim súng nhắm thẳng vào Chu Dương đang nằm bên trong. Nếu phát hiện hắn bị biến đổi thì sẽ lập tức đánh gục hắn.

Chu Dao ngồi xổm ở bên ngoài nhà gỗ khóc thê thảm, Tô Hạo đang an ủi cô,

"Tiểu Dao, em đừng khóc, có lẽ anh trai em sẽ không sao đâu. Những người bị zombie trảo thương còn có khả năng trở thành thức tỉnh giả, vì vậy em đừng nản lòng. Nói không chừng một lát nữa thôi thì anh trai em có thể thức tỉnh dị năng....."

Chu Dao lau nước mắt, vừa khóc vừa nói: "Tô đại ca, anh không cần gạt em, mọi người đều biết nếu tỉ lệ người bị zombie trảo thương trở thành thức tỉnh giả lớn bao nhiêu, hu hu..... Em nên làm cái gì bây, em chỉ còn một người thân là anh trai, em không muốn anh ấy gặp phải chuyện bất trắc, hu hu....."

Tô Ngưng Mi đi qua vỗ vỗ vai Chu Dao, "Yên tâm đi, chắc chắn anh trai em sẽ không sao đâu."

Đang nói thì hai binh lính đứng ngoài cửa sổ nhà gỗ nhỏ tựa hồ bắt đầu khẩn trương, giờ súng ống lên nhắm ngay vào Chu Dương. Chu Dao thấy vậy, sắc mặt trở nên tái nhợt, mạnh mẽ vọt qua thì phát hiện sắc mặt Chu Dương đã bắt đầu chuyển xanh, hốc mắt cũng hãm xuống, đang nổi điên đập mạnh vào nhà gỗ nhỏ.

Hai người lính liếc nhìn nhau, một trong số hai người lính lập tức chạy đến cửa căn cứ cửa nói gì đó với một người đàn ông khác. Người đàn ông kia liền đi theo binh lính đó tới đây. Tô Ngưng Mi vừa thấy người đàn ông kia, thì ra là người quen - Ngô Thần.

Ngô Thần cũng thấy đoàn người Tô Ngưng Mi, cười nói: "Cô Tô, chúng ta lại gặp nhau, cô Tô cũng quen người trong đó sao?"

Tô Ngưng Mi gật đầu, "Là anh trai của bạn tôi. Thiếu úy Ngô định cho thủ hạ bắn anh ta ngay bây giờ sao?"

Ngô Thần nói: "Ta đi xem tình trạng của anh ta rồi mới quyết định được." Nói xong đã đi đến nên cửa sổ nhà gỗ nhỏ, thấy Chu Dương giống như người điên, sắc mặt Ngô Thần khẽ biến, ý bảo hai người lính tiến lên: "Nổ súng đi....."

Chu Dao hung tợn trừng mắt nhìn Ngô Thần, vội vọt tới bên cửa sổ nhà gỗ nhỏ: "Anh nói cái gì, anh trai tôi sẽ không sao cả! Không được nổ súng, các người không được nổ súng!"

Ngô Thần ý bảo hai binh lính kéo Chu Dao ra, hai binh lính khác lập tức đi đến bên cửa sổ, giờ súng lục nhắm vào Chu Dương ở bên trong. Lúc này, bên trong Chu Dương đột nhiên vô thanh vô tức ngã xuống, hai binh lính vội vàng nói: "Báo cáo thiếu úy, người ở bên trong đột nhiên hôn mê."

Ngô Thần đi tới thấy vậy, nghĩ ngợi, nói: "Vậy chờ chút đi....."

Mọi nhười đợi không đến mười phút thì Chu Dương tỉnh lại, sắc mặt và môi đều trắng bệch, nhưng không phải sắc xanh bất thường lúc trước. Hắn mở mắt nhìn chung quanh, lại phát hiện mình bị trói, há mồm: "Đây..... Là như thế nào?"

Nghe thấy giọng nói của hắn, hai người lính kinh ngạc buông súng. Chu Dao vội đẩy hai người lính đó ra, thấy bên trong Chu Dương đã thanh tỉnh, vui quá mà khóc, "Anh, Anh..... Anh rốt cuộc cũng tỉnh lại, làm em sợ muốn chết, ô ô ô....."

Chu Dương tựa hồ cũng nhớ ra gì đó, môi run run vài cái, trong đầu lại có suy nghĩ kỳ diệu lướt qua. Hắn nhìn chăm chăm một cái ghế cách đó không xa, chuyên chú nhìn cái ghế dựa. Cái ghế kia chậm dịch chuyển rồi bay lên, lúc sau lại ầm một tiếng rơi xuống trên mặt đất. Chu Dương trừng mắt nhìn cái ghế dựa kia, thì thào nói: "Tôi thành thức tỉnh giả....."

Ngô Thần cũng thấy rõ tình huống bên trong, lập tức cho binh lính mở cửa gỗ vào trong cũi trói cho Chu Dương, cười nói: "Chúc mừng cậu trở thành thức tỉnh giả. Theo tôi thấy thì hình như anh có dị năng tinh thần, hiện tại mau đi thí nghiệm một chút đi."

Chu Dao chạy tới nhào vào lòng Chu Dương: "Anh, thật tốt quá, thật sự là quá tốt."

Chu Dương ngậy ngốc cười cười, vỗ nhẹ lưng Chu Dao: "Đề Tiểu Dao phải lo lắng rồi, đều tại anh không đúng." Hắn nói xong ngừng đầu nhìn Tô Ngưng Mi đang đứng ở cửa sổ, cười với cô, trong mắt hắn có nhiều hơn tia tự tin cùng khẳng định.

Ngô Thần đưa Chu Dương đi làm thí nghiệm, thật sự là dị năng tinh thần, sau lại cho Chu Dương đi lấy máu, nói là sử dụng để nghiên cứu. Nhìn ống máu, Ngô Thần tựa hồ nghĩ tới cái gì, đi đến bên cạnh Tô Ngưng Mi, cười nói: "Cô Tô, tôi nhớ người nhà của cô cũng có hai người bị zombie trảo thương rồi tỉnh lại, có thể cho tôi đưa họ đi lấy máu được không? Cô yên tâm, không có chuyện gì đâu, chỉ là đưa giáo sư đến nghiên cứu một chút thôi. Đúng rồi, hai người họ có dị năng gì vậy?"

"Dì của tôi là không gian dị năng, về phần em họ thì giống như bị kinh sợ quá độ, luôn luôn không làm gì, cũng chẳng nói chuyện. Hỏi nó, nó cũng không nói, chúng tôi cũng không biết dị năng của nó là gì. Có lẽ nó không thức tỉnh dị năng cũng không chừng." Tô Ngưng Mi nói dối không chớp mắt, lại nói tiếp: "Nếu anh muốn lấy máu thì đợi hai ngày nữa tôi sẽ đưa họ tới."

Trong truyện có viết lấy máu đi xét nghiệm căn bản cũng không thể nghiên cứu ra cái gì, khoảng mấy tháng sau giáo sư sẽ nản lòng mà buông bỏ, vì thế cô cũng không có gì phải lo lắng.

Tác giả có chuyện muốn nói: Cảm ơn mọi người đã bình luận, thân ٩ 3 ٩

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Ngô Thần gật đầu, muốn nói cái gì, mặt sau căn cứ đại môn khẩu truyền đến xe tải âm vang thanh âm. Căn cứ ngoại mấy người đều quay đầu nhìn đi qua, phát hiện là mấy chiếc quân dụng xe tải, trong đó một chiếc xe tải đứng ở Ngô trảm bên người từ phía trên nhảy xuống một cái tuổi chừng khoảng bốn mươi tuổi trung niên nam tử, tướng mạo nghiêm túc, một đầu màu đen tóc ngắn, một thân lục sắc quân trang.

Ngô Thần thấy người này, lập tức được rồi cái tiêu chuẩn cúi chào, "Quân khu 2 đội thiếu úy Ngô Thần cùng tư trung tá vãn an!"

Trung niên nam tử trở về cái lễ, quay đầu nhìn về phía Ngô Thần bên người Tô Ngưng Mi, "Người chính là Tô tiểu thư đi? Ta là quân khu 4 đội trung tá Tư Huy, hôm nay đi lại tìm Tô tiểu thư là muốn trưng dụng Tô tiểu thư."

Tô Ngưng Mi nhú mày, không rõ là cái gì ý tứ, Hàn Bảo, Tô Hạo, Tường Nhật Tường Nguyệt, Chu Dao, Chu Dương cũng đều xong tới.

Tư Huy giải thích nói: "g thị phía sau núi xuất hiện hai cái cấp ba biến dị thú, bị thương không ít ra ngoài nhân, quân khu quyết định thu thập thức tỉnh giả đi đối phó hai cái biến dị thú. Ta nghe Trình tiểu thư nói Tô tiểu thư là cấp ba lực lượng biến dị giả, còn có vài cái đồng bạn cũng đều là nhị cấp thức tỉnh giả, cho nên cố ý tiến đến, hi vọng Tô tiểu thư các người có thể cùng đi trước đi đối phó kia hai cái cấp ba biến dị thú."

Tinh hạch sử dụng phương pháp mới công chur hậu thế, bởi vậy căn cứ phần lớn đều vẫn là nhất cấp thức tỉnh giả, nhị cấp thức tỉnh giả đều rất ít, cấp ba càng là một bàn tay đều có thể số đi lại.

Trình tiểu thư? Tô Ngưng Mi nhú mày, nàng nói thế nào quân khu sẽ tìm tới bọn họ, nguyên lai vẫn là Trình Dung ra chủ ý.

Tư Huy tiếp tục nói: "Tô tiểu thư nếu là nguyện ý, mặc kệ nhiệm vụ thành công không thành công người nhà của người ở căn cứ đều có thể đạt được tốt lắm đãi ngộ, một ngày tam bữa cơm, quần ăn no, mặt khác Tô tiểu thư các người cả nhà mỗi tháng cần giao tinh hạch cũng có thể miễn đi, nếu là nhiệm vụ thành công còn có thể có đại lượng tinh hạch cùng đồ ăn phát phóng."

Tô Ngưng Mi nghĩ nghĩ, hỏi: "Kia hai cái biến dị thú cụ thể tình huống có thể có nhân rõ ràng?"

Tư Huy nói: "Là hai cái biến dị sói, một cái hình thể biến dị, một cái hỏa hệ biến dị."

Chắc chắn, vừa khéo một cái cận chiến kháng huyết, một cái viễn trình công kích, này hai cái biến dị thú cũng thật khó đối phó. Tô Ngưng Mi nghĩ nghĩ, quay đầu hỏi qua vài cái đồng bạn, "Các người có nguyện ý hay không đi?"

Mặc dù có nguy hiểm, nhưng là có thể gia tăng đại gia thực chiến kinh nghiệm, hơn nữa nàng có không gian linh dịch, chỉ cần không phải từ vong, nàng tin tưởng đều có thể đem bọn họ đã cứu đến.

Đại gia tự nhiên đều nguyện ý đi thử thử, Tô Ngưng Mi gật đầu, quyết định nhượng Hàn Bảo cùng Chu Dao lưu lại. Hàn Bảo thủy hệ dị năng đã đến nhị cấp bình cảnh, thủy hệ dị năng bất đồng cho khác dị năng, thủy hệ dị năng chỉ có đến cấp ba tài năng có rất đại thương hại trị, cho nên Tô Ngưng Mi không đề nghị Hàn Bảo đi. Chu Dao chính là nhất cấp thổ hệ dị năng cũng giúp không được gấp cái gì.

Hai người cũng đều đồng ý lưu lại, nguyên bản Tô Ngưng Mi lo lắng có đi hay không chọn người trung là không có Chu Dương, nhưng là Tư Huy biết được Chu Dương dĩ nhiên là tinh thần hệ dị năng, cũng bắt hắn cho thu thập. Toàn bộ căn cứ chỉ có một tinh thần hệ dị năng, hơn nữa Chu Dương cũng chỉ có hai cái. Hơn nữa tinh thần hệ dị năng đối với chiến đấu là hữu ích trợ giúp, cho dù là nhất cấp tinh thần lực đều có thể ở trong chiến đấu phát huy

thật lớn tác dụng, bọn họ có thể không chế địch nhân như vậy một hai giây hành động lực.

Chọn người quyết định tốt lắm, Tô Ngưng Mi đem Hàn Bảo kêu đến bên cạnh đại thụ sau, từ trong lòng lấy ra một cái vải đỏ bao gì đó nhét vào Hàn Bảo trong túi, thấp giọng nói:"Bảo Nhi, đây là trước đó vài ngày Liên Cảnh Viên cấp kia khóa cấp ba biến dị thú tinh hạch, người dị năng đã đến nhậm cấp bình cảnh, này khóa tinh hạch người cầm dùng điều, tranh thủ sớm ngày đột phá nhậm cấp. Sau khi trở về người giúp ta an ủi ông ngoại bà ngoại các nàng, làm cho bọn họ không cần lo lắng....."

Hàn Bảo tiếp nhận tinh hạch, gật gật đầu,"Tiểu Mi tỷ, người yên tâm, ta sẽ cùng ông ngoại bà ngoại các nàng nói, còn có, người nhất định phải hảo hảo....."

Tô Ngưng Mi gật đầu, có thể này xoay người về tới quân bên xe.

Tổng cộng ngũ chiếc quân xe, trong đó hai chiếc là ra ngoài sưu tầm vật tư, còn lại tam chiếc quân trên xe là thức tinh giả, tất cả đều là đi đối phó kia hai cái biến dị sói.

Tam chiếc quân xe cũng chỉ thừa cuối cùng một chiếc quân trên xe có rãnh vị trí, Tô Ngưng Mi, Tô Hạo, Tường Nhật Tường Nguyệt, Chu Dương năm người thượng cuối cùng một chiếc quân trên xe. Vừa lên xe, Tô Ngưng Mi liền thấy Trình Dung, Vu Hạo Tĩnh, Trâu Bái cùng Khang Tiểu Tĩnh, mặt khác còn có hai nam nhất nữ, trong đó một đôi nam nữ hẳn là tình lữ, đang ngồi ở cùng nhau khanh khanh ta ta. Ba người thấy Tô Ngưng Mi xung các nàng gật gật đầu.

Quân mặt trong xe đều là một loạt xếp ghế dài từ, Tô Ngưng Mi mấy người tìm vị trí ngồi xuống.

Trình Dung cũng gặp qua Chu Dương vài lần, đều là ở căn tin, mỗi lần Chu Dương đều là cùng Tô gia nhân ở cùng nhau, Trình Dung cũng biết hẳn là cái người thường, hiện tại thấy người này cũng lên xe, không khỏi xung Chu Dương nói:"Người hảo, ta là Trình Dung, lời điện dị năng giả, xin hỏi người tên gì?"

Chu Dương cúi đánh dung cười cười,"Người hảo, ta gọi Chu Dương, tinh thần lực dị năng giả."

Tinh thần hệ, Trình Dung mặt lộ vẻ sắc mặt vui mừng, tinh thần hệ dị năng giả coi như là hi hữu thức tinh giả, hơn nữa tinh thần lực dị năng giả đối với chiến đấu hữu ích trợ giúp. Nàng xung Chu Dương sáng lạn cười, vươn tay đến,"Về sau còn thỉnh nhiều hơn chỉ giáo."

Chu Dương đỏ mặt cùng Trình Dung nắm cái thủ, theo sau quay đầu nhìn về phía Tô Ngưng Mi, phát hiện Tô Ngưng Mi chính nhắm mắt nghỉ ngơi căn bản không có chú ý bên này tình huống, trong lòng không chỉ có có chút thất vọng. Đây một tháng hẳn cùng Tô gia nhân ở cùng nhau, cũng đại khái biết Tô Ngưng Mi cùng Trình Dung trong lúc đó mâu thuẫn, nguyên tưởng rằng như vậy Tô Ngưng Mi sẽ có chút ăn vị sinh khí, ai biết nàng căn bản là không cần, chẳng lẽ nàng đối chính mình thật sự nửa điểm cảm giác đều không có?

Dọc theo đường đi Trình Dung đều ở thân thiện cùng Chu Dương tán gẫu, trắng nõn khuôn mặt lộ ra nhàn nhạt đồ ửng, một đầu tóc đen vẫn ở sau đầu, cả người lại thanh thuần lại xinh đẹp. Trên xe một cái nam nhân ánh mắt liên tiếp phiêu hướng Trình Dung.

Chu Dương đối với Trình Dung nhiệt tình có chút không được tự nhiên, Trình Dung nói với hắn tốt nhất nói mấy câu hắn mới trả lời vài cái từ, ánh mắt càng là liên tiếp nhìn về phía Tô Ngưng Mi.

Về phần Vu Hạo Tĩnh cùng Trâu Bái, đều là sắc mặt không tốt xem Chu Dương. Khang Tiểu Tĩnh sắc mặt âm trầm oa ở trong góc, ánh mắt không gian không có tiêu cự.

g thị dựa vào bàn thủy, tận thế tiền là cái phong cảnh tú lệ thành thị, có miên liên không ngừng đàn sơn, trong núi tự nhiên cái gì động vật đều có. Mấy ngày trước đây có lên núi săn thú nhân gặp hai cái cấp ba biến dị sói, theo sau vài ngày đi trong núi săn thú nhân trên cơ bản đều nhận đến này hai cái biến dị sói công kích, bởi vậy quân khu liên tính toán thu thập thức tinh giả đi trong núi trừ bỏ kia hai cái biến dị sói, chính yếu là muốn là căn cứ an toàn, là tuyệt đối không thể tùy ý biến dị thú trưởng thành lên.

Trên đường có zombie, đại gia mở ba cái canh giờ xe đi đến chân núi, tại đây rét lạnh mùa đông, trong núi cây cối vẫn là xanh um tươi tốt, sinh cơ đạt dào.

Quân xe dừng lại, sở hữu nhân đều hạ quân xe, tam chiếc xe cộng lại có hơn bốn mươi cá nhân, trừ bỏ cái kia trung tá Tư Huy, mặt khác còn có vài cái mặc quân trang nhân, xem trên vai huy chương, không sai biệt lắm đều là sĩ quan cấp úy.

Tư Huy nhìn thoáng qua liên miên đàn sơn, trầm giọng nói:"Hiện tại chúng ta tổng cộng là bốn mươi sáu cá nhân, chia làm nhậm tổ ở trong núi sưu tầm, nếu thể nào một tổ gặp kia hai cái biến dị sói nhớ được thông tri đại gia." Không đợi đại gia hỏi thể nào thông tri, Tư Huy đã theo trên xe lấy hai cái tứ tứ phương phương giống như thu nhỏ lại bản ipad ngoạn ý, mặt trên có mấy cái cái nút, Tư Huy ấn xuống màu đỏ cái nút, trên màn hình lập tức biểu hiện ra một bộ bản đồ đến,"Đây mặt trên biểu hiện là g thị bản đồ, nếu thể nào một tổ gặp biến dị sói ấn xuống bên cạnh màu đen cái nút là có thể, những người khác là có thể lập tức truy tung đi qua."

Tư Huy đem này nọ đưa cho mặt khác một tổ một cái mặc quân trang quân nhân, lại nói cho hắn nếu gặp biến dị sói nhất định phải dựa theo mặt trên gần nhất lộ tuyến cấp tốc đi lại trợ giúp.

Theo sau bốn mươi sáu cá nhân chia làm hai tổ, một tổ hai mươi ba cá nhân. Tư Huy, Tô Ngưng Mi, Tô Hạo, Tường Nhật Tường Nguyệt, Chu Dương, Trình Dung, Vu Hạo Tĩnh, Trâu Bái, Khang Tiểu Tĩnh, này vài người đều ở một tổ, còn lại mười ba cái Tô Ngưng Mi cũng không nhận thức, Tư Huy đem đại gia cho nhau giới thiệu một lần, lại cho mỗi nhân phát ra hai trăm mai tinh hạch, có thể này nói:"Đây tinh hạch là quá trình chiến đấu trung cấp đại

gia bỏ sung tinh thần lực , sau đó mỗi người đều trên lưng chính mình đồ ăn cùng chống lạnh quần áo, bởi vì không rõ ràng lần này gì đến cùng cần vài ngày, có tất yếu là khả năng muốn ở trong núi nghỉ ngơi mấy ngày, cấp đại gia mười phút thu thập này nọ, thu thập xong liền xuất phát."

Mười phút sau, đại gia thu thập xong này nọ, hướng tới ngọn núi đi rồi đi.

Dọc theo đường đi Tô Ngưng Mi này một tổ gặp được mấy chỉ nhất cấp biến dị thú, rất nhanh mọi người ở đây liền thủ trung cấp giải quyết , bị giết chết biến dị thú cũng bị tổ lí không gian dị năng giả thu được trong không gian. Rất nhanh liền đến buổi tối lục điểm, đại gia cũng đi rồi vài km , Tư Huy hạ lệnh tại chỗ nghỉ ngơi.

Này một tổ lí Tô Ngưng Mi cùng Trình Dung đều che giấu chính mình không gian dị năng, một cái không gian dị năng giả là cái nam nhân, kêu Lí Kiến, đồng thời vẫn là thực vật hệ dị năng, có thể không chế thực vật, loại này dị năng giả tại như vậy tràn đầy thực vật trong núi tối có ưu thế .

Lí Kiến theo trong không gian đem vừa rồi giết chết biến dị thú lấy ra mấy chỉ, khai trảng phá bụng thanh lý sạch sẽ, sau đó dùng dao chia làm hơn hai mươi phần, không có người phát ra một phần. Lại có hóa hệ dị năng giả châm sải đôi, đại gia nướng trong tay thịt nướng, chờ ăn thịt nướng, thể lực bổ sung đều không sai biệt lắm .

Thời gian đã đến khởi điểm , sắc trời đều đã ám xuống dưới, Tư Huy hạ lệnh tại chỗ nghỉ ngơi, đêm nay ngay tại ngọn núi đầu qua đêm, mặt khác hai mươi ba cá nhân chia làm hai tổ gác đêm, một nửa nhân thủ đầu hôm, một nửa nhân thủ sau nửa đêm.

Tô Ngưng Mi các nàng năm nhân, trong đó Tường Nhật Tường Nguyệt đi theo còn lại mấy người thủ nửa đêm trước, Tô Ngưng Mi, Tô Hạo, Chu Dương đi theo còn lại nhân thủ sau nửa đêm.

Vu Hạo Tĩnh, Khang Tiểu Tĩnh cũng là cùng Tô Ngưng Mi giống nhau thủ sau nửa đêm, đại gia bọc dày quần dụng miên áo bành Tô tựa vào trên thân cây ngủ đứng lên.

Tư Huy lại đem một loại chất lỏng chiếu vào chung quanh, nói cho đại gia đây là giáo sư nghiên cứu xuất ra ngoạn ý, có thể phòng ngừa nhất cấp biến dị thú, bất quá đối với nhị cấp đã ngoài biến dị thú liền vô dụng .

Đầu hôm tường an vô sự, rất nhanh liền đến sau nửa đêm, hai tổ nhân luân phiên đi lại.

Lúc này bốn phía đều là im ắng , chỉ có đồng lửa phát ra bùm bùm tiếng vang, Tô Ngưng Mi oa ở đồng lửa bàng chung quanh quan vọng .

Tô Ngưng Mi đối diện ngồi Khang Tiểu Tĩnh, Tô Ngưng Mi phát hiện ánh mắt của nàng luôn luôn đi theo Vu Hạo Tĩnh, ánh mắt lộ ra tình yêu, nhưng càng nhiều cũng là phần hận. Tô Ngưng Mi bỗng nhiên nhớ tới Trình Dung cùng Vu Hạo Tĩnh đối Khang Tiểu Tĩnh thấy chết không cứu sự tình , xem hiện tại cả người đều hiền âm lãnh Khang Tiểu Tĩnh, Tô Ngưng Mi tâm trung bỗng nhiên có cổ dự cảm bất hảo, nàng lo lắng nhiệm vụ này thời kì Khang Tiểu Tĩnh sẽ làm ra cái gì điên cuồng sự tình đến.

Nàng đang nghĩ tới, Khang Tiểu Tĩnh bỗng nhiên ôm bụng thấp giọng kêu lên.

Tác giả có chuyện muốn nói: Xem ta hôm nay như vậy chịu khó phân thưởng, mọi người nhóm có thể hay không cấp lời bình luận nha,

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Editor: Thủy Nguyệt Lam

Khang Tiểu Tĩnh ôm bụng đi đến bên người Vu Hạo Tĩnh, sắc mặt đỏ bừng, hàm răng khể cắn môi, muốn nói lại thôi. Vu Hạo Tĩnh mất kiên nhẫn nhìn cô ta, "Cô muốn gì? Có gì cứ việc nói thẳng!" Khang Tiểu Tĩnh âm thầm cắn răng, trên mặt cũng là một vẻ thẹn thùng, ngồi xuống ghé vào bên tai Vu Hạo Tĩnh nhỏ giọng nói: "Vu đại ca, em..... Bụng em có chút không thoải mái, muốn..... Muốn đi giải quyết một chút, anh đi cùng em có được không? Chị Dung đang ngủ, em lại không thể không biết tốt xấu đi đánh thức chị ấy được." Ý cô ta là, nếu anh không đi với tôi, tôi liền đánh thức thiên hạ đang say giấc của anh.

Vu Hạo Tĩnh nhìn thoáng qua Trình Dung đang ngủ cạnh đồng lửa, chung quy là sợ Khang Tiểu Tĩnh đánh thức người mà hấn nâng niu trên đầu quả tim, gật gật đầu, "Mau đi thôi, tôi đi cùng cô."

Khang Tiểu Tĩnh bỗng nhiên tiến đến gần mặt Vu Hạo Tĩnh, ánh mắt đen láy nhìn Vu Hạo Tĩnh không chớp mắt, "Vu đại ca, cảm ơn anh."

Vu Hạo Tĩnh chỉ cảm thấy giọng nói mềm nhẹ từ bên tai truyền tới, ánh mắt sáng ngời sâu thẳm khiến tim hắn bỗng đập mạnh, hấn vội vàng lui về phía sau, nghĩ này dù sao cũng là con gái, khẩu khí cũng nhẹ đi vài phần, "Được rồi, mau đi thôi."

Khang Tiểu Tĩnh nhỏ giọng ừ một tiếng, đứng dậy, khước mắt liếc nhanh về phía Trình Dung đang ngủ say bên đồng lửa.

Dưới ánh lửa lúc sáng lúc tối đồng lửa, Tô Ngưng Mi nhìn thấy trong ánh mắt Khang Tiểu Tinh giấu giếm một tia đắc ý cùng ngoan độc, trong lòng cô có chút bất an, chuyện đi này sẽ không ra sự gì đi.

Mất thấy Vu Hạo Tinh cùng Khang Tiểu Tinh đi càng ngày càng xa, cảm giác bất an trong lòng Tô Ngưng Mi càng lúc càng lớn, cô nhỏ giọng nói với Tô Hạo ở bên cạnh: "Anh họ, em đi giải quyết một chút."

Tô Hạo nhỏ giọng nói: "Có cần anh đi cùng em không?"

Tô Ngưng Mi lắc đầu, "Anh ở đây canh chừng, em tự đi được."

"VẬY EM NHỚ CẦN THẬN CHÚT."

Tô Ngưng Mi đứng dậy đi về phía mà lúc trước Khang Tiểu Tinh cùng Vu Hạo Tinh đi. Khang Tiểu Tinh tựa hồ ngưng ngừng giải quyết gần nơi mọi người cắm trại nên cùng Vu Hạo Tinh đi về phía trước hơn mười thước. Tô Ngưng Mi đi đến khi chỉ cách bọn họ có mười thước liền ngừng lại, trốn sau một cây đại thụ, phóng ra thần thức.

Vì đã đạt Trúc Cơ trung kỳ, phạm vi thần thức của cô cũng mở rộng thêm mấy thước.

Bởi vì liên quan tới việc tu luyện nên thị lực của cô tốt lắm, dù ở trong bóng tối cô cũng có thể thấy rõ ràng Khang Tiểu Tinh với Vu Hạo Tinh đang đứng cách đó không xa. Khang hiểu tình ngồi xổm sau một cái cây, đang "xi xi", Tô Ngưng Mi thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng lúc cô ta đang giải quyết. Vu Hạo Tinh đứng cạnh cây đại thụ khác cách chỗ Khang Tiểu Tinh hai thước, hẳn có vẻ hơi ngưng khi nghe thấy tiếng "xi xi" phát ra từ chỗ Khang Tiểu Tinh, đẩy đẩy gong kính trên mũi, ánh mắt nhìn quanh để tránh né sự xấu hổ.

Tô Ngưng Mi nhẹ nhàng thở ra, xem ra Khang Tiểu Tinh thật đúng là đi giải quyết, là cô đa nghi. Đang lúc xoay người trở về, cô lại nghe thấy tiếng hô khẽ của Khang Tiểu Tinh, tiếp đó Tô Ngưng Mi thấy Khang Tiểu Tinh kéo quần vọt tới bên cạnh Vu Hạo Tinh, cả người đều nhảy dựng lên, ôm cổ hắn, hai chân gắt gao vòng quanh thắt lưng Vu Hạo Tinh.

Tô Ngưng Mi cảm lạnh, đây lại là tình huống gì!

"A..... Vu đại ca, có rắc....." Giọng Khang Tiểu Tinh run run rẩy rẩy, hai tay càng thêm ôm chặt cổ Vu Hạo Tinh, bộ ngực no đủ dán lên gần miệng Vu Hạo Tinh: "Vu đại ca, vừa rồi em..... Em cảm thấy có một cái gì đó trườn qua chân, làm em sợ muốn chết, Vu đại ca."

Rắc? Tô Ngưng Mi cạn lời rồi, Khang Tiểu Tinh tìm cái cớ cũng quá sứt sọc đi, đang mùa đông rét như thế này thì rắc ở đâu ra a. Bây giờ cô rốt cục cũng hiểu được, rất rõ ràng! Thì ra Khang Tiểu Tinh muốn giải quyết là thật, quyến rũ Vu Hạo Tinh cũng là thật nốt. Chẳng qua Khang Tiểu Tinh này cũng quá không có đầu óc, biết rõ cảm tình của Vu Hạo Tinh với Trình Dung mà vẫn dám không biết sống chết dán lên người Vu Hạo Tinh.

Khang Tiểu Tinh bị dọa đến mức giọng nói còn pha chút run rẩy, cô ta nghiêng đầu, miệng vô ý thức ghé vào gần lỗ tai Vu Hạo Tinh, miệng thở ra nhiệt khí phun trên lỗ tai Hạo Tinh, ngứa, "Vu đại ca, em sợ nhất là rắc....."

Khang Tiểu Tinh không có đầu óc giờ cũng biết đến chính sách dụ dỗ giả trang tiểu bạch a.

Vu Hạo Tinh không biết vì sao lại cảm thấy cả người thật khô nóng, trong đầu lại dần hiện ra ánh mắt sâu thẳm của Khang Tiểu Tinh cạnh đồng lửa, chỉ cảm thấy tim đập gia tốc. Hai tay không chịu khống chế gắt gao ôm chặt lấy thân hình mềm mại đang dán chặt trên người hắn, hô hấp tăng thêm, mạnh mẽ đem Khang Tiểu Tinh từ trên người áp lên một cây đại thụ, một tay đỡ đầu Khang Tiểu Tinh, miệng lập tức ép lên môi Khang Tiểu Tinh, tràn trề gặm cắn.

Này..... Chuyện gì đang xảy ra? Tô Ngưng Mi há hốc miệng ngây ngốc nhìn hai người đang dán lấy nhau cách đó không xa. Vu Hạo Tinh đang bị cái gì vậy, không phải hắn rất trung thành với Trình Dung sao? Sao bây giờ lại dây dưa với Khang Tiểu Tinh? Hơn nữa trong nguyên tác không có chuyện này, nguyên tác viết Vu Hạo Tinh cũng chỉ có một người phụ nữ là Trình Dung, hiện giờ dường như có cái gì đó không đúng.

Hỏi người phía xa kia còn đang quần quít lấy nhau, Khang Tiểu Tinh ừ một tiếng, Vu Hạo Tinh dúi môi cúi xuống cắn cổ cô ta. Khang Tiểu Tinh vừa thở dốc vừa kích động nói: "Vu đại ca..... Vu đại ca, anh sao vậy? A, Vu đại ca, anh đừng hôn chỗ đó, cho..... Vu đại ca, anh như vậy sẽ làm chị Dung đau lòng, a a..... Vu đại ca, ừ ừ....." Khang Tiểu Tinh mau chóng từ trạng thái dục cụ còn ngê ngẫn biến thành rên rỉ.

Vu Hạo Tinh dường như không nghe thấy câu nói của Khang Tiểu Tinh, bàn tay to vói vào trong quần áo Khang Tiểu Tinh, dùng sức xoa nắn bộ ngực cô ta. Cuối cùng sốt ruột khó nén kéo quần Khang Tiểu Tinh xuống, lại kéo quần mình phóng xuất ra đại nhục bông, khẩn cấp chen vào trong cơ thể Khang Tiểu Tinh.

Khang Tiểu Tinh thỏa mãn ừ một tiếng, hai chân càng là gắt gao siết chặt thắt lưng Vu Hạo Tinh, đón ý nói hùa theo cây gậy của Vu Hạo Tinh đang mạnh mẽ chuyển động, trong miệng càng thấp giọng rên rỉ, "A..... Vu đại ca, anh thật giỏi, làm người ta thật dễ chịu..... A a, ừ ừ....."

Vu Hạo Tinh đặt Khang Tiểu Tinh sau thân cây, dùng sức đâm xuyên.....

Tô Ngưng Mi thậm chí có thể nghe thấy tiếng phách phách phách, cô thu hồi thần thức, đi trở về. Xem ra mục đích của Khang Tiểu Tinh rất đơn giản, chính là quyến rũ Vu Hạo Tinh. Có lẽ là lúc ở căn cứ Trình Dung Vu Hạo Tinh ngủ cũng không tách ra, Khang Tiểu Tinh không có cơ hội đắc thủ, nên mới thừa dịp nhiệm vụ lần này ra tay. Xem ra Khang Tiểu Tinh là triệt để hận Trình Dung, có điều Tô Ngưng Mi không hiểu tại sao Vu Hạo Tinh lại có thể mắc câu? Quên đi, chỉ cần Khang Tiểu Tinh không gây chuyện gì to tát, thích ăn thịt thì cho bọn họ ăn thịt là được.

Trở lại đồng lửa, Tô Ngưng Mi không cẩn thận dẫm phải cành khô làm cho Trình Dung đang ngủ bên cạnh bị đánh thức. Trình Dung mở to hai mắt mông lung vì buồn ngủ nhìn xung quanh một vòng, phát hiện thiếu Vu Hạo Tĩnh, cô ta than thở một tiếng, hỏi Tô Ngưng Mi lúc này đang ngồi cạnh đồng lửa: "Tiểu Mi, em có thấy Vu đại ca đâu không?"

Tô Ngưng Mi không muốn giờ phút này náo ra chuyện gì nên chỉ, lắc đầu, "Không biết."

Trình Dung ngồi dậy, mặc thêm áo bành tô bó sát người, ngồi một hồi sờ sờ bụng, kéo kéo Trâu Bái ngủ bên cạnh: "Trâu đại ca, anh dậy đi, bụng em không thoải mái, anh có thể cùng em đi giải quyết một chút được không?"

Trâu Bái tỉnh lại, ngồi dậy, hôn một cái lên trán Trình Dung: "Bảo bối, mau đi thôi."

Hai người đứng dậy đi về phía Vu Hạo Tĩnh cùng Khang Tiểu Tĩnh, Tô Ngưng Mi vốn định gọi bọn họ lại, nhưng nên nói cái gì? Chẳng lẽ nói Khang Tiểu Tĩnh đang giải quyết ở đó nên không cho bọn họ đi? Này không phải càng khiến bọn họ nghi ngờ sao. Quên đi, dù sao Khang Tiểu Tĩnh cách bọn họ khá xa, hai người này hẳn là không đến mức chạy xa như vậy để giải quyết đâu.

Không bao lâu, đang lúc Tô Ngưng Mi đã yên tâm thì đằng xa bỗng nhiên truyền đến tiếng hét cực kỳ đau thương của Trình Dung. Mọi người đang ngủ cạnh đồng lửa đều tỉnh lại, có người lập tức cầm cây đuốc đi về phía đó.

Chờ khi mọi người đều đã chạy tới thì chỉ thấy Vu Hạo Tĩnh Khang Tiểu Tĩnh quần áo hỗn độn đứng cạnh một gốc cây đại thụ, Khang Tiểu Tĩnh vẻ mặt hồng vì cao triều, còn mang theo thỏa mãn tình dục chưa kịp tán đi. Vu Hạo Tĩnh vẻ mặt xin lỗi, nhìn Trình Dung đang không ngừng thương tâm: "Dung Nhi, anh..... Anh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, thực xin lỗi, Dung Nhi....."

Mọi người vừa thấy liền biết xảy ra chuyện gì.

Trình Dung oán hận trừng mắt nhìn Khang Tiểu Tĩnh, chỉ vào Vu Hạo Tĩnh thương tâm nói: "Vu đại ca, sao anh có thể đối xử với em như vậy? Tại sao lại làm em tổn thương? Tại sao có thể..... Tại sao anh có thể hững hờ với hạng dâm nữ như cô ta, tại sao có thể ở cùng với dâm nữ đó!"

Nghe thấy hai chữ dâm nữ này, trên mặt Khang Tiểu Tĩnh đang đứng sau lưng Vu Hạo Tĩnh lộ ra một chút điên cuồng, chằm chọc cười xem Trình Dung đang khóc lóc thê thảm Trình Dung.

Trình Dung khóc thê thảm, quay đầu nhào vào trong lòng Trâu Bái: "Ô ô, Trâu đại ca, tại sao có thể như vậy, Vu đại ca sao lại đối với em như vậy, vì sao....."

Trâu Bái an ủi vỗ vai Trình Dung: "Dung Nhi đừng khóc, em còn anh, cả đời anh sẽ không để người thương tâm, nếu khó chịu, anh sẽ giúp em giết bọn họ là được."

Trình Dung ô ô khóc vài tiếng, bỗng nhiên ngừng đầu lau nước mắt, lôi kéo Trâu Bái trở về: "Thôi, coi như em yêu sai người là được, bây giờ chúng ta còn có nhiệm vụ trong người, Trâu đại ca, chúng ta mau về đi." Nói xong quay đầu nhìn về phía mọi người, cúi mình vài chào: "Thực xin lỗi đã đánh thức mọi người."

Trình Dung nói xong, liền lôi kéo Trâu Bái trở về, không nhìn tới Vu Hạo Tĩnh sắc mặt áy náy.

Khang Tiểu Tĩnh thân mình rụt lui, nhẹ nhàng ôm cánh tay Vu Hạo Tĩnh, khóc nói: "Vu đại ca, thực xin lỗi, thực xin lỗi, đều tại em không tốt, thực xin lỗi, em không nên nhờ anh đi cùng em, thực xin lỗi, ô ô ô..... Vu đại ca, anh mau đuổi theo chị Dung đi, nói là em quyến rũ anh....."

Vu Hạo Tĩnh sắc mặt lúc xanh lúc trắng, hẳn cũng không biết chính mình vừa rồi bị làm sao, nhưng là rõ ràng là hắn chủ động, hiện thời cũng không nên giận chó đánh mèo trên người Khang Tiểu Tĩnh. Hắn hừ lạnh một tiếng, rút tay ra khỏi tay của Khang Tiểu Tĩnh, đi nhanh về phía đồng lửa, lưu lại Khang Tiểu Tĩnh một người hai mắt đăm đăm nhìn hắn.

Có người không đành lòng nhìn dáng vẻ như vậy của Khang Tiểu Tĩnh, mở miệng nói: "Khang tiểu thư mau trở về đi....."

"Cám ơn....." Khang Tiểu Tĩnh nở nụ cười thiện ý nhìn người nọ, ngập ngừng chậm rãi đi trở về.

Mọi người cũng đều theo về tới chỗ đồng lửa, Tư Huy mặt trầm trọng phê bình ba người Vu Hạo Tĩnh, Khang Tiểu Tĩnh cùng Trình Dung. Trình Dung sắc mặt trắng bệch nghiêm mặt nói vâng, Khang Tiểu Tĩnh cũng không cam chịu yếu thế, mắt đăm đăm nói một tiếng thực xin lỗi.

Tư Huy cực kỳ đau đầu, vẫy vẫy tay, "May mắn không hấp dẫn đến thú biến dị thú đi lại, được rồi, hiện tại ai nghỉ ngơi tiếp tục nghỉ ngơi, ai gác đêm cứ tiếp tục canh gác....."

~~~~~

Lời tác giả: Cảm ơn bình luận mọi người nha, thật nhiều cô gái chưa thấy mặt cũng xuất ra.

Còn muốn cảm ơn kitty chung ném địa lôi.

Meo meo meo, buổi tối còn có chương thứ hai, nhóm bạn gái có thể cổ vũ nhiều hơn bằng cách bình luận nha, cảm ơn, cúi đầu~

Khang Tiểu Tinh mới thức tỉnh rồi một loại dị năng, mọi người đoán thử xem

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Nửa đêm còn lại bình an vô sự, chung quanh được vây chặt lỏng khiến thú biến dị cấp thấp không dám tới gần, thú biến dị cấp cao cũng không phải cái trắng tùy ý có thể thấy được. Nửa đêm sau này, ánh mắt Vu Hạo Tinh luôn luôn dõi theo Trình Dung đang tựa vào trong lòng Trâu Bái. Ánh mắt Khang Tiểu Tinh lại luôn luôn dõi theo Vu Hạo Tinh sắc mặt âm trầm.

Sắc trời vừa sáng, Tư Huy liền gọi tất cả mọi người dậy, làm chút thức ăn nóng, sau lại dập tắt đồng lửa, Tư Huy mới nói: "Tốt lắm, hiện tại mọi người tiếp tục khởi hành, phải tùy thời chú ý tình huống bốn phía."

Mọi người tiếp tục chạy đi, mùa đông ngọn núi khắp nơi đều là cảnh, lá cây khô, bị dẫm nát dưới chân phát ra tiếng kêu kệt kệt kệt.

Mỗi người đều nâng cao tinh thần tập trung cao độ, tiếp tục đi về phía ngọn núi, càng đi vào sâu, cây cối lại càng cao lớn, cũng càng dày đặc, mọi người hành động càng thêm cẩn thận. Kết quả đi hết một ngày vẫn không gặp hai con sói biến dị kia, chỉ gặp mấy con thú biến dị cấp một, cùng một con thú biến dị cấp hai và hai thi thể còn khung xương, hẳn là dị năng giả trong căn cứ đến ngọn núi săn thú.

Lại qua một đêm ở trong núi, một ngày một đêm này Trình Dung đều không chút để ý tới Vu Hạo Tinh, Vu Hạo Tinh vốn định tìm cơ hội giải thích rõ ràng với Trình Dung, nể hà Khang Tiểu Tinh luôn một bộ hai mắt dầm lệ rung rung đi theo sau lưng hắn.

Buổi sáng hùng đông mọi người lại ăn này nọ rồi bắt đầu tiếp tục tìm hai con sói biến dị kia, kết quả đến giữa trưa cái dụng cụ trong tay Chu Quang Minh mặc quân trang - cấp dưới của Tư Huy đột nhiên vang lên, Chu Quang Minh mở ra xem, thấy trên bản đồ có một chấm đỏ lóe lên, hắn vội báo cáo cho Tư Huy: "Thiếu giáo, tổ A đụng phải hai con sói biến dị kia, vị trí ở 25.3 độ vĩ Bắc, 123.3 độ kinh Đông, chúng ta chỉ cần....."

Tư Huy đánh gãy lời hắn, "Đừng nói điều vô ích, nhanh xác định lộ trình gần nhất đi, chúng ta phải chạy qua đó nhanh một chút!"

Chu Quang Minh gạt đầu, cấp tốc nhập vào dụng cụ một đồng số liệu, sau đó trên bản đồ ở màn hình liền xuất hiện một cái tơ hồng, "Thiếu giáo, chỉ cần đi dọc theo đường dẫn này là được....."

Chu Quang Minh là tốc độ biến dị, dẫn đường ở phía trước, người phía sau chỉ cần chạy theo.

Tổ A khoảng cách bọn họ không quá xa, mọi người chạy đường núi hết hai giờ là đến, từ xa đã có thể nghe thấy tiếng dã thú gào thét lên, còn có tiếng kinh hô của các thành viên khác, cùng với giọng hô "Cố lên, thành viên tổ B sẽ tới nhanh thôi".

Đội đến khi mọi người chạy tới đuổi địch, sắc mặt đều có chút thay đổi, trước mặt bọn họ là hai con sói biến dị lông màu thâm xám, một con hình thể biến dị, thân cao đầy đủ có tới hai thước, thân hình như núi nhỏ sừng sững không ngã. Một con sói biến dị khác chỉ lớn bằng con sói bình thường, đứng thẳng trên người một con sói biến dị, trong miệng phun hỏa cầu, có một người đàn ông không kịp tránh né, hỏa cầu lập tức đáp trên người hắn, cả người lập tức bị thiêu đốt, hắn bị đau lăn lộn đầy đất, thủy hệ dị năng giả vội vàng tiến lên giúp hắn dập tắt lửa.

Nhưng là lửa của hỏa hệ thú biến dị cấp ba thì đâu dễ để thủy hệ dị năng giả cấp hai có thể dập tắt. Mọi người chỉ đành tro mắt ra nhìn dị năng giả kia bị hỏa thiêu thành bột phấn.

Sắc mặt mọi người đều có chút tái nhợt, thú biến dị hình thể bình thường phòng ngự rất biến thái, đao súng dị năng chỉ tạo thành thương hại rất nhỏ, hỏa hệ biến dị sói thích hợp viễn công, hai con thú biến dị này còn khó đối phó hơn so với tưởng tượng.

Tư Huy gắt gao nhìn hai con sói biến dị cách đó không xa, nhóm dị năng giả không dám động, hai con sói biến dị sói càng gắt gao nhìn chăm chăm nhóm dị năng giả.

Tư Huy cấp tốc huy động đầu óc nghĩ kế hoạch tác chiến tốt nhất, nghĩ nghĩ, hắn thấp giọng nói: "Hiện tại việc quan trọng nhất là tách hai con sói biến dị ra để đối phó, nếu không ở khoảng cách xa như vậy đều thể tấn công làm chúng bị thương được, hiện tại cần phải có người tiến lên bức con hỏa hệ biến dị sói phải xuống khỏi con sói biến dị hình thể, nhiệm vụ này liên giao cho lực lượng biến dị giả. Vài người có lực lượng biến dị vọt tới trên người con sói biến dị hình thể, chỉ cần con sói hỏa hệ biến dị kia rời khỏi con sói biến dị hình thể là sẽ dễ dàng đối phó hơn."

Tổ A đã có một người chết, ba người bị thương, hiện tại có sức chiến đấu chỉ còn lại có bốn mươi hai người. Toàn bộ trong đội ngũ trừ bỏ Tô Ngưng Mi còn có năm lực lượng biến dị giả cấp hai.

Mấy người tiến lên vài bước, Tô Ngưng Mi đã sớm rút đao vũ sĩ bên hông ra, gắt gao nhìn chăm chăm hai con sói biến dị kia. Hai con sói biến dị tựa hồ có chút phát giác ý đồ của bọn họ, bất an đi qua đi lại tại chỗ. Bản thân Tô Ngưng Mi tốc độ cũng không chậm, nắm chặt vũ sĩ đao, bất quá trong nháy mắt đã vọt tới dưới thân hai con biến dị, khoảng cách quá gần, con sói hỏa hệ biến dị không dám tùy tiện phun lửa, vội vàng xoay động khiến con sói biến dị hình thể tru lên. Con sói biến dị hình thể cúi đầu toan cắn Tô Ngưng Mi, vài người lực lượng biến dị ở dưới lập tức nhảy lên trên người con sói lớn, hi

vọng có thể bức con sói hóa hệ biến dị lui xuống. Con sói biến dị hình thể đã biết ý đồ của mấy người họ bèn vội vàng quay đầu tấp tới vài người biến dị kia.

Tô Ngưng Mi nhân cơ hội này cấp tốc thoát ra, nhảy lên lưng sói, dùng sức đánh tới con sói hóa hệ biến dị đang tru lên kia. Sói hóa hệ biến dị bất quá chỉ lớn bằng sói bình thường, bị Tô Ngưng Mi va chạm như vậy, lập tức lăn xuống từ trên người con sói hình thể biến dị, văng xa vài thước. Tư Huy thấy cơ hội đến lập tức hét lớn: "Toàn bộ đội viên thích hợp cận chiến đi công kích con sói hóa hệ biến dị kia, những người còn lại dùng dị năng tấn công con sói biến dị hình thể....."

Hai con sói biến dị bị bắt phải tách ra, lại bị một đám biến dị giả vây quanh, căn bản không thể tiến lùi.

Tô Ngưng Mi xem như hệ cận chiến, đi theo vài người mặc quân trang cầm chùy thủ tốc độ dọa người đối phó con sói hóa hệ biến dị kia. Mấy quân nhân này hẳn là Tư Huy tìm đến chuyên môn đối phó con sói hóa hệ biến dị, tốc độ cực kỳ nhanh, thể năng cũng phi thường tốt, hơn nữa hẳn là biết võ thuật, thân pháp đều thật quý dị.

Hóa hệ biến dị sói tuy là thú biến cấp ba, nhưng trước mắt hoàn toàn không có ưu thế tấn công từ xa, căn bản không dám phun lửa, rất nhanh con sói hóa hệ biến dị này dưới sự vây công của mười mấy người mà đo đất.

Bên kia, thú biến dị hình thể khó đối phó hơn một chút, đã có vài người bị thương.

Liên ngay lời dị năng của Trình Dung, Trâu Bái cũng không gây ra thương tổn gì lớn cho nó. Có mấy dị năng giả đã bị hao hết tinh thần lực, lập tức thôi lui đến một bên nắm chặt tinh hạch bổ sung tinh thần lực trong cơ thể. Con sói hình thể biến dị này có phòng ngự rất biến thái, mọi người liên hợp tấn công một giờ, trên người nó bất quá chỉ có một ít miếng vết thương nhỏ.

Tô Ngưng Mi nắm chặt đao trong tay lại một lần nữa nhắm phía con sói biến dị, anh họ đã bị con sói biến dị này cào thương thối lui đến bên cạnh, cô phải nhanh chóng giải quyết con sói này rồi tẩy trừ miệng vết thương cho anh họ thật tốt. Nhảy một cái lên người sói biến dị, Tô Ngưng Mi nắm chặt đao đâm xuống đầu nó.

Đao vỡ si bất quá chỉ phá một chút da của nó mà thôi, căn bản không có chút tính thương hại. Biến dị sói bắt đầu luống cuống chạy chung quanh, hi vọng có thể hất bay Tô Ngưng Mi trên người nó rơi xuống. Tô Ngưng Mi nắm chặt da lông trên người nó, tùy ý nó điên cuồng vung động, Tô Ngưng Mi đột nhiên nhớ tới cái gì, nếu đem linh khí rót vào bên trong đao, hệ số thương tổn có phải sẽ tăng?

Đội biến dị sói rốt cục bình phục một ít, Tô Ngưng Mi nhanh chóng điều chỉnh linh khí trong cơ thể, đem toàn bộ linh khí trong cơ thể rót vào đầu đao, cắn răng một cái nắm đao đâm thẳng tới trên đầu sói biến dị. Sói biến dị tru lên thảm thiết, đầu đao đã đi vào mấy cm. Giờ phút này linh khí trong cơ thể Tô Ngưng Mi đã tiêu hao sạch sẽ, lập tức bị văng ra khỏi thân sói biến dị, mắt thấy sẽ đụng vào một cây đại thụ gần đó, Tô Ngưng Mi chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, bóng dáng lướt qua, chính mình bị người đón được.

Quay đầu vừa thấy, là người đàn ông của cặp đôi tình lữ cùng xe với cô mấy ngày hôm trước, Tô Ngưng Mi nhớ được hẳn hình như tên là Khương Phi, cười với hắn, nói một câu cảm ơn. Khương Phi cũng gật đầu với Tô Ngưng Mi, về mặt có vài phần cô đơn, Tô Ngưng Mi biết bạn gái người này cũng bị sói biến dị cắn thương, hơn nữa vết thương cũng không nhẹ.

Giờ phút này Chu Dương cũng chạy tới, sốt ruột nói: "Tiểu Mi, em không sao chứ."

Tô Ngưng Mi lắc đầu, "Tôi không sao, anh vẫn nên chạy đi giúp những người khác đi, chờ tôi khôi phục tinh thần lực trong cơ thể sẽ lập tức đi qua."

Chu Dương gật đầu: "Vậy em cẩn thận chút."

Tô Ngưng Mi thấy người ngoài đều đi hết, từ trong ba lô theo vào không gian tìm hai khối linh thạch xuất ra bổ sung linh khí trong cơ thể.

Sau khi linh khí trong cơ thể đã dư thừa, Tô Ngưng Mi lập tức gia nhập chiến đấu, lấy thủ pháp đồng dạng với lúc trước rót linh khí vào thân đao đâm vào miệng vết thương lúc nãy của sói biến dị sói, sói biến dị lập tức tru lên. Cứ lặp lại vài lần như thế, rốt cuộc sói biến dị ở trong tay Tô Ngưng Mi thối ra một hơi cuối cùng, ầm ầm ngã xuống đất. Linh khí trong cơ thể Tô Ngưng Mi cũng không còn, trên người càng là tỉnh bị lực tấn, nhảy từ trên người sói biến dị xuống đất, lại bị người đàn ông tên Khương Phi kia tiếp được.

Giờ phút này người trong đoàn đều nhẹ nhàng thở ra, đều mệt đến mức ngồi phịch tại chỗ nghỉ ngơi.

Bốn mươi sáu thức tình giả, bốn người tử vong, bị thương mười mấy người bị thương. Tư Huy sai người lấy ra tinh hạch trống óc của hai con thú biến dị, sau đó cất tinh hạch thật cẩn thận. Sau đó đi tới cạnh Tô Ngưng Mi, dùng quân lễ chào cô: "Nhiệm vụ hôm nay hoàn thành ít nhiều là nhờ Tô tiểu thư, Tô tiểu thư nếu không để ý thì con thú hình thể biến dị sẽ thuộc về cô, hơn nữa sau khi trở về căn cứ còn có thể được thưởng thêm cái khác."

Đồ ăn trong không gian của Tô Ngưng Mi quá nhiều, cô nhìn con quái vật lớn nằm trên đất một cái, nói: "Con thú biến dị này mang về căn cứ đưa vào căn tin đi cho mọi người thêm bữa đi."

Tư Huy sững sốt, cười nói: "Vậy đa tạ Tô tiểu thư."

Hải cón thú biến dị thú trên đất được không gian dị năng giả Lí Kiến thu vào, Tư Huy hạ lệnh nghỉ ngơi tại chỗ một giờ, lại cấp thuốc kháng khuẩn cho người bị thương. Tô Ngưng Mi cố không lên nghỉ ngơi, đi đến bên người anh họ Tô Hạo. Tô Hạo bị thú biến dị trảo bị thương ở cánh tay, cả cánh tay trông vô cùng thâm thẫm.

Từ trong ba lô lấy bình linh dịch pha loãng, Tô Ngưng Mi tẩy trừ miệng vết thương giúp Tô Hạo, lại băng bó giúp anh. Tô Hạo sắc mặt trắng bệch nói: "Em họ, cảm ơn."

Tô Ngưng Mi cười nói: "Anh họ, anh nghỉ ngơi đi, đợi lát nữa em sẽ gọi anh lên."

Tô Hạo gật đầu, dựa vào một cây đại thụ nhắm mắt nghỉ ngơi. Tô Ngưng Mi quay đầu liền thấy bên cạnh cái người đàn ông tên Khương Phi đang ôm bạn gái mình, thương tâm muốn chết. Tô Ngưng Mi nhớ bạn gái hẳn hình như tên là Vương Tuyết Nhi, một cô gái thật đáng yêu, giờ phút này đang về mặt tái nhợt nằm trong lòng Khương Phi. Cô bị thương ở ngực, vị trí cạnh trái tim.

Tô Ngưng Mi nghĩ nghĩ, từ trong ba lô lấy bình nước đưa cho người àn ông còn đang thương tâm kia, "Cái này cho anh, anh đưa cô ấy đi rửa miệng vết thương, như vậy cơ hội cảm nhiễm cũng sẽ nhỏ đi, chờ trở về căn cứ đưa đi bệnh viện hẳn là sẽ không có chuyện gì."

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Editor: Thủy Nguyệt Lam Thiên

Khương Phi ngẩng đầu liếc Tô Ngưng Mi, nói một câu cảm ơn, hơi do dự nhưng vẫn tiếp nhận nước khoáng trong tay cô. Tô Ngưng Mi nhìn Khương Phi ôm bạn gái ra sau một cây đại thụ mới nhẹ nhàng thờ ra.

Có mười mấy người bị thương, tuy Trình Dung với Trâu Bái một không đứng dậy được, nhưng đều khỏe mạnh, không có nửa vết thương. Khang Tiểu Tình cũng không có việc gì, chỉ có Vu Hạo Tình vì không yên lòng mới bị thương. Lúc này Khang Tiểu Tình đáng ngồi xỏm bên cạnh chăm sóc hẳn. Vu Hạo Tình không cho cô ta nửa phần sắc mặt tốt, còn mắng bắt cô ta cút ngay. Khang Tiểu Tình XXXX nhìn hẳn, cũng không nói gì, chỉ tùy ý hẳn mắng (bà tác giả, XXXX ở đây là gì thế????)

Bị thú biến dị thú cào thương có 30% cảm nhiễm bệnh độc, lúc này những người đều vô tình dựa vào đại thụ, trong mắt lộ ra tuyệt vọng.

Tư Huy lấy dung dịch oxy già đưa cho Tô Ngưng Mi giúp đỡ mọi người tiêu độc miệng vết thương.

Tô Ngưng Mi cũng không nói gì thêm, thừa dịp mọi người không chú ý liền pha chút linh dịch vào nước oxy già rồi mới rửa miệng vết thương giúp mọi người, chỉ có Vu Hạo Tình là cô không để ý đến. Hơn nữa nước oxy già pha linh dịch còn lại cũng bị Tô Ngưng Mi xử lý. Giúp đỡ mọi người rửa miệng vết thương xong, Tô Ngưng Mi cũng mệt mỏi không chịu được, đành tựa vào cây nghỉ ngơi tại chỗ.

Đại khái nghỉ ngơi hết một giờ, Tư Huy đứng lên, nói: "Tất cả mau đứng lên đi, hiện tại thời gian không còn sớm, nếu cứ trì hoãn trời sẽ tối, hôm nay phải về căn cứ sớm."

Hai giờ sau cả đoàn mới ra khỏi núi, đồng thời còn săn được không ít con mồi. Đi đến chân núi, sắc trời đã bắt đầu u ám, bầu trời âm u làm người ta cảm thấy nặng nề hít thở không thông. Vừa lên xe quân dụng, bên ngoài đã bùm bùm tiếng mưa tuyết rơi, nện trên mặt kính xe quân dụng bang bang rung động.

Tất cả mọi người đều mệt mỏi, bọc thêm áo bành tô tựa vào trong xe nghỉ ngơi.

Xe mới đi một nửa đường, mọi người cũng đã phát hiện nhiệt độ không khí lại giảm xuống. Chu Dương đi tới cạnh Tô Ngưng Mi lấy áo lông trong ba lô ra, "Tiểu Mi, em lạnh hay không, mặc thêm chút quần áo đi."

Tô Ngưng Mi không biết Chu Dương xảy ra chuyện gì, trong nguyên tác thì lúc này Chu Dương hẳn là đã cùng Trình Dung lăn giương, nhưng xem tình huống hiện tại, hẳn giống như không có nửa phần hứng thú với Trình Dung, chẳng lẽ bởi vì thịt ăn không đến miệng đặc biệt thơm? Tô Ngưng Mi tự giễu cười, lập tức nói: "Cảm ơn, tôi không lạnh, nếu anh không lạnh thì đưa quần áo cho Tuyết Nhi đi, cô ấy bị thương tương đối nghiêm trọng, không chịu nổi lạnh như vậy."

Chu Dương cười cười, "Được." Hẳn đưa áo lông cho Khương Phi, Khương Phi nói một tiếng cảm ơn liền trực tiếp mặc thêm quần áo cho Vương Tuyết Nhi, lại khoác thêm cho Tuyết Nhi một cái áo bành tô thật dày.

Vương Tuyết Nhi đã mê man trong lòng Khương Phi, Khương Phi lại ôm cô thật chặt.

Xe lái suốt ba giờ rốt cục trở về căn cứ, lúc này sắc trời đã tối đen, Tô Ngưng Mi cùng Tô Hạo, Tường Nhật, Tường Nguyệt đầu tiên đi bệnh viện trong căn cứ băng bó miệng vết thương, rồi mới trở về nhà.

Người nhà họ Tô thấy bọn họ bình an trở về, rốt cuộc mới yên tâm. Bà ngoại kéo mấy người bọn họ ngồi xuống sofa, thấy tay áo Tô Hạo có máu mà đau lòng chảy nước mắt. Tô Hạo nắm tay bà ngoại cười nói: "Bà, cháu không sao, miệng vết thương đã qua sáu giờ, cho nên không có việc gì."

Trong đội ngũ mười mấy người bị thương không có một cái bị cảm nhiễm, miệng vết thương đều là vết thương bình thường, nặng chút thì nằm viện, nhẹ thì lĩnh thuốc trở về. Mười mấy người kia biết mình không sao, cao hứng cơ hồ sụt khóc.

Bọn họ bình an trở về, người nhà liền làm bữa tối thịnh soạn, đoàn người ăn xong trở về phòng nghỉ ngơi.

Mấy ngày Tô Ngưng Mi tập trung cao độ, cũng không tu luyện, ở trong không gian nghỉ ngơi cả đêm. Không biết là đột nhiên thả lỏng hảy là bởi nguyên nhân khác, cô lại mơ thấy Liên Căn Viên, có điều lần này không phải ác mộng, mà là mộng--xuân. Cô mơ Liên Căn Viên lại áp trên người mình, cô thậm chí hóa giận lập tức bỏ một tia chớp, chính mình cũng tỉnh lại.

Mở hai mắt còn có chút mờ lung, Tô Ngưng Mi ngẩn người, không biết bây giờ Liên Căn Viên thế nào, đã qua hơn một tháng, việc nhà xử lý xong rồi sao? Nhà hấn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đứng rồi, cô nhớ lúc trước Liên Căn Viên lấy ra một cái ngọc giản mới biết trong nhà xảy ra chuyện gì, chỉ có hai người đều là nhân tài tu chân mới có thể thông qua ngọc giản biết tin tức đối phương, cho nên người nhà Liên Căn Viên cũng là tu chân sao? Nghĩ nghĩ, Tô Ngưng Mi bỗng nhiên cảnh giác, từ khi nào cô bắt đầu quan tâm Liên Căn Viên như vậy? Có lẽ..... Là vì hấn cứu người nhà cô đi, Tô Ngưng Mi tự thôi miên chính mình.

Ra không gian, Tô Ngưng Mi liền sợ run cả người, lộ ra cửa sổ thấy bên ngoài trắng phau phau một mảnh, tuyết rơi a, cũng thật lạnh.

Tô Ngưng Mi đi xuống lầu, mọi người đều ngồi ở trong phòng khách ăn gì đó. Trong căn cứ chỉ buổi tối mới có thể cung ứng điện vài giờ, lò vi ba trong phòng bếp ban ngày cũng không dùng được, buổi sáng, giữa trưa đều là ăn chút bánh mì bánh bích quy linh tinh gì đó.

Trời rất lạnh, căn mấy thứ này thật sự có chút khó chịu, Tô Ngưng Mi đi phòng bếp lấy một bình gas trong không gian, lại lấy ra đồ ăn, nấu một nồi cháo thịt nạc trứng bắc thảo nóng hôi hổi.

Người nhà họ Tô ăn điểm tâm nóng hằm hạp, thân mình thoải mái hơn, hai vợ chồng bác cả muốn tiếp tục đi làm, vừa mở cửa chuẩn bị đi ra ngoài liền thấy vài người lính chuyển đồ đang đứng trước cửa lớn Tô gia. Một người lính đang chuẩn bị gõ cửa thì cửa mở, sững sốt một chút mới nói: "Đây là chỗ ở của cô Tô Ngưng Mi phải không? Chúng tôi đưa đồ tới cho Tô tiểu thư, là Tư thiếu giáo bảo chúng tôi đi đến."

Tô Ngưng Mi biết là phần thưởng nhiệm vụ, liền nhờ mấy người lính giúp chuyển đồ vào, có một gói gạo to, nhất gói bột mì to, còn có hai cái chân sau của lợn, một ít đồ ăn đóng gói chân không, chút ít rau dưa cùng với mười mấy cái quả táo. Cuối cùng lại đưa cho Tô Ngưng Mi một túi tinh hạch, phỏng chừng có khoảng bốn năm trăm viên.

Mấy người lính chuyển đồ xong mới nhìn Tô Ngưng Mi cười nói: "Tô tiểu thư, Tư thiếu giáo nói nếu cô có chuyện gì đều có thể đi tìm hấn. Tư thiếu giáo còn nói hi vọng cô có thể tiến vào quân đội, Tô tiểu thư nếu khi nào thì muốn đi, đều có thể đi tìm Tư thiếu giáo."

Tô Ngưng Mi vẫy vẫy tay, "Tôi đã biết, cảm ơn các anh."

Bọc thật dày áo lông tiền vài người lính ra ngoài, Tô Ngưng Mi liếc mắt một cái liền thấy một màn phản kích ở đối diện.

Vu Hạo Tĩnh, Khang Tiểu Tĩnh chỉ mặc mỏng manh đơn độc đứng ngoài cửa trời gió tuyết đan xen, Khang Tiểu Tĩnh đông lạnh cả người phát run, ôm chặt lấy cánh tay Vu Hạo Tĩnh. Vu Hạo Tĩnh có chút suy sút, mắt kính cũng không mang, trên người lung tung một bộ áo lông dê trắng, tóc có chút hỗn độn tung lên trước trán, chân trần dẫm trên tuyết thật dày.

Trình Dung đang đứng ở trong sân ném gì đó ra bên ngoài, mặt ngập nước mắt, "Vu Hạo Tĩnh, đây là đồ của anh với Khang Tiểu Tĩnh, ngày đó tôi còn tưởng rằng thật sự là đám nữ kia quyến rũ anh, còn định tha thứ cho anh, ai biết các người cũng thật là ghê tởm, ở trong toilet còn có thể làm được chuyện đó, ô ô ô....." Nói xong nói xong lại nhịn không được khóc òa lên.

Trình Văn Quân tiến lên ôm con gái đang khóc thê thảm, hung hăng trừng mắt nhìn Vu Hạo Tĩnh Khang Tiểu Tĩnh, "Hai người còn không mau đi, đừng đứng ở chỗ này chọc tức còn tôi, cái đám không biết xấu hổ."

Vu Hạo Tĩnh còn định giải thích, "Dung Nhi, anh thật sự không biết là chuyện gì xảy ra, anh..... anh cũng không biết a." Buổi sáng hấn muốn đi toilet, kết quả đẩy cửa ra lại thấy Khang Tiểu Tĩnh đang ngồi trên bồn cầu, thất kinh nhìn hấn, ánh mắt sợ hãi ngập nước. Hấn không biết trái tim vì sao hung hăng đập mạnh lên một chút, sau đó không khống chế được kéo Khang Tiểu Tĩnh trực tiếp làm trong bồn cầu, sau đó..... Sau đó bị Trình Dung gặp được. Bọn họ đến quần áo cũng chưa tới kịp mặc, đã bị Trình Dung đẩy ra ngoài.

Vu Hạo Tĩnh cảm thấy chính mình khẳng định là trúng tà, rõ ràng rất chán ghét Khang Tiểu Tĩnh vì sao lần lượt không khống chế nổi mà muốn cô ta.

Trình Dung khóc hoa lệ đầm mưa (hoa lệ đầm mưa-chỉ người con gái đẹp khóc), "Anh không biết là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ còn là anh mộng du muốn đám nữ này? Vu Hạo Tĩnh anh cô phụ tình cảm của tôi, từ giờ trở đi anh với đám nữ này cắt cho khuất mắt, chúng ta chia tay! Về sau cũng không cần gặp lại."

Vu Hạo Tĩnh còn muốn giải thích, Trình Dung đã đi vào trong phòng, phanh một tiếng đóng lại cửa chính, lưu lại hai người run run trong gió tuyết.

Khang Tiểu Tĩnh chịu không nổi, đi nhặt hành lý của mình với Vu Hạo Tĩnh, lục ra cái áo lông mặc vào, lại tìm áo của Vu Hạo Tĩnh giúp hấn mặc vào, rồi kéo Vu Hạo Tĩnh còn đang ngơ ngác đi.

Tô Ngưng Mi kinh ngạc, hai người này liền như vậy đi rồi? Vu Hạo Tĩnh liền như vậy chia tay với Trình Dung? Nga, cô nhớ trong nguyên tác phải sau khi Trình Dung gặp nam chủ, cùng nam chủ nhất kiến chung tình, không thể ái mộ, vì thế mới chia tay với bốn người đàn ông kia. Sau đó bốn người đàn ông thương tâm rồi đi, từ đó bốn người cũng biệt tăm biệt tích. Hiện thời chỉ xuất hiện ba người, Chu Dương còn chưa lần giương với Trình Dung, Vu Hạo

Tình đã rời khỏi, diễn biến đã bắt đầu chậm rãi phát sinh biến hóa.

Nhìn Vu Hạo Tình Khang Tiểu Tình hai người bước nông bước sâu rời đi, Tô Ngưng Mi cũng trở về phòng.

Mấy ngày kế tiếp tuyết càng rơi lớn, tận thể tiến đến, đồ ăn cùng được phẩm khan hiếm, quần áo chống lạnh nhưng là không ít, căn cứ còn cấp cho người ở khu ổ chuột chăn bông cùng áo bành tô, bởi vậy trong căn cứ cũng không có xuất hiện tình huống lạnh đông chết người.

Tô Ngưng Mi liên tục trốn ở trong không gian tu luyện mấy ngày, mấy ngày nay cô đều nghiên cứu đem linh khí rót vào đến vũ khí, như vậy vũ khí có thể có sát thương lớn nhất. Hơn nữa cô phát hiện dùng linh khí tắm qua khiến vũ khí càng thêm sắc bén.

Vài ngày sau, tuyết càng rơi nặng hơn, mọi người đều trốn ở trong căn cứ, gió tuyết quá lớn, không thích hợp đi ra ngoài làm nhiệm vụ thu thập vật tư. Căn cứ hiện tại một ngày cấp người thường nhiều hơn một chén cháo cùng một ít dưa muối, miễn cưỡng đủ bọn họ sống qua ngày.

Hôm nay sau khi người nhà ăn điểm tâm nóng hôi hổi, bác trai, bác gái, cậu, Tô Vũ muốn ra ngoài đi làm, vừa muốn xuất môn, Tô Ngưng Mi nói: "Bác trai, chúng ta đi cùng nhau, hôm nay vừa khéo cháu cũng có chút chuyện muốn đi ra ngoài." Cô muốn ra đi xem chợ có bán trường đao vũ khí linh tinh gì đó không, muốn dùng linh khí luyện ra mấy vũ khí cực phẩm, như vậy mỗi lần ra ngoài đánh zombie cho dù không có tinh thần lực cũng có thể giúp mọi người an tâm khi vũ khí như ý, hơn nữa cô tính cho mỗi người một chiếc.

Hàn Bảo theo sofa chạy tới, nhìn tuyết lớn bên ngoài, hỏi, "Chị Tiểu Mi, có cần chúng em đi cùng hay không?"

Tô Ngưng Mi lắc đầu, "Không cần, các em ở nhà tu luyện cho tốt, thủy hệ dị năng của em đã đột phá cấp ba, phải luyện tập dị năng." Thủy hệ cấp ba dị năng là Thủy Tiễn (mũi tên nước), tốc độ phi thường nhanh, có thể một lần xuyên thấu đầu cứng rắn của zombie.

Lời editor: Thật sự cảm thấy rất muốn cười lớn khi bà Trình Dung nói người khác là "Dâm nữ". Tự hỏi, bà đang tự nói mình sao?

Xin lỗi mọi người, hơi dị ứng với thể loại NP

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Edit+beta: Thủy Nguyệt Lam Thiên (là tui)

Tô Ngưng Mi đi theo bác cả ra ngoài, mấy người bác cả đi làm ở quân khu, Tô Ngưng Mi thì đi chợ. Dù bên ngoài tuyết rơi tán loạn nhưng vẫn có người bày quầy hàng như trước, những đều là mấy thứ đồ chơi mới lạ, hi vọng có thể có người nhìn trúng mà đổi được gì đó.

Đi dạo một vòng quanh chợ cuối cùng phát hiện một cái quầy hàng trong góc xó, mặt trên bày mấy loại đao cụ, trong đó có mấy cây trường đao, có chút giống với đao của mấy tên côn đồ dùng để chém người ở trên tivi, loại đao này có chút ngắn, không thích hợp lắm dùng để chém zombie. Tô Ngưng Mi nâng đầu nhìn liếc nhìn vị trung niên nam tử đen gầy, mở miệng nói: "Có loại đao nào dài hơn chút không?"

Người nọ liếm liếm môi khô khốc, nhìn Tô Ngưng Mi ăn mặc sạch sẽ, trong mắt có vẻ hâm mộ, một lát sau ông ta mới nói: "Chỗ của tôi không có, nhưng tôi biết ai có, cô.....nếu có thể cho tôi một ít đồ ăn tôi liền đưa cô đi được không?" Tựa hồ sợ Tô Ngưng Mi cự tuyệt, người đàn ông đen gầy lập tức nói tiếp: "Tùy tiện cho tôi chút đồ ăn thôi, được không?"

Tô Ngưng Mi gật đầu, lấy trong bao ra mấy gói mì ăn liền cho ông ta, người kia vui mừng đón lấy, khăn cấp xé mở một gói mì ăn liền ăn như lang thôn hổ yết. Tô ngưng cũng không gấp, chờ ông ta ăn xong một gói mì, người nọ mới ngượng ngùng cười với Tô Ngưng Mi, "Cái đó...tôi dẫn cô đi."

Người đàn ông đen gầy thu dọn quầy hàng của mình xong, liền mang theo Tô Ngưng Mi đi về hướng khu ổ chuột.

Nhà ở khu bình dân là một loạt nhà gỗ nhỏ, người kia dẫn Tô Ngưng Mi đi đến một cái nhà gỗ nhỏ trong đó, gỗ cửa gỗ, bên trong lập tức truyền đến giọng một người đàn ông: "Ài!"

Người đàn ông đen gầy lập tức đáp: "Nguyên Tử, là tôi, mở cửa, giới thiệu cho cậu một người."

Không bao lâu, từ trong cửa gỗ, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đi ra, vóc người cao, diện mạo bình thường, hần nhìn người đàn ông đen gầy nói: "Trụ Tử, có chuyện gì?"

Trụ Tử chỉ chỉ Tô Ngưng Mi bên cạnh nói: "Vị tiểu thư này muốn mua trường đao, không phải cậu từng góp nhặt rất nhiều trường đao sao? Vị tiểu thư này nguyện ý dùng đồ ăn đổi với cậu."

Nguyên Tử biến sắc, "Tôi không đổi!"

Trụ Tử khuyên nhủ: "Nguyên Tử, giờ đã là tận thế, sao cậu cứ khư khư cố chấp giữ cái đao mè kia thế? Anh biết cậu thích mấy thứ này, nhưng cậu thử nghĩ lại xem tình hình mẹ con cậu bây giờ ra sao? Bác gái còn đang bệnh nặng, cần tin một ngày phát hai chén cháo cần bản là ăn không đủ no, nếu cậu còn không chịu đổi, chỉ sợ bác gái sẽ không qua nổi mùa đông này."

Nguyên Tử sắc mặt biến ảo, nghe thấy trong nhà gỗ nhỏ truyền đến tiếng ho khan, rốt cục đành thở dài, phát phát tay với Tô Ngưng Mi, "Vào đi."

Tô Ngưng Mi đi theo người này vào nhà, trong góc nhà kê một cái giường gỗ, bên trên trải chăn bông thật dày, một bà lão tóc hoa râm đang nằm, sắc mặt đỏ khác thường, còn đang ho khan. Nguyên Tử rót một ly nước ấm giúp bà, "Mẹ, uống chút nước đi....."

Sau đó Nguyên Tử lấy ra vài hộp gấm thật dài dưới gầm, có tới mười cái hộp gấm, từng hộp gấm bị mờ ra, ánh mắt Tô Ngưng Mi càng ngày càng sáng, tổng cộng mười cây đao, năm cái đường đao, ba chiếc đao nặng (ta chém) còn có hai thanh võ sĩ đao.

Tô Ngưng Mi nhìn một lần, mười cây đao này đều là đao tốt, trước khi tận thế tiền tuyệt đối có giá trị cao, thế nhưng hiện tại tận thế cũng chỉ có thể dùng để chặt đầu zombie mà thôi. Cô ngẩng đầu nhìn Nguyên Tử, "Anh muốn đổi cái gì? Tôi có thể cho anh đồ ăn, được phẩm, có điều bệnh của mẹ anh cần phải đi bệnh viện, tôi trả anh một ít tiền hạch được không?"

Nguyên Tử nhìn mười cây, trong mắt có chút không nỡ, nhưng vẫn gật đầu, "Được."

Tô Ngưng Mi thấy nơi này có cái bếp lò nhỏ, trả hẳn một bao gạo, một đồng thân ngô trong không gian, một ít gà vịt thịt cá linh tinh để ăn, còn có một túi muối, hai hộp thuốc cảm mạo, hai hộp thuốc hạ sốt, cuối cùng lại cho hẳn năm mươi cái tinh hạch.

Nguyên Tử thấy cô có thể trống rỗng lấy ra nhiều đồ như vậy, lộ ra thần sắc hâm mộ, biết Tô Ngưng Mi hẳn là không gian dị năng giả. Trong căn cứ không gian dị năng giả không ít, cho nên cũng không có gì hay ngạc nhiên, khiến hẳn kinh ngạc là, cô lại cho họ nhiều đồ như vậy. Xem ra cuộc sống của dị năng giả thật sự dễ chịu, nếu hẳn là dị năng giả thì tốt bao nhiêu.

Đối với Tô Ngưng Mi mà nói, này đó đồ ăn là không thể so sánh với mấy thanh đao này.

Thu mười bảy cây đao vào không gian, Tô Ngưng Mi liền đi ra ngoài.

Bên ngoài còn mưa tuyết, cô cũng không có hứng thú đi dạo chung quanh, trực tiếp trở về nhà. Nhưng lúc trở về lại gặp Khang Tiểu Tinh, trên tay cô ta có nổi bát biểu bốn linh tinh vật dụng hàng ngày, tự nhiên cũng thấy Tô Ngưng Mi đang đi về hướng khu dân cư. Khang Tiểu Tinh nhíu mày, tươi cười quyến rũ đi đến trước Tô Ngưng Mi, "Tô Ngưng Mi, thật khéo."

Tô Ngưng Mi cảm thấy kinh ngạc, người này với Khang Tiểu Tinh trước kia khác biệt quá lớn, chẳng lẽ thực sự bị Trình Dung kích thích mà hắc hóa? Tô Ngưng Mi chỉ gật đầu, cũng chẳng nói gì.

Khang Tiểu Tinh tiến lên đi cùng Tô Ngưng Mi, ý cười trong suốt nói: "Chúng ta vừa tiện đường, tôi với Vu đại ca mua một căn phòng mấy chục mét vuông ở khu dân cư..... Đúng rồi, nếu có thời gian cô cũng có thể tới làm khách, chuyện trước kia tôi thật xin lỗi....."

Tô Ngưng Mi vội vàng nói: "Cô không cần xin lỗi, tôi nghĩ giữa chúng ta cũng không có thân quen gì." Không biết vì sao cô lại cảm thấy Khang Tiểu Tinh bây giờ đặc biệt khủng bố.

Khang Tiểu Tinh không thèm để ý cười cười, "Tô Ngưng Mi, chúng ta không phải địch nhân, tôi biết người cũng chán ghét Trình Dung có phải hay không? Có lẽ chúng ta còn có thể trở thành bạn bè cũng không chừng? Chúng ta còn có thể hợp tác đối phó Trình Dung? Trước kia là tôi có mắt không trông tin lắm bọn họ, còn bây giờ -- sẽ không!"

Tô Ngưng Mi trầm nghĩ, so với Trình Dung, hẳn là cô còn hận Vu Hạo Tinh hơn đi, dù sao lúc trước Trình Dung vẫn muốn đi cứu cô, chỉ là bị Vu Hạo Tinh ngăn cản. Sao bây giờ cô lại ân ái ái ái với Vu Hạo Tinh là thế nào nha.

Hai người chạy tới khu dân cư, Khang Tiểu Tinh dừng lại trước một phòng ở, cười với Tô Ngưng Mi, "Ta về trước, cô có muốn vào ngồi chút hay không?"

Tô Ngưng Mi vội vàng lắc đầu, "Không cần." Cô không dậy nổi hứng thú.

Tạm biệt Khang Tiểu Tinh xong, Tô Ngưng Mi trực tiếp trở về nhà, vừa mở cửa, liền nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng khóc tê tâm liệt phế tiếng, "Thông gia a, ông có thể rù lòng thương cho chúng tôi ở lại không. Đứa con lớn nhất của tôi đã chết, con thứ hai đã chết, con rể đã chết, hiện tại chỉ còn lại hai người già chúng tôi với hai đứa cháu ngoại cháu nội, ông xem một đám già yếu trẻ nhỏ chúng tôi làm sao sống nổi a. Thông gia a, Tiểu Mi giờ đã cô tiên đồ, có thức ăn ngon miệng cho các người, tôi không còn lời nào để nói, các người dù sao cũng chỉ là ông ngoại của nó. Nhưng là, tôi cũng là ông nội nó a, nếu nó không nuôi chúng tôi, nó..... Nó chính là bất hiếu, sẽ bị sét đánh!"

Tô Ngưng Mi thiếu chút nữa bị tức mà cười ra, đám người họ Trần này cũng thật đủ vô sỉ, bây giờ còn dám tìm tới cửa, còn dám bắt cô nuôi họ! Cô rút chìa khóa rút trên cửa xuống, bước vào. Hai lão Trần Gia, Trần Đại Hoa, Trương Phượng Lan, Thích Anh, Trần Đức Liên, Trần Tráng Tráng, Nghiêm Họa Họa đều ở đây.

Này mấy người này gầy đi không ít, mặc đồ lại khá ấm áp.

Tô Ngưng Mi liếc một cái nhìn bọn họ, thật đúng là chỉ còn lại có già yếu với trẻ nhỏ, đáng tiếc, cô không phải nhà từ thiện, không có chút cảm tình với đám người dối trá này.

Trần Đại Hoa thấy Tô Ngưng Mi tiến vào có chút khản trương, lại nghĩ dù gì thì mình cũng là ông của nó, nó có thể làm gì được mình chứ, ưỡn ưỡn ngực, Trần Đại Hoa ho một tiếng nói: "Tiểu Mi, cháu đã trở lại, từ ngày hôm nay ông bà sẽ ở cùng cháu, chúng ta già rồi, cháu lại là cô gái khỏe mạnh, về sau hai lão già chúng ta chỉ có thể trông cậy vào cháu."

Tất cả người nhà họ Tô đang ngồi ở trên sofa, sắc mặt đều có chút khó coi. Tô lão gia từ cả đời chưa từng tiếp xúc với đám người vô si như họ, tức tới mức mặt đỏ bừng lại không thể trực tiếp oán hận họ bay ra ngoài, bà ngoại chỉ có thể thuận khí giúp ông ngoại Tô.

Tô Ngưng Mi ngồi xuống, nhìn Trần Đại Hoa, cũng không tức giận, chỉ nói: "Các người có phải nghĩ sai gì không? Tôi cùng lắm là một lực lượng biến dị già, các người cảm thấy tôi có năng lực nuôi sống nhiều người như vậy sao, chỗ phòng này vẫn là anh họ tôi mua để người nhà họ Tô ở, tôi chỉ dính chút ánh sáng mà thôi. Anh họ, dì, còn có Hàn Bảo, Trương Nhật Trường Nguyệt đều là dị năng giả, mỗi người họ đều lợi hại hơn tôi, nhà là bọn họ mua, không phải tôi làm chủ. Cho nên, ngại quá, các người không thể ở lại chỗ này."

Trần Đại Hoa tức lòi mắt, một chữ cũng không nói nổi, Trương Phụng Lan đứng bên cười nói: "Tiểu Mi a, chúng ta biết cháu có bản lĩnh, những người này không phải bạn bè thì là người thân của cháu, nhưng chúng ta cũng là người nhà cháu a, ba với chú hai cháu đã buông tay, để lại chúng ta một đám người già với trẻ nhỏ, cháu bảo chúng ta làm sao mà sống nha?"

Thích Anh cũng chen mồm: "Cũng không phải vậy, dù sao nhà ở lớn như vậy, nhiều phòng khẳng định còn trống, chúng ta đến ở, về sau có thể chăm sóc lẫn nhau, hơn nữa Tráng Tráng còn là thủy hệ dị năng giả, có thể cung cấp chút nước không phải sao?"

Tô Ngưng Mi cười ngắt, thủy hệ dị năng cấp một đúng là trừ bỏ mỗi ngày cung cấp chút nước rợ thì không có tí lực công kích nào. Tuy nhiên bây giờ căn cứ đã sớm nghiên cứu ra máy lọc nước, căn cứ căn bản là không thiếu nước, thủy hệ dị năng giả căn bản đã vô dụng. Đa phần những người này không phải mong bình thường đâu à.

Cô cười nói: "Ai yê vị nữ hiệp này, bà nghĩ sai rồi, đây là không phải phòng ở của tôi, đây là phòng ở của người nhà họ Tô, các người muốn ở nơi này thì phải nói với họ mới được, tôi không có quyền quyết định."

Tô Hạo đã mở miệng nói: "Các vị, thật xin lỗi, chúng ta căn bản là không biết các người. Các người đột nhiên tới cửa đây hô thông gia nọ thông gia chài với ông bà tôi, còn muốn chúng tôi thu giữ các người, chuyện này không phải rất khôi hài sao? Chẳng lẽ người ven đường tùy tiện chạy tới loạn nhận thân thích, chúng ta đều phải thu lưu sao? Ta thấy mấy người vẫn nên rời khỏi đi thôi."

Trần Đức Liên ôm Nghiêm Họa Họa kêu lên: "Chúng tôi là người nhà Tô Ngưng Mi, là thông gia nhà họ Tô các người, cũng là người thân của các người."

Bọn họ cũng là chó cùng rứt giậu, đi đến căn cứ này hơn một tháng ăn không đủ no, Nghiêm Giang Sơn ra ngoài lên núi săn thú không còn trở về nữa, chỉ còn lại một đám kẻ yếu bọn họ. Tại nơi tận thế ăn không đủ no này, thể diện căn bản không là cái gì, hôm nay các năng lực đều phải ở lại trong này.

Tô Hạo sắc mặt trầm xuống, "Đúng là không biết xấu hổ, chúng tôi căn bản là không biết các người, các người như vậy là có ý gì? Nếu ở không đi chúng tôi sẽ trực tiếp động thủ."

Thích Anh cá giận nói: "Mày dám, nếu mày dám động thủ chúng tao sẽ đi quân khu tố cáo các người!"

Tô Hạo không muốn nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp đứng dậy, xách Trần Tráng Tráng đang ngồi trên sofa ném ra ngoài, tiếp đó một đám người bọn họ đều chung số phận với cu cậu kia.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Edit + beta: Thủy Nguyệt Lam Thiên

Người Trần gia bị tức điên rồi, đứng ngoài cửa dậm chân mắng to, rửa Tô Ngưng Mi bị sét đánh, mắng người nhà họ Tô không phải cái này nọ, muốn đi tố cáo họ. Người Trần gia đứng bên ngoài mắng hết nửa giờ, mắng cả người nóng hầm hập, lại càng thêm hăng hái. Người nhà họ Tô căn bản không có ai buồn để ý bọn họ, nhưng hàng xóm chung quanh lại chạy đến xem náo nhiệt.

Có thể ở lại ở khu dân cư cơ hồ đều là thức tỉnh giả với họ hàng, người nhà của họ.

Người Trần gia thấy có người liền ba hoa chích chòe kể kể, mới dứt lời đám người chung quanh đều lộ ra thần sắc thản nhiên, ai u, thì là nhà chồng muốn vào ở nhà vợ, chắc chắn cũng thật quá vô si a..... Dưới sự phẫn nộ chỉ trích của đám người chung quanh, toàn thể Trần gia chỉ đành xám xịt rồi đi.

Cuối cùng tựa hồ vẫn không cam lòng, chạy tới quân khu tố cáo Tô Ngưng Mi một lần.

Quân nhân chuyên môn cải quản khu dân cư là một nữ tạp vụ tiếp đãi người Trần gia, cuối cùng lục ra một bộ hồ sơ, ngôi nhà kia thật sự đứng tên của ông ngoại cùng bà ngoại Tô, khiến nữ quan đều nhìn không được lộ ra sắc mặt trào phúng. "Các vị, các người họ Trần, người ta lại họ Tô, các người cưới con nhà người ta, theo lý thuyết nếu con dâu mà chết thì cháu gái, cháu trai sẽ phải phụng dưỡng ông bà, nhưng lại không, con dâu ông bà đều còn sống, lại nói đây là gia sản nhà họ Tô, dựa vào cái gì phải các người ở a, các người muốn tố cáo vị Tô tiểu thư này về chuyện gì?"

Trần Đại nổi giận đùng đùng nói: "Nếu là phòng ở của nhà họ Tô, chúng tôi sẽ không nói gì, nhưng chúng tôi là này ông bà nội của Tô Ngưng Mi, nó có trách nhiệm phải nuôi dưỡng chúng tôi, nó phải mua chỗ ở cho chúng tôi! Không phòng ở cũng không sao, mỗi ngày cho chúng tôi một ít đồ ăn là được!"

Nữ quan cũng là lần đầu tiên gặp người càn quấy như vậy, thật sự là tức không chịu được, nhưng cô là quân nhân, lại không thể trực tiếp mắng bọn họ, chỉ nói: "Thật xin lỗi, chuyện này không thuộc phạm vi giải quyết của chúng tôi, các người vẫn nên tìm đường sự giải quyết đi."

Mặc kệ người Trần gia dây dưa thế nào, nữ quan này đều chỉ nói này không thuộc phạm vi giải quyết của bọn họ, làm người Trần gia nổi giận đùng đùng về tới nhà gỗ.

Tô Ngưng Mi đương nhiên không biết người Trần gia thật sự đi cáo trạng, cô vội vàng vào không gian dùng linh khí luyện mười cây trường đao kia, lần lượt dùng linh khí cọ rửa chúng.

Lần này bận việc hết nửa tháng, cô không ra ngoài một lần, đến nửa tháng sau khi đã cảm thấy mấy bình khí đã sắc đến trình độ chém sắt như chém bùn mới đem chúng đi ra ngoài.

Mấy người Hàn Bảo Tô Hạo đều ra ngoài đánh zombie, đi Tô Quốc Mai cũng đi theo, trong nhà chỉ còn có ông ngoại, bà ngoại còn có Mục Tiểu Nghiên. Tô Ngưng Mi ngày thường đa phần đều là tu luyện, rất ít khi tán gẫu cùng người nhà họ Tô, hiện tại cô bé gầy teo đang im lặng ngồi bên người ông ngoại bà ngoại, trên tay cầm một quyển sách, đọc cho hai vị lão nhân nghe.

Cô gái nhỏ tựa hồ không lớn thêm dù ngày thường Tô gia ăn không kém. Mục Tiểu Nghiên vừa ngẩng đầu liền thấy Tô Ngưng Mi, mặt lộ ra cái biểu cảm sợ hãi tươi cười, "Chỉ, hôm nay tuyết ngừng rơi, sau đó anh họ, Hàn tỷ tỷ Tưởng ca ca cùng Dao Dao tỷ đều ra ngoài rồi."

"Ừ chị biết." Tô Ngưng Mi đặt hết đao lên bàn thủy tinh, cười tủm tỉm ngồi bên cạnh cô em nhỏ, cúi đầu lướt qua quyển sách trên tay em, là tác phẩm ngoại quốc khá nổi tiếng tên là [Gián yêu], Tô Ngưng Mi không khỏi cười nói: "Tiểu Nghiên thích đọc sách? Em thích loại sách nào?"

Mục Tiểu Nghiên ngượng ngùng cười cười, đem một phiếu tên sách kẹp vào một trang bất kỳ, khép lại sách vở cười nói: "Là em sợ ông ngoại bà ngoại nhầm chán, nên tìm quyển sách đọc cho họ nghe."

Đúng vậy, hai lão nhân xác thực rất nhầm chán, Tô Ngưng Mi trong lòng vừa động bỗng nhiên nghĩ tới gì bèn đứng lên, cười tủm tỉm nhìn bà ngoại nói: "Bà ngoại, rượu nho kia hai người uống hết chưa? Uống hết rồi trong không gian vẫn còn, đợi lát nữa cháu sẽ đưa ông bà một ít, bất quá lần này cháu bỏ thêm một số đồ bổ khác, mỗi ngày uống một chén nhỏ tốt nhất. Đợi lát nữa cháu đưa ông bà một bộ dưỡng sinh thuật, ông bà rảnh rỗi có thể tập luyện, còn có thể dưỡng sinh."

Bà ngoại cười liếc nhìn ông ngoại, ông ngoại mặt có chút hồng, không được tự nhiên khụ hai tiếng, "Rượu nho kia hương vị không tồi, ông uống hết rồi." Ông ngoại ngày thường thích uống rượu, sau tận thế cũng không hưởng qua mùi rượu, Tô Ngưng Mi lại cho rượu nho hương vị là thật không tồi, ông nhìn không được con cháu rượu đang ngọ nguậy, hai ba lần liền uống hết.

Tô Ngưng Mi biết đây là sơ sót của mình, từ trong không gian lấy mấy bình rượu ra, mặt khác lại đem thêm một bình rượu nho dùng linh dịch ủ ra. Ông ngoại thấy hai bình rượu mà mắt sáng như đèn pha ô tô. Tô Ngưng Mi dặn nói: "Ông ngoại, hai bình này ông giữ mà uống, mặt khác, mỗi ngày cũng nên uống một chút rượu nho, sau đó bớt chút thời gian dựa theo quyển sách cháu đưa tập luyện mấy lần." Bản công pháp có chút giống thái cực quyền pháp, kỳ thật là một bộ công pháp dưỡng sinh.

Ông ngoại gật gật đầu, nhờ bà ngoại cất rượu vào trong phòng.

Buổi tối, sau khi đám Tô Hạo trở về, Tô Ngưng Mi liền đưa mười cây đao cho bọn họ, còn lại mấy cây cũng để lại cho người nhà họ Tô.

Tô Hạo bọn họ đều cảm thấy hứng thú với trường đao, thủ vung đao, đao cơ hồ đã đến trình độ chém sắt như chém bùn.

Tuyết tuy đã ngừng rơi, nhưng nhiệt độ vẫn thấp như trước, thiên vẫn rất lạnh, nhưng là không có gì ảnh hưởng mọi người ra ngoài. Ngày thứ hai Tô Ngưng Mi đi theo mọi người ra ngoài, Chu Dao Chu Dương đã đến, Chu Dương thấy Tô Ngưng Mi, mặt sáng lên, hân đi đến bên cạnh Tô Ngưng Mi, cười nói: "Tiểu Mi, đã mấy ngày không gặp."

Tô Ngưng Mi cười nói: "Mấy ngày nay tôi đều vội vàng tu luyện."

Mấy ngày đi theo bọn Hàn Bảo ra ngoài đánh zombie, Tô Ngưng Mi cảm thấy chính mình phối hợp với thanh đao võ sĩ kia càng ngày càng ăn ý, không cần rót linh khí vào đao cũng có thể thực nhẹ nhàng chém rớt đầu zombie.

Mấy ngày nay ánh mắt Chu Dương cứ dán lấy cô cứ như con giò bám lấy mu bàn chân ấy, vừa ai oán lại mang theo một ý chờ đợi. Tô Ngưng Mi bị hân nhìn tới mức cả người nổi đầy da gà da vịt.

Tối nay Chu Dao, Chu Dương ăn cơm chiều ở Tô gia, Chu Dao cùng Hàn Bảo hi hi ha ha nghịch trên sofa, Tô Ngưng Mi tu luyện, nói một tiếng cho

mọi người biết rồi trở về phòng. Trở về phòng, vừa khóa trái cửa, bên ngoài liền vang lên tiếng đập cửa, cô vừa mở cửa ra thì thấy là Chu Dương.

Tô Ngưng Mi nhú nhú mày, dò hỏi, "Chu đại ca, có việc gì sao?"

Chu Dương tựa hồ có chút khản trương, hai tay ép thẳng hai sườn đùi, khản trương nắm chặt ống quần, "Tiểu Mi, tôi có việc muốn nói với em."

Tô Ngưng Mi đại khái có thể đoán ra Chu Dương muốn nói gì, là thổ lộ phải không? Tuy rằng không quá giống nguyên tác, Chu Dương còn chưa có hứng thú với Trình Dung, có lẽ bởi vì hiệu ứng bướm bướm hấn sẽ không có hứng thú với Trình Dung. Nhưng Tô Ngưng Mi thực không thích chuyện như vậy, "Ngại quá, tôi đang muốn tu luyện....." Nói xong vươn tay về phía cửa, định đóng cửa lại.

Cũng không ngờ Chu Dương nhanh chóng duỗi một bàn tay vào khe cửa, cửa lập tức kẹp lấy tay Chu Dương. Chu Dương bị đau rên một tiếng, "Tiểu Mi, tôi thật sự có chuyện muốn nói, nói xong tôi sẽ đi ngay, cho ta vào đi được không?"

Tô Ngưng Mi bất đắc dĩ, chỉ có thể cho hấn vào phòng. Chu Dương lần đầu tiên vào phòng Tô Ngưng Mi, có vẻ câu lệ, hai tai đều đỏ lên. Phòng Tô Ngưng Mi rất đơn giản, trong góc đặt một cái giường gỗ, trên giường gỗ trải đệm chần thật dày, còn gấp chần rất chỉnh tề.

Một góc khác kê một cái bàn rất lớn, trên đặt một ít thức ăn nước uống.

Chỗ khác đều trống rỗng, bất quá Chu Dương vẫn xem rất thích thú.

Tô Ngưng Mi trước mở miệng, "Chu đại ca, tay anh không sao chứ?"

Chu Dương cười nói: "Không sao."

"Vậy Chu đại ca muốn nói chuyện gì thế?" Tô Ngưng Mi chỉ hy vọng hấn nói xong mau đi ra ngoài.

Lúc này Chu Dương mới ngẩng đầu nhìn Tô Ngưng Mi, trong mắt lộ ra nòng đậm ái mộ, hấn tiến về phía trước hai bước, đi đến bên cạnh Tô Ngưng Mi, khuôn mặt thanh tú vì kích động mà hồng hồng, "Tiểu Mi, này..... Kỳ thật từ lần đầu gặp tôi đã thích em, tôi biết mình là người thường không xứng với em, cho nên luôn luôn đè nén cảm tình. May mắn..... May mắn hiện tại tôi đã thức tỉnh tình thân lực dị năng, tôi đã có năng lực bảo vệ em. Tiểu Mi, về sau để tôi bảo vệ em được không? Em yên tâm, tôi sẽ chăm sóc em thật tốt, tôi sẽ đối xử tốt với em cả đời, Tiểu Mi..... Anh thích em."

Nhìn Chu Dương tướng mạo thanh tú, Tô Ngưng Mi cười khỏ, bởi vì biết diễn biến trong truyện, cô luôn luôn có thành kiến với Chu Dương, đối hấn rất lạnh nhạt. Nhưng như vậy hấn vẫn dựa theo sự phát triển câu chuyện mà thổ lộ với cô. Có điều hiện tại cô sẽ ngăn chặn nó, cô nhìn Chu Dương, lộ ra vẻ mặt thật có lỗi, "Chu đại ca, thực xin lỗi, tôi hiện tại không nghĩ nhiều như vậy."

Chu Dương tựa hồ có chút không hiểu ý Tô Ngưng Mi, kiên định nói: "Tiểu Mi, không sao, anh có thể chờ, anh biết hiện tại là tận thế, không thể giống tình cảm như trước, nhưng anh tình nguyện chờ, chờ bao lâu anh cũng đều đồng ý."

Tô Ngưng Mi không tiếp xúc nhiều lắm với Chu Dương, trong nội dung nguyên tác cũng chỉ miêu tả hấn ít ỏi mấy chữ, tính cách đơn thuần gì đó, cho nên nhìn hấn một bộ ngây thơ không biết gì như vậy, Tô Ngưng Mi thật không biết làm sao bây giờ, chỉ có thể dao sắc chặt đứt rồi, cô chịu không nổi ánh mắt mang theo chờ đợi của Chu Dương. Quay đầu đi tới bên giường, ngồi xuống, đối diện với Chu Dương nói: "Chu đại ca, thực không dám đầu đầu, kỳ thật tôi đã có người trong lòng."

"Cái gì..... Cái gì?" Chu Dương choáng váng, vội vàng nói: "Không thể nào, Tiểu Mi, em không thể có người trong lòng a, rõ ràng trong khoảng thời gian này tôi đều không thấy em tiếp xúc với người khác, làm sao em có thể có người trong lòng?"

"Cô ấy đương nhiên là có người trong lòng!" Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng nói nặng nề, mơ hồ có chút tức giận, có chút giống như đang nghiêng răng nghiêng lợi ấy.

Tô Ngưng Mi trong lòng vừa động, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn vài phần, cô ngẩng đầu nhìn ra cửa. Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, một người đàn ông thân hình cao lớn mặc một cái áo bành tô màu quân lục đi đến. Nam nhân một thân phong mẽ, cũng không ảnh hưởng khí thế sắc bén trên người hấn. Người đàn ông lớn lên rất đẹp mắt, mày kiếm đen thẳng tới thái dương, một đôi mắt nặng nề nhìn Tô Ngưng Mi đang ngồi ở trên giường.

Chu Dương ngốc lăng trừng mắt nhìn tên đáng ghét đột nhiên xông vào này, sau mới phát hiện hấn từng gặp qua người này. Đó là khoảng hai tháng trước, lúc lần đầu tiên hấn gặp Tiểu Mi ở căn tin.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Chu Dương sắc mặt có chút khó coi, nam nhân này khí thế quá mạnh mẽ, nếu hắn thật sự là bạn trai Tiểu Mi, sẽ không dễ dàng đánh bại hắn đoạt lấy Tiểu Mi -- có điều, không thử thì làm sao mà biết được không, hắn từ nhỏ đến lớn rất ít khi thích một người như vậy, mặc kệ thế nào hắn đều phải tranh thủ một chút.

Hắn ngẩng đầu nhìn nam nhân sắc mặt không tốt, mở miệng nói: "Anh là bạn trai Tiểu Mi? Làm sao có thể? Nào có ai tận thế còn bỏ mặc bạn gái ở nơi này hai tháng hờ hững, cho dù anh thật sự là bạn trai Tiểu Mi, cũng không đủ tư cách làm bạn trai. Tôi với anh cạnh tranh công bằng, quyền quyết định vĩnh viễn nằm trong tay Tiểu Mi."

Người này thật đúng là có chấp, Tô Ngưng Mi thờ dài, liếc nhìn Liên Căn Viên sắp nổi xung, cô vội vàng đứng dậy đẩy Chu Dương ra ngoài. Chu Dương còn chưa hết hy vọng, lôi kéo cô hỏi, "Tiểu Mi, hắn ta thật là bạn trai của em?"

Mất thấy cô nếu không trả lời, hắn sẽ không đi, Tô Ngưng Mi vội vàng gật đầu, "Phải phải, anh ra ngoài đi." Sau đó phách một tiếng đóng cửa phòng lại, sau ngẫm lại dường như có gì đó không đúng, đây không phải là một mình ở cùng một gian phòng với Liên Căn Viên sao? Đang chuẩn bị cửa mở ra, Liên Căn Viên đã lặc mình chắn trước mặt Tô Ngưng Mi.

Liên Căn Viên trên cao nhìn xuống Tô Ngưng Mi, giọng điệu lạnh lẽo nói mát, "Sao thế, tôi mới rời đi hai tháng em đã không nín được rồi à." Liên Căn Viên cảm thấy sắp không khống chế được mình, trời biết hắn nhớ cô gái bao nhiêu, xử lý chuyện trong nhà xong hắn cơ hồ là liên tục chạy mấy ngày không nghỉ trở về, cũng không ngờ vừa trở về cô gái này liền cho hắn một bất ngờ như vậy!

Tô Ngưng Mi cũng nổi giận, ngẩng đầu ánh mắt âm trầm nhìn Liên Căn Viên, nhẹ răng nhếch miệng nói, "Tôi không nín được? Anh đừng ngậm máu phun người! Chẳng phải anh vừa nghe thấy là chuyện gì rồi sao?"

Kỳ quái, giống như có chỗ nào rất không hợp lý.....

Liên Căn Viên hừ hừ hai tiếng, nhìn Tô Ngưng Mi vì kích động phản bác hắn, khuôn mặt ửng đỏ, mắt trừng mắt hắn, bởi vì ngứa đầu mà miệng hơi hơi mở ra. Liên Căn Viên bỗng nhiên có chút tâm nể ý viên (tui chịu các cô ạ), lửa giận đều ném ra sau đầu, do dự mà nghĩ có nên hôn hay không. (tui chém)

Trong đầu nghĩ không thể, cô ấy không đồng ý, nếu bắt buộc lát nữa sẽ bị sét đánh, thân mình lại không chịu khống chế đè ép xuống, Liên Căn Viên một tay đặt ở thắt lưng Tô Ngưng Mi, một tay đỡ cái ót cô cúi đầu hôn xuống.

Tô Ngưng Mi chớp chớp mắt, phá lệ không cự tuyệt, tùy ý hắn hôn môi. Tô Ngưng Mi có thể cảm thụ đôi môi mềm yếu của hắn, có thể ngửi thấy mùi cỏ xanh nhàn nhạt trên người hắn, có lẽ là hương vị rừng rậm, tóm lại là hương vị làm cho người ta cảm thấy phi thường thoải mái.

Kỳ thật, Tô Ngưng Mi cảm thấy để hắn hôn cũng không sao (tui lại chém), hai tháng hắn đi cô cũng sẽ thường xuyên mơ thấy hắn. Một khắc vừa rồi thấy hắn, tim cô lại hưng hăng nhảy nhót.

Chưa ăn qua thịt heo còn không biết heo chạy sao? Cô đương nhiên biết mình có hảo cảm với nam nhân này, có hảo cảm tự nhiên cũng thử bắt đầu tiếp nhận. Nam nữ thích nhau có chút hành động thân mật là chuyện thật bình thường, ừ, giống như Hàn Bảo với Tưởng Nhật, hai người hiện tại cả ngày ngọt ngào mật mật cùng nhau.

Trên môi truyền đến răng nanh khẽ cắn, đại khái là phát hiện cô phân tâm, hạ khẩu hơi nặng xịu, Tô Ngưng Mi thấy miệng truyền đến đau đớn. Cô nhìn người đàn ông gần trong gang tấc này, nam nhân có gương mặt rất đẹp, mặc kệ là nhìn xa hay nhìn gần. Làn da không tính trắng nõn, nhưng trên mặt thật bóng loáng, đến cái lỗ chân lông cũng tìm không thấy. Ánh mắt đang nhắm, lông mi thật dài bám vào mí mắt. Hai thàng tóc của hắn dài ra không ít, có sợi tóc đen vương lên trán.

Hắn hôn chuyển tâm lại cẩn thận, hô hấp có chút dồn dập.

Biết Tô Ngưng Mi không phản kháng, Liên Căn Viên cảm thấy tim mình tâm sắp nhảy ra ngoài, nghĩ tới lời vừa rồi cô nói với Chu Dương, cô thừa nhận mình là bạn trai cô rồi?

Dần dần hắn lại không thỏa mãn loại linh hoạt hôn này, hắn dùng đầu lưỡi tách môi cô, đưa đầu lưỡi vào miệng cô, dùng sức khuấy đảo. (aaaa nụ hôn kiểu Pháp *chảy máu mũi*)

Lưỡi cô bị bắt cùng dây dưa với lưỡi hắn.

Liên Căn Viên chậm rãi hôn xuống phía dưới, Tô Ngưng Mi có chút khản trương, gãi gao kéo lấy áo bành tô trên người hắn. Đúng rồi, người này không phải trời rất lạnh cũng mặc một thân đơn bạc quần áo sao? Hiện tại rốt cục biết mặc dày chút. (chị lại nghĩ đi đâu thế, tập chung chuyên môn đi bà)

Liên Căn Viên hôn chậm rãi hạ xuống, hơi thở ẩm phun trên cổ Tô Ngưng Mi, tỉnh tề, ngứa, lòng Tô Ngưng Mi cũng ngứa theo, vẻ mặt liệt ㄟ (quần).

Liên Căn Viên một tay ôm thắt lưng Tô Ngưng Mi, một tay kéo mở áo lông Tô Ngưng Mi, bàn tay có chút lạnh lẽo tiến vào trong áo lông dê sờ soạng. Tô Ngưng Mi giữ tay hắn, đỏ mặt nói: "Chúng ta không thể tiếp tục." Ông ngoại bà ngoại biểu ca đều ở phòng khách, Liên Căn Viên chạy lên như vậy, nếu chậm trễ lâu, mọi người sẽ biết đến hai người đang làm gì mất.

Liên Căn Viên thở hổn hển ngẩng đầu, đáy mắt đen tràn đầy dục - vọng, hắn biết cô đang lo lắng cái gì, giọng khàn khàn nói: "Ừ." Thấy bộ dáng Tô Ngưng Mi nhẹ nhàng thở phào, hắn giật giật khoe miệng thành một nụ cười thật sung sướng, "Vậy khi nào chúng ta có thể tiếp tục?"

Loại chuyện này mà thường xuyên bị đánh gãy sẽ rất dễ hại thân a, kỳ thật mỗi lần hấn rõ ràng đều có thể trực tiếp làm.....

"Cái gì khi nào thì tiếp tục?" Tô Ngưng Mi pha trò, một ên kéo khóa áo lông lên, một bên đi ra ngoài, "Chúng ta đi xuống ngồi đi, vừa rồi lúc anh đến chắc ông ngoại bà ngoại biết rồi nhì."

Ừ, xuống đi, để mọi người biết bọn họ không làm chuyện xấu.

Liên Căn Viên đi trước cô một bước tựa vào phía sau cửa, con người tối đen gắt gao nhìn chăm chăm cô, lại hỏi một lần, "Khi nào chúng ta tiếp tục?"

Tô Ngưng Mi định tiếp tục pha trò, nhưng thấy Liên Căn Viên nghiêm cẩn như vậy, tư thế như thể là nếu cô không trả lời rõ ràng sẽ không được ra khỏi cửa. Cô cắn môi, nhẹ nhàng dùng ngón út gãi chóp mũi, hăm hồ nói: "Tối nay..... Đi."

"Buổi tối?" Liên Căn Viên biểu cảm có chút cao hứng, lộ ra vẻ hưng phấn, lúc cúi đầu tóc mái đen nhẹ nhàng phủ ở trán Tô Ngưng Mi, Tô Ngưng Mi ngứa, lau cái trán, hăm hồ um một tiếng.

Liên Căn Viên cao hứng ở hên lên trán cô một cái, xoay người giúp cô mở cửa phòng, "Chúng ta ra ngoài đi."

Tô Ngưng Mi ừm một tiếng, lại thấy hấn cả người mặc áo bành tô màu lục quân đội, tò mò hỏi, "Không phải ngày thường anh mặc thật phong phanh sao? Hiện tại lại khoác hấn quả áo bành Tô." Tuy rằng vẫn cao ngất đẹp trai như trước.

Liên Căn Viên lộ ra cái vẻ mặt không kiên nhẫn, còn nhú mày, "Mặc ít, hành động dễ dàng, nhưng luôn có đứa nhân cóc há miệng nhìn chăm chăm tôi." Giống như xem khi ý, câu này hấn không thể không biết xấu hổ mà nói ra.

Hai người xuống lầu, Chu Dương Chu Dao đều còn ở lại, thấy một nam nhân cao, đẹp trai, mặt lạnh băng bên người Tô Ngưng Mi, Chu Dao vụng trộm lè lưỡi. Cô biết ca ca vừa rồi lên tìm Tô Ngưng Mi cái gì, ai ngờ đụng phải người kia, anh trai đen mặt đi xuống lầu ngồi trên sofa im lặng không nói một chữ.

Ngẩng đầu nhìn Tô Ngưng Mi, Chu Dương cười hề hề với cô. Liên Căn Viên thấy người họ cười, con tức trong lòng lại trào dâng, nghĩ đến vừa rồi bọn họ cô nam quả nữ chung một phòng, nếu không phải hấn kịp thời trở về, ai biết tên này sẽ làm ra chuyện gì.....

Nghĩ đến đây, không khí quanh thân Liên Căn Viên bỗng thay đổi, người ngồi trong phòng khách đều cảm thấy nhiệt độ lại giảm xuống mấy độ C. Chu Dao thấy tình huống không thích hợp, lập tức kéo Chu Dương trên sofa lên, "Anh, chúng ta phải về rồi, mau trở về đi."

Chu Dương ngồi bất động, ngẩng đầu đối mặt với Liên Căn Viên. Chu Dao vội vàng chạy ra giữa chặn tầm mắt hai tên này, lại dùng sức kéo Chu Dương đứng lên, "Anh, đi mau, đi mau, bảy tám giờ rồi, ông ngoại bà ngoại Tô cũng phải nghỉ ngơi."

Chu Dương biểu cảm rốt cục buông lỏng, chào ông ngoại Tô bà ngoại Tô, rồi mới để mặc Chu Dao kéo hấn ra cửa. Lúc ra đến cửa hấn nhìn chăm chăm Tô Ngưng Mi thật nghiêm cẩn, nghĩ một chút nói: "Tiểu Mi, dù thế nào tôi cũng sẽ không bỏ cuộc."

Cảm nhận nhiệt độ không khí chung quanh lại giảm thêm mấy độ, Chu Dao bị dọa oa oa kêu to, đầu cũng không dám ngoảnh lại, lôi kéo Chu Dương ra ngoài, "Anh, anh, chúng ta nhanh về nhà đi, em mệt rồi, buồn ngủ quá!"

Đóng cửa, Tô Ngưng Mi lôi kéo Liên Căn Viên ngồi trên sofa, khí lạnh trên người Liên Căn Viên rốt cục thu hồi, cười khiêm tốn với ông ngoại Tô bà ngoại Tô, "Ông ngoại, bà ngoại, cháu đã trở về, vừa rồi vội vã gặp Tiểu Mi cháu cũng chưa chào ông bà." (Lam: Sao anh nhận người thân sớm zà??? Mặt anh dày quá rồi...)

Bà ngoại cười nói: "Không sao, mấy người trẻ tuổi như các cháu lúc yêu đương mà lâu như vậy không gặp được nhau chắc nhớ đối phương lắm. Nhưng mà Tiểu Liên a, Tiểu Dương là người tốt, cháu đừng hiểu lầm nó."

Liên Căn Viên tươi cười không thay đổi, "Cháu biết ạ, bà ngoại."

Sắc mặt ông ngoại có chút không tốt, nhìn Liên Căn Viên vài lần, nhìn không được nói: "Đã là bạn trai Tiểu Mi rồi, về sau phải đối xử tốt với nó, nếu cần thì phải đi đăng ký kết hôn đi!" Ông ngoại có tư tưởng hơi cổ hủ, nam nữ nếu ở cùng nhau nhất định phải có hôn chứng, được pháp luật bảo vệ.

Hàn Bảo cười cười, "Ông ngoại, internet đã rối loạn, hiện tại giấy đăng ký kết hôn cũng chỉ có nghĩa ở trong căn cứ mà thôi."

"Căn cứ thì căn cứ, tóm lại hai đứa muốn nói chuyện yêu đương nhất định phải đi đăng ký kết hôn!" Tô lão gia kiên trì ý định. Ở cái nơi ở đâu cũng có XXOO như quyền thịt vắn này, Tô lão gia có thể có tư tưởng như vậy thật sự là kỳ tích.

Liên Căn Viên hưng phấn, "Ông ngoại, đương nhiên phải làm vậy rồi."

Tô Ngưng Mi hoảng, "Ông ngoại, tử vi bát tự cũng chưa xem, về sau lại nói....." Cô mới không thêm cười chui!

Đôi lông mày xinh đẹp của Liên Căn Viên nhú lại, nhiệt độ chung quanh lại âm ỉ rơi xuống, hấn trừng mắt Tô Ngưng Mi, "Thế nào, em không đồng ý? Tôi nói rồi tôi sẽ phụ trách với em."

Tô Ngưng Mi khóe miệng co rút, ây, anh đừng nói như kiểu chúng ta cái gì cũng đã làm rồi được không!

Việc này thảo luận đến cuối cùng Tô Ngưng Mi chạy trốn chết, trở về phòng Tô Ngưng Mi nhớ tới vừa rồi người nọ nói buổi tối tiếp tục, vội khóa trái cửa lại, vừa nằm xuống giường chuẩn bị vào không gian, bên ngoài đã có tiếng tiếng đập cửa ầm ầm.

"Mở cửa!" Là giọng của Liên Căn Viên, thanh âm có vẻ nặng nề.

Tô Ngưng Mi đương nhiên sẽ không ngốc đến mức đi ra mở cửa, nguyên ý thử nói chuyện với hắn, nhưng không có nghĩa cô nguyên ý lập tức lên giường với hắn, cô thủy chung là Tô Ngưng Mi của kiếp trước dù vụng trộm xem H vẫn lại vẫn cứ bảo thủ như trước.

Đang nghĩ mặc kệ Liên Căn Viên ngoài cửa trực tiếp tiến vào không gian, cửa lại kéo kẹt mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Edit+Beta: Thủy Nguyệt Lam Thiên

Tô Ngưng Mi trừng khẩu ngốc, nhảy ục lên giường, "Ai cho anh vào đây, anh vào bằng cách nào?" Cửa rõ ràng đã khóa trái, hắn vào bằng cách nào.

Liên Căn Viên Aha một tiếng, nhìn lướt qua cửa gỗ chầm chọc, đi nhanh về phía Tô Ngưng Mi, "Với tôi mà nói cái cửa này chỉ là vật bài trí."

Tô Ngưng Mi thấy hắn đã đi tới, lại nhảy ục xuống giường, giày cũng không kịp xỏ đã chạy vội ra bên ngoài. Liên Căn Viên tay to chụp tới, cô đã bị chặn ngang lao vào lòng Liên Căn Viên, sau đó bị nam nhân khí thế cường hãn trước mắt áp trên giường, Liên Căn Viên nhủ mảy, "Em chạy a, tiếp tục chạy a, xem xem tôi có thể bắt em trở về hay không."

Tô Ngưng Mi bị hắn áp ở trên giường, nghiêng đầu tránh thoát hơi thở hắn phun ra, kêu rên nói: "Tôi không chạy là được, tôi muốn nghỉ ngơi, anh tới làm cái gì."

"Giả ngu hả?" Liên Căn Viên cúi đầu cắn một ngụm ở bên má cô, "Chẳng lẽ em quên vừa rồi em đã nói gì? Không phải buổi tối tiếp tục sao?"

Tô Ngưng Mi dùng tay áo lau mặt lung tung, cười nịnh nọt với hắn, "Tôi nói là tối nay, không phải buổi tối..... Lại nói nếu là buổi tối cũng có thể là buổi tối ngày mai, buổi tối ngày sau, không nhất định phải là tối hôm nay." (Lam chị lại cái cùn đây)

Liên Căn Viên hừ một tiếng, lưỡi chơi chữ cùng cô, thuận thế một chút, sức nặng cả người đều áp trên người Tô Ngưng Mi. Chọc Tô Ngưng Mi kêu rên một tiếng, dùng sức đẩy hắn, "Anh áp tôi thật là khó chịu, mau đứng lên đi."

Liên Căn Viên không để ý tới cô, cả người áp trên người cô, một bàn tay cố định hai tay cô, cúi đầu ngậm lấy đôi môi cô. Môi cô mềm mại khiến Liên Căn Viên lưu luyến không thôi, nhịn không được dùng đầu lưỡi lần lượt miêu tả môi cô. Cảm thấy cô phản kháng, hắn cúi đầu nói bên tai cô: "Em yên tâm, sẽ rất thoải mái, đừng sợ." (sao biết rõ thế?)

Tô Ngưng Mi cắn răng, dùng sức giật giật, phát hiện căn bản không thể động đậy.

Liên Căn Viên tiếp tục trở lại trên môi cô, lần lượt ngậm lấy, miêu tả, từ môi đi đến hai má rồi đến lỗ tai, vờn đầu lưỡi liếm liếm trên lỗ tai cô, Tô Ngưng Mi miễn cưỡng cảm thấy mình, cảm thấy thân thể bất đầu không chịu khống chế, nằm tào, đừng nói điểm miễn cưỡng của cái thân thể này là lỗ tai nhé.

Phát giác Tô Ngưng Mi phản ứng, Liên Căn Viên tiếp tục hôn vành tai cô, dần dần khuếch ra.

Tô Ngưng Mi thờ hồn hên, thân mình dùng sức giật giật, "Đừng..... Đừng hôn chỗ này." Thanh âm có chút run rẩy.

Áo lông của Tô Ngưng Mi không biết bị Liên Căn Viên cởi ra từ bao giờ, áo lông dê cũng bị đẩy lên. Bàn tay hắn lần ra sau lưng cô, nhẹ nhàng kéo, nút thắt nội y đã bị mở, hai cái bánh bao nhỏ liền nhảy ra. Liên Căn Viên thờ hồn hên, đôi mắt sáng ngời dần dần trở nên sâu thẳm.

Cúi đầu ngậm hôn một cái bánh bao nhỏ, bàn tay kia cũng không nhàn rồi, nhẹ nhàng hoạt động trên cái bánh bao khác. Tô Ngưng Mi hít một hơi, trong đầu trống rỗng, cô không biết đây là cảm giác gì, trong lòng ngứa, thật trống rỗng, như muốn bắt lấy cái gì.

"Đừng..... Đừng....."

Tô Ngưng Mi tự cảm thấy tiếng nói của mình không có chút lực nào, thậm chí còn mang theo chút rên rỉ, nàng bị chính giọng của mình dọa, ngậm miệng không dám lên tiếng. Liên Căn Viên thân bất diệt nhạc hồ (1), bị giọng nói của cô kích thích, rốt cuộc không khống chế nổi bản thân, ngón tay nhẹ nhàng động, quần áo trên người Tô Ngưng Mi đều hóa thành bột phấn.

(Bất diệt nhạc hồ (不亦乐乎): diễn tả tình thế, tình hình phát triển đến tình trạng cao nhất | quá mức; cực độ; phi thường...)

“.....” Người này rốt cuộc đã tu vì gì a!

Liên Căn Viên thủ chậm rãi tìm kiếm xuống phía dưới, Tô Ngưng Mi bị hấn hôn trong lòng khó chịu, cả người cũng không thích hợp. Một tia lý trí cuối cùng còn lại trong đầu nói cho cô như vậy quá nhanh, nhìn không được động vài cái ngón tay, một đường lỗi điện xuất hiện trên ngón tay cô, sau đó đánh lên đầu Liên Căn Viên.

Liên Căn Viên lại bị đánh một, hấn ngẩng đầu nhìn Tô Ngưng Mi, khuôn mặt dễ nhìn không biết đang treo vẻ mặt gì, có chút mờ mịt, lại có chút không thể tin được, “Em lại dám đánh tôi? Đánh nghiêm rồi phải không?” Một chút tôn nghiêm cuối cùng của người đàn ông đã bị cô triệt để khiêu chiến.

Tô Ngưng Mi tựa hồ nghe thấy hấn niệm một câu gì, rồi đột nhiên phát hiện thân mình như không thể động đậy, đầu óc lại rất thanh tỉnh, cảm giác khí hấn hôn trên người cô rất rõ ràng, chỉ có thân mình không thể động đậy, nàng cảnh giác, “Anh làm cái gì?” May mắn còn có thể lên tiếng.

Liên Căn Viên không rảnh quan tâm nàng, cúi đầu hôn một đường xuống thân thể trắng nõn, mắt thấy sẽ đi đến chốn đào nguyên, Tô Ngưng Mi nhìn không được kinh hô ra tiếng, “Anh định làm gì, chỗ đó không thể” Chưa kịp nói hết câu, giọng cô liền đứt đoạn, hạ - thân truyền đến từng đợt ngứa, cô có thể cảm thấy đầu lưỡi hấn gây cho cô cảm giác sợ run với hư không, nhìn không được muốn lấp đầy gì đó.

Thở hổn hển hai ngụm, sắc mặt Tô Ngưng Mi triều - hồng, thở dốc nói: “Im miệng..... Đừng..... Hôn..... Nơi đó.”

Bị thanh âm mềm nhũn này kích thích, Liên Căn Viên cảm thấy mình sắp muốn nổ mạnh, nhìn không được vươn đầu lưỡi đi vào dò xét, chọc Tô Ngưng Mi càng thêm run rẩy lên. Tô Ngưng Mi thân mình càng ngày càng mềm nhũn, chỉ còn lại tiếng rên rỉ vô lực.

Rồi đột nhiên, Tô Ngưng Mi cảm giác có gì nổ tung đầu óc, thân mình như trôi phập phều, trong nháy mắt kia, Tô Ngưng Mi nhìn không được rên rỉ thành tiếng.

Tô Ngưng Mi thật muốn che mặt, cô lại bị Liên Căn Viên hôn xuất ra.....

Chờ cô ổn định hơi thở, quần áo trên người Liên Căn Viên cũng đều biến mất. Lúc này Tô Ngưng Mi mới phát hiện dáng người hấn phi thường tốt, vùng tam giác tiêu chuẩn, không có một tia sẹo lỗi, dáng người đồng nhất với tích cách của hấn, phò trương sức bật.

Thân thể hấn đè ép xuống, Tô Ngưng Mi vội vàng giơ tay chắn trước ngực, thể mới phát hiện mình có thể cử động, lắp bắp nói: “Tôi..... Tôi còn chưa có chuẩn bị xong.”

Liên Căn Viên cúi đầu che lên khuôn miệng đang lải nhải kia, tay lần xuống dưới sờ soạng một phen, một tia niềm dịch sáng bóng dính trên ngón tay thon dài ấy, hấn cười giơ tay chỉ thứ trên đó cho Tô Ngưng Mi xem, “Đây còn gọi không chuẩn bị tốt? Được rồi, ngoan, đều đến trình độ này không thể đình chỉ nữa.” Nếu lại dừng lại, hấn chắc chắn sẽ bị ghen chết.

Căn bản không cho cô có cơ hội phản ứng, Liên Căn Viên đã một cái tiến - thân đi vào. Tuy rằng đã đủ ướt át, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên, Tô Ngưng Mi đau một ngụm cắn lên cánh tay hấn, Liên Căn Viên mày cũng chưa nhuộm một chút, vươn tay nhéo hai cái bánh bao của cô.

Cảm giác cô tựa hồ đã tốt hơn chút, Liên Căn Viên mới chậm rãi toàn bộ tiến vào, Tô Ngưng Mi đau chảy nước mắt, rõ ràng trong H vẫn lần đầu tiên không phải đều thật thích sao? Vì sao lại đau như vậy?

Đau lòng hôn môi cô, Liên Căn Viên dỗ dành: “Về sau sẽ không đau.....”

Liên Căn Viên cúi đầu ngậm hai cái bánh bao mà nghịch, Tô Ngưng Mi bị hấn hôn trong lòng ngứa ngứa, phía dưới tựa hồ cũng đỡ đau. Phát hiện cô không còn kháng cự, Liên Căn Viên mới nhẹ nhàng bắt đầu chuyển động. Tô Ngưng Mi cảm thấy thân mình dễ chịu, cũng bắt đầu có phản ứng, cô cắn môi không cho chính mình rên rỉ thành tiếng.

Biết cô đã thích ứng, Liên Căn Viên bắt đầu khởi động thân mình, ôm thắt lưng cô bắt đầu chuyển động.

Bất quá một hồi, Tô Ngưng Mi liền cảm giác có cái gì đó nóng nóng phun trong cơ thể cô, đây là bắn? Tô Ngưng Mi kinh ngạc, thời gian thật đúng đủ ngắn, kết quả còn không chờ cô kinh ngạc xong, đồ chơi trong cơ thể kia lại chậm rãi biến cứng rắn lớn lên.

Nhìn ra Tô Ngưng Mi kinh ngạc, Liên Căn Viên sắc mặt trắng thán thành khăn, “Lần đầu tiên, thời gian là ngắn chút, nhưng mà em yên tâm, lại lần nữa, khẳng định có thể thỏa mãn em.”

Tô Ngưng Mi, “.....”

Lần này Liên Căn Viên quả nhiên ép buộc hơn nửa ngày, Tô Ngưng Mi bị hấn ép buộc ra vài lần, cuối cùng đều nhìn không được mờ mịt ngủ mà hấn còn chưa xuất ra.

Chờ buổi sáng tỉnh lại, cô đang cùng Liên Căn Viên chung chăn chung gối, hơn nữa, cô còn đang ghé vào trên người hấn, trên bụng còn có bị cái gì đó cứng rắn chọc, cô lập tức chỉ biết đó là cái gì.

Liên Căn Viên tròn tròn không nháy mắt nhìn chăm chăm cô, Tô Ngưng Mi lau mặt, vội vàng bật dậy, chắn trên người chắn trôi xuống bên hông, lộ ra thân hình che kín dấu hôn. Thấy người đàn ông kia ánh mắt dần dần sâu thẳm, Tô Ngưng Mi cấp tốc kéo chăn bông che lại trên người.

Được rồi, nên làm đã làm, không nên làm cũng đã làm, cô cũng rất hưởng thụ, cũng không thể già mồm cái lão. Nhưng mà, cô hiện tại cũng không còn

sức ứng phó lần thứ hai.

Bọc chăn bông xuống giường, cô lấy vài bộ quần áo trong tủ bên cạnh, lại giúp Liên Căn Viên tìm một bộ quần áo.

Ném chăn bông, nhanh chóng mặc quần áo vào, Tô Ngưng Mi lại quăng bộ nam trang cho Liên Căn Viên, “Anh mặc vào rồi mau về phòng đi, nếu không đợi bị ông ngoại nhìn thấy liền thảm”

Liên Căn Viên còn nằm trên giường, bị Tô Ngưng Mi ném quần áo che đầy ở vị trí trọng yếu, chỗ khác quả thật nhìn một cái không sót gì.

Nhìn dáng vẻ hấp tấp của Tô Ngưng Mi, tâm tình hẳn cực tốt, nhìn không được vươn tay kéo Tô Ngưng Mi đang sốt ruột vào trong lòng xoa nắn một phen, biết Tô Ngưng Mi vừa muốn dùng lời điện đánh hấn, hấn mới đứng dậy mặc quần áo.

Tô Ngưng Mi tìm cho hấn một cái áo lông dê, một cái áo lông ngoài cùng một cái quần dài màu đen. Hấn dáng người tốt, chẳng sợ mặc áo lông dê có chút mập mạp áo lông đều phô ra dáng cao ngất của hấn.

Nhìn hấn mặc xong quần áo, Tô Ngưng Mi đẩy hấn ra cửa, “Mau lên, mau lên, anh mau về phòng đi, trăm ngàn đừng để cho ông ngoại thấy anh đi ra từ trong phòng tôi.”

Lầu một là phòng khách, phòng bếp, toilet, thư phòng linh tinh, lầu hai lầu ba mới là phòng ngủ. Ông ngoại bà ngoại ở lầu ba, lúc xuống thang lầu vừa khéo đi qua cửa phòng Tô Ngưng Mi.

Tô Ngưng Mi đẩy Liên Căn Viên ra cửa phòng, cửa phòng vừa mở liền đẩy hấn ra ngoài, chính mình cũng định ra ngoài theo, kết quả phát hiện Liên Căn Viên che ở cửa tự nhiên bất động. Cô đẩy đẩy hấn, “Mau đi ra, đừng cho ông ngoại thấy!”

Liên Căn Viên tiếng cười truyền vào lỗ tai cô, sau lại nghe thấy hấn nói, “Ông ngoại sớm.....”

Tô Ngưng Mi bần ngệ qua vai Liên Căn Viên, phát hiện Tô lão gia từ đang đen mặt đứng ở cửa.

Xem quần áo hai người, Tô lão gia từ sắc mặt càng đen như đít nòi, chỉ vào hai người bọn họ nói: “Mau, ăn điểm tâm xong đi đăng kí kết hôn ngay, nếu không, tôi đánh gãy đùi hai đứa!”

Ăn điểm tâm, Tô lão gia từ liền tự mình dẫn hai người đi tới quảng trường.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Edit+Beta: Thủy Nguyệt Lam Thiên

Xem Tô lão gia từ dẫn Tô Ngưng Mi Liên Căn Viên ra ngoài, Tường Nhật cười hì hì chạy đến trước mặt Hàn Bảo, ngồi quỳ ở trên sofa, “Bảo Nhi, chúng ta cũng đi đăng kí thôi.”

Hàn Bảo sắc mặt đỏ bừng “Anh còn chưa đủ tuổi.....”

Hai người đều mới hai mươi tuổi, nhà trai phải hai mươi hai tuổi mới được lấy giấy chứng nhận kết hôn.

Tường Nhật cười hì hì lôi kéo Hàn Bảo ra ngoài, “Hiện tại ai còn quan đủ tuổi hay không, em yên tâm, khẳng định có thể lấy giấy chứng nhận, nhanh chút, nhanh chút, chị Tiểu Mi bọn họ đều đi xa rồi.” Tường Nguyệt ở sau người kêu to, “Anh, chị dâu, trở về cho em xem chứng nhận của hai người a.”

Tô Vũ còn ngồi trên bàn cơm ăn cơm liếc nhìn Tường Nguyệt một cái, cắn một ngụm bánh mì, nói: “Đó là anh trai với chị dâu cậu lĩnh chứng, cậu hưng phấn cái gì.”

Tường Nguyệt hừ hừ hai tiếng, ngưỡng cằm nhìn Tô Vũ, “Liên quan gì cậu, cứ xen vào việc của người khác.”

Tô Vũ đỏ mặt hừ một tiếng “Ai thèm quan cậu.....” (Lam Tui thấy mùi JQ a)

Tô lão gia từ mang theo hai người đi tới sảnh tuyên bố, thấy nữ binh tiếp tân mặc quân trang, lão gia từ lôi kéo hai người đi qua, hỏi: “Cô gái, tôi muốn hỏi nếu muốn lấy giấy chứng nhận kết hôn hấn thì đi nơi nào?”

Tô Ngưng Mi có chút hốt hoảng, yêu đương, thân thiết, này đó cô đều có thể nhận, nhưng là nhanh như vậy đã kết hôn cô thật là có chút kham không nổi. Không nói đến về sau sẽ cùng sinh hoạt với Liên Căn Viên, nếu kết hôn bọn họ phải ở cùng một gian phòng? Vậy cô tu luyện kiểu gì? Cô đúng là có hảo cảm với Liên Căn Viên, nhưng còn chưa hoàn toàn tín nhiệm, bí mật không gian còn chưa thể nói cho hấn.

Kéo kéo Tô lão gia tử, Tô Ngưng Mi khuyên như: “Ông ngoại, chúng ta trở về đi, hiện tại con với anh mới đang trong quá trình tìm hiểu, lấy giấy chứng nhận kết hôn sớm như vậy làm cái gì, qua đoạn thời gian rồi nói sau. Nếu không thành còn có thể chia tay. Nếu phải kết hôn, phát hiện không thể sống cùng nhau, lại còn phải ly hôn a, như vậy con thành gái hai đời chồng? Về sau sẽ càng khó gả ra ngoài, có phải không?”

Ông ngoại trừng mắt nhìn cô, “Ngày xưa lúc Ông với bà ngoại kết hôn ngay cả mặt mũi đều không gặp qua, không phải vẫn sống với nhau cả đời? Các con kết hôn cũng không phải bị ép buộc, đều phải sống hạnh phúc qua ngày!”

Tô Ngưng Mi còn muốn biện giải, phát hiện khí lạnh bên người lại bắt đầu đột ngột tăng lên, cô quay đầu vừa thấy, nam nhân kia đang nhìn xuống cô lạnh như băng. Tô Ngưng Mi nghẹn, cái gì cũng không nói ra được.

Tiếp tân cười tủm tỉm nói cho mấy người kết hôn ở lầu 5, mang theo thẻ căn cước đi lầu 5 là có thể tiến hành đăng kí.

Tướng Nhật Hàn Bảo cũng đến, cười hi hi đi theo phía sau ông ngoại. Nghe nói hai người này cũng là đi lấy giấy chứng nhận kết hôn, ông ngoại bùm bùm lôi kéo bọn họ làm ví dụ sống thuyết phục Tô Ngưng Mi.

Mấy người đi đến lầu 5, lầu 5 là phòng làm việc, một loạt phòng, bên trong đều có công nhân viên ngồi làm việc. Ông ngoại dẫn mọi người đi đến một cái phòng ghi nơi đăng kí kết hôn, bên trong có một phụ nữ trung niên mặc áo bành tô màu lục đang ngồi.

Phụ nữ trung niên sắc mặt xanh vàng, thấy mấy người hưng trí cũng không cao, nói cho mọi người quá trình, mọi người phải đi chụp ảnh. Phụ nữ trung niên lấy ra cái sổ nhỏ màu đỏ ghi thông tin trên thẻ căn cước vào, lại dán lên ảnh chụp chung, triện con dấu căn cứ đỏ thẫm, giấy chứng nhận kết hôn đã hoàn thành. Tướng Nhật dù tuổi không đủ cũng được lĩnh giấy chứng nhận.

Một người một cái sổ đỏ, Tướng Nhật Hàn Bảo ngạc nhiên nhìn sổ đỏ, hai đứa nhìn nhau cười ngây ngô. Liên Căn Viên cùng a miêng coi trọng ảnh chụp chung của hai người trên giấy chứng nhận, chỉ có Tô Ngưng Mi mặt khổ sở nhìn sổ đỏ suy nghĩ sau này nên làm cái gì bây giờ, phải lấy cớ gì để phân phòng ngủ với tên kia mới được.

(Vi giấy chứng nhận kết hôn có bìa màu đỏ nên Lam gọi tắt là sổ đỏ nhé. Không phải sổ đỏ nhà đất đâu à)

Kỳ thật, cô biết giấy chứng nhận chỉ có hiệu lực ở căn cứ, dù sao căn cứ này sớm hay muộn cũng sẽ trở thành phế tích, giấy chứng nhận cũng chỉ là nhất thời.

Vừa đi xuống lầu, đi đến đại sảnh tuyên bố, Tô Ngưng Mi liền thấy Ngô Thần đứng ở một góc xà tròng sảnh tuyên bố nói gì đó với một thiếu niên, van nài khuyên bảo, một mặt khổ bức. Tô Ngưng Mi không quá rầy rầy, đi theo ông ngoại ra ngoài, lại không biết Ngô Thần mất sắc, bỗng chốc liền nhìn thấy bọn họ, kích động chạy tới chào hỏi Tô Ngưng Mi, “Tô tiểu thư, đã lâu không gặp, dạo này vẫn khỏe chứ?”

Tô Ngưng Mi gật đầu, “Cũng không tệ, Ngô thiếu úy làm gì ở trong này thế?” Cô nhìn thoáng qua thiếu niên lão đảo đi theo sau Ngô Thần. Thiếu niên trông có chút quen mắt, nghĩ nghĩ, Tô Ngưng Mi liền nhớ lại thiếu niên này là ai, lúc trước Ngô Thần hộ tống người già cùng đứa nhỏ. Đây là đứa nhỏ kia, thoát nhìn mười bốn mười năm tuổi, vẫn là thiếu niên, trông khá thanh tú, chẳng qua sắc mặt có hơi vàng như nền, bước chân cũng có chút phù phiếm, trong ánh mắt còn mang theo một dòng tà hỏa. Thấy Tô Ngưng Mi cùng Hàn Bảo mất liễn sáng lên, nhìn chằm chằm hai người tới lui lui đánh giá.

Khi đó tuy rằng đường thông, nhưng thiếu niên lão nhân kia rất ít xuống xe, Tô Ngưng Mi trí nhớ tốt, cho nên nhớ được thiếu niên này, thiếu niên lại không có ấn tượng gì với Tô Ngưng Mi.

Tô Ngưng Mi cùng Hàn Bảo lớn lên cũng không tồi, Tô Ngưng Mi diện mạo quyền rũ thành thực, Hàn Bảo là cô em đáng yêu, tóc đen ngắn, mắt tròn xoe, thoát nhìn tựa như em gái nhà bên.

Phát giác sắc mặt thiếu niên, Liên Căn Viên không vui chắn trước mặt thiếu niên kia, nhìn xuống hắn, cũng không nói chuyện.

Phù phiếm thiếu niên chịu không nổi ánh mắt Liên Căn Viên, tránh sau Ngô Thần. Ngô Thần sắc mặt cũng có chút khó coi, trừng mắt nhìn thiếu niên phía sau, “Phượng thiếu gia, thượng tướng muốn tôi đưa cậu trở về, cậu cũng đừng làm khó tôi, hiện tại thời tiết lạnh như thế, cũng không có gì để đi dạo?”

Phượng thiếu gia? Tô Ngưng Mi há miệng thở dốc, hình như cô biết thiếu niên này là ai, thiếu niên này là đứa con duy nhất của thượng tướng - lão đại căn cứ thành phố G. Thượng tướng là anh hùng, chẳng qua thương tiếc đứa nhỏ này, để lại cho hai người già trong nhà nuôi, kết quả sùng không được, muốn gió được gió muốn mưa được mưa. Cho dù là mặt thế cũng không chịu quá nửa điểm thống khổ, ở nhà ông bà có bao nhiêu đồ ăn đều nhường cho hắn ăn. Sau khi đến căn cứ, thiếu niên này bởi vì thượng tướng mà thu liễm không ít, bất quá vẫn là cá ngày ở căn cứ trên hoa nghèo bướm, hắn cũng chỉ dám tìm loại phổ thông nữ nhân một hai đồ ăn là có thể thu về, về phần dị năng giả hắn không dám tưởng, bằng không nào đến chỗ cha hắn khẳng định sẽ nhất sùng bắn hắn.

Hiển nhiên hắn hiện tại là nhìn trúng Tô Ngưng Mi cùng Hàn Bảo, bất quá hai người đều là dị năng giả, hắn cũng phải ngậm lại.

Bởi vì e ngại Liên Căn Viên, Phượng thiếu gia này rốt cục nguyện ý theo Ngô Thần trở về, cũng không còn muốn chạy đến sảnh tuyên bố.

Lúc ra tới cửa lại gặp Trình Dung sắc mặt có chút tái nhợt, bên cạnh còn có Trâu Bái đi theo. Phượng thiếu gia thấy Trình Dung quả thực bị mê mẩn, đứng tại chỗ không đi, nhìn Trình Dung không chớp mắt.

Trình Dung một đầu tóc đen mềm mại xõa trên vai, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì này vài ngày không nghỉ ngơi tốt mà có chút tái nhợt, ánh mắt to ngáp

nước, mảy mui, đang theo nói chuyện với Trâu Bái bên cạnh, “Trâu đại ca, em không sao, kỳ thật không cần đến nơi này dùng đồ ăn đồ uống phẩm, em chỉ cảm mạo một chút, uống nhiều nước sôi vài ngày là khỏe.” Bởi vì Vu Hạo Tĩnh, Trình Dung bị bệnh mấy ngày, trong không gian lại không có chứa đựng được phẩm, Trâu Bái liền mang theo cô ta đến tuyên bố sánh, nói là muốn dùng đồ ăn đồ uống phẩm.

Đang nói, Trình Dung liền cảm giác bên cạnh có ánh mắt cực nóng nhìn mình, cô quay đầu, nhìn thấy kinh điểm trong mắt thiếu niên phù phiếm kia, hơi mảy mui.

Ngô Thần lại thúc giục Phương thiếu gia này nhanh chút trở về, nếu không thượng tướng sẽ phát giận. Phương thiếu gia nghĩ đến bộ mặt nghiêm túc của lão cha hần liền bủi mui, ngoan ngoãn theo sau Ngô Thần trở về, tầm mắt nhưng vẫn không rời khỏi Trình Dung.

Sau khi Ngô Thần cùng Phương thiếu gia rời khỏi đây, Trình Dung liền mặt đối mặt với Tô Ngưng Mi Liên Căn Viên.

Liên Căn Viên đứng ở bên trái Tô Ngưng Mi, thân hình cao lớn khiến Tô Ngưng Mi trông có chút bé bỏng, giờ phút này, hần đang biểu cảm nhìn xuống người bên dưới để đối diện hai người.....

Tô Ngưng Mi phát hiện người này đặc biệt thích nhìn xuống người khác, một bộ như người ta thiếu tiền hần vậy. (chém)

Trình Dung nhìn thấy Liên Căn Viên bỗng nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn, hai má cũng đỏ lên, nhưng nhớ tới nam nhân này đối xử với mình thế nào, cô ta lạnh mặt lôi kéo Trâu Bái đi qua người Liên Căn Viên.

“Đi thôi, trở về đi, vợ!” Liên Căn Viên ôm Tô Ngưng Mi đi ra ngoài.

Xem bộ dạng Liên Căn Viên như đau lòng vợ nhỏ, trong lòng Tô lão gia tử vui mừng, hi vọng vợ chồng son về sau đều hạnh phúc.

Mọi người trở về Tô gia, Liên Căn Viên cao hứng phấn chấn đi lại trong phòng Tô Ngưng Mi, Tô Ngưng Mi nhìn không được nhướng mày lên. Cô giữ chặt Liên Căn Viên kéo ra ngoài đi, “Chúng ta tuy rằng đã đăng ký kết hôn, nhưng còn chưa hiểu đối phương, bây giờ chưa thể ở cùng một chỗ, anh trở về phòng mình đi.” Cô kiên quyết sẽ không để hần ngủ ở trong phòng mình, bằng không cô vào không gian tu luyện kiểu gì!

Liên Căn Viên thối mặt, mặc kệ Tô Ngưng Mi lôi kéo vẫn bất động, cúi đầu nhìn xuống Tô Ngưng Mi, “Chúng ta là vợ chồng, vợ chồng ở cùng một gian phòng là thiên kinh địa nghĩa.”

“Không được!” Tô Ngưng Mi quát, dùng sức kéo quần áo hần, kết quả không kéo được người động đây, quần áo trên người lại bị kéo rách, tay áo Liên Căn Viên trực tiếp đứt lìa, áo lỏng nhưng lông vịt bung ra, bay khắp phòng.

Liên Căn Viên ngược lại đi vào bên trong, đặt mông ngồi trên giường Tô Ngưng Mi, biểu cảm nhìn xuống trên mặt không thấy, chỉ còn lại một mặt nghiêm cần, hần nói: “Chúng ta hiện tại đã cần hiểu nhau, chuyện của tôi, người nhà tôi, tôi sẽ toàn bộ nói cho em, tôi là người tu chân việc này em hần là đã sớm biết, gia tộc tôi.....”

Không đợi hần tiếp tục nói tiếp, Tô Ngưng Mi vợ vàng chạy tới bưng kín miệng hần, “Anh không cần nói với tôi việc này, bởi vì tôi sẽ không nói chuyện của mình cho anh, tôi vẫn kiên trì phân phòng ngủ, chờ đến lúc chúng ta đã có thể tín nhiệm lẫn nhau tôi nhất định sẽ nói mọi chuyện cho anh, đến lúc đó anh nói chuyện của mình cho tôi.....”

Sắc mặt Liên Căn Viên chậm rãi biến lạnh, ngửa đầu nhìn Tô Ngưng Mi. Tô Ngưng Mi chịu không nổi ánh mắt của hần, khẩn cầu nói: “Cho tôi một ít thời gian để tôi có thể tín tưởng anh được không? Mỗi người đều có bí mật, bí mật của tôi đợi đến lúc nhất định sẽ nói cho anh.”

Im lặng hồi lâu, Liên Căn Viên nhắm mắt lại, trầm giọng nói: “Được, tôi cho em thời gian.”

Tô Ngưng Mi thở phào, đứng dậy tìm bộ nam trang trong tủ quần áo đưa cho Liên Căn Viên, “Mau mặc vào đi, mặc vào rồi trở về phòng đi, mấy ngày nay tôi muốn tu luyện ở trong phòng nên sẽ không ra ngoài.”

Tác giả: Buổi tối không có chương mới, còn có truyện cổ đại chưa viết, hơi mệt. Quả nhiên tôi không am hiểu viết thị a, vẫn là viết diễn biến cho tốt chút.

Cám ơn mọi người bình luận, hôn cái ㄟ 3 ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Edit: Makjyoko

Liên Căn Viên mặc chiếc áo khoác Tô Ngưng Mi đưa, ngồi thẳng trên giường cô.

Tô Ngưng Mi đưa cho anh một chiếc áo khoác dài màu đen kết hợp với áo lông cừu màu xanh đậm bên trong cùng chiếc quần jean màu đen khiến Liên Căn Viên càng thêm đẹp trai.

Tô Ngưng Mi nhìn Liên Căn Viên ngồi trên giường, thăm gật đầu, quả nhiên là màu đen cực kỳ hợp với anh ta. Nhưng mà anh ta vẫn còn ngồi đây làm gì! Cô trừng mắt nhìn anh: “Anh vẫn ngồi đây làm gì, mau về phòng anh đi, tôi muốn tu luyện.”

Liên Căn Viên ngẩng đầu nhìn cô, nhíu mày, trong ánh mắt có ý không rõ, anh không nói gì, yên lặng đứng lên đi ra ngoài.

Tô Ngưng Mi nhìn bóng lưng của anh, trong lòng đột nhiên cảm thấy phải chăng mình có chút quá đáng rồi không? Cô đứng tại chỗ suy nghĩ một chút rồi đi tới khóa cửa phòng lại, sau đó còn cài then cửa lại.

Mỗi lần Tô Ngưng Mi ở trong không gian là phải mất mấy ngày liền, hiện giờ cô là người tu chân nên không có bất kỳ dục vọng ăn uống gì, nhưng tu vi Trúc Cơ vẫn không thể đạt tới trạng thái tích cốc; mỗi ngày vẫn phải ăn một ít đồ ăn. Không gian của cô có rất nhiều thức ăn, hoa quả cũng nhiều, cũng rất muốn lấy ra cho người nhà họ Tô nhưng lại không tìm được cơ hội.

Thôi, sau này rồi tính, dù sao hiện tại mỗi người không thiếu đồ ăn.

Lần này Tô Ngưng Mi ở trong không gian hơn một tháng liền, phần lớn thời gian đều là tu luyện, thời gian một tháng trong mắt cô chẳng qua chỉ là một cái nháy mắt mà thôi. Lôi điện cũng hòa cầu của cô cũng đã thuần thục hơn nhiều, ngũ linh căn cộng thêm linh căn lôi điện biến dị của cô tu luyện rất khó khăn vì thế tiến bộ rất chậm.

Muốn tu luyện ngũ linh căn cũng có nghĩa là cô cần phải tu luyện năm loại công pháp, mỗi loại công pháp đều phải cân bằng, tu luyện đến tu vi bằng nhau, vì vậy tiến bộ cực kỳ chậm. Diendanlequydon.vn

Khó khăn nhất của ngũ linh căn chính là thời gian tu luyện tiêu hao gấp năm lần so với đơn linh căn, nhưng cũng có chỗ tốt, ví dụ như cô có thể học đồng thời các loại pháp thuật công kích cùng pháp thuật phòng ngự. Nếu chỉ có một loại linh căn thì cũng chỉ có thể học tập thuộc tính pháp thuật tương ứng, nếu muốn sử dụng những công kích hoặc phòng ngự loại khác thì nhất định phải sử dụng phù triện.

Dù cho linh khí trong không gian của Tô Ngưng Mi rất sung túc, tu vi chẳng qua chỉ có tiến thêm một chút xíu nhưng cô lại học được công pháp công kích Hệ thủy. Cô biết là tham nhiều tất loạn, vì vậy cứ mỗi loại pháp thuật đều học thật thuần thục mới học tiếp loại pháp thuật khác. Như vậy tính ra cô sẽ có lôi điện công kích, công kích hệ hỏa, công kích hệ thủy; chờ khi công kích hệ thủy học thuần thục thì tiếp theo sẽ là pháp thuật phòng ngự.

Tô Ngưng Mi ở trong không gian một tháng lúc này mới đi ra. Thật ra cô biết Hàn Bảo cùng người nhà họ Tô đều nhìn ra, dù sao thì dùng tính hạch tu luyện dị năng so với việc cô tu luyện là hoàn toàn khác nhau. Chỉ là mọi người không hỏi, cô cũng không có ý định nói.

Vừa ra cửa phòng, cô giật nảy mình, Liên Căn Viên đứng thẳng tắp ở trước cửa thấy cô đi ra cũng không bất ngờ. Tô Ngưng Mi hỏi anh có muốn xuống dưới lầu không, Liên Căn Viên đưa tay ra ôm lấy hông cô khiến cả người cô bị nâng lên. Tô Ngưng Mi bị hoảng sợ, đôi tay vội quàng qua cổ anh, nhỏ giọng nói: “Anh làm gì vậy?”

Liên Căn Viên không nói gì, một tay ôm cô, bước nhanh vào trong phòng, tay còn lại thuận tay khóa cửa phòng lại; sau đó nhanh chóng đi tới bên giường, đè Tô Ngưng Mi xuống, cúi đầu hôn. Nụ hôn của anh trầm trầm, vừa vội vừa bá đạo, hôn cô xuýt nữa không thở nổi. Nhân lúc miệng vừa được thả ra, cô nhíu mày tức giận nói: “Liên Căn Viên anh làm gì vậy, trong đầu anh lúc nào cũng chỉ nghĩ những chuyện này sao? Thế nào, anh nghĩ có được tờ hôn thú là có thể hợp pháp lên giường với tôi có phải không hả?”

Liên Căn Viên lạnh lùng nhìn cô mấy giây: “Em nói phải thì là phải thôi.” Dứt lời lại cúi đầu hôn cô. Tô Ngưng Mi thẹn quá hóa giận, nâng hai chân nhắm về phía thân dưới của anh, Liên Căn Viên nhanh chóng lật người lại, nằm nghiêng ở bên cạnh cô.

Tô Ngưng Mi vội vàng nhảy xuống giường, nhìn cũng không thèm nhìn Liên Căn Viên mở cửa đi xuống lầu.

Liên Căn Viên có chút chán nản nằm ngửa trên giường, hai tay gối ở sau đầu, nhìn trần nhà.

Hiện tại là hơn 7 giờ sáng, tất cả mọi người vẫn còn ở trong phòng khách ăn bữa sáng, nhìn thấy Tô Ngưng Mi, Hàn Bảo vẫy vẫy tay với cô: “Chị Tiểu Mi, mau xuống đây ăn cơm, tí nữa bọn em muốn đi đánh Zombie, chị có đi không?” Diendanlequydon.vn

“Được, chút nữa chúng ta cùng đi.” Bữa ăn sáng rất đầy đủ, cháo thịt nạc cùng dưa muối. Tô Ngưng Mi tự mình múc một chén cháo, uống thử một ngụm, phát hiện thịt này hẳn là thịt thú biến dị. Chắc là trong thời gian này bọn người Hàn Bảo đi vào trong núi đánh thú biến dị rồi.

Ăn xong một bát cháo, Liên Căn Viên mới đi xuống lầu, nhìn Tô Ngưng Mi vài lần, Hàn Bảo đã nói: “Anh Liên, chút nữa chị Tiểu Mi sẽ ra ngoài cùng bọn em, anh có đi cùng không?”

Liên Căn Viên gật đầu.

Cả gia đình cùng ngồi ăn bữa sáng, Tường Nhật vừa tùm tùm cười vừa nói chuyện với Hàn Bảo, bên kia Tường Nguyệt uống xong chén cháo, kéo kéo mái tóc dài của Tô Vũ bên cạnh, lười biếng nói: “Rửa chén rồi đi làm đi có biết hay không?”

Tô Vũ tức giận đánh vào mu bàn tay của Tường Nguyệt: “Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, không được kéo tóc của tôi, anh nghe không hiểu có phải không?”

Tường Nguyệt cười ha ha, lại nhanh tay kéo tóc của Tô Vũ lần nữa, rồi sau đó nhanh chóng nhảy ra, chạy về phía ghế sofa, Tô Vũ trừng mắt tức giận nhìn anh mấy lần.

Tô Ngưng Mi có chút ngạc nhiên, không ngờ Tường Nguyệt lại thích Tô Vũ. Cô gái Tô Vũ này tính tình không tệ, lúc trước bởi vì mẹ cô chết trên đường đi tìm Tô Ngưng Mi nên vẫn mang lòng thù địch với cô; sau vì Mục Tiêu Nghiên thức tỉnh dị năng đã từ từ thay đổi cái nhìn đối với Tô Ngưng Mi, cũng biết chuyện của mẹ cô thực sự không thể trách Tô Ngưng Mi được, vì vậy đã bằng lòng nói chuyện với Tô Ngưng Mi.

“Được rồi, mau ăn đi, lúc ăn và lúc ngủ không nói chuyện có biết không!” Ông ngoại Tô nói, mọi người lại khôi phục nghiêm chỉnh, yên lặng ăn xong bữa sáng.

Ăn sáng xong, Liên Căn Viên, Tô Ngưng Mi, Hàn Bảo, Tường Nhật, Tường Nguyệt, Tô Hạo, Tô Quốc Mai đều phải tiếp tục đi ra ngoài đánh zombie. Mặc dù cả nhà bọn họ không cần nộp tinh hạch lên, nhưng mọi người đều cần tinh hạch để tu luyện, trên cơ bản đều là tu luyện mấy ngày rồi lại đi đánh zombie lấy tinh hạch.

Dị năng của Tô Quốc Mai và Mục Tiêu Nghiên đều đã tới cấp hai. Mọi người đều để Mục Tiêu Nghiên tu luyện dị năng ở nhà, Tô Quốc Mai được Tô Ngưng Mi chia cho một thanh Đường đao, mấy ngày nay đều theo mọi người ra ngoài đánh zombie.

Vừa ra cửa phòng liền gặp Chu Dao và Chu Dương. Chu Dương nhìn thấy Tô Ngưng Mi thì cười với cô nói: “Tiểu Mi, đã lâu không gặp.”

Tô Ngưng Mi cũng gật đầu lại với anh ta.

Hình như Chu Dao có chút sợ hãi Liên Căn Viên, thỉnh thoảng nhìn anh mấy lần, rồi đến bên cạnh Hàn Bảo, kề tai nói nhỏ: “Bảo Nhi, sao người này cũng đi, không phải bình thường anh ta đều không đi sao?”

Hàn Bảo cũng nhỏ giọng trả lời: “Đây không phải là vì chị Tiểu Mi tu luyện xong đi ra ngoài sao, anh ấy đương nhiên là muốn đi theo.”

Mọi người cùng ngồi xe ra khỏi căn cứ, zombie ở thành phố G cũng không ít, đen nghìn nghịt một mảng lớn, Tô Ngưng Mi có chút hưng phấn, cầm thanh Katana vọt lên.

Thanh Katana đã trải qua một thời gian được linh khí tẩy rửa nên chém zombie không tốn một chút sức lực nào, những dị năng có khả năng công kích khác cũng học Tô Ngưng Mi dùng đao chém. Mặc dù dị năng của Tô Quốc Mai là không gian, nhưng trải qua thời gian rèn luyện này, sức lực tăng trưởng không ít, đao trong tay chém zombie không chút nương tay.

Trong một buổi sáng, bọn họ đã gặp phải vài con zombie biến dị cấp hai.

Zombie từ cấp một đến cấp hai sẽ xảy ra biến dị, tỷ như biến dị tốc độ, biến dị lực lượng.

Thậm chí còn đụng phải một zombie cấp ba, mặc dù tu vi hiện tại của Tô Ngưng Mi là Trúc Cơ, nhưng vẫn có thể đối phó với zombie cấp ba, Liên Căn Viên còn chưa ra tay, cô đã tiêu diệt luôn con zombie cấp ba.

Thu hoạch trong buổi sáng rất phong phú, rất nhiều tinh hạch cấp một, năm viên tinh hạch cấp hai cùng một viên tinh hạch cấp ba.

Trên đường trở về, tất cả mọi người có chút mệt mỏi nên nhắm mắt nghỉ ngơi, Chu Dương nhìn Tô Ngưng Mi đang lau thân đao liền dè dặt tới gần, vẻ mặt mang theo chút xấu hổ cùng mấy phần mong đợi: “Tiểu Mi, buổi tối em có muốn đi ra ngoài đi dạo không? Tu luyện ở nhà cả ngày cũng rất nhàm chán.”

Tô Ngưng Mi suy nghĩ rồi gật đầu, sau đó hỏi mọi người trên xe: “Buổi tối mọi người có muốn ra ngoài đi dạo một chút không? Nghe nói hiện tại vào ngày mùng một và mười năm hàng tháng căn cứ sẽ chiếu phim phải không?” Đây là buổi sáng khi ra căn cứ cô nghe người đi ngang qua nói, vừa đúng dịp hôm nay là ngày mười năm.

Phim bắt đầu chiếu vào lúc tám giờ tối.

Mọi người đều gật đầu muốn đi, mỗi ngày đều là tu luyện rồi đánh zombie, tinh thần đều căng thẳng, ra ngoài đi xem phim một chút cũng tốt.

Chu Dương thấy nhiều người đi như vậy, có chút uể oải, nhưng nghĩ lại, dù vậy vẫn có thể ra ngoài cùng Tô Ngưng Mi cũng là tốt rồi.

Liên Căn Viên nhắm hai mắt ngủ, thậm chí lúc Chu Dương muốn mời Tô Ngưng Mi đi dạo anh cũng không tỉnh lại, chẳng qua để ý thật kỹ mới thấy lông mày anh hơi nhíu lại.

Chu Dao bên cạnh cảm thấy ngạc nhiên, không phải thường ngày người này đều hận không thể buộc chị Tiểu Mi trên dây lưng quần sao? Vậy mà hôm nay còn chưa ăn giấm chua, chẳng lẽ anh ta chơi chị Tiểu Mi chán rồi, cho nên không quan tâm nữa.

Sắc mặt Chu Dao đôi lúc đôi lúc mấy lần, một hồi cảm khái chị Tiểu Mi không biết nhìn người, một hồi lại vui mừng thay anh trai mình cuối cùng đã có cơ hội.

Lúc trở lại căn cứ cũng đã sáu giờ tối rồi, mọi người tùy tiện ăn vài thứ rồi chuẩn bị đi rạp chiếu phim. Thật ra thì phim này không phải là mọi người được xem miễn phí, đi vào cũng phải tốn tiền thật.

Mọi người đang đi về phía rạp chiếu phim, đã nhìn thấy một nam một nữ đi ra, đôi nam nữ này tất cả mọi người đều biết, đó là Vu Hạo Tinh và Khang Tiểu Tinh.

Khang Tiểu Tinh ngọt ngào kéo cánh tay Vu Hạo Tinh: “Anh Vu, chúng ta mau đi thôi, tối nay sẽ bắt đầu chiếu phim rồi.”

Vu Hạo Tinh gật đầu.

Tô Ngưng Mi có chút ngạc nhiên nhìn về phía Vu Hạo Tinh, người này sao lại thế này? Xem ra là thật sự thích Khang Tiểu Tinh? Sự thay đổi này cũng thật nhanh, hơn một tháng trước vẫn còn bộ dáng không thể rời bỏ Trình Dung đều là do Khang Tiểu Tinh ép buộc, bây giờ lại quay ra ôm ấp Khang Tiểu Tinh.

Quả nhiên, đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, Tô Ngưng Mi nghĩ vậy liếc nhìn Liên Cẩm Viên bên cạnh. Liên Cẩm Viên đứng lúc cũng nhìn về phía cô, hình như đoán ra cô đang suy nghĩ gì, lên tiếng: “Tôi không phải người đàn ông như vậy, đời này tôi chỉ có một người phụ nữ mà thôi.”

Tô Ngưng Mi bĩu môi, ai thêm tin, trong nguyên tác tình cảm của Vu Hạo Tinh đối với Trình Dung có bao nhiêu sâu đậm, dù cuối cùng Trình Dung từ bỏ tất cả mọi người bọn họ mà cùng nam chính ở chung một chỗ, Vu Hạo Tinh vẫn dần thân đi cứu Trình Dung, ai biết bây giờ lại thay đổi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Edit: Makjyoko

Đĩ nhiên là Khang Tiểu Tinh cũng để ý tới đoàn người Tô Ngưng Mi, ánh mắt sáng lên, lôi kéo Vu Hạo Tinh đi tới chỗ Tô Ngưng Mi: “Tô Ngưng Mi, các cô cũng đi xem phim hả?”

Tô Ngưng Mi gật đầu, Khang Tiểu Tinh bỏ qua vẻ mặt miễn cưỡng của Vu Hạo Tinh, mỉm cười với anh ta: “Anh Vu, anh không cần mang vẻ mặt không tình nguyện như vậy, Tô Ngưng Mi và chúng ta không có thù oán gì mà. Trước kia là em không đúng, đối địch với cô ấy, nhưng mà bây giờ mọi người cũng không có lý do gì mà đối địch, mọi người hòa hảo có được hay không?”

Có thể là do Khang Tiểu Tinh lác quá nhiều, Vu Hạo Tinh đẩy mắt kính trên mũi khó xử gật đầu.

Tô Ngưng Mi càng thấy kinh ngạc thêm, nhìn bộ dáng này của Vu Hạo Tinh thực sự là có tình cảm với Khang Tiểu Tinh?

Rạp chiếu phim ở bên cạnh sảnh thông báo, diện tích cũng coi là rất lớn. Không khác so với rạp chiếu phim trước mặt thế, một phòng chiếu có thể chứa được mấy trăm người.

Bộ phim buổi tối nay chiếu là Hồng Sơn đại địa chấn, liên quan về vấn đề động đất, sự tái thiết sau thiên tai và cổ vũ mọi người bất cứ lúc nào đều không được buông tha hi vọng, miễn là có hi vọng là tất cả đều có khả năng.

Mua vé xem phim, cả nhóm đến phòng chiếu số tám.

Tô Ngưng Mi thích ngồi cuối cùng xem phim, nên chọn vị trí hàng cuối cùng, Liên Cẩm Viên ngồi ở bên cạnh cô.

Bộ phim còn mười phút mới chiếu, một số người lục tục đi vào, thậm chí trong đó còn có Trình Dung, Trâu Bái cùng Trình Văn Quân.

Ba người Trình Dung ngồi ở hàng thứ hai từ dưới lên, Vu Hạo Tinh và Khang Tiểu Tinh là ngồi hàng thứ ba từ dưới lên. Trình Dung nhìn thấy hàng trước là Vu Hạo Tinh và Khang Tiểu Tinh rõ ràng ngăn người một lúc rồi chậm rãi ngồi xuống.

Mười phút sau, bộ phim bắt đầu chiếu, vừa bắt đầu là động đất xuất hiện, một vùng phé tích, sinh ly tử biệt.

Phim như vậy ở trong mặt thế rất có ý nghĩa giáo dục, làm cho người ta hi vọng, giúp người ta không từ bỏ hi vọng, tai nạn thủy chung cũng sẽ đi qua, thế giới sẽ phục hồi một tương lai tươi sáng.

Dễ nhận thấy là Vu Hạo Tinh và Khang Tiểu Tinh không chú ý tới Trình Dung hàng sau, Khang Tiểu Tinh đang lặng lẽ cắn lỗ tai Vu Hạo Tinh. Chỗ ngồi của Tô Ngưng Mi vừa lúc có thể nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Trình Dung.

Phim chiếu được 30 phút, Vu Hạo Tinh ghé bên tai Khang Tiểu Tinh nói câu gì đó, rồi đi ra cửa sau phòng vệ sinh. Trình Dung suy nghĩ rất nhanh rồi đi theo, Trâu Bái kéo cô ta lại, Trình Dung vẫn dứt khoát muốn đi theo.

Tô Ngưng Mi vốn không định đi xem kịch, nhưng lúc này cô rất muốn đi vệ sinh. Nghĩ tới phòng vệ sinh nhất định sẽ phân nam nữ, Trình Dung đi tìm Vu Hạo Tinh dĩ nhiên là đi nhà vệ sinh nam, cô lại đi nhà vệ sinh nữ, vậy hiển nhiên là không đụng phải bọn họ.

Đứng dậy đi phòng vệ sinh, lại không nghĩ rằng bồn rửa tay trong phòng vệ sinh là dùng chung. Sau khi tiến vào, bên trái là nhà vệ sinh nam, bên phải là nhà vệ sinh nữ.

Hai người Trình Dung và Vu Hạo Tĩnh đang đứng ở chỗ rửa tay, Trình Dung vẻ mặt bị thương nhìn Vu Hạo Tĩnh: “Vốn tưởng rằng anh ở cùng Khang Tiểu Tĩnh bởi vì lúc trước cô ta vô sỉ quyến rũ anh. Nhưng khi nhìn dáng vẻ thân mật của hai người vừa rồi mới phát hiện tôi nghĩ sai rồi, sai quá rồi, anh yêu cô ta phải không? Anh biết suốt một tháng qua tôi có bao nhiêu khổ sở không, có bao nhiêu nhớ anh, tôi cứ nghĩ anh sẽ len lén tới tìm tôi. Nhưng một lần cũng không hề có. Anh Vu, đến cuối cùng sao lại như vậy? Vì sao anh lại yêu cô ta, vì sao lại muốn tổn thương tôi như vậy?”

Tô Ngưng Mi muốn mếu rồi, do dự nhưng vẫn đi vào nhà vệ sinh nữ. Hôn nữa cô đánh giá cao bản thân mình rồi, hai người này căn bản là không phát hiện cô, còn đang say sưa nhìn đối phương.

Vu Hạo Tĩnh đẩy gọng kính trên mũi, trầm giọng nói: “Dung nhi, thật xin lỗi.....”

Trình Dung hô to: “Không cần nói thật xin lỗi với tôi, tôi chỉ muốn biết lý do, tại sao anh lại ở chung một chỗ với cô ta, tại sao lại thân mật với cô ta như vậy? Chẳng lẽ anh thật sự quên chúng ta trước kia sao?”

Giọng nói Vu Hạo Tĩnh có chút thống khổ nói: “Dung nhi, thật xin lỗi, anh chỉ có thể nói tiếng xin lỗi với em, anh không biết chuyện gì đã xảy ra lúc trước, không hiểu tại sao mình lại lên giường với cô ấy, nhưng hiện tại.....”

Anh ta không nói tiếp, Trình Dung không thể tưởng tượng nói: “Hiện tại có phải anh yêu cô ta không? Phải hay không? Anh nói cho tôi biết, không nên trầm mặc như vậy có được không?”

Tô Ngưng Mi cũng có chút tò mò Vu Hạo Tĩnh trả lời, đi xong rồi vẫn còn tiếp tục ngồi trong đó, không dám đứng lên, tập trung tinh thần lắng tai lên nghe.

"Đứng!"

Hai cô gái đều kinh hãi, không ngờ anh ta lại trả lời vậy

Giọng nói của Trình Dung có chút nức nở: “Tại sao, đây là vì sao, làm sao mà anh lại có thể yêu cô ta, Anh Vu, anh rõ ràng là biết tôi có tình cảm với anh. Lúc đầu đuổi anh cùng cô ta ra ngoài cũng chỉ là muốn đuổi cô ta đi mà thôi, tôi cho là anh sẽ trở về tìm tôi, tại sao bây giờ lại biến thành như vậy? Anh sao có thể thích cô ta?”

Vu Hạo Tĩnh thở dài: “Dung nhi, thật sự xin lỗi, điều anh muốn chỉ là một tình cảm sạch sẽ, anh không muốn chia sẻ em với người đàn ông khác, vừa nghĩ tới anh đã thấy khó chịu. Hôn nữa Tiểu Tĩnh thay đổi rất nhiều, cô ấy dịu dàng, khéo hiểu lòng người, cô ấy sẽ để ý đến cảm nhận của anh, sẽ tự mình nấu một bàn thức ăn ngon chờ anh trở về, giúp anh chuẩn bị nước tắm, thời điểm anh mệt mỏi sẽ xoa bóp cho tôi. Thời điểm ở cùng em, tất cả mọi thứ như vậy anh đều không cảm nhận được, chỉ có anh biết chăm sóc em. Dung nhi, thật sự rất xin lỗi, anh đã rơi vào trong sự dịu dàng ôn hòa của Tiểu Tĩnh, nhưng cũng là anh cam tâm tình nguyện.”

Trong toilet Tô Ngưng Mi nghe mà tròn mắt há hốc mồm.

Trình Dung bên ngoài cuối cùng cũng không nhìn nổi, hu hu bật khóc.

Tiếp theo là âm thanh có cái gì đó đụng vào nhau, đi theo đó là giọng nói của Vu Hạo Tĩnh vang lên: “Dung nhi, không nên như vậy..... Chúng ta đã chia tay rồi, nếu Tiểu Tĩnh nhìn thấy sẽ rất đau lòng.....” diedanlequydon.com

“Tiểu Tĩnh, Tiểu Tĩnh, chẳng lẽ anh đã quên Tiểu Tĩnh của anh đã sớm bị nhiều người đàn ông luân gian sao? Anh quên? Ban đầu tôi còn muốn đi cứu cô ta, đáng tiếc anh không đồng ý! Ha ha, đây chính là tình cảm mà anh thật sự mong đợi sao? Tình cảm chân thành? Chẳng qua cũng chỉ như thế mà thôi!” Giọng nói của Trình Dung lộ ra sự tuyệt vọng, ghen hờn.

Vu Hạo Tĩnh thở dài nói: “Dung nhi, em không cần nói Tiểu Khang như vậy, ban đầu đích xác là anh không đúng, anh sẽ không ghét bỏ cô ấy.....”

Tô Ngưng Mi đang nghe, ngoài cửa đột nhiên phát ra tiếng khóc của Khang Tiểu Tĩnh: “Hu hu, Anh Vu, là thật sao? Anh... Anh thật sự sẽ không ghét bỏ em chứ? Anh thật sự yêu em?”

Aizz, càng ngày càng náo nhiệt rồi, Tô Ngưng Mi có chút tê chân, không muốn tiếp tục nghe tiếp.

Tiếp theo đó một chuỗi bày tỏ tình cảm của Vu Hạo Tĩnh và Khang Tiểu Tĩnh, Trình Dung tức giận chạy ra ngoài. Chẳng qua Khang Tiểu Tĩnh dịu dàng nói: “Anh Vu, anh cứ vào xem phim trước đi, em còn muốn vào toilet một chút.”

"Không cần chờ em sao?" Vu Hạo Tĩnh hỏi.

"Không cần."

Tô Ngưng Mi nghe tiếng bước chân rồi đi, nghĩ rốt cuộc có thể ra rồi, vừa mới đứng dậy đã nghe thấy tiếng cười của Khang Tiểu Tĩnh ở bên ngoài, trong nhà vệ sinh yên tĩnh tiếng cười phát ra có chút rợn tóc gáy, làm cho Tô Ngưng Mi sợ đến mức đứng hình không dám nhúc nhích. diedanlequydon.com

Tiếp theo đó là giọng nói của Khang Tiểu Tinh vang lên: “Trình Dung, mày không ngờ đi, ha ha, ngay cả chính tao cũng không ngờ tới, vốn chỉ định quyến rũ hần rồi thôi, không ngờ hần ta lại yêu tao. Ha ha ha, thật là không ngờ, chỉ là bây giờ tao còn chẳng thèm hần yêu..... Đã quá muộn. Trình Dung, mày hãy yên tâm đi, tao sẽ đem đám đàn ông của mày, từng người từng người quyến rũ tới tay. Ban đầu cũng cần phải cảm ơn bọn mày không cứu tao, để cho tao bị người luân gian, nếu không tao làm sao có thể thức tỉnh dị năng kinh người như thế, ha ha ha... Mị hoặc, để xem mấy thằng đàn ông của mày làm sao chống đỡ dị năng của tao. Yên tâm đi, tất cả các người một người cũng đừng mong thoát...”

Tô Ngưng Mi nghe đến trợn mắt há hốc mồm, mồ hôi đầm đìa. Cho đến khi Khang Tiểu Tinh đã rời đi một lúc lâu, cô mới yên lặng ra khỏi toilet.

Lúc trở lại chỗ ngồi, Khang Tiểu Tinh đang dựa vào trong ngực Vu Hạo Tinh.

Liên Căn Viên nghiêng đầu nhìn Tô Ngưng Mi, đưa tay cầm bàn tay lạnh lẽo của cô. Tô Ngưng Mi vẫn còn chưa phục hồi tinh thần, để mặc cho Liên Căn Viên nắm lấy tay cô. Liên Căn Viên cũng cảm thấy Tô Ngưng Mi bất thường, nhéo nhéo lòng bàn tay cô, dò hỏi: “Sao thế?”

Tô Ngưng Mi nghiêng người sang nhìn anh, ánh mắt còn có vẻ hoảng hốt, nghĩ tới nếu Khang Tiểu Tinh sử dụng dị năng mị hoặc gì đó đối với anh có thể thành công không.

“Làm sao vậy?” Liên Căn Viên lại hỏi một lần.

Tô Ngưng Mi lúc này mới bình tĩnh lại: “Không có việc gì, chúng ta xem phim tiếp thôi.” Dứt lời, quay đầu tiếp tục nhìn phía trước, ánh mắt lại không tự chủ được nhìn Khang Tiểu Tinh, thầm nghĩ, người phụ nữ này thật là quá đáng sợ, về sau tuyệt đối cách xa cô ta một chút.

Liên Căn Viên nhíu mày, có phần không vừa ý việc Tô Ngưng Mi không nhìn anh, cúi đầu hôn vào bên má cô một cái. Quả nhiên Tô Ngưng Mi lập tức nghiêng đầu cau mày nhìn về phía anh, nhỏ giọng nói, “Anh làm gì đấy, đây là rạp chiếu phim, không nên phát tình có được hay không.”

Lời của cô quả nhiên thành công khơi lửa giận của Liên Căn Viên, Liên Căn Viên giựt giựt lông mày mấy lần, cuối cùng vẫn nhịn xuống. Qua một hồi lâu, anh nhìn sang gò má Tô Ngưng Mi, khó chịu nói: “Vào buổi sáng, tôi chỉ là rất nhớ em, cho nên mới phải hôn em.”

Tô Ngưng Mi kinh ngạc quay đầu, đây là?

Liên Căn Viên tiếp tục nói nhanh: “Tôi cho rằng thích một người, nhớ một người, mới có thể nghĩ cùng em làm việc đó. Tôi chỉ thích mình em, cho nên không nhịn mà đòi hỏi em, cùng người mình thích, em không cảm thấy đây là chuyện tốt đẹp sao?” Nếu là người phụ nữ Trình Dung hay Khang Tiểu Tinh, không đúng, là trừ cô, tất cả phụ nữ trên thế giới này anh đều không có hứng thú. Anh cũng không biết tại sao, hình như lần đầu tiên thấy cô đã nhận định cô? Giống như mỗi người đàn ông nhà họ Liên bọn họ đều là như vậy...

Tốt đẹp cái đầu anh, còn đòi hỏi? Tô Ngưng Mi chột nhịu mày, nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn anh chăm chăm, quả nhiên, trong đầu người đàn ông này liên không thể rời bỏ chuyện này! Cô không nhịn được oán hận nói: “Liên Căn Viên, anh có thể nghĩ cái khác không hả? Không phải mọi người trong đầu đều có OOOO đấy! Chúng ta bây giờ có thể bắt đầu từ trình độ bình thường hay không? Tôi là nói hẹn hò các loại, sau đó chậm rãi phát triển.” Cô thật sự rất hâm mộ tình yêu trong tiểu thuyết.

Cô có ấn tượng tốt với anh, nhưng thực không đồng ý việc hai người vừa thấy mặt đã là XXXO, giống như bọn họ ở bên nhau không có chuyện gì khác để làm! diedanlequydon.com

Liên Căn Viên có vẻ hơi hiểu ra, cho nên đây là cô đang oán trách mình không có theo đuổi cô, không có hẹn hò? Được rồi, có lẽ là anh biết nên làm như thế nào rồi.

Liên Căn Viên đã hiểu, tiếp tục nắm tay Tô Ngưng Mi cùng xem phim cho đến hết, mọi người ra khỏi rạp chiếu phim, Liên Căn Viên mới nhớ tới, xem phim thế này cũng nên tính là hẹn hò chứ nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Makjyoko

Ra khỏi rạp chiếu phim, Liên Căn Viên còn nắm chặt tay của Tô Ngưng Mi, loại cảm giác này rất kỳ diệu, dường như anh đã hơi hiểu suy nghĩ của Tô Ngưng Mi rồi. Dắt tay Tô Ngưng Mi đi ra ngoài, Chu Dương đuổi theo từ phía sau: “Tiểu Mi, em đói chưa? Tôi mời em đi ăn khuya được không?”

Quán khu còn có nhà hàng, quán đồ nướng, nhưng những thứ này đều không dành cho bình dân có thể đến ăn.

Đĩ nhiên là Tô Ngưng Mi cũng không đến những chỗ lãng phí tinh hạch như vậy, đang muốn mở miệng cự tuyệt, Liên Căn Viên đã nhìn Chu Dương nãy

lần, nói: “Chu Dương, vợ tôi không có thói quen ăn khuya, còn nữa, về sau anh cũng không cần nghĩ đủ cách lấy lòng cô ấy, vợ tôi, tôi sẽ tự lấy lòng”.com

Tô Ngưng Mi cười cười, trong lòng có chút ngọt ngào.

Chu Dương hơi bất ngờ, cố chấp nhìn Tô Ngưng Mi: “Tiểu Mi, anh ta nói vậy là sao? Sao mà em lại là vợ của anh ta được.....”

Không đợi anh ta nói xong, Liên Căn Viên không kiên nhẫn nói: "Tôi cùng cô ấy đã đăng ký kết hôn rồi, là vợ chồng hợp pháp rồi, em gái anh chưa nói chuyện này với anh sao."

Đúng là Chu Dao sợ Chu Dương đau lòng nên không nói chuyện này cho anh ta biết, Chu Dương không thể tin nhìn Tô Ngưng Mi, vẫn ngoan cố nói: “Tiểu Mi, em phải biết cho dù bây giờ em lĩnh giấy hôn thú nhưng mà cũng chỉ có hiệu lực ở trong căn cứ thôi, ra khỏi căn cứ, em vẫn là người chưa kết hôn, mặc kệ như thế nào, cho dù hiện tại em không thích tôi... tôi vẫn sẽ chờ em, chờ đến khi em thích tôi."

Liên Căn Viên ghét nhất loại người cố chấp như vậy, huống chi lại là người phụ nữ anh yêu, nhíu mày hừ nói: "Chu Dương, anh đừng không biết tốt xấu, nếu tôi muốn giết anh chỉ cần động đầu ngón tay là được, nhưng vì cô ấy không thích như vậy, cho nên tôi nhẫn nhịn. Nhưng anh cũng đừng lác lư trước mặt tôi, không chừng thời điểm tôi không nhịn được, trực tiếp giết anh luôn đấy."

Sắc mặt Chu Dương có chút trắng bệch, anh thật sự không chọc nổi người đàn ông này, nhưng tình cảm là chuyện của hai người, không phải nói không chế là có thể không chế, anh có tự do theo đuổi: “Liên Căn Viên, tôi biết rõ anh lợi hại, nhưng tình cảm là chuyện hai người, không thể miễn cưỡng được, coi như hiện giờ Tiểu Mi không thích tôi, nhưng mà tôi lại nguyện ý chờ cô ấy, nguyện ý theo đuổi cô ấy, về phần sau này có thể phát triển tiếp tục hay không, vậy thì chúng ta không thể đoán trước được."

Liên Căn Viên có chút phát điên, chân mày giựt giựt mấy lần. Tô Ngưng Mi không đợi anh phát giận, đã dùng nhéo lòng bàn tay của anh, tựa như bảo anh bình tĩnh chờ nóng, nhìn sang Chu Dương nói: “Anh Chu, tôi rất cảm kích anh thích tôi, nhưng giống như anh đã nói, tình cảm là chuyện hai người, không có chỗ cho người thứ ba, tôi đối với anh ta.....” Cô nói xong quay đầu nhìn Liên Căn Viên, cười híp mắt nói: "Giữa tôi và anh ta cũng không có chỗ cho những người khác, tuy là hiện tại tôi với anh ta còn có chút mâu thuẫn, có chút không hợp, nhưng tôi biết tôi có cảm giác với anh ta, loại cảm giác này anh không thay thế được, cũng là bất luận kẻ nào cũng không thay thế được, cho nên, anh hiểu chưa?"

Ý cự tuyệt rõ ràng như vậy, đương nhiên là Chu Dương hiểu được, anh cười gượng: “Tiểu Mi, tôi biết, lúc trước vẫn tưởng là anh ta ép buộc em, bây giờ nhìn lại thấy tôi sai rồi. Em yên tâm đi, về sau tôi sẽ không làm phiền em nữa, tôi sẽ chúc phúc cho hai người."

(Lời của editor: Từ đoạn này trở đi xưng hô của LCV và TNM sẽ thay bằng anh-em nhé, hai người đã xác định yêu đương rồi mà □ □)

Chờ Chu Dương rời đi, miệng Liên Căn Viên đã cười tới tận mang tai rồi, anh khẽ cúi đầu nhìn thẳng Tô Ngưng Mi, trong mắt anh lóe sáng: “Lời em vừa nói anh sẽ nhớ kỹ trong lòng, anh nghĩ có lẽ anh đã hiểu suy nghĩ của em rồi, bây giờ chúng ta đi dạo trong căn cứ một lát được không?”

Đương nhiên là Tô Ngưng Mi sẽ không cự tuyệt, gật đầu cười.

Hàn Bảo chạy tới: "Chị Tiểu Mi ơi, chị với anh Liên cứ đi ra ngoài dạo một chút đi, bọn em về trước đây."

Tô Ngưng Mi phát tay: “Bái bai.”

Kỳ thực buổi tối trong trụ sở cũng không có gì hay để đi dạo, nơi có thể đi dạo chỉ có khu phố xa của quân khu, khu phố này cũng chỉ có mấy gian hàng bày bán một số thứ, có quầy bán đồ ăn, quầy bán đồ nướng. Chỗ này nói trắng ra là địa điểm ăn uống của mấy người có quyền thế.

Tô Ngưng Mi có thời gian là vội vàng tu luyện, chưa từng tới nơi này, cũng được, mấy tháng không ra ngoài, nơi này đã nhộn nhịp như vậy rồi, quán ăn cùng quán đồ nướng buôn bán không tồi. Hai người tay trong tay đi dạo, Liên Căn Viên sợ cô đói, hỏi Tô Ngưng Mi có muốn ăn chút gì không. Dĩ nhiên là Tô Ngưng Mi không nỡ rồi, một bữa ăn ở đây đã tốn mười mấy tinh hạch, những tinh hạch đó thà rằng để cho bọn anh họ và Hàn Bảo tu luyện còn hơn, tu luyện càng về sau càng tốn nhiều tinh hạch.

Tô Ngưng Mi không cảm thấy hứng thú với ăn uống, dạo quanh các quầy hàng bên đường, cái gì cũng đều có từ quần áo, giày đến trang sức linh tinh...

Liên Căn Viên dừng lại trước một gian hàng, chăm chú nhìn đôi nhẫn đặt trong hộp nhưng, là một đôi nhẫn bạch kim, kiểu dáng đơn giản trang nhã, phát ra ánh sáng chói lóa dưới ánh đèn đường mờ. Liên Căn Viên ngồi xuống, chỉ vào đôi nhẫn: “Cái này bán thế nào?”

Người bán đôi nhẫn là một cô gái khoảng hai mươi tuổi, nhìn thấy Liên Căn Viên thì mặt đỏ bừng, lời nói không lưu loát: “Chuyện này... Đôi nhẫn này bán hai cái tinh hạch...”

Liên Căn Viên không nhiều lời trực tiếp lấy hai tinh thạch đưa cho cô gái kia, cầm đôi nhẫn trong gian hàng lên.

Anh xoay người cầm tay Tô Ngưng Mi, nhìn cô cười nói: “Cái này coi như làm nhẫn cưới của chúng ta được không?”

Tô Ngưng Mi cúi đầu nhìn Liên Căn Viên đeo chiếc nhẫn vào tay mình, dễ nhận ra khuôn mặt hiện nụ cười thản nhiên, không lạnh lùng, kiêu ngạo như ngày thường. Ánh sáng chói lóa trong mắt anh khiến cho tim Tô Ngưng Mi không nhịn được đập thình thịch.

Giúp Tô Ngưng Mi đeo xong chiếc nhẫn, Liên Căn Viên cầm chiếc còn lại đưa cho Tô Ngưng Mi: “Em đeo giúp anh.”

Tô Ngưng Mi cười tiếp nhận chiếc nhẫn, cầm tay trái của anh lên đeo nhẫn vào ngón trỏ, bàn tay anh có chút lạnh lẽo, ngón tay thon dài, chiếc nhẫn bạch kim đeo trên ngón tay của anh khiến cho người ta không dám mở mắt.

Cho đến khi hai người rời đi, cô gái bày sạp bán hàng vẫn chăm chăm nhìn bóng lưng của Liên Cẩm Viên, thầm nghĩ cô gái kia thật may mắn, được một người đàn ông ưu tú như vậy thích.

Lúc quay về Tô Ngưng Mi lại gặp Trình Dung cùng Trâu Bái và Trình Văn Quân, ba người đang ăn gì đó trong quầy thịt nướng, Vu Hạo Tĩnh và Khang Tiểu Tĩnh ngồi ở quầy thịt nướng bên cạnh bọn họ. Dễ nhận ra là Vu Hạo Tĩnh đã buông tay đối với Trình Dung, hoàn toàn không để ý Trình Dung đang ở bên cạnh, tí mĩ xâu thịt nướng giúp Khang Tiểu Tĩnh.

Nhìn thấy Khang Tiểu Tĩnh, Tô Ngưng Mi lại nhớ chuyện trong toilet vừa rồi, nói nhỏ với Liên Cẩm Viên: “Cẩm Viên, anh phải cẩn thận Khang Tiểu Tĩnh, hình như cô ta thức tỉnh một loại dị năng mê hoặc lòng người, dường như Vu Hạo Tĩnh bị mắc bẫy của cô ta.”

Liên Cẩm Viên không hề quan tâm: “Anh sớm đã biết, chỉ bằng cô ta vọng tưởng muốn quyến rũ anh, đừng có mơ, nhưng mà chút nữa về em nhắc nhở mấy người nhà họ Tô phải cảnh giác, tinh thần lực hơi yếu hoặc khi không chú ý cũng sẽ rất dễ bị cô ta mê hoặc.”

Tô Ngưng Mi kinh ngạc: “Dị năng của cô ta không phải rất lợi hại sao? Không biết có thể quyến rũ cả phụ nữ nữa không?”

Liên Cẩm Viên cười giễu cợt: “Dĩ nhiên không thể, đây là do cô ta bị rơi vào trạng thái vô cùng tuyệt vọng mới thức tỉnh dị năng, loại mê hoặc này chỉ có tác dụng với đàn ông, nói trắng ra thì, chính là quyến rũ người ta ân ái với cô ta.”.com

Tô Ngưng Mi vuốt cằm suy nghĩ điều gì đó, bên cạnh truyền đến âm thanh ồn ào, vừa nhìn, lại là chuyện của Trình Dung bên kia.

Ba người Trình Dung đứng bên cạnh một cậu bé, Tô Ngưng Mi cũng đã gặp cậu bé kia, chính là Phương thiếu gia, bên cạnh còn đi theo mấy người vệ sĩ. Ánh mắt Phương thiếu gia trắng trợn quan sát Trình Dung từ trên xuống dưới: “Chị Dung, chị suy nghĩ thế nào? Có muốn nói chuyện yêu đương với tôi không?”

Nghe thế, Tô Ngưng Mi nở nụ cười, Trình Dung thân là nữ chủ cũng không biết là vận may hay là xui xẻo, thậm chí đến đứa bé mười ba mười bốn tuổi cũng coi trọng cô ta rồi.

Sắc mặt Trình Dung hơi bối rối: “Phương thiếu gia xin tự trọng, mấy ngày trước tôi đã nói rất rõ ràng, chúng ta không thích hợp, tôi lớn hơn cậu nhiều, mong cậu đừng quấy tôi được không?”

Tô Ngưng Mi không muốn xem cách Trình Dung từ chối đàn ông, kéo Liên Cẩm Viên đi về.

Đưa Tô Ngưng Mi về đến cửa phòng, Liên Cẩm Viên cúi đầu hôn vào trán Tô Ngưng Mi, mở miệng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói ra miệng, chỉ nói một tiếng ngủ ngon.

Đến đêm Tô Ngưng Mi tiếp tục tu luyện trong không gian. Buổi sáng ngày hôm sau lúc Tô Ngưng Mi ăn sáng đã nói dị năng mê hoặc của Khang Tiểu Tĩnh cho mọi người, để về sau khi mọi người gặp cô ta phải cẩn thận hơn. Kể kiếp mọi người thương lượng tiếp tục đi ra ngoài thu thập tinh hạch.

Tô Ngưng Mi nói: “Mọi người cứ đi thu thập tinh hạch trong nội thành, còn tôi muốn đi vào trong núi xem xét chút, xem có săn được thú biến dị cấp ba không.”

Hiện giờ bọn người Tô Hạo, Tường Nhật, Tường Nguyệt đều là dị năng cấp hai đỉnh phong, nếu có viên tinh hạch cấp ba của thú biến dị, bọn họ có thể đồng loạt đột phá dị năng cấp hai lên cấp ba. Còn một nguyên nhân chính là Tô Ngưng Mi muốn tích lũy kinh nghiệm thực chiến.

Cuối cùng chính là bọn người Tô Hạo, Hàn Bảo đi nội thành kiếm tinh hạch, Tô Ngưng Mi và Liên Cẩm Viên đi vào trong núi dạo xem có thể tìm được thú biến dị cấp ba hay không.

Nhóm chia làm hai đường, mọi người bắt đầu xuất phát.

Tu chân ít nhất phải đến Kết Đan Kỳ mới có thể Ngự Kiểm Phi Hành, hiện tại Tô Ngưng Mi chỉ có thể dựa vào bốn bánh xe, chính là chiếc Wrangler phía trước, Liên Cẩm Viên kéo cô đi về hướng ra khỏi căn cứ: “Đi thôi.”

Hai người ra khỏi căn cứ, đi tới một nơi hẻo lánh, Tô Ngưng Mi trừng to mắt mà nhìn trong tay trống rỗng của Liên Cẩm Viên xuất hiện một thanh kiếm toàn thân đen nhánh, bấm vài cái thủ quyết, thanh kiếm đen biến lớn, Liên Cẩm Viên kéo Tô Ngưng Mi đang choáng váng lên kiếm.

Nhìn bộ dáng của cô như vậy, anh cười nói: “Không có gì phải ngạc nhiên, em là người tu chân, hẳn là biết Kết Đan Kỳ có thể Ngự Kiểm Phi Hành rồi.”

Tô Ngưng Mi nói: “Tuy là như thế, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy khó tránh khỏi sẽ có chút tò mò.”

Liên Cẩm Viên dắt cô lên thân kiếm, bấm một cái khẩu quyết, thanh kiếm đen bay lên trời, mang theo hai người bay về phía những ngọn núi của thành phố G.

Ngự Kiểm Phi Hành nhanh hơn so với lái xe, chỉ mất khoảng một tiếng hai người đã bay tới dãy núi trùng điệp, Tô Ngưng Mi nói: “Đi sâu vào bên trong đi, khu vực bên ngoài chỉ sợ sẽ không có thú biến dị cấp ba.”

Hai người lại tiếp tục phi hành một lúc nữa, gần đến trung tâm của những ngọn núi, lúc này mới hạ xuống mặt đất.

Nơi này là trung tâm của những ngọn núi, khắp nơi đều là đại thụ che trời, dây mây cỏ dại khô héo.

Trong núi có vẻ yên tĩnh, hai người đứng ở trong núi, Liên Căn Viên thả thần thức dò xét một phen, kéo Tô Ngưng Mi đi về phía bên phải: “Cách đây khoảng hai cây số về phía này có một con hồ biến dị cấp ba, nhìn ra được là tốc độ và lực lượng song biến dị, khó đối phó.”

Tô Ngưng Mi đi theo anh nhanh chóng chạy về phía trước, nói: “Căn Viên, em muốn tăng kinh nghiệm thực chiến của mình, cho nên đợi lát nữa anh không cần giúp em, để em tự mình chiến đấu có được không?”.com

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Edit: Makjyoko

Liên Căn Viên gật đầu: “Em yên tâm, anh sẽ chú ý, em cứ việc chiến đấu với nó.” Anh biết cô cũng không muốn chỉ là một người phụ nữ dựa dẫm vào người đàn ông, cô hi vọng mình có thể trưởng thành, trở lên mạnh mẽ, có thể bảo vệ người nhà của mình.

Tốc độ của hai người đều rất nhanh, mau chóng nhìn thấy con hồ biến dị sau cây cỏ thụ che trời, lúc này nó đang ăn, xung quanh nồng nặc mùi máu tươi, con hươu dưới miệng của nó gần như đã chỉ còn lại khung xương.

Nghe được tiếng động phía sau lưng, hồ biến dị cảnh giác quay lại nhìn về phía Tô Ngưng Mi và Liên Căn Viên, gầm về phía hai người.

Liên Căn Viên lui sang bên cạnh, bảo Tô Ngưng Mi phải cẩn thận một chút.

Tô Ngưng Mi nhẹ nhàng gạt đầu, rút đao ra, nắm chặt chuôi đao chăm chú nhìn chằm chằm con hồ biến dị này, hồ biến dị gầm lên hai tiếng, bất ngờ tung người đánh về phía Tô Ngưng Mi, Tô Ngưng Mi nắm chặt đao, lợi dụng địa thế nhảy lên một cây đại thụ, từ trên cây nhảy xuống chỗ con hồ biến dị, gươm thanh Katana chém về phía con hồ biến dị.

Hồ biến dị là biến dị lực lượng cùng tốc độ, chưa cần đợi Tô Ngưng Mi đâm về phía nó, nó đã cảm nhận được nguy hiểm ở trên không, lập tức lách mình tránh được.

Một người một hồ đấu nhau ở trong núi tràn đầy cỏ thụ cao chọc trời.

Sau một giờ, trên người hồ biến dị đã đầy các vết đao lớn nhỏ, nó dần dần có phần trở nên nóng nảy, xông về phía Tô Ngưng Mi gầm to. Thấy hồ biến dị nhanh chóng vồ về phía mình, Tô Ngưng Mi cấp tốc bấm khẩu khuyết, một tia chớp phóng về phía hồ biến dị.

Tia chớp đánh trên thân con hồ biến dị khiến cho toàn bộ lông trên mình con hồ bị thiêu cháy, hồ biến dị gầm lên đau đớn, mắt đỏ lên, hung ác nhìn chăm chăm Tô Ngưng Mi, Tô Ngưng Mi tung ra một quả cầu lửa, hồ biến dị nhanh chóng tránh đi, Tô Ngưng Mi lại bấm khẩu khuyết một quả cầu lửa tiếp tục đánh về con hồ biến dị.

Hồ biến dị chiến đấu với Tô Ngưng Mi hơn nửa giờ, dần dần mệt mỏi, tốc độ cũng chậm lại, lần này không có tránh quả cầu lửa, hồ biến dị bị đốt kêu thảm thiết.

Lại qua nửa giờ, thể lực của Tô Ngưng Mi và hồ biến dị đã giảm sút cực điểm, hồ biến dị đứng tại chỗ mở miệng to thở hổn hển, sau đó bất ngờ nhảy về phía Tô Ngưng Mi. Trong nháy mắt Tô Ngưng Mi đem linh khí rót vào thân đao, nhanh chóng ngả người về phía sau, hồ biến dị nhảy qua người cô, ngay lúc này Tô Ngưng Mi cầm đao dùng sức đâm vào bụng con hồ biến dị.

Phần yếu nhất của con hồ chính là phần bụng mềm, cho dù nó biến dị cũng vậy.

Hồ biến dị gầm lên đau đớn ngã xuống đất không dậy nổi, Tô Ngưng Mi cũng nằm trên mặt đất thở hổn hển một lúc. Tiếng kêu của hồ biến dị hồ dần yếu đi, không bao lâu thì không còn hơi thở.

Tô Ngưng Mi ngồi dậy, dùng đao đào ra tinh hạch trong đầu hồ biến dị, nhìn về phía Liên Căn Viên cách đó không xa cười cười.

Hai người tiếp tục đi tiếp, trong một ngày hai người săn được một con thú biến dị cấp ba, năm con thú biến dị cấp hai cùng hơn mười con thú biến dị cấp một. Những con thú biến dị này toàn bộ bị cô ném vào trong không gian. Nhìn sắc trời không còn sớm, lúc này hai người mới Ngự Kiếm Phi Hành quay về căn cứ.

Liên Căn Viên dừng lại ở một nơi cách căn cứ không xa, hai người đi bộ về căn cứ.

Bọn người Tô Hạo, Hàn Bảo đã quay về an toàn, Tô Ngưng Mi đưa toàn bộ tinh hạch cho bọn họ, viên tinh hạch cấp ba kia cô đưa cho Tô Hạo, những tinh hạch cấp một, cấp hai còn lại phân cho những người khác. Có được viên tinh hạch cấp ba này, Tô Hạo sẽ mau chóng tu luyện lên cấp ba rồi.

Thú biến dị trong không gian được Tô Ngưng Mi lấy hết ra ngoài: “Cậu à, trong thời gian này mọi người đừng đi làm nữa, ở nhà giúp một tay đi. Chỗ thịt thú biến dị này đều phải xử lý toàn bộ: nấu chín, phơi khô, đóng gói chân không. Mấy ngày tiếp theo con định cùng Liên Viên ra ngoài săn tinh hạch, mấy người anh họ, Bảo Nhi bọn họ đều ở nhà tu luyện...”

Cô biết rõ diễn biến hai tháng sau đó sẽ có tai nạn lớn liên tiếp xảy ra, đến lúc đó căn cứ cũng sẽ bị công phá, hiện tại cô muốn chuẩn bị trước hai tháng, đầu tiên là muốn lấp đầy không gian của di mình, mặt khác mấy người anh họ cũng cần nỗ lực tu luyện, tốt nhất là trong hai tháng này có thể vượt qua cánh cửa cấp hai.

Lúc này cô cũng không thể nói hai tháng sau sẽ xảy ra chuyện gì, không thể làm gì khác hơn là bảo mọi người không cần đi làm mà ở nhà giúp một tay.

Tô Quốc Khánh gật đầu: “Được, không đi làm thì không đi làm, chúng ta ở nhà giúp một tay cũng tốt.”

Mấy con thú biến dị này cũng đủ cho bọn họ bận việc một đoạn thời gian thật lâu.

Sau đó, Tô Ngưng Mi lại mang ra rất nhiều thức ăn cùng nước uống giao cho Tô Quốc Mai, để cho bà ấy đưa toàn bộ vào trong không gian của mình.

Sau đó cô lại đi tìm Tư Huy, nói là hy vọng có thể mua một cái máy đóng gói và túi đóng gói từ quân đội, trong quân khu nhất định là có những thứ này.

Đúng là quân khu có những thứ đồ này, hơn nữa còn dư thừa, Tư Huy lập tức báo cáo cấp trên ngay sau đó được phê chuẩn, dù sao Tô Ngưng Mi là di năng giả lực lượng cấp ba, có thể lôi kéo thì tận lực lôi kéo.

Thời gian còn lại, mỗi ngày Tô Ngưng Mi cùng Liên Căn Viên ra ngoài thu thập tinh hạch, trong một tháng này Tô Ngưng Mi thu thập tinh hạch có thể nói là đến trình độ điên cuồng, toàn bộ tinh hạch thu thập được đều cho mấy người trong nhà bọn họ tu luyện. Gần như là trong thời gian một tháng ngắn ngủn, di năng của tất cả mọi người đều lên tới cấp ba.

Di năng không gian cấp ba có thể chứa được đồ gần bằng một sân bóng nhỏ, không gian của Di Tô Ngưng Mi đã chất đầy thức ăn. Thú biến dị săn về toàn bộ được làm thành thịt muối phơi khô đóng trong túi chân không, sau đó được di cô cất trong không gian.

Đáng lẽ là bọn người Tô Hạo, Hàn Bảo, Trương Nhật, Trương Nguyệt đều không muốn để cho chỉ có Tô Ngưng Mi và Liên Căn Viên ra ngoài thu thập tinh hạch, còn mình ở nhà tu luyện, nhưng Tô Ngưng Mi kiên quyết như vậy, bọn họ cũng không còn cách nào khác.

Tô Ngưng Mi và Liên Căn Viên đã hai ngày chưa có trở về, vội vàng tìm kiếm thú biến dị trong núi, đang chạy về phía trước, chung quanh chợt truyền đến tiếng âm âm thật lớn, trong lòng Tô Ngưng Mi căng thẳng, dự cảm không tốt trời dậy.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển, cổ thụ cao chót vót cũng bị bật cả gốc lên, vùi lấp dưới mặt đất, Liên Căn Viên nhanh chóng kéo Tô Ngưng Mi bay lên trên không.

Ngon núi phía xa xa toàn bộ bị sập lở, mặt đất vẫn rung chuyển, có một khe nứt to khiến cho cả dãy núi chia ra làm hai, các tòa nhà cao chọc trời của thành phố phía xa trong nháy mắt đều sụp đổ hoàn toàn, toàn thành phố đã trở thành một đồng đồ nát thực sự, bụi bay khắp nơi.

Khuôn mặt của Tô Ngưng Mi trở nên trắng bệch, không phải động đất phải một tháng sau mới xảy ra sao, làm sao có thể xảy ra trước thời hạn như vậy. Cô nhớ trong sách có nói động đất xảy ra đồng thời khi mà căn cứ thành phố G bị zombie triều cùng thú triều vây công, thương vong thảm trọng.

Trong lòng Tô Ngưng Mi có chút sợ hãi, run rẩy kéo áo của Liên Căn Viên, lắp bắp nói: “Liên Viên, mau... Mau mau trở về, em sợ mọi người sẽ gặp nguy hiểm.”

Sắc mặt Liên Căn Viên có phần nặng nề, gật gật đầu, cầm tay Tô Ngưng Mi, bấm khẩu quyết bay về phía căn cứ.

Dọc theo đường đi, động đất vẫn chưa ngừng lại, các công trình kiến trúc đều đã sụp đổ, bụi đầy trời, bề mặt đường đứt gãy. Xa xa, Tô Ngưng Mi có thể nhìn thấy zombie triều và thú triều bao vây căn cứ.

Trận động đất này ít nhất cũng phải là cấp chín, đợi đến khi hai người chạy tới cửa căn cứ, bức tường bên ngoài căn cứ đã âm ỉ sụp đổ, trong căn cứ càng thêm thê thảm không nổi nhìn, các tòa nhà đều trở thành phế tích, vì zombie triều và thú triều vây công nên hiện tại trong căn cứ trở thành một mớ hỗn loạn, tử thương vô số.

Sắc mặt Tô Ngưng Mi nhanh chóng tái đi, hai người tiếp tục phi kiếm bay đi không quan tâm có bị bại lộ hay không, bay thẳng đến khu cư trú, đợi khi tìm được vị trí, cả tòa nhà đã sụp đổ hoàn toàn. Tô Ngưng Mi bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch, nhảy ra khỏi phi kiếm bởi đồng đồ nát hoàn toàn quên mất là thân thức của mình có thể dò xét tình trạng bên dưới. Liên Căn Viên kéo cô lại, trầm giọng nói: “Đừng bối, bên trong không có người.”

Không có người bị đè phía dưới cũng có nghĩa là còn khả năng sống sót, có nghĩa là bọn họ đã xông ra ngoài, lúc này Tô Ngưng Mi mới thở phào nhẹ nhõm, lại vội vàng lôi kéo Liên Căn Viên xông ra ngoài: “Chắc là bọn họ chưa đi xa, bây giờ chúng ta đi xung quanh xem sao.” Người nhà họ Tô gia rất có thể là ngồi xe đi ra ngoài, hiện tại có zombie triều, thú triều, biến người quả thực là một mảng hỗn loạn.

Khắp nơi xung quanh đều là tiếng la khóc, tiếng cầu cứu, quân đội khu quân sự đã xuất động, ghim súng bắn về phía zombie triều và thú triều, ngay cả xe

tăng cũng được lái ra ngoài. Nhưng zombie triều và thú triều quá nhiều, hơn nữa sóng người quá hỗn loạn, chạy tứ tán khắp nơi, thậm chí có lúc sẽ làm bị thương tới người vô tội.

Bốn phía đen ngòm một mảnh đầu người, không phân rõ ai là ai, thần thức của Tô Ngưng Mi có hạn, căn bản không tìm được người nhà họ Tô, bây giờ cô chỉ cầu mong người nhà họ Tô đã chạy ra khỏi căn cứ. Chỉ là có không ít zombie cùng thú biến dị ở ngoài căn cứ, có thể chạy đi an toàn hay không chỉ thuận theo ý trời rồi.

Tô Ngưng Mi và Liên Căn Viên tránh sau một bức tường đồ nát, phù triện trong tay Liên Căn Viên tựa như không cần tiền bay về phía xung quanh zombie và thú biến dị, Tô Ngưng Mi cũng chẳng quan tâm cái gì, từng đạo lôi điện bổ xuống xung quanh.

Cô có phần sốt ruột, nhìn bốn phía một vòng, không phát hiện ra người nhà họ Tô nhưng ngược lại nhìn thấy ba người Trình Dung, Trâu Bái và Trình Văn Quân.

Đi theo Trình Dung còn có một thiếu niên, chính là Phương thiếu gia kia, lúc này trong tay thiếu niên kia cầm một khẩu súng bắn về bốn phía, hơi hơi run rẩy đi theo sau lưng Trình Dung. Trình Dung chán ghét nhìn bước chân run rẩy của thiếu niên ở sau lưng, nhìn zombie ở chung quanh xông tới, chột xoay người lại, đưa tay đẩy thiếu niên kia. Thiếu niên chỉ lo sau lưng, không ngờ Trình Dung lại đột nhiên đẩy hắn, thân thể không bị khống chế nhào tới bầy zombie, dường như lập tức bị bầy zombie cho bao trùm.

Thậm chí Tô Ngưng Mi nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc, tuyệt vọng cùng không cam lòng của Phương thiếu gia.

Trình Dung cũng vừa quay lại nhìn thấy Tô Ngưng Mi thì ngẩn ra, rồi lập tức quay đầu lại, hướng về phía Trâu Bái và Trình Văn Quân nói: “Mẹ kiếp, anh Trâu, chúng ta phải nhanh chóng xông ra, nếu không đợi lát nữa càng thêm khó khăn.” Cô bảo Trâu Bái che chở cho cô, hướng về phía Tô Ngưng Mi đang bên cạnh Liên Căn Viên nói: “Anh Liên, các anh có muốn xông ra cùng chúng tôi không, nhiều người sức mạnh lớn, nếu không chỉ sợ chúng ta cũng sẽ chết dưới sự vây công của bầy zombie cùng đàn thú này.”

Liên Căn Viên chăm chọc nhìn cô, âm thanh trầm thấp âm trầm: “Hành động tiêu sái vừa rồi của cô Trình thật làm cho lòng người lạnh giá, tôi sợ cô Trình cũng hạ độc thủ sau lưng chúng tôi.”

Trình Dung hơi xấu hổ, nhìn phía sau có zombie vây quanh, vội vàng đánh ra một đạo tia chớp bỏ tới zombie, lại vội vàng quay đầu giải thích: “Anh Liên hiểu lầm rồi, Phương thiếu gia kia căn bản không phải người tốt, dựa vào ba của mình là thủ lĩnh căn cứ ở trong căn cứ làm mưa làm gió, khi nam bá nữ. Một thời gian dài quần lấy tôi, nếu không phải là tôi là đệ nể già cấp ba thì chỉ sợ hắn trực tiếp bảo người đánh tôi hôn mê bắt đi rồi, người như vậy chính là chết cũng xứng đáng, anh Liên không nghĩ vậy sao?”

Cô nói xong, con người ngập nước thần nhiên nhìn chằm chằm ánh mắt sâu thẳm của Liên Căn Viên.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Edit: Makjyoko

Liên Căn Viên cười hai tiếng, cười như không cười nhìn Trình Dung, vung tay lên, một đạo phù triện bay ra, một con thú biến dị cấp hai gần hắn nhất bị lưỡi dao gió chém đứt đầu, lúc này mới nhìn về phía Trình Dung: “Cô Trình, cô có phải là quá tự cao không? Cô cảm thấy ánh mắt ngập nước nhìn tôi chằm chằm như vậy là có thể khiến tôi thích cô, phục vụ hai mẹ con cô giống như hai tên ngu xuẩn bên cạnh cô sao? Còn có, về sau đừng có dùng cái ánh mắt như vậy nhìn tôi, tôi á... Sợ bản, tôi sợ bản thân không nhận được mà móc nó ra.”

Giọng nói bình thản của anh khiến cho tất cả mọi người nghe thấy đều biết rõ anh ghét bỏ Trình Dung đến mức nào.

Trình Dung xấu hổ đỏ bừng cả mặt, càm lăm nói: "Anh Liên, anh... Anh hiểu lầm rồi, tôi... Tôi không thích anh, tôi chỉ cảm thấy khi nói chuyện với người khác ánh mắt nhìn thẳng đối phương thể hiện sự tôn trọng và là phép lịch sự tối thiểu mà thôi.”

Tô Ngưng Mi không nhịn được giật giật khóe miệng, người phụ nữ này nói dối tệ quá đi, xung quanh bây giờ đều là zombie và thú biến dị, cô nói khi cô nói chuyện với người khác cần nhìn thẳng đối phương đó là sự tôn trọng, vậy không đi chú ý tình hình nguy hiểm xung quanh thì không phải là ngu ngốc hay sao.

Trình Văn Quân thấy có người nói con gái mình như vậy, căm tức nhìn Liên Căn Viên: “Anh Liên, anh nghĩ anh là ai, con gái của tôi làm sao có thể thích người đàn ông ngạo mạn vô lễ như anh, anh Trâu mới đúng là bạn trai của con gái tôi, làm phiền anh nhìn rõ ràng, không cần tùy ý nhục nhã con gái của tôi!”

Trâu Bái cũng âm trầm nhìn Liên Căn Viên.

Liên Căn Viên liếc bọn họ, giễu cợt nói: “Bác gái này, bà nghĩ con gái bà ngây thơ thuần khiết, rõ ràng là loại đàn ông nào cũng có thể ngủ còn có tình giả

thanh thuần, có còi hết quần áo nằm trên giường tôi đây cũng không thèm nhìn. Nói thật là tôi cũng chả muốn nhục nhã cô, cơ mà đành chịu thôi, là cô gấp gấp muốn tôi làm cô nhục nhã."

Trình Dung xấu hổ, nước mắt lăn dài: "Anh Liên, mong anh đừng làm nhục tôi như vậy, tình cảm đối với anh Ngô và anh Trâu không phải là thứ tôi có thể kiểm soát, nhưng... đây chắc chắn không phải là lý do để anh có thể nhục nhã tôi."

Liên Căn Viên sắp ói bởi sự ghê tởm của cô ta, chẳng thèm để ý đến cô ta, kéo Tô Ngưng Mi vào ngực mình, rút ra mấy tấm phù triệu ném về bảy góc xung quanh, phù triệu giống như có sinh mạng rơi vào vị trí từng người.

Phù triệu vừa rơi xuống đất, những con zombie và thú biến dị lập tức bị văng ra.

Thú biến dị bị văng ra ngay tức thì chuyển hướng sang nơi khác, zombie thì không có khả năng suy nghĩ nên chỉ biết men theo mùi vị người sống mà tìm kiếm không biết mệt mỏi xông về phía Tô Ngưng Mi và Liên Căn Viên, sau đó tiếp tục bị bắn ra.

Tô Ngưng Mi kinh ngạc, đây hẳn là phù phòng ngự.

Trình Dung bên kia nhìn thấy một loạt động tác của Liên Căn Viên thêm nữa là zombie và thú biến dị bị bắn ra thì không chỉ lộ ra vẻ mặt hâm mộ mà còn có chút tức giận tròn mắt nhìn Tô Ngưng Mi, lần đầu tiên trong lòng sinh ra ý tưởng sao người phụ nữ này không chết sớm một chút.

Ý tưởng vừa xuất hiện, Trình Dung lập tức giật mình chấn kinh, âm thầm cảnh cáo bản thân, có ý nghĩ như vậy là không đúng, cô là một người có thể phân biệt đúng sai, tuyệt đối không thể liên lụy đến người vô tội. Chỉ là có thể có được người đàn ông ưu tú như vậy thích, Tô Ngưng Mi quả thật là may mắn.

Thừa dịp zombie không thể xông vào, Liên Căn Viên nhắm mắt thả ra thần thức dò xét một phen, qua một lúc lâu mới mở mắt. Tô Ngưng Mi vội hỏi: "Sao rồi, có thấy tung tích của mọi người không?"

Liên Căn Viên lắc đầu: "Không thấy, bọn họ không có trong căn cứ, hẳn là đã ra khỏi căn cứ, thời điểm chúng ta trở về thì đã chậm hơn một giờ rồi, một giờ này cũng đủ để bọn họ chạy đi rồi."

Tô Ngưng Mi muốn hỏi Liên Căn Viên đã đến tu vi nào rồi mà phạm vi thần thức lại rộng như vậy nhưng lại ngượng ngừng mở miệng hỏi. Liên Căn Viên biết suy nghĩ của cô, mở miệng nói: "Anh đã đạt tu vi Kết Đan Kỳ rồi, đang ở bình cảnh, lúc nào cũng có khả năng phải bề quan đột phá Nguyên Anh Kỳ."

Tu vi Kết Đan Kỳ, thần thức có thể phóng thích xấp xỉ bằng mấy chục cây số, nói cách khác người nhà họ Tô đã chạy trốn tới vài chục km bên ngoài rồi. Chỉ là tại sao tu vi Kết Đan Kỳ có thể vẽ ra phù triệu cao cấp?

Căn cứ vừa có thể đi thông đến nội thành trong thành phố G, vừa có thể đi về phía quốc lộ 124, nội thành thì khẳng định không thể đi được rồi, vậy người nhà họ Tô hẳn là đi về phía quốc lộ 124 bên kia. Tô Ngưng Mi thở phào nhẹ nhõm, trên quốc lộ mới có chút khả quan, không cần tránh né kiến trúc bất cứ lúc nào cũng có thể bị sụp đổ, điều duy nhất cần chú ý là mặt đường bị gãy lìa do động đất tạo thành cùng zombie và thú biến dị. Hơn nữa bọn anh họ và Bảo Nhi đã đạt tới độ năng cấp ba, Di lại có không gian, không thiếu ăn, hơn nữa còn có Mục Tiểu Nghiên dị năng chữa lành, dù có bị zombie cào trầy cũng có thể chữa khỏi, về cơ bản, hiện tại Tô Ngưng Mi không cần quá lo lắng cho người nhà họ Tô.

Hiện tại chỉ cần ra khỏi căn cứ, sau đó sẽ đi tìm mọi người là được rồi.

Nhìn ba người Trình Dung bên kia bị zombie vây trong góc tường đổ nát, Tô Ngưng Mi nghĩ cách xông ra, cô không muốn để lộ năng lực ngự kiếm của Liên Căn Viên. Cô không thể không phòng, nếu Trình Dung biết được Liên Căn Viên là người tu chân, còn có Ngự Kiếm Phi Hành, ai biết có thể nghĩ cách gì quyến rũ anh không. Tuy rằng Liên Căn Viên sẽ không bị quyến rũ, nhưng nhìn thấy hai mắt tỏa sáng, ngập nước cùng vẻ mặt thẹn thùng kia của Trình Dung cô cũng không chịu nổi.

Tô Ngưng Mi đang suy nghĩ, Liên Căn Viên đã lấy thanh kiếm đen ra, bấm niệm pháp quyết, kéo Tô Ngưng Mi lên phi kiếm, bay lên trời, bay ra khỏi căn cứ.

Trình Dung ngẩng đầu nhìn hai người đang phi kiếm trên không trung, kinh hãi đến ngẩn người. Không chỉ cô, Trâu Bái và Trình Văn Quân càng thêm kinh ngạc. Trình Văn Quân thờ dài nói: "Dung Nhi, tại sao người này có thể phi hành trên kiếm như vậy, có phải mẹ bị hoa mắt không vậy?"

Trình Dung nhìn tình hình xung quanh, ném ra hai tia chớp chuẩn xác bổ xuống đầu hai con zombie đang nhào tới, nói: "Không hoa mắt, nếu con đoán không nhầm, hẳn là Liên Căn Viên là người tu chân, thật không ngờ trên thế giới lại có người tu chân, còn tưởng rằng sẽ chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết thôi chứ." Về mặt cô mang theo vài phần hưng phấn cùng khó hiểu, quay đầu nhìn về nơi chỉ còn chấm đen.

Đương nhiên là Tô Ngưng Mi không biết suy nghĩ của Trình Dung, nếu không thì khẳng định sẽ học máu mặt. Giờ phút này cô ôm chặt Liên Căn Viên, mặc cho gió lớn thổi cho đau mặt, cẩn thận nhìn phía dưới, hy vọng gặp được người nhà họ Tô. Nhưng Ngự Kiếm bay quá cao, từ bầu trời nhìn xuống người phía dưới tựa như mấy con kiến, căn bản không nhìn rõ ai với ai.

Liên Căn Viên đưa Tô Ngưng Mi về phía sau, thay cô che gió lớn: "Người nhà họ Tô không ở gần đây, bây giờ chúng ta đi nơi nào?"

Tô Ngưng Mi đoán người nhà họ Tô đi về phía quốc lộ 124, nên lớn tiếng nói với Liên Căn Viên: "Đi về phía quốc lộ 124 đi, nếu mà bọn họ đúng là đã chạy ra ngoài rồi thì nhất định đi về phía quốc lộ 124."

Liên Căn Viên ngự kiếm bay về phía quốc lộ 124, căn cứ cách quốc lộ 124 khoảng một giờ đi đường. Ngự Kiếm Phi Hành không tới nửa giờ đã đến quốc lộ 124, trên quốc lộ có một ít zombie và thú biến dị, nhưng số lượng ít hơn nhiều so với vùng lân cận căn cứ.

Trên quốc lộ có rất nhiều xe, người cũng không ít, tất cả đều bận rộn chạy trốn, lái xe gặp phải zombie và thú biến dị đều là trực tiếp đâm thẳng.

Tóm lại, trên quốc lộ cũng là một mảng hỗn loạn, hai người hạ xuống gần quốc lộ, chạy về phía trước, gặp phải zombie và thú biến dị Liên Căn Viên đều sử dụng luôn phù triện công kích, đến nay Tô Ngưng Mi chưa thấy anh dùng pháp thuật công kích.

Đi phía trước tìm hồi lâu cũng không còn thấy người nhà họ Tô, Liên Căn Viên lại dùng thần thức dò xét một lần nữa: “Bọn họ không ở gần đây...”

Không có ở gần đây, Tô Ngưng Mi suy nghĩ một chút, hiện tại mới được khoảng ba giờ sau động đất, zombie triều và thú triều, người nhà họ Tô không thể nào mà đi nhanh như vậy, vậy cuối cùng là bọn họ đi nơi nào? Hay là đi con đường kia?

Hai người đứng trên khoảng đất trống ngoài quốc lộ, Tô Ngưng Mi nhìn xung quanh một vòng, không biết đi nơi nào tìm mọi người.

Liên Căn Viên đang muốn an ủi cô, vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi, nhớ tới cái gì đó, sắc mặt có chút trầm xuống, nhìn Tô Ngưng Mi đang mờ mịt nói: “Vợ à, anh muốn trở về một chuyến, có chút đồ quên ở căn cứ, em chờ anh ở đây, nếu em gặp nguy hiểm mà không đối phó được, nhớ là phải nhanh trốn... đi vào.”

Tô Ngưng Mi không chú ý nghe anh nói nửa câu sau, ngẩng đầu hỏi: “Cái gì vậy? Bây giờ trong căn cứ rất loạn, đều đã thành một đồng phế tích rồi, vật kia rất quan trọng sao? Đáng giá để anh phải chạy về một chuyến hả?”

Liên Căn Viên gật đầu: “Đối với anh rất quan trọng, phải lấy về.” Anh tra xét tất cả mọi nơi một vòng, nói tiếp: “Từ nơi này đi về bên phải khoảng hai cây số có một thôn nhỏ, em đi đến đó chờ anh.”

Dù sao hiện tại cũng không tìm được người nhà họ Tô, dừng lại một đoạn thời gian đối với Tô Ngưng Mi cũng không có gì, gật đầu nói: “Vậy anh đi nhanh đi, em chờ anh trở lại.”

Liên Căn Viên đưa cho cô một tập phù triện thật dày, lại nói phương pháp sử dụng các loại phù triện cho cô rồi mới ngự kiếm bay trở về căn cứ, Tô Ngưng Mi đánh vài cái về phía zombie rồi đi về phía con đường Liên Căn Viên đã chọn.

Vòng qua một mảng lớn đất đai bị hoang phế, Tô Ngưng Mi đã nhìn thấy một thôn nhỏ như lời Liên Căn Viên đã nói, thôn nhỏ dựa lưng vào núi, bởi vì động đất, thân núi có chút đất lở nhưng núi có độ dốc không cao nên đất lở không ảnh hưởng nhiều đến thôn nhỏ. Chỉ là động đất khiến cho thôn nhỏ thay đổi hoàn toàn, khắp nơi đều là đồng đồ nát, chỉ có một tòa nhà đứng thẳng trong vùng đồ nát.

Nhìn bên ngoài chắc là Từ Đường trong thôn, bởi vì động đất nên Từ Đường này cũng sụp một ít, trên vách tường đã có những vết nứt, nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều nhà đã hoàn toàn trở thành đồng đồ nát khác, đi vào ít nhất còn có thể làm nơi che mưa chắn gió.

Thôn nhỏ này ở gần căn cứ, người trong thôn chắc là đã đến căn cứ, cho nên trong thôn trừ Tô Ngưng Mi thì không còn người khác.

Nơi này cách căn cứ không xa, rất có thể bị ảnh hưởng của Zombie triều cùng Thú triều, Tô Ngưng Mi cũng không quan tâm, cô có không gian, lúc cần thiết có thể trốn vào bên trong không gian.

Tô Ngưng Mi dùng thần thức dò xét tòa nhà duy nhất đứng vững ở trong đồng hoang tàn này, bên trong không có zombie cùng thú biến dị, Tô Ngưng Mi lúc này mới đi vào, Từ Đường bài trí rất đơn giản, có một cái bàn thờ, còn có một ít bàn ghế linh tinh...

Đi vào nghỉ ngơi một lúc, thì có dư chấn truyền đến, chấn động làm cho vài mảnh ngói trên nóc rơi xuống là tả. Tô Ngưng Mi sợ động đất làm cho Từ Đường sụp đổ nên vội vàng chạy ra, tìm một vị trí trống trải, dựa theo lời của Liên Căn Viên bố trí phù phòng ngự ở bảy vị trí, một trận phòng ngự loại nhỏ được hình thành, cô mới ngồi xuống ở bên trong.

Không bao lâu, phía xa truyền tiếng bước chân dồn dập, Tô Ngưng Mi ngẩng đầu nhìn qua, nhũn mảy, nhưng không ngờ còn đụng phải người quen.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

edit: rỗng

Người tới là Khang Tiểu Tĩnh và Vu Hạo Tĩnh, hai người nhếch nhác chịu không nổi, áo lông và áo bông thì toi tã, dính đầy máu đen. Dắt nhau đi qua chỗ này. Rất nhanh, hai người cũng chú ý thấy Tô Ngưng Mi, cả hai đều ngẩn người.

Sắc mặt của Khang Tiểu Tĩnh phờ phạc, cười với Tô Ngưng Mi, “Tô Ngưng Mi, không ngờ là ở chỗ này mà cũng có thể gặp nhau, thật là có duyên

phận”.

Tô Ngưng Mi chỉ gạt đầu một cái, sau đó lấy ra một quyển sách về bùa chú từ không gian ở trong ba lô ra đọc.

Khang Tiểu Tinh cũng không nói gì thêm nữa, đỡ Vu Hạo Tinh ra ngồi ở chỗ bên ngoài cách Tô Ngưng Mi năm thước.

Quyển sách này của Tô Ngưng Mi nói về các loại bùa chú, có bùa công kích, bùa phòng ngự, bùa hỗ trợ, Liên Căn Viên dùng bùa tạo thành trận pháp phòng ngự đặt tên là Bắc Đẩu Thất Tinh Trận. d.đ.l.q.đ Cấp bậc của bùa càng cao thì trận pháp càng duy trì được lâu hơn. Ngoài trừ việc dùng bùa ra thì trận pháp có thể do người tạo thành. Ví dụ như, Bắc Đẩu Thất Tinh Trận này, cần bảy người tu chân đứng tương ứng ở vị trí thất giác. Ngoài ra trận pháp này còn có thể do người tu chân vẽ ra, tương tự người này có tu vi càng cao thì trận pháp duy trì càng lâu.

Đến thời điểm hiện tại, chỉ có ba loại này là có thể hình thành trận pháp.

Có trận pháp phòng ngự rồi nên Tô Ngưng Mi cũng không còn căng thẳng nữa, ở trong trận pháp chuyên tâm nghiên cứu bùa.

Ở bên kia, hai người Khang Tiểu Tinh và Vu Hạo Tinh nghỉ ngơi được một lúc lâu, sức khỏe được khôi phục gần như cũ, Khang Tiểu Tinh lấy chai nước suối từ trong ba lô của mình đưa cho Vu Hạo Tinh, “Anh Vu, uống nước đi.”

Vu Hạo Tinh cũng không khách sáo, dùng tay mở nắp bình nước suối, ừng ực uống nửa bình, để dư lại đưa cho Khang Tiểu Tinh, “Em cũng uống đi, bảo trì sức khỏe, mặc dù nơi này cách căn cứ nhiều lắm là hơn 10km, nhưng cũng không nhất định là sẽ an toàn, chúng ta vẫn nên cẩn thận chút mới phải”.

Khang Tiểu Tinh cau mày gạt đầu một cái, uống nửa bình nước suối còn lại, sau đó, lấy ra hai cái bánh mì từ trong túi đưa cho Vu Hạo Tinh một cái, hai người ai bánh mì, Khang Tiểu Tinh mở túi đeo lưng ra, thờ dãi nói: “Anh Vu, chúng ta không còn nhiều thức ăn lắm, động đất tới quá bất ngờ, thức ăn trong phòng cũng không có lấy đủ, sau này chúng ta phải ăn tiết kiệm một chút...”

Vu Hạo Tinh cũng nhíu mày theo, vỗ bả vai của Khang Tiểu Tinh an ủi, “không phải sợ, trời không tuyệt đường người, căn cứ nguy hiểm như vậy chúng ta còn ra ngoài được, chắc chắn sẽ không chết đói. Chờ tinh thần lực khôi phục gần đủ rồi, chúng ta tìm trong khu bỏ hoang này xem một chút, xem có thể tìm được một chút thức ăn không. Nếu không được nữa, xung quanh đây nhất định sẽ có thú biến dị, hai chúng ta đều là Dị Năng giả vẫn có thể bắt được một con thú biến dị...”

Bên kia thì thâm to nhỏ làm phân tâm Tô Ngưng Mi một chút, ngẩng đầu xem thử mấy giờ, Liên Căn Viên về đã khoảng một giờ, tại sao còn chưa trở lại? Đồ vật quan trọng mà anh nói là cái gì? Anh rõ ràng có không gian hoặc túi trữ vật, sao lại có thể đem đồ vật đặt ở trong phòng chứ.

Tô Ngưng Mi ngồi xếp bằng, suy nghĩ miên man ở trong trận pháp, lại nghĩ tới người nhà họ Tô, cô âm thầm cảm thấy may mắn, may là đã làm trước chuẩn bị, người nhà họ Tô có thể tự bảo vệ mình không có vấn đề.

Buổi sáng chỉ ăn mấy cái bánh bích quy với uống một chai sữa tươi, Tô Ngưng Mi cảm thấy đói bụng một chút, lấy một ít tương thịt đóng gói chân không từ trong ba lô ra gặm. Trong một tháng này cô đã săn giết thú biến dị không ít, tất cả đều để cho cậu và mọi người làm thành tương thịt đóng gói chân không, đủ cho người nhà họ Tô ăn trong một thời gian dài.

Ở bên kia, Vu Hạo Tinh và Khang Tiểu Tinh nghe thấy mùi thơm của tương thịt, nhìn sang Tô Ngưng Mi, hai người nuốt nước miếng một cái, cũng may da mặt hai người còn chưa có dày đến thế, không có ý muốn hỏi Tô Ngưng Mi còn tương thịt hay không, có thể cho bọn họ một ít.

Tô Ngưng Mi ăn xong một khối tương thịt lại uống linh thủy, nhắm mắt tu luyện.

Thật ra không gian bên ngoài có linh khí, uống một ít linh thủy là đã có thể tu luyện ở bên ngoài.

Tô Ngưng Mi xếp bằng xong, hai mắt nhắm lại, người ngoài nhìn vào cũng chỉ thấy là Tô Ngưng Mi đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Khang Tiểu Tinh nhìn mấy tờ bùa chú xung quanh Tô Ngưng Mi, tò mò hỏi: “Tô Ngưng Mi, xung quanh cô là cái gì vậy? Nhìn có vẻ giống lá bùa đuôi quỷ của đạo sĩ á. Không lẽ đồ chơi này còn có thể phòng zombie?” Giọng điệu Khang Tiểu Tinh mang theo một chút cười nhạo.

Mặc dù Tô Ngưng Mi đang tu luyện, nhưng vẫn có thể nghe được lời nói của Khang Tiểu Tinh, nhưng cô không thèm để ý đến Khang Tiểu Tinh. Tất nhiên cô cũng sẽ không nói cho Khang Tiểu Tinh, bùa của cô cũng không phải là của đạo sĩ giang hồ vẽ chữ như gà bới để gạt người.

Thấy Tô Ngưng Mi không để ý tới mình, bản thân Khang Tiểu Tinh cũng chẳng còn hứng thú nữa, tựa vào một đồng gạch vụng trong góc nghỉ ngơi.

Một lát sau, Khang Tiểu Tinh chợt thét lên, kéo lấy quần áo của Vu Hạo Tinh ở bên cạnh, ánh mắt sợ hãi nhìn phía xa, “Anh Vu, có zombie và chuột biến dị tới”.

Tất nhiên là Vu Hạo Tinh cũng nhìn thấy, từ con đường bọn họ vừa tới, mười con zombie lác lác sang hướng bên này, còn có một bầy chuột biến dị, trong đó có một con zombie cấp hai biến dị tốc độ.

Chuột biến dị rậm rạp chẳng chịt một đồng, lao về phía bọn họ, trong đó còn có thêm hai con chuột biến dị hình dáng, hai con chuột biến dị hình dáng nhìn còn muốn to hơn kích thước của nghé con, bê con rồi.

Nhìn đàn chuột biến dị rậm rạp chẳng chịt này mà khiến da đầu người ta tê dại. Zombie biến dị tốc độ rất nhanh, thoát ra hơn 50m trong vòng vài giây.

Mặt Vu Hạo Tĩnh liền biến sắc, kéo Khang Tiểu Tĩnh cả người đang nổi da gà chạy về phía sau lưng từ đường, trên người bọn họ không có tính hạch, tinh thần lực còn chưa khôi phục, cho dù khôi phục, bọn họ cũng không dám đối phó với đám chuột biến dị kia, hiện tại chỉ có cách trốn đi.

Tô Ngưng Mi cũng nghe thấy động Tĩnh, mở mắt nhìn sang.

Khang Tiểu Tĩnh và Vu Hạo Tĩnh đã vội chạy vào trong từ đường rồi, hai người chạy vào nhanh chóng đóng cửa chính của từ đường. Trong từ đường chỉ có những viên gạch ngói trên nóc bị rung chuyển bởi trận động đất, có một vài vết nứt trên tường của căn phòng, nhưng cũng đủ để cho bọn họ né tránh đám chuột biến dị rồi.

Khang Tiểu Tĩnh núp ở trong từ đường, hướng về phía Tô Ngưng Mi còn đang xếp bằng hô: “Tô Ngưng Mi, có đàn chuột biến dị tới, cô sao còn không trốn vào đi?”

Tô Ngưng Mi không có quay đầu lại, đứng lên, ném túi đeo lưng sang một bên, rút ra đao phòng thân mang theo bên người, giờ phút này con zombie biến dị tốc độ cấp hai kia chạy đến trước mặt Tô Ngưng Mi, giương móng vuốt bén nhọn đánh về phía bên phải Tô Ngưng Mi, không nghĩ tới ngay lập tức bị trận pháp phòng ngự làm cho văng ra, ngã trên mặt đất. Nó lập tức vọt lên, gào thét tiếp tục nhào tới Tô Ngưng Mi.

Khang Tiểu Tĩnh và Vu Hạo Tĩnh núp ở trong từ đường còn có thể nhìn thấy tình huống bên ngoài từ khe cửa, thấy con zombie biến dị tốc độ kia bị bắn ra, nháy mắt cảm thấy mê mang, Khang Tiểu Tĩnh thì thảo nói: “Anh Vu, chuyện gì đang xảy ra vậy? Chúng ta đang thấy ảo giác có phải hay không?”

Vu Hạo Tĩnh ôm hông Khang Tiểu Tĩnh, nặng nề nói: “Không phải, zombie thật sự bị bắn ra, xem ra là mấy lá bùa bên cạnh Tô Ngưng Mi có lai lịch lớn. Em còn nhớ lần đầu tiêu diệt măng xà biến dị không, họ Liên kia chính là dùng loại lá bùa này tiêu diệt măng xà cấp ba”.

Nhớ tới lần đó, sắc mặt Khang Tiểu Tĩnh có chút khó coi, chính là trong đêm hôm đó cô bị một đám nam nhân luôn phiền làm. Cô cúi đầu, trên mặt có chút khô sớ, tay cũng nắm thật chặt.

Vu Hạo Tĩnh còn chưa chú ý tới sự khác lạ của Khang Tiểu Tĩnh, tiếp tục nói, “Mặt thế tới, zombie, thú biến dị, người dị năng, thế giới này đã sớm không còn như cũ, mấy chuyện này cũng không xem là kì lạ nữa. Dù vậy những lá bùa nhỏ này cũng thật là lợi hại, mặc dù có tác dụng phòng ngự, nhưng không biết có thể ngăn cản đám zombie biến dị kia không”

Khang Tiểu Tĩnh miễn cưỡng ừ một tiếng, Vu Hạo Tĩnh ôm Khang Tiểu Tĩnh tiếp tục nhìn tình huống bên ngoài từ cửa sổ.

Tô Ngưng Mi rút linh khí vào trong đao, lợi dụng cơ hội zombie biến dị nhào tới trong nháy mắt, lập tức bước về phía trước một bước, một đao chém lên cổ của zombie. Cổ và đầu của zombie biến dị tốc độ lập tức phân ra.

Trong từ đường, Khang Tiểu Tĩnh đã khôi phục thần trí, tròn to hai mắt, nhìn Tô Ngưng Mi một cách không thể tin được, “Cô ta... cô ta sao lại lợi hại như vậy, chỉ là một đao mà có thể chém đứt đầu của zombie cấp hai”.

Lúc này Vu Hạo Tĩnh có chút hối hận, hối hận tại sao lúc đầu không cùng cô gái ở phía ngoài tạo mối quan hệ tốt đẹp, hối hận lúc đầu ở siêu thị Nhạc Gia Phúc không muốn cứu viện Tô Ngưng Mi bị đàn zombie vây quanh. Nếu như vậy vận mệnh sau này có thể sẽ khác chăng? Lúc đầu nhìn thấy Tô Ngưng Mi hần cũng không ghét, chỉ là Trình Dung luôn ở trước mặt hần luôn vô ý nói Tô Ngưng Mi đối xử với cô như thế nào, nói Tô Ngưng Mi là thiên kim đại tiểu thư, cô phải lấy lòng, địa vị của cô ở nhà họ Trần rất khó xử... nói chung là khi đó thích Trình Dung, nên trong lúc không biết được đã bắt đầu ghét Tô Ngưng Mi trong miệng Trình Dung, bây giờ nhìn lại hần thấy mình hình như sai rồi, vừa bắt đầu liền bị Trình Dung gạt, trong lòng Vu hạo Tĩnh dâng lên một cảm giác thất bại, có chút phiền não, đập vào cửa gỗ bên trong từ đường, dọa Khang Tiểu Tĩnh ở bên cạnh giật mình, “Anh Vu, anh làm sao vậy?”

Vu Hạo Tĩnh lắc đầu một cái, “Anh không sao...”

Tô Ngưng Mi ở phía ngoài đương nhiên không biết trong lòng Vu Hạo Tĩnh nghĩ như thế nào, chuyên tâm đối phó với zombie ở phía ngoài, những zombie cấp một đã bị cô chém đứt đầu toàn bộ, chuột biến dị riu rít vây quanh cô, va vào trên trận pháp, lần lượt bị bắn ra.

Chuột biến dị có tới vài trăm con, hai con chuột biến dị có kích thước lớn hơn nhiều ghé con, bê con dùng sức công kích lên trận pháp.

Chuột biến dị quá nhiều, không biết dùng đao thì chém tới lúc nào, Tô Ngưng Mi lấy hỏa phù chụp lên mấy con chuột biến dị, bùa dụng tới chuột biến dị liền bắt lửa, chuột biến dị rất nhanh liền bị thiêu chết một mảnh nhỏ. Sau mấy lượt như thế, cũng chỉ còn hai con chuột biến dị hình dáng với hơn mười con cá lọt lưới thôi.

Những con này đều là chuột biến dị cấp 1, còn dư lại cũng rất nhanh bị Tô Ngưng Mi dùng đao giải quyết.

Trong từ đường, hai người nhìn mà sợ hãi không thôi, cũng thầm nghĩ mấy lá bùa này cũng quá là lợi hại.

Tô Ngưng Mi nhìn xung quanh một vòng, không có cá lọt lưới, lúc này mới giơ đao lên ra khỏi ngoài trận, lấy toàn bộ tính hạch của zombie và chuột biến dị.

Giờ phút này, Tô Ngưng Mi còn đang bận xử lý hai con chuột biến dị, thịt chuột thì có thể ăn, hai con chuột biến dị này như ghé con, bê con, xử lý có chút phiền.

Chuột biến dị cấp 1 cũng chỉ có hàm răng là sắc bén một chút thôi, cũng không lợi hại lắm, điều duy nhất làm người ta kiêng kỵ là chúng xuất hiện thành đoàn, nhỏ thì vài chục, lớn hơn thì vài trăm, vài nghìn, như vậy rất là khó đối phó.

Rất nhanh, Tô Ngưng Mi lột da chuột ra, lộ ra bên trong là thịt chuột trắng bóng.

Từ trong từ đường, Vu Hạo Tĩnh và Khang Tiểu Tĩnh đi tới, nhìn thịt chuột nuốt nước miếng một cái, Khang Tiểu Tĩnh nói: “Chị Mi, vậy dư lại thịt chuột nhỏ chắc là chị không cần đâu ha?”

Trừ đi hơn phân nửa chuột bị Tô Ngưng Mi thiêu tàn, còn lại vài chục con bị Tô Ngưng Mi chém chết, tuy không lớn như hai con chuột biến dị hình dáng, nhưng so với chuột bình thường thì vẫn lớn hơn nhiều, một con nhìn có vẻ lên tới 2 cân.

Tô Ngưng Mi không có ý định xử lý những con chuột nhỏ, gặt đầu.

Lúc này Vu Hạo Tĩnh và Khang Tiểu Tĩnh mới đem mấy con chuột chết bên cạnh thu thập, xử lý từng con sạch sẽ. Vu Hạo Tĩnh đi xung quanh gọt nhặt một ít củi khô, đốt đông lửa, đặt thịt chuột đã xử lý tốt lên nướng. Thịt chuột nướng xong bị hắt đặt bên trên tảng đá lạnh toát, sau đó cắt vào trong túi đeo lưng.

Có tiếng bước chân truyền đến từ phía xa, mấy người ngẩn đầu nhìn qua, nhìn thấy một nhóm người theo đường nhỏ chạy tới đây. Đám người kia vội vàng hấp tấp, trên người có vết máu loang lổ, nhìn có vẻ cũng là từ căn cứ chạy nạn tới được.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

editrồng

Rất nhanh đám người kia đã tới, lúc nhìn thấy Tô Ngưng Mi ai nấy đều ngây người, chỉ là ngay lập tức chạy về hướng bên này. Đám người kia tốp năm tốp ba diu dật, đi tới chỗ phế tích thì nhìn thấy dưới đất là zombie và mấy con chuột biến dị to như trâu như nghé, ánh mắt cũng thay đổi, vừa kính vừa sợ nhìn về phía ba người Tô Ngưng Mi.

Đám người kia có khoảng ba bốn mươi người, cả người dơ dáy bản thủ không nói, có người trên người còn có cả vết máu đỏ tươi, thờ hồng học, cùng nhau ngồi xuống bức tường đã đổ trong đồng phế tích.

Tô Ngưng Mi tiếp tục ở trong trận pháp xử lý đầu của đồng chuột biến dị, toàn bộ thịt chuột bị cô cắt thành từng cục, sau đó ném vào bên trong không gian.

Vu Hạo Tĩnh và Khang Tiểu Tĩnh nhìn thấy thịt chuột biến mất liền sững sốt một chút, 1 hồi lâu Khang Tiểu Tĩnh mới giật mình cảm thấy kỳ lạ hỏi, "chị Mi, chị . . . . . chị có dị năng không gian?"

Động tác trên tay của Tô Ngưng Mi không ngừng, không ngừng đầu, chỉ là ừ một tiếng. Tiếp cười như không cười ngẩng đầu nhìn Vu Hạo Tĩnh một cái, "Ban đầu ở siêu thị Gia Nhạc Phúc bị bày zombie tấn công, sau đó không cẩn thận bị zombie quào trầy, rồi liền thức tỉnh dị năng không gian, nói đi nói lại còn phải cảm tạ Vu tiên sinh mới đứng."

Sắc mặt Vu Hạo Tĩnh có chút khó coi, cúi đầu nướng thịt chuột, qua nửa ngày, mới ngẩng đầu nhìn về phía Tô Ngưng Mi, đẩy xuống kính mắt trên mũi, "Tô tiểu thư, ngày đó không cứu được cô, rất xin lỗi."

Tô Ngưng Mi khoát tay áo, "Không cần xin lỗi tôi, anh lúc trước cũng không sai, dù hiện tại các người bị đàn zombie tấn công, tôi cũng vậy sẽ không đi cứu, cho nên không có gì phải nói xin lỗi. Tôi hình như còn phải cảm kích anh, nếu lúc đầu các người cứu tôi, không chừng bây giờ tôi cũng không có dị năng không gian đây."

Cô nói dối mà không nháy mắt một cái.

Vu Hạo Tĩnh sợ run lên, rơi vào im lặng, sau một lát mới lại tiếp tục lật thịt chuột nướng trong tay.

Đám người kia nghỉ ngơi một hồi, nhìn qua mấy con chuột biến dị hình dáng còn chưa có xử lý ở bên kia, nuốt nước miếng một cái. Trong đó mấy người vây tại một chỗ nhỏ giọng nói mấy câu gì, sau đó có một người phụ nữ gầy yếu hơn ba mươi tuổi dắt theo một đứa bé cũng gầy yếu khoảng bốn năm tuổi đi tới chỗ bên cạnh Vu Hạo Tĩnh Khang và Tiểu Tĩnh, tha thiết nói: "Vị tiên sinh và tiểu thư này, vậy. . . . . Con chuột lớn kia có thể. . . . . Có thể phân cho chúng tôi một ít hay không, tôi. . . . . Đứa bé của tôi rất đói, cầu xin các người được không?"

Bọn họ đều là người bình thường trong trụ sở, ngày thường ở căn cứ cũng là ăn không đủ no, hôm nay thật khó khăn mới trốn thoát ra từ trong trụ sở, đã sớm không còn sức lực nữa rồi, bụng càng đói càng kêu vang. Nhìn thấy con chuột lớn như vậy tất nhiên là thèm, chỉ có thể thương lượng, xem thử bụng dạ ba người này như thế nào, nói không chừng còn có thể bỏ thí chút đồ ăn cho bọn họ.

Tôn nghiêm đối với bọn họ mà nói, hiện tại chẳng đáng là gì.

Khang Tiểu Tình nhìn Tô Ngưng Mi một cái, sau đó mới nói với người đàn bà mang theo đứa bé, "Chuột này không phải là chúng ta giết được, đều là của vị tiểu thư bên kia, nếu mấy người muốn ăn thịt thì nói với cô ấy."

Người đàn bà kia nghe lời này sắc mặt cũng có chút thay đổi, đàn chuột biến dị cũng không dễ đối phó, thế nhưng vị tiểu thư kia một người lại có thể bắt toàn bộ bọn nó giải quyết, khẳng định là rất lợi hại. Người lợi hại như thế cũng không biết tính tình như thế nào, nếu lỡ mãng đi lên biết đâu lại chọc giận cô, dù sao hiện tại là Mặt thế, cũng không ở căn cứ, nếu người khác giết bọn họ cũng sẽ chẳng có ai bận tâm. . . . .

Người đàn bà này còn đang do dự dắt đứa bé, đứa bé kia nhìn con chuột biến dị trong trận pháp của Tô Ngưng Mi không dời mắt, dùng sức nuốt nước miếng.

Tô Ngưng Mi ngẩng đầu nhìn bọn họ một cái, nói: "Tôi có một con là đủ rồi, còn dư lại các ngươi cứ chia ra."

Người đàn bà nghe thấy liền mừng rỡ, vội kéo đứa bé vái chào Tô Ngưng Mi, miệng không ngừng nói cảm ơn tiểu thư. Lại kéo đứa bé đứa bé bên cạnh, nói với nó: "tiểu Minh, mau cảm ơn chị."

Đứa bé trơ mắt nhìn Tô Ngưng Mi, lấp ba lấp bấp nói cảm ơn chị.

Ngược lại làm Tô Ngưng Mi hơi mất tự nhiên.

Người đàn bà lúc này mới vui mừng hớn hở mang theo đứa bé đi tới chỗ bên cạnh con chuột biến dị hình thể.

Đám người kia vẫn còn có chút sợ Tô Ngưng Mi, yên tĩnh chia thịt chuột, hơn nữa còn phân chia rất công bằng, không xuất hiện tình huống cướp đoạt. Con chuột này nặng hơn bốn trăm kí, mỗi người được khoảng 10 kí thịt chuột, người được chia vui mừng bưng bưng đi kiểm củi đốt, sau đó nưộn lửa của Vu Hạo Tình, bắt đầu bắt đầu nướng thịt chuột.

Mùi vị thịt chuột thật ra thì không tệ, chỉ là không có muối ăn, mùi vị có chút nhạt. Vừa mới nướng chín, những người này cũng không sợ nóng, ăn như hổ đói đem thịt nhét vào miệng.

Thịt không ăn hết bọn họ cẩn thận để ở túi đeo lưng đem theo người.

Một con chuột của Tô Ngưng Mi cũng giải quyết sạch sẽ rất nhanh, tùy ý hốt một nắm lá cây trên mặt đất lau sạch vết máu trên tay, cây đao thì được bỏ vào trong túi đeo lưng, ra khỏi trận pháp, đi tới bên cạnh đám người kia, hỏi "Trên đường mọi người tới đây có nhìn thấy một người đàn ông vóc dáng rất cao, mặc áo len xanh lá cây, quần thường màu đen không?"

Người đàn bà dắt đứa bé khi này hồi tưởng, lắc đầu nói: "Mới vừa rồi trên đường tới chúng tôi chỉ lo chạy trốn chết, căn bản không chú ý tình huống chung quanh. . . . ."

Tô Ngưng Mi ngẩng đầu nhìn về phía những người khác, những người khác cũng lắc đầu một cái, đều nói, "Không có chú ý tới."

Tô Ngưng Mi lúc này mới lại ôm túi đeo lưng trở lại trong trận pháp, âm thầm suy đoán Liên Căn Viên rốt cuộc đang làm gì, hiện tại cũng đã quá nửa giờ rồi, theo tốc độ của Liên Căn Viên đủ một lúc là trở lại được, chẳng lẽ gặp phải chuyện gì? Hay là nói anh gặp được người nhà họ Tô? Vừa nghĩ như thế, trong lòng Tô Ngưng Mi dường như có chút mong đợi, hi vọng Liên Căn Viên có thể gặp phải người nhà họ Tô, sau đó mang theo người nhà họ Tô hội tụ với Tô Ngưng Mi.

Lại đợi nửa giờ vẫn như cũ không thấy bóng dáng của Liên Căn Viên, đám người kia ăn no rồi thì tìm chỗ nghỉ ngơi. Vu Hạo Tình và Khang Tiểu Tình cũng tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút.

Tình thần của Tô Ngưng Mi cũng không tệ lắm, ngồi ở trong trận pháp lấy ra quyển sách về bữa chú hồi này tiếp tục nghiên cứu. Nhưng không nghĩ là mặt đất lại bắt đầu lắc lư, tất cả mọi người cuống quýt đứng lên, "Động đất, lại động đất. . . . ."

Bọn họ cũng đợi ở trên một mảnh đất trống, cũng không cần tránh né công trình kiến trúc gì, chỉ cần nằm trên mặt đất chờ đợi dư chấn qua là tốt. Động đất kéo dài, tòa từ đường phía sau cũng ầm nổ theo một tiếng vang, mọi người nghiêng đầu nhìn, cả tòa Từ đường cũng đã sụp đổ toàn bộ, trong thôn nhỏ này không còn có nửa bóng dáng tòa nhà nào, chỉ còn lại một vùng phế tích.

Tô Ngưng Mi ở trong trận pháp nhìn này tòa từ đường này sụp đổ mà có chút mất hồn, cô nhớ là sau khi lần động đất này bắt đầu, khắp cả nước cũng xuất hiện hiện tượng động đất, vô quả đất xảy ra thay đổi, va chạm, sau đó dẫn tới bộc phát núi lửa, sóng thần, đủ loại thiên tai kéo theo.

Vốn là khắp khắp cả nước cũng có một vài căn cứ nhỏ, bởi vì động đất thường xuyên xảy ra, toàn bộ căn cứ trở thành một đồng hoang tàn, mọi người lại bắt đầu tiếp tục chạy trốn cuộc sống, lần này lại không tốt như lần trước, ngay cả một tòa nhà che gió che mưa ngăn cản zombie cũng không có, chỉ có thể không ngừng đi về phía trước, lại không biết đi hướng nào, đi về đâu.

Qua một hồi lâu, chấn động mới dừng lại, nơi xa hình như là có hai người đang tới, Tô Ngưng Mi ngẩng đầu nhìn lại, hai người đàn ông này không phải Liên Căn Viên, cô có chút thất vọng cúi đầu.

Hai người đàn ông này tới bên đây rất nhanh, nhìn thấy nhiều người như vậy tất nhiên có chút ngoài ý muốn, Tô Ngưng Mi cúi đầu xem sách, tất nhiên là không biết ánh mắt hai người đàn ông này nhìn cô thật đáng khinh. Nơi xa Khang Tiểu Tình nhìn thấy hai người đàn ông này, cả người run rẩy, mặt lộ vẻ sợ hãi, cúi đầu né tránh trong ngực Vu Hạo Tình.

Vu Hạo Tĩnh cũng chú ý tới Khang Tiểu Tĩnh đang sợ hãi, ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông này, ngẩn ra, trên mặt có chút khó sợ, cũng có oán hận.

Hai người đàn ông này cũng chú ý tới Khang Tiểu Tĩnh trong ngực Vu Hạo Tĩnh, ánh mắt sáng lên, đi tới chỗ Vu Hạo và Tĩnh Khang Tiểu Tĩnh, một người đàn ông trong đó đáng người cường tráng miệng đầy râu mép chắc chắn hai tiếng, "Vị tiểu thư này, chúng ta thật đúng là hữu duyên a, đã qua vài tháng còn có thể gặp mặt. Thế nào, có muốn hay không để hai anh em ta cho em thoải mái một chút, ha ha."

Khang Tiểu Tĩnh ngẩng đầu núp ở trong ngực Vu Hạo Tĩnh, ngoan ác nhìn hai người tên khốn trước mắt này, siết chặt quả đấm đang run rẩy, hận không thể nuốt sống hai tên khốn này.

Vu Hạo Tĩnh mặt lạnh, quát lớn: "Cút ngay!"

Hai người đàn ông này cũng chú ý tới Vu Hạo Tĩnh, ồ lên một tiếng, thế nhưng sau đó lộ ra vẻ mặt, "Xem ra người anh em cũng là người biết nhìn hàng xịn, cô gái trong ngực anh có mùi vị thật đúng là không tệ, là một cực phẩm, ngày đó sáu anh em ta chơi với cô ấy hơn nửa đêm, cô ta cũng không sao, chắc chắn. . . . . người anh em bỏ người đàn bà thanh thuần kia chọn cô gái này đúng là không sai."

Tô Ngưng Mi lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Vu Hạo Tĩnh, phát hiện ra hai người đàn ông này chính là mấy tháng trước trên đường tới căn cứ thành phố G hai người này ở trong đám người luân phiên làm Khang Tiểu. Tô Ngưng Mi chán ghét nhũ mày một cái, tuy nói Khang Tiểu Tĩnh là đáng đời, nhưng mấy người đàn ông này đều không phải là hạng tốt đẹp, không ngờ căn cứ thất thủ đám người bọn họ lại có thể còn sống được hai người.

Sắc mặt Vu Hạo Tĩnh ngày càng lạnh, đầy mắt kiếng trên mũi, đem Khang Tiểu Tĩnh ôm vào trong ngực, "Hai vị đại ca, bây giờ cô ấy đã là bạn gái tôi, phiền các người không can thiệp tới cô ấy."

Hai người đàn ông nghe thấy lời nói của Vu Hạo Tĩnh, liếc mắt nhìn nhau, phá lên cười ha ha, ngồi chồm hổm vỗ bả vai Vu Hạo Tĩnh, "Người anh em, làm sao cậu vẫn ngu như vậy, mặt thế đến rồi, muốn loại đàn bà nào mà không được, lại xem trọng một người như vậy. Thế nào, đồng ý để cho hai anh em ta vui đùa một chút chứ?"

Đám người bên kia cũng sợ hãi nhìn bên này, d.đ.l.q.đ không ít phụ nữ lui về phía sau rút một cái, rất sợ bị hai tên này nhìn trúng.

"Cút!" Vu Hạo Tĩnh quát mạnh một tiếng, chọt ra tay, một quả cầu lửa trong nháy mắt nện lên người đàn ông đáng người cường tráng miệng đầy ria mép, người đàn ông lập tức gào thét, lăn lộn đầy đất, chỉ là không thể dập tắt lửa trên người.

Còn lại người đàn ông có thân hình nhỏ hơn bị tình huống trước mắt dọa sợ, Khang Tiểu Tĩnh ở trong ngực Vu Hạo Tĩnh chọt vọt lên, lao vào người đàn ông đang sững sờ trên mặt đất, nhanh chóng rút ra dao gọt trái cây mang theo bên người đâm vào người đàn ông, một dao đâm vào trái tim của người đàn ông, người đàn ông không thể tin được trợn to hai mắt nhìn Khang Tiểu Tĩnh, hô hấp dần ngừng lại, trong mắt còn mang theo một tia không cam lòng.

Khang Tiểu Tĩnh quỳ gối trên thân người đàn ông, hai tay siết chặt chuôi dao, giữ vững động tác này một hồi lâu mới đột nhiên rút ra con dao găm cắm trên người đàn ông, sau đó kêu to lại đâm lên người đàn ông, rống to, phát tiết khổ sở trong lòng. Qua một hồi lâu mới ngừng lại, dùng đôi tay dính đầy máu tươi bịt mặt, lớn tiếng khóc rống lên.

Khóc thê thảm lại tuyệt vọng.

Vu Hạo Tĩnh ngờ ngác ngồi chồm hổm sau lưng Khang Tiểu Tĩnh, nhìn bóng lưng Khang Tiểu Tĩnh, lộ ra tự trách về hồi hận, hẳn muốn tiến lên vỗ vai Khang Tiểu Tĩnh, nhưng nghe cô ấy khó sợ khóc, tay đưa ra tay ở giữa không trung, cuối cùng chỉ tỏ dài trong lòng, yên lặng thu hồi tay.

Khang Tiểu Tĩnh khóc thật lâu, tiếng khóc lớn dần biến thành tiếng nức nở, lúc này Vu Hạo Tĩnh mới đem cô kéo vào trong lòng, dùng tay áo thay cô lau vết máu trên mặt, cúi đầu hôn lên trên trán cô hôn một cái, "Tiểu Tĩnh, thật xin lỗi, có lẽ đây chính là báo ứng đi, ban đầu trơ mắt nhìn em. . . . . Tôi bây giờ lại yêu em, sau đó nhìn em khó sợ, bản thân cũng khó chịu muốn chết, đây chính là ông trời trừng phạt anh. . . . . Chỉ là, hiện tại tất cả đều đã qua, chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra nữa, em tha thứ cho anh có được hay không?"

Khang Tiểu Tĩnh ngẩng đầu, mắt vừa đỏ vừa sưng, cô cũng không khờ chế mình được nữa, chọt đẩy Vu Hạo Tĩnh ra, ngoan ác kêu lên: "Cút ra, anh cút ra, ai bảo anh thương hại em. Lúc đầu anh không phải chỉ thích Trình Dung hay sao? Không phải là trừ cô tất cả người đàn bà khác anh đều sẽ không quan tâm? Bây giờ lại đang làm gì? Còn không phải là Trình Dung là tôn thượng anh, cùng Trâu Bái ở cùng một chỗ, anh không chịu nổi tình cảm như vậy, cho nên từ bỏ, quay lưng tìm em? Anh có biết không, từ lúc bắt đầu những chuyện xảy ra giữa chúng ta đều là do em một tay chuẩn bị, em quyến rũ anh, dùng dị năng mê hoặc anh, hiện tại em không còn cần anh, anh biến đi cho em, em không muốn nhìn thấy anh!"

Tô Ngưng Mi ngồi ở trong trận pháp nhìn thấy Khang Tiểu Tĩnh hoàn toàn bạo phát lớn, biết là cô gái này cũng không dấu điểm nổi nữa rồi, cũng không chịu được nữa rồi. Lúc trước cô bị luân gian nên đối với Vu Hạo Tĩnh và Trình Dung vô cùng thông hận, lại bởi vì luân gian mà thức tỉnh dị năng mê hoặc, sau đó trả thù Trình Dung và Vu Hạo Tĩnh, quyến rũ Vu Hạo Tĩnh. Nhưng tinh thần lực của Vu Hạo Tĩnh không yếu, chắc là khi đó bị Trình Dung làm đau lòng, cho nên rất dễ dàng bị Khang Tiểu Tĩnh dụ dỗ, sau đó cùng với Khang Tiểu Tĩnh, cuối cùng bị Trình Dung đuổi đi, hai người ở cùng một chỗ, Khang Tiểu Tĩnh đối với hắn rất tốt, hẳn bắt tri bất giác yêu Khang Tiểu Tĩnh. Trong thời gian này chỉ sợ Khang Tiểu Tĩnh vẫn luôn là nghĩ tới Vu Hạo Tĩnh mà thôi, chỉ là cô đối Vu Hạo Tĩnh cũng có chân tình, cùng Vu Hạo Tĩnh ở chung một chỗ vậy cũng rất mâu thuẫn, rốt cuộc là ở chung một chỗ thật tốt, hay là trả thù hắn, tổn thương hắn. Cho tới hôm nay lần nữa gặp phải người đàn ông làm tổn thương cô, Khang Tiểu Tĩnh cũng chịu không nổi nữa, bộc phát.

Gương mặt Vu Hạo Tĩnh kinh ngạc nhìn Khang Tiểu Tĩnh, Khang Tiểu Tĩnh ngửa đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn đầy thù hận, "Anh nhìn cái gì, bây giờ hồi hận rồi phải không? Nhưng đáng tiếc nha, bây giờ Trình Dung còn chưa có trốn ra được từ căn cứ, nói không chừng đã chết, thế nào, đau

lòng lắm đúng không? Bây giờ có phải là hận muốn ta chết đi? Ha ha, Vu Hạo Tĩnh, em cho anh biết, em hận anh chết đi, hận muốn anh đi chết!"

Vu Hạo Tĩnh cúi đầu cười khổ, "Tiểu Tĩnh, thật ra thì anh đã sớm biết mọi chuyện không được bình thường, nhưng chẳng lẽ em lại nghĩ rằng là dị năng mị hoặc của em thật sự có thể là anh can tâm tình nguyện đi theo em sao? Anh đoán không sai, dị năng kia của em chắc là chỉ có thể mê hoặc người khác nhất thời thôi, anh thật sự sẽ chờ đến khi thích em, em tha thứ cho anh có được hay không?" Hắn nói xong ôm sát gương mặt kính ngạc Khang Tiểu Tĩnh vào ngực, "Anh thừa nhận là anh bị Trình Dung làm tổn thương, nhưng tuyệt đối không phải là bởi vì chuyện đó nên mới đi cùng với em, Tiểu Tĩnh, quên đi quá khứ, chúng ta ở chung một chỗ thật tốt có được hay không?"

Khang Tiểu Tĩnh sững sờ nhìn người đàn ông dịu dàng anh tuần trước mắt này, trong lòng cảm thấy mơ hồ, lần đầu tiên nhìn nhìn thấy hắn cô liền yêu hắn, nhưng cho đến khi hắn cùng Trình Dung có liên quan, vẫn nhẫn nại, cho rằng là mình chỉ cần mỗi ngày đi theo đám bọn hắn, có thể nhìn đến hắn trong lòng cũng rất thỏa mãn. Khi đó Trình Dung rất dịu dàng, đối với cô cũng rất tốt, có lúc sẽ oán trách với cô em gái của mình không để ở chung, lúc nào cũng muốn nhăm vào cô ấy.

Sau đó cô bị Trình Dung ảnh hưởng, đối với Tô Ngưng Mi còn chưa gặp đã chán ghét, lần nào thấy Tô Ngưng Mi cũng không nhìn được đôi mắt không ai nhường ai, nếu như lúc đầu không ở khắp nơi đối nghịch với Tô Ngưng Mi, ngày đó cô cũng sẽ không vì Trình Dung mà ra mặt muốn hãm hại Tô Ngưng Mi rồi, kết quả lại là chính cô bị thương tổn. Nếu như không phải là Trình Dung, quan hệ giữa cô và Tô Ngưng Mi có lẽ cũng sẽ không như vậy, có lẽ ngày đó cũng sẽ không lên tiếng nhục nhã Tô Ngưng Mi, chính cô cũng sẽ không bị người luân gian, cho nên tất cả đều là lỗi của Trình Dung.

Khang Tiểu Tĩnh nghĩ đi nghĩ lại không nhìn được che mặt khóc rống lên, Vu Hạo Tĩnh ôm cô trong ngực, để cho cô khóc sảng khoái.

Dần dần Khang Tiểu Tĩnh khóc mệt, núp ở trong ngực Vu Hạo Tĩnh ngủ thiếp đi.

Thôn nhỏ bị bỏ hoang dần dần khôi phục lại sự thanh tịnh, tất cả mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Không bao lâu sau, lúc Tô Ngưng Mi đang cúi đầu nghiên cứu bùa chú thì nghe có người bên cạnh hoảng sợ kêu to, "A a . . . . Những cái gì kia, đáng sợ quá, hình như là rắn.

Tô Ngưng Mi cũng nhìn theo phía bên đó, ở phía xa xa đông nghịt một mảng lớn, đang nhanh chóng hướng về phía này, không phải "thủy triều rắn" là cái gì vậy.

Thủy triều rắn rất lớn, thể tích rất hùng, có ít nhất hơn vạn con rắn, trong đó rắn bình thường chiếm đa số, cũng xen lẫn gần một nửa rắn biển dị, may mắn cũng chỉ là rắn biển dị cấp một cấp hai, nhưng cho dù như thế, người bình thường cũng không thể đối phó được. Tô Ngưng Mi biết bởi vì động đất, khắp cả nước cũng sẽ xảy ra nạn chuột, rắn. Những thứ này so với zombie và thú biến dị càng đáng sợ hơn, bởi vì số lượng đông đảo, tốc độ nhanh, cần bản tránh né không kịp. Đến mức mọi nơi đều trở nên hoang tàn.

Có vài người đã không chịu được bắt đầu co cẳng chạy, nhìn mọi người hoang mang sợ hãi, Tô Ngưng Mi trầm giọng nói: "Không muốn chết thì đều qua đây, đứng ở bên cạnh tôi, chỉ cần đứng ở bên trong bầy lá bùa này là tạm thời có thể ngăn được nguy hiểm."

Không gian trận pháp của cô cũng có hạn, d.đ.l.q.đ không biết có thể chứa được nhiều người như vậy hay không.

Mọi người nghe lời nói của cô có chút do dự, trong đó người đàn bà xin thịt chuột lúc nãy lại mang theo đứa bé đi vào trận pháp mà không chút do dự, tới gần Tô Ngưng Mi rồi ôm đứa bé đứng thẳng tắp. Trong đó cũng có người lục tục đi tới chỗ Tô Ngưng Mi, có người không tin lời nói của Tô Ngưng Mi, co chân bỏ chạy ra xa.

Nhưng chân người làm sao nhanh hơn rắn, số mạng của bọn họ đã có thể đoán ra được.

Vu Hạo Tĩnh nhìn Tô Ngưng Mi một cái, do dự có nên đi vào hay không, hắn không tiện mở miệng hỏi Tô Ngưng Mi, đứng tại chỗ do dự hồi lâu, rốt cuộc bầy rắn càng lúc càng đáng sợ, nên kéo theo Khang Tiểu Tĩnh đứng vào trong trận pháp.

Lúc này trận pháp đã đứng đầy người, Vu Hạo Tĩnh và Khang Tiểu Tĩnh đứng ở dọc theo có chút không ổn định, người ở bên trong cử động, bọn họ có khả năng bị chen chặt cứng đẩy ra ngoài.

Nhìn vào những con rắn đen ngòm đang tiến lại gần hơn, nghe bầy rắn phát ra âm thanh tê tê, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh khủng, bắt đầu run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

edit: rống

Rất nhanh, bầy rắn đã đến trước mặt, lúc này mọi người mới thấy rõ ngoại trừ phần lớn rắn màu đen, còn có một một vài con màu xanh, màu sắc rực rỡ,

rắn ngũ sắc, bầy rắn có lớn có nhỏ, con lớn nhất không hề nhỏ hơn con chuột biến dị hình thể lúc này.

Trong lòng mọi người run như cây sậy, thấy bầy rắn ngày càng gần mọi người đã không chịu được mà nhắm mắt, hai chân thì run lên, cho đến khi bầy rắn đụng phải trận pháp bị bắn ra. Mọi người đứng ở trong trận pháp phát ra tiếng kinh hô, ánh mắt nhìn về phía Tô Ngưng Mi vừa sợ hãi vừa cảm kích.

Có mấy con rắn đã đuổi theo lên trước mặt những người chạy thực mạng đó, lưỡi rắn (giống tim đèn) xèo xèo khạc, những người đó liền bị bầy rắn đuổi kịp vây quanh, cuốn lấy, ngã xuống đất, gào lên không dứt, dần dần không một tiếng động.

Trong trận pháp, những người nghe tiếng kinh hô kia mà toát mồ hôi lạnh, cũng âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn mình lựa chọn tin tưởng cô gái trong trận pháp này.

Hàng loạt bầy rắn đã trườn tới, đụng vào trên trận pháp sau đó bị bắn ra, rồi sau đó đi đường vòng tiếp tục trườn về phía trước. Tuy nói những con rắn này sẽ không làm hại được người ở trong trận pháp, nhưng có người lá gan nhỏ, ở trong trận pháp sợ phát run, ngay sau đó những người bên cạnh cũng đứng không vững, đụng vào trên người của Khang Tiểu Tinh.

Vốn dĩ là Khang Tiểu Tinh ở ngoài cùng nhất, bị va chạm như vậy, hơi đứng không vững, bị đẩy ra ngoài trận pháp, cô liền kêu lên, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, lại chợt cảm giác mình được ai đó kéo trở lại, sau đó bên cạnh lại vang lên tiếng kêu rên.

Khang Tiểu Tinh vừa mở mắt đã nhìn thấy Vu Hạo Tinh đẩy cô vào trong trận pháp, một cái chân của hắn bị đẩy ra khỏi trận pháp, bị vài con rắn biến dị cho quần lên. Khang Tiểu Tinh kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt tràn ngập khó hiểu. Vu Hạo Tinh đau kêu lên một tiếng, lại nhanh chóng rút chân về, cho dù như thế, trên đùi hắn chỉ sợ cũng bị thương là không nhẹ.

Khang Tiểu Tinh lo lắng nhìn bắp chân Vu Hạo Tinh, nước mắt khóc, "Anh. . . . Anh không sao chứ, làm sao anh lại ngốc như vậy, biết rõ là em trả thù anh. . . ."

Sắc mặt Vu Hạo Tinh hơi tái nhợt, ôm Khang Tiểu Tinh vào lòng, cười nói, "Anh nói rồi, sẽ không để cho em bị tổn thương. . . . Em yên tâm, Anh không sao."

Khang Tiểu Tinh tựa vào trong ngực Vu Hạo Tinh, cúi thấp đầu không biết đang nghĩ gì, chỉ có bả vai không ngừng nhấp nhô, còn mơ hồ có tiếng ngen ngào.

Khoảng nửa giờ sau bầy rắn đi hết, người trong trận pháp đều thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng cũng thư giãn ra. Nói cảm ơn với Tô Ngưng Mi, lúc này mới bước ra bên ngoài trận pháp, tìm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi. Khang Tiểu Tinh cũng đỏ mắt nói cảm ơn với Tô Ngưng Mi, kéo Vu Hạo Tinh ngồi xuống một chỗ sạch sẽ, sắc mặt của Vu Hạo Tinh trắng bệch, môi bắt đầu tím đen.

Khang Tiểu Tinh bị dọa sợ, nước mắt rào rào chảy xuống, móc dao găm ra cắt ống quần dầm dề máu của Vu Hạo Tinh, phát hiện trên bắp chân của hắn tràn đầy dấu răng, nhiều chỗ còn sưng lên. Khang Tiểu Tinh nhìn những vết thương kia, che miệng khóc. Cô nhìn Vu Hạo Tinh đang dần dần hôn mê, dùng sức lay góc áo hắn, "Vu đại ca, anh tỉnh dậy đi, xin lỗi, em sai rồi, rất xin lỗi. . . . Thật ra thì em rất thích anh, yêu anh từ cái nhìn đầu tiên, ô ô ô, xin anh đừng có chuyện gì mà."

Tô Ngưng Mi nhìn tình huống bên kia, trong lòng có gì đó rất là lạ, nhưng lại không nói ra được là gì.

Khang Tiểu Tinh khóc suốt, căn bản không biết nên làm cái gì, nhìn thấy sắc mặt của Vu Hạo Tinh cũng bắt đầu đen lại, cô vô cùng sợ, nhào vào lòng ngực Vu Hạo Tinh khóc rống lên, "Làm sao đây, bây giờ nên là cái gì, Vu đại ca xin anh mà, mau khò lại có được hay không."

Đám người bên kia liên tục nhìn về phía Khang Tiểu Tinh, bị rắn biến dị cắn bị thương có cơ hội nhiễm virus cao và trở thành người vô dụng, bọn họ hơi lo lắng. . . .

Có người tiến lên nhắc nhở Khang Tiểu Tinh, để cho cô cách xa Vu Hạo Tinh, nói không chừng người này sẽ trở thành zombie, bị Khang Tiểu Tinh khóc mắng đuổi đi.

Chân của Vu Hạo Tinh ngày càng sưng, còn mang theo khí độc, tất nhiên là bị trúng độc rắn, Khang Tiểu Tinh không để ý tới cái khác, cúi đầu bắt đầu hút máu độc trên đùi Vu Hạo Tinh hút ra.

Tô Ngưng Mi giật mình, thở dài.

Thế lực của Khang Tiểu Tinh sắp không chống đỡ được nữa, tựa vào trên người của Vu Hạo Tinh.

Không quá nửa canh giờ, màu xanh trên mặt của Vu Hạo Tinh cũng đã chuyển thành màu da bình thường, chỉ còn hơi nhợt nhạt. Hắn vừa mở mắt đã nhìn thấy Khang Tiểu Tinh tựa vào trong ngực hắn, liền ngồi thẳng người ôm Khang Tiểu Tinh, kết quả lại đột nhiên phát hiện tinh thần lực trong cơ thể mình dư thừa, hơn nữa thể nhưng đột phá từ cấp hai đạt tới cấp ba.

Vu Hạo Tinh tất nhiên không ngờ rằng mình bị rắn biến dị cắn bị thương cũng có chỗ tốt như vậy, liền mừng rỡ muốn chia sẻ tin tức tốt với Khang Tiểu Tinh. Chỉ là nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Khang Tiểu Tinh ở trong ngực, cuối cùng không nhẫn tâm, để cho tựa vào trong ngực tiếp tục ngủ.

Tô Ngưng Mi thấy Vu Hạo Tinh tỉnh lại chợt nhớ tới trong sách cũng có tình tiết giống như vậy, nhưng mà là Vu Hạo Tinh xảy ra cùng Trình Dung, lúc căn cứ bị thất thủ. Bọn Trình Dung chạy ra khỏi căn cứ, ở trên đường gặp rắn biến dị, Vu Hạo Tinh vì cứu Trình Dung mà bị rắn biến dị cắn bị thương, sau đó dị năng hệ hòa cấp hai thành công đột phá cấp ba.

Nhìn bộ đang mừng rỡ như điên của Vu Hạo Tinh lúc này, có phải đã đột phá từ dị năng cấp hai lên dị năng cấp ba?

Lại nói Liên Căn Viên sau khi cùng Tô Ngưng Mi chia tay, lập tức dùng ngự kiếm bay về phía căn cứ, anh có chút phiền, thật ra hẳn về để tìm giấy hôn thú bị gắn vào đầu giường mà mỗi ngày trước khi đi ngủ đều muốn thấy. Anh cũng biết là sau khi ra khỏi căn cứ này giấy hôn thú cũng hết hiệu lực rồi, nhưng anh vẫn muốn giữ gìn nó thật tốt, bởi vì đối với anh mà nói, đây là giấy hôn thú với người trong lòng của mình, chỉ có một, nên tuyệt đối không thể bỏ.

Không quá nửa giờ anh đã đến trên bầu trời căn cứ, từ bầu trời nhìn xuống, bên ngoài trụ sở một vòng đã bị vây zombie và thú biến dị vây quanh, người ở bên trong muốn đi ra rất khó khăn.

Anh tìm được lầu dân cư mà lúc đầu ở một cách chính xác, lật tay một cái phi kiếm biến trở về lớn như bình thường rồi được bỏ vào trong không gian.

Nhà dân đã biến thành đồng đồ nát, muốn tìm được giấy hôn thú nói thì dễ hơn làm.

Liên Căn Viên ném ra mấy lá bùa về khu phế tích, ngói phía trên rơi xuống, xà ngang lập tức bị bắn ra bắn ra bên cạnh. . . . . Liên Căn Viên bận rộn ở chỗ phế tích, lại không nghĩ rằng có người mang theo hàng loạt người may mắn còn sống sót chạy về hướng bên này.

Bận rộn hơn 10 phút sau, vẫn không tìm ra giấy hôn thú nhỏ, Liên Căn Viên âm thầm mắng một tiếng, tiếp tục ném bùa chú, dọn sạch đồng gạch ngói vỡ vụn.

Hình như phía sau truyền đến tiếng kêu hoảng sợ, còn có giọng nói của một vài người. Liên Căn Viên không để ý tới quay đầu lại, tiếp tục lục soát.

Âm thanh phía sau càng lúc càng lớn, sau đó anh thấy có một giọng nữ mang theo vui mừng nghe hơi quen, "Thượng tướng, chúng ta được cứu rồi. . . ."

Sau đó là âm thanh hơi nghiêm túc, "Trình tiểu thư nói gì vậy, hiện tại toàn bộ căn cứ đã bị vây lại rồi, trừ phi Đại La Thần Tiên hạ phàm, nếu không chúng ta chỉ có thể bị vây ở căn cứ chờ chết."

Giọng nữ kia lộ ra vui mừng cực điểm, "Thượng tướng, thật sự có Đại La Thần Tiên, người xem người nọ. . . . . Chúng ta thật sự được cứu. . . . ."

Chú Làm Gì Thế-CLGT! Liên Căn Viên thầm mắng ở trong lòng một tiếng, quay đầu lại hung hăng tròn mắt nhìn Trình Dung một cái, làm sao anh lại xui xẻo như vậy, trở lại tìm đồ còn có thể đụng phải người đàn bà đáng ghét này, thật muốn một kiếm đánh chết cô.

Trong căn cứ đêm Phương Nhược Hoa nhìn người đàn ông cao lớn đứng ở bên cạnh phế tích ném bùa chú, không hiểu nhìn Trình Dung một cái, "Trình tiểu thư có ý gì? Người nọ?"

Trình Dung chỉ vào Liên Căn Viên cười nói: "Thượng tướng, tôi đoán không sai, Liên tiên sinh trước mặt là người tu chân, người tu chân trong truyền thuyết, ông có thấy lá bùa trong tay anh ấy hay không. . . . . Có Liên tiên sinh, tuyệt đối có thể mang theo chúng ta lao ra khỏi căn cứ. . . . ."

Phương Nhược Hoa nhìn những ngói và xà ngang tự động bay đi hướng bên cạnh, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ, hẳn nhớ trước Mặt thể có nghe nói về tu chân giả trong truyền thuyết, cũng không nghĩ tới thế nhưng hôm nay lại gặp được. Nếu vị tiên nhân này chịu giúp một tay, nói không chừng bọn họ còn có thể xông ra, còn có thể cứu.

Phương Nhược Hoa tiến lên, nhìn người đàn ông ăn mặc bình thường, suy nghĩ một chút, ôm quyền cung kính khom người với Liên Căn Viên, "Tiên Nhân, tôi là Phương Nhược Hoa, thượng tướng của căn cứ này, mong rằng Tiên Nhân có thể ra tay giúp đỡ, giải cứu những người may mắn sống sót còn đang chịu khổ."

Liên Căn Viên cảm thấy ót có chút đau, lại quay đầu nhìn Phương Nhược Hoa một cái, mở miệng nói: "Ông cũng biết nói tiếng người?"

Phương Nhược Hoa ngẩn ra, lúc này mới nói: "Hi vọng tiên sinh có thể giúp một tay đem mọi người cứu ra ngoài."

Trình Dung cũng lên trước một bước cười khanh khách nói: "Liên đại ca, không ngờ anh đã trở lại."

Liên Căn Viên nhìn cô gái này một cái, phun ra hai chữ, "Cút ngay!"

Sắc mặt Trình Dung biến hóa, cắn cắn môi, vẫn xinh đẹp như cũ đứng bên cạnh Phương Nhược Hoa cố chấp nhìn Liên Căn Viên.

Liên Căn Viên vốn không muốn để ý tới những người này, nhưng nhìn đám người đông nghẹt phía sau, còn có những ánh mắt mong đợi của mọi người, nhớ tới gia gia từng nói với anh việc gì cũng có nhân quả của nó, có nguyên nhân thì có kết quả, mình đã làm chuyện gì, thì sau này sẽ được đáp lại như thế, hơn nữa chuyện này với hẳn mà nói, cũng không phải việc khó gì, hẳn cuối cùng là không có nhẫn tâm mở miệng cự tuyệt, chỉ nói: "Chờ ta tìm được đồ lại nói, đầu tiên mọi người hãy đem những dị năng giả có lực công kích và quân nhân điều đến bốn phía, chú ý đề phòng."

Dứt lời, lập tức quay đầu đi vào khu phế tích, cũng may lần này rất nhanh tìm thấy giường gỗ ở dưới xà ngang, cùng với giấy hôn thú dính trên giường gỗ. Trên mặt hẳn vui mừng, nhảy lên phế tích, dõ lên xà ngang bị gãy, thận trọng gỡ giấy hôn thú dính trên giường gỗ xuống. Giấy hôn thú đã hơi rách nát, nhẵn nhụi nhúm nhúm, phía trên dính một chút bùn đất.

Liên Căn Viên nhủ mày một cái, thận trọng vuốt phẳng hình ảnh và Tô Ngưng Mi, xử lí sạch bùn đất phía trên, lúc này mới cẩn thận đặt nó vào trong túi.

Trình Dung có chút ngạc nhiên, quên mất mới vừa rồi Liên Căn Viên lộ ra vẻ mặt chán ghét nhìn cô, bước tới gần phía trước, xem thử vật mà Liên Căn Viên cẩn thận đặt trong ngực, cười nói: "Liên đại ca, anh trở lại là tìm cái này sao? Cái gì vậy? Rất quan trọng đối với anh sao?"

Liên Căn Viên chột xoay người lại, vỗ một chương lên bả vai Trình Dung, chỉ nghe thấy âm thanh xương vỡ vụn, sau đó miệng Trình Dung phun ra máu, bay ra ngoài phế tích, ngã âm ỉ ở trên phế tích.

Trình Văn Quân và Trâu Bái sợ hết hồn, Trình Văn Quân che miệng hoảng sợ kêu lên, Trâu Bái âm trầm nhìn Liên Căn Viên một cái, lí trí ngăn cản liều mạng với Liên Căn, bay ra khỏi phế tích, ôm lấy Trình Dung đang học máu, Trình Dung đã hôn mê.

Phương Nhược Hoa nhủ mày, nói: "Liên tiên sinh, mặc dù anh rất lợi hại, nhưng mà không nên đối xử như vậy với phụ nữ."

Liên Căn Viên nhìn Phương Nhược Hoa cười như không cười, "Ông còn giúp người đàn bà này? Ông có biết con trai ông đã chết như thế nào không? Hỏi ba người kia đi? Có khi bị người ta xem là kẻ ngu lại còn không biết!"

Phương Nhược Hoa sắc mặt kịch biến, nhưng cũng biết lúc này không thích hợp để đối đầu, đề xuống tức giận trong lòng, nói với Liên Căn Viên: "Bây giờ Liên tiên sinh định làm như thế nào?"

Có thể làm sao, dĩ nhiên là cứng rắn tạo ra một con đường, trong không gian của Liên Căn Viên không ít bùa chú công kích, chia cho một ít dị năng giả, dạy bọn họ cách sử dụng, tinh thần lực trong cơ thể dị năng giả cũng tương tự với linh khí, có thể sử dụng được bùa chú.

Căn cứ còn dư lại khoảng hai chục ngàn người may mắn còn sống sót, sau hai giờ, còn sống sót nhiều lắm là một vạn.

Trâu Bái ôm Trình Dung, che chở Trình Văn Quân d.đ.l.q.đ đi theo sau lưng mọi người cứng rắn xông ra ngoài.

Giờ phút này đầu của Liên Căn Viên đầy bụi đất, việc này làm trễ nải không ít thời gian, anh còn lo lắng vợ của anh chờ ở thôn nhỏ, nói với Phương Nhược Hoa: "Đã xông ra ngoài rồi, còn dư lại nên làm cái gì thượng tướng tự mình tính toán đi, tôi đi trước một bước."

Phương Nhược Hoa cũng biết kế hoạch của Liên Căn Viên không sai, không thể tự nhiên yêu cầu người ta mang theo nhiều người như vậy, chỉ có thể gạt đầu với Liên Căn Viên một cái, "Cảm ơn Liên tiên sinh trợ giúp."

Liên Căn Viên phát tay một cái, bước lên phi kiếm hướng quốc lộ chạy như bay.

Mọi người thấy kiếm cùng người ở trên bầu trời, chỉ cảm thấy hoảng hoảng hốt hốt, cảm thấy thật hư ảo.

Ngư Kiếm Phi Hành không tới nửa giờ, Liên Căn Viên đã nhìn thấy sơn thôn với mảng lớn đất đai màu đen đã trở thành phế tích rồi, từ bầu trời nhìn xuống, anh mơ hồ có thể nhìn thấy vợ hắn ngồi ở trong trận pháp, trong tay đang cầm một quyển sách gì nhìn có vẻ rất chăm chú.

Trừ vợ của anh ở thôn hoang này, còn d.đ.l.q.đ có những đám người khác, Liên Căn Viên thu hồi phi kiếm ở kế bên, chạy như bay về phía thôn nhỏ.

Giờ phút này, Tô Ngưng Mi ở trong trận pháp hình như cũng có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn sang cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Cách đó không xa, người đàn ông bụi đất đầy đầu đang chạy thật nhanh tới chỗ của Tô Ngưng Mi. Nhìn thấy anh, trong lòng Tô Ngưng Mi thùng thùng nhảy lên, từ trong trận pháp đứng dậy nghênh đón. Trong nháy mắt, Liên Căn Viên đã đi tới trước mặt Tô Ngưng Mi, cười nói với Tô Ngưng Mi: "Chờ có sót ruột không, thứ muốn tìm đã tìm được rồi."

Tô Ngưng Mi đi cùng anh vào trong trận pháp ngồi xuống, tò mò hỏi, "Thứ gì để cho anh coi trọng vậy, còn đi lâu như vậy?"

Tất nhiên là Liên Căn Viên sẽ không nói cho cô biết mình trở về là vì tìm giấy hôn thú bị anh dán đầu giường, tránh nặng tìm nhẹ liền nói: "Lúc về căn cứ gặp phải thượng tướng, sau đó giúp bọn hắn cùng nhau thoát ra khỏi căn cứ, cho nên làm trễ nải thời gian một chút."

Tô Ngưng Mi quan tâm người nhà họ Tô gia, liền hỏi: "Ồ căn cứ có gặp người nhà họ Tô không?"

Liên Căn Viên lắc đầu, "Bọn họ không có ở trong căn cứ."

Tô Ngưng Mi than thở, "Rốt cuộc bọn họ đã đi đâu, trên quốc lộ 124 cũng không có bọn họ, gần căn cứ cũng không có, vậy bọn họ đi con đường nào?"

Liên Căn Viên cũng không biết, nhìn một vòng bốn phía, nhìn thấy có dịch nhòn dưới đất, dùng ngón tay vẽ lên một chút nhìn sơ qua, hỏi, "Ở đây xảy ra rắc rối?"

Tô Ngưng Mi ừ một tiếng, nhìn về bốn phía mờ mịt, nay biết phải đi đâu về đâu? Liên Căn Viên đứng dậy, nhìn xuống mấy tờ bùa chú nói: "Trận pháp không kiên trì được lâu nữa, nếu lại tới một đám zombie hay thú triều nữa, khẳng định không ngăn cản được. Hơn nữa bây giờ chúng ta so với con ruồi không đầu cũng giống nhau, muốn tìm được người nhà họ Tô khả năng rất thấp, bùa chú dư lại trên người anh cũng không nhiều, hay là hôm nay ở lại đây qua đêm, ta sẽ vẽ nhiều bùa chú bên ngoài, ngày mai mới tính toán nên đi đâu." Bùa chú lúc trước dùng hết lần này là không còn nữa.

"Ừm." Tô Ngưng Mi gật đầu, sau đó nhìn Liên Căn Viên lật tay, trong tay là hơn ra một xấp hoàng phù chưa dùng qua, lại có thêm một cái bàn gỗ. Đem cái bàn gỗ lấy ra, Liên Căn Viên để ở trên mặt đất, đem hoàng phù trải ở trung tâm bàn gỗ, lấy tay làm bút, dùng linh khí vẽ lên hoàng phù, động tác lưu loát, chỉ là mấy phút một bùa chú liền hoàn thành. Tô Ngưng Mi lấy lên nhìn, ngây ngẩn cả người, "Đây là bùa chú cao cấp?"

Liên Căn Viên gật đầu, động tác trên tay không có dừng lại.

Đám người chung quanh đều chỉ ở phía xa mà nhìn, không dám tiến lên. Chỉ là thấy lá bùa có thể ngăn cản được "Rắn triều" lại là được người này vẽ ra, trong mắt tất cả đều là cung kính.

Tô Ngưng Mi nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh cũng không tiện quấy rầy, ngồi ở bên cạnh nhìn anh vẽ bùa, anh cúi thấp đầu, có một vài sợi tóc dài rơi trước trán, Tô Ngưng Mi chưa từng thấy anh nghiêm túc như vậy.

Sắc trời xung quanh dần dần tối xuống, Liên Căn Viên vẽ khoảng trăm cái bùa chú, vẫn tiếp tục vẽ.

Thời tiết lạnh như vậy rõ ràng đã kéo dài sáu tháng rồi, thời tiết vẫn còn có chút lạnh. Tô Ngưng Mi nhớ trong sách có nói qua, mặt thể tối, các nơi trên thế giới đều xuất hiện thiên tai nhân họa, vỏ trái đất xảy ra thay đổi, từ trường của mặt trời và trái đất bị mất cân bằng, nên văn minh trái đất đạt tới cực hạn, thế giới gột rửa lại một lần nữa, mỗi mùa đều sẽ kéo dài, nếu lúc trước xuân, hạ, thu, đông mỗi quý có ba tháng, hiện tại mỗi quý sẽ có sáu tháng, cần 24 tháng mới có thể qua đủ một vòng Xuân Hạ Thu Đông. Hiện tại có thể nói là đầu mùa xuân rồi, nhưng thời tiết buổi tối vẫn giá rét như vậy.

Thấy Liên Căn Viên vẫn còn tiếp tục, Tô Ngưng Mi cũng không quấy rầy anh, đi theo đám người đến phía sau núi lượm một ít củi để đốt. Ở bên trong đồng cỏ nát của tiểu sơn thôn khắp nơi đốt lửa, tốp năm tốp ba đám người vây quanh đồng lửa im lặng không nói gì, lấy thịt buổi chiều làm ra nướng ăn.

Tô Ngưng Mi cũng học dáng vẽ của mọi người, chỉ là trong tay cô có muối ăn, dùng muối ăn chà xát thịt chuột một lần, lúc này mới nướng trên đồng lửa, nướng chín một ít liền đưa cho Liên Căn Viên một khối, "Ăn ít đồ trước đi, lát nữa hẳn về."

Liên Căn Viên ừ một tiếng, động tác trong tay dừng lại, đặt bùa chú vẽ xong ở bên cạnh, lúc này mới ngẩng đầu nhận lấy thịt nướng Tô Ngưng Mi đưa cho anh bỏ vào trong miệng, nhìn Tô Ngưng Mi tiếp tục giơ xiên thịt nướng, anh tiến lên nhận lấy đồ trong tay Tô Ngưng Mi, "Đề anh làm, em đi nghỉ một lát đi."

Tô Ngưng Mi cười nói, "Làm chút việc thôi, em cũng không mệt, đứng rồi, tại sao anh ở tu vi Kết Đan Kỳ lại có thể vẽ ra bùa chú cấp cao? Mà em đã đến tu vi Trúc Cơ lại vẫn không thể vẽ bùa chú cấp thấp như cũ." Cô nhớ trong sách tu chân đã nói rõ rằng chỉ có tu vi Kết Đan mới có thể vẽ bùa chú sơ cấp.

Liên Căn Viên nuốt trọn thịt chuột trong miệng, kinh ngạc nhìn về phía Tô Ngưng Mi, "Làm sao lại như vậy được? Chỉ cần trong cơ thể có linh khí là có thể vẽ bùa, em chưa thử sao?"

Tô Ngưng Mi càng thêm kinh ngạc, mỗi lần ở trong không gian rõ ràng cô đều cố gắng rất lâu, nhưng sao lần nào cũng vẽ không thành công? Tô Ngưng Mi cau mày nghĩ tới, hình như bởi vì biết trong sách có điều này, cho nên lúc cô vẽ bùa luôn có sự hạn chế? Tô Ngưng Mi chợt bừng tỉnh hiểu ra, cái này cũng giống như tâm ma lúc lên cấp? Có lẽ là cô vẫn luôn ghi nhớ là mình đang ở trong một quyển sách? Thật ra thì kể từ khi cô trở thành Tô Ngưng Mi, thì đã định là có những điểm không giống rồi. Nơi này là thế giới khác, cô lại không thoát ra được trong vòng luân quần với chính mình, hình như luôn là theo trong sách để thực hiện bước tiếp theo.

Cũng giống như lúc đầu nhìn thấy Chu Dương, cô liền chán ghét và phòng bị, bởi vì trong sách Chu Dương bắt cả hai tay với Tô Ngưng Mi quay sang thích Trình Dung, cũng giống như lần đầu gặp Vu Hạo Tĩnh và Trần Đại Cường, phản ứng đầu tiên của cô chính là giết chết Trần Đại Cường, bởi vì trong sách Trần Đại Cường cưỡng đoạt lần đầu tiên của Tô Ngưng Mi vì để tránh cho loại chuyện như vậy xảy ra, cô đẩy Trần Đại Cường ra chỗ đám zombie để hắn bị cắn thành zombie, tất cả chuyện này đều bởi vì cô bị tình tiết trong sách ảnh hưởng. Thật ra thì từ lúc cô xuyên vào trong sách, lúc mở ra không gian thành công, cô liền không phải là Tô Ngưng Mi của nguyên văn, cô cũng sẽ không lặp lại số mạng của Tô Ngưng Mi trong sách, từ lúc bắt đầu, tình huống đã xảy ra thay đổi, hiệu ứng bướm bướm là rất đáng sợ.

Nhìn dáng vẻ Tô Ngưng Mi nhũn nhũn thật chắc suy tính, Liên Căn Viên cũng không quấy rầy cô, yên lặng nướng thịt, cho đến lúc chân mày cô giãn ra, lúc này mới đưa thịt chuột đã nướng xong đưa cho cô. Tô Ngưng Mi quay đầu cười một tiếng với anh, "Hiện tại em không đói bụng, anh ăn trước đi, em muốn thử vẽ bùa một chút." Dứt lời, đứng dậy trở lại trong trận pháp, ở cái bàn của Liên Căn Viên, lấy ra một sấp lá bùa màu vàng, hồi tưởng lại rất nhiều lần nhìn bùa chú ở trong không gian, cô nhớ rõ nhất là hỏa phù cấp thấp, nhắm mắt suy nghĩ một phen, mở mắt, đem linh khí tụ tập tại ngón tay, nhanh chóng vẽ lại hỏa phù theo trí nhớ.

Thất bại. . . . .

Tô Ngưng Mi cũng không nổi giận, tiếp tục cầm lấy một lá bùa để vẽ, mười cái liên tiếp cô đều thất bại. Hít một hơi, Tô Ngưng Mi tiếp tục lấy một sấp lá bùa vẽ lên, cuối cùng sau khi kết thúc, bùa chú hoàn thành.

Tô Ngưng Mi nhìn bùa chú trong tay, không nhận được gương lên khoe miệng, cuối cùng cô thành công.

Liên Căn Viên cầm thịt nướng đi tới bên người cô, liếc mắt nhìn bùa chú mà cô vẽ, đưa thịt nướng cho cô, cười nói, "Không tệ, thành công, bây giờ có thể ăn một chút gì thôi."

Tô Ngưng Mi buông bùa chú cấp thấp trong tay xuống, nhận lấy thịt nướng từ Liên Căn Viên bỏ vào miệng, cắn một cái, mùi vị thịt nướng không tệ, anh thì đang thêm gia vị lên thịt nướng, hơn nữa là gia vị tự nhiên, rất thơm. Tô Ngưng Mi liền quay đầu cười với anh nói: "Cảm ơn anh, Căn Viên."

Liên Căn Viên thấy nụ cười của cô, ánh mắt sâu thẳm lên, nhìn thấy đôi môi cô bởi vì ăn thịt nướng nên có chút đỏ thắm, trên khoe miệng còn có nước thịt, liền cúi đầu ngậm miệng của cô vào, liếm sạch nước thịt trên khoe miệng của cô. Mặt Tô Ngưng Mi đỏ lên, đẩy anh ra, "Mọi người đều đang nhìn, bớt phóng túng lại."

Liên Căn Viên cũng không phản bác, chỉ là nhẹ nhàng buông cô ra, cười nói, "Có đủ ăn hay không? Không đủ anh lại nướng thêm."

Tô Ngưng Mi gật đầu, "Đủ ăn, anh ăn no chưa?"

Liên Căn Viên nói: "Giống em, em chờ ở đây, anh đi phía sau lấy một ít củi để đốt, buổi tối nhiệt độ sẽ giảm xuống."

Rất nhanh Liên Căn Viên liền lượm một đồng củi đốt trở lại, những người khác cũng vội vàng nhặt củi. Động đất, Thi triều, Thú triều đột nhiên ập đến khiến mọi người không có thời gian đem theo chăn bông hay các loại đồ vật, cũng chỉ lấy qua loa một chút đồ vật quan trọng liền chạy ra ngoài, vì vậy hiện tại tất cả mọi người chỉ có thể dựa vào đồng lửa để duy trì.

Khoảng 8 giờ tối, bầu trời tối dần, vàng trắng trên đỉnh đầu chiếu rọi cả vùng đất, vì vậy tầm nhìn thật cao.

Liên Căn Viên dùng bùa chú làm hai trận pháp phòng ngự, sau đó chia mọi người thành hai tổ ở bên trong trận pháp, mỗi trận pháp đốt một đồng lửa thật to, ngồi đây người xung quanh, mọi người tựa vào nhau nghỉ ngơi. Tô Ngưng Mi cũng nhắm mắt tựa vào trong ngực Liên Căn Viên nghỉ ngơi.

Có âm thanh truyền tới bên tai Liên Căn Viên, "Có người đến. . . . ."

Tô Ngưng Mi mở mắt nhìn ra con đường phía xa, quả nhiên nhìn thấy một người đàn ông thân hình thon dài đi qua đây. Không bao lâu sau đã nhìn rõ được người đàn ông đó, người đàn ông mặc một bộ đồ hưu nhân trắng xám, đeo sau lưng một cái túi lớn, da tay của anh trắng nõn dưới ánh trăng, nhìn vào cảm thấy rất dịu dàng, đường cong gương mặt cũng rất mềm mại, nhìn qua cả người rất dịu dàng.

Cả người của người đàn ông thật sạch sẽ, nhìn thấy người trong trận pháp có chút sững sờ, sau một lúc lâu mới đi đến bên ngoài trận pháp, cười nói, "Chào mọi người, tôi có thể vào trong xin nhờ lửa không?"

Tất cả mọi người nhìn về phía Liên Căn Viên và Tô Ngưng Mi, hai người tất nhiên sẽ không từ chối, gật đầu một cái. Người đàn ông nói cảm ơn d.đ.l.q.đ với Tô Ngưng Mi và Liên Căn Viên, nhảy vào trận pháp ít người ngồi nghỉ ngơi ở bên cạnh đồng lửa.

Thấy có thêm người tới, những người bên kia khó mà ngủ được, nhỏ giọng hỏi người đàn ông kia, "Cậu đến từ đâu? Sao cả người lại sạch sẽ như vậy?"

Người đàn ông kia đem túi lớn đặt ở sau lưng, cả người dựa vào phía trước, lúc này mới cười nói, "Tôi không phải ở căn cứ thành phố G, lúc trước vẫn ở gần nơi này, rồi có trận động đất, sau đó nghe nói căn cứ thành phố G bị zombie và thú triều tấn công, biết thành phố G khó mà giữ được, lúc này mới lên đường chuẩn bị đi chỗ khác thử xem sao. Ừm. . . . . Bởi vì tôi là đệ tử cấp ba, cho nên trên người cũng khá sạch sẽ."

Giọng nói của người này rất êm tai, giống như bộ dáng của anh vậy, Ôn Nhu Như Ngọc, làm cho người ta như thấy gió xuân. d.đ.l.q.đ Hơn nữa người này lại là đệ tử hệ Thủy cấp ba. . . . . Tô Ngưng Mi lại không nhận được nhìn sang người đàn ông.

Liên Căn Viên không vui, ôm cánh tay Tô Ngưng Mi nắm thật chặt, "Có gì để nhìn, còn không mau nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai sẽ phải tiếp tục gấp rút lên đường rồi."

Tô Ngưng Mi bật cười, cô cũng không thể nói cho tiểu tử này biết là cô đang so sánh người đàn ông này với người trong sách, xem thử đó là ai.

Dịu dàng, Dị Năng Giả hệ thủy cấp ba, người đàn ông này có thân phận cùng người kia vô cùng phù hợp.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

chương 49

editrồng

☆, chương 49

Cách đó không xa, người đàn ông bụi đất đầy đầu đang chạy thật nhanh tới chỗ của Tô Ngưng Mi. Nhìn thấy anh, trong lòng Tô Ngưng Mi thùng thình nhẩy lên, từ trong trận pháp đứng dậy nghênh đón. Trong nháy mắt, Liên Căn Viên đã đi tới trước mặt Tô Ngưng Mi, cười nói với Tô Ngưng Mi: "Chờ có sót ruột không, thử muốn tìm đã tìm được rồi."

Tô Ngưng Mi đi cùng anh vào trong trận pháp ngồi xuống, tò mò hỏi, "Thứ gì để cho anh coi trọng vậy, còn đi lâu như vậy?"

Tất nhiên là Liên Căn Viên sẽ không nói cho cô biết mình trở về là vì tìm giấy hôn thú bị anh dán đầu giường, tránh nặng tìm nhẹ liền nói: "Lúc về căn cứ gặp phải thượng tướng, sau đó giúp bọn hắn cùng nhau thoát ra khỏi căn cứ, cho nên làm trễ nãi thời gian một chút."

Tô Ngưng Mi quan tâm người nhà họ Tô gia, liền hỏi: "Ồ căn cứ có gặp người nhà họ Tô không?"

Liên Căn Viên lắc đầu, "Bọn họ không có ở trong căn cứ."

Tô Ngưng Mi than thở, "Rốt cuộc bọn họ đã đi đâu, trên quốc lộ 124 cũng không có bọn họ, gần căn cứ cũng không có, vậy bọn họ đi con đường nào?"

Liên Căn Viên cũng không biết, nhìn một vòng bốn phía, nhìn thấy có dịch nhòn dưới đất, dùng ngón tay vẽ lên một chút nhìn sơ qua, hỏi, "Ồ đây xảy ra rắc rối"

Tô Ngưng Mi ừ một tiếng, nhìn về bốn phía mờ mịt, nay biết phải đi đâu về đâu? Liên Căn Viên đứng dậy, nhìn xuống mấy tờ bùa chú nói: "trận pháp không kiên trì được lâu nữa, nếu lại tới một đám zombie hay thú triều nữa, khẳng định không ngăn cản được. Hơn nữa bây giờ chúng ta so với con ruồi không đầu cũng giống nhau, muốn tìm được người nhà họ Tô khả năng rất thấp, bùa chú dư lại trên người anh cũng không nhiều, hay là hôm nay ở lại đây qua đêm, ta sẽ vẽ nhiều bùa chú bên ngoài, ngày mai mới tính toán nên đi đâu." Bùa chú lúc trước dùng hết lần này là không còn nữa.

"Ừm." Tô Ngưng Mi gật đầu, sau đó nhìn Liên Căn Viên lật tay, trong tay là hơn ra một xấp hoàng phù chưa dùng qua, lại có thêm một cái bàn gỗ. Đem cái bàn gỗ lấy ra, Liên Căn Viên để ở trên mặt đất, đem hoàng phù trải ở trung tâm bàn gỗ, lấy tay làm bút, dùng linh khí vẽ lên hoàng phù, động tác lưu loát, chỉ là mấy phút một bùa chú liền hoàn thành. Tô Ngưng Mi lấy lên nhìn, ngây ngẩn cả người, "Đây là bùa chú cao cấp?"

Liên Căn Viên gật đầu, động tác trên tay không có dừng lại.

Đám người chung quanh đều chỉ ở phía xa mà nhìn, không dám tiến lên. Chỉ là thấy lá bùa có thể ngăn cản được "Rắn triều" lại là được người này vẽ ra, trong mắt tất cả đều là cung kính.

Tô Ngưng Mi nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh cũng không tiện quấy rầy, ngồi ở bên cạnh nhìn anh vẽ bùa, anh cúi thấp đầu, có một vài sợi tóc dài rơi trước trán, Tô Ngưng Mi chưa từng thấy anh nghiêm túc như vậy.

Sắc trời xung quanh dần dần tối xuống, Liên Căn Viên vẽ khoảng trăm cái bùa chú, vẫn tiếp tục vẽ.

Thời tiết lạnh như vậy rõ ràng đã kéo dài sáu tháng rồi, thời tiết vẫn còn có chút lạnh. Tô Ngưng Mi nhớ trong sách có nói qua, mặt thể tối, các nơi trên thế giới đều xuất hiện thiên tai nhân họa, vỏ trái đất xảy ra thay đổi, từ trường của mặt trời và trái đất bị mất cân bằng, nên văn minh trái đất đạt tới cực hạn, thế giới gột rửa lại một lần nữa, mỗi mùa đều sẽ kéo dài, nếu lúc trước xuân, hạ, thu, đông mỗi quý có ba tháng, hiện tại mỗi quý sẽ có sáu tháng, cần 24 tháng mới có thể qua đủ một vòng Xuân Hạ Thu Đông. Hiện tại có thể nói là đầu mùa xuân rồi, nhưng thời tiết buổi tối vẫn giá rét như vậy.

Thấy Liên Căn Viên vẫn còn tiếp tục, Tô Ngưng Mi cũng không quấy rầy anh, đi theo đám người đến phía sau núi lượm một ít củi để đốt. Ở bên trong đồng cỏ nát của tiểu sơn thôn khắp nơi đốt lửa, tốp năm tốp ba đám người vây quanh đồng lửa im lặng không nói gì, lấy thịt buổi chiều làm ra nướng ăn.

Tô Ngưng Mi cũng học dáng vẻ của mọi người, chỉ là trong tay cô có muối ăn, dùng muối ăn chà xát thịt chuột một lần, lúc này mới nướng trên đồng lửa, nướng chín một ít liền đưa cho Liên Căn Viên một khối, "Ăn ít đồ trước đi, lát nữa hẳn về."

Liên Căn Viên ừ một tiếng, động tác trong tay dừng lại, đặt bùa chú vẽ xong ở bên cạnh, lúc này mới ngẩng đầu nhận lấy thịt nướng Tô Ngưng Mi đưa cho anh bỏ vào trong miệng, nhìn Tô Ngưng Mi tiếp tục giơ xiên thịt nướng, anh tiến lên nhận lấy đồ trong tay Tô Ngưng Mi, "Để anh làm, em đi nghỉ một lát đi."

Tô Ngưng Mi cười nói, "Làm chút việc thôi, em cũng không mệt, đứng rồi, tại sao anh ở tu vi Kết Đan Kỳ lại có thể về ra bùa chú cấp cao? Mà em đã đến tu vi Trúc Cơ lại vẫn không thể vẽ bùa chú cấp thấp như cũ." Cô nhớ trong sách tu chân đã nói rõ rằng chỉ có tu vi Kết Đan mới có thể vẽ bùa chú sơ cấp.

Liên Căn Viên nuốt trọn thịt chuột trong miệng, kinh ngạc nhìn về phía Tô Ngưng Mi, "Làm sao lại như vậy được? Chỉ cần trong cơ thể có linh khí là có thể vẽ bùa, em chưa thử sao?"

Tô Ngưng Mi càng thêm kinh ngạc, mỗi lần ở trong không gian rõ ràng cô đều cố gắng rất lâu, nhưng sao lần nào cũng vẽ không thành công? Tô Ngưng Mi cau mày nghĩ tới, hình như bởi vì biết trong sách có điều này, cho nên lúc cô vẽ bùa luôn có sự hạn chế? Tô Ngưng Mi chợt bừng tỉnh hiểu ra, cái này cũng giống như tâm ma lúc lên cấp? Có lẽ là cô vẫn luôn ghi nhớ là mình đang ở trong một quyển sách? Thật ra thì kể từ khi cô trở thành Tô Ngưng Mi, thì đã định là có những điểm không giống rồi. Nơi này là thế giới khác, cô lại không thoát ra được trong vòng luân quần với chính mình, hình như luôn là theo trong sách để thực hiện bước tiếp theo.

Cũng giống như lúc đầu nhìn thấy Chu Dương, cô liền chán ghét và phòng bị, bởi vì trong sách Chu Dương bắt cả hai tay với Tô Ngưng Mi quay sang

thích Trình Dung, cũng giống như lần đầu gặp Vu Hạo Tinh và Trần Đại Cường, phản ứng đầu tiên của cô chính là giết chết Trần Đại Cường, bởi vì trong sách Trần Đại Cường đoạt lần đầu tiên của Tô Ngưng Mi vì để tránh cho loại chuyện như vậy xảy ra, cô đẩy Trần Đại Cường ra chỗ đám zombie để hắn bị cắn thành zombie, tất cả chuyện này đều bởi vì cô bị tình tiết trong sách ảnh hưởng. Thật ra thì từ lúc cô xuyên vào trong sách, lúc mở ra không gian thành công, cô liền không phải là Tô Ngưng Mi của nguyên văn, cô cũng sẽ không lặp lại số mạng của Tô Ngưng Mi trong sách, từ lúc bắt đầu, tình huống đã xảy ra thay đổi, hiệu ứng bướm bướm là rất đáng sợ.

Nhìn dáng vẻ Tô Ngưng Mi nhũn nhẽo thật chắc suy tính, Liên Căn Viên cũng không quá rầy cô, yên lặng nướng thịt, cho đến lúc chân mày cô giãn ra, lúc này mới đưa thịt chuột đã nướng xong đưa cho cô. Tô Ngưng Mi quay đầu cười một tiếng với anh, "Hiện tại em không đói bụng, anh ăn trước đi, em muốn thử vẽ bùa một chút." Dứt lời, đứng dậy trở lại trong trận pháp, ở cái bàn của Liên Căn Viên, lấy ra một sấp lá bùa màu vàng, hồi tưởng lại rất nhiều lần nhìn bùa chú ở trong không gian, cô nhớ rõ nhất là hỏa phù cấp thấp, nhắm mắt suy nghĩ một phen, mở mắt, đem linh khí tụ tập tại ngón tay, nhanh chóng vẽ lại hỏa phù theo trí nhớ.

Thất bại. . . . .

Tô Ngưng Mi cũng không nổi giận, tiếp tục cầm lấy một lá bùa để vẽ, mười cái liên tiếp cô đều thất bại. Hít một hơi, Tô Ngưng Mi tiếp tục lấy một sấp lá bùa vẽ lên, cuối cùng sau khi kết thúc, bùa chú hoàn thành.

Tô Ngưng Mi nhìn bùa chú trong tay, không nhận được gương lên khoe miệng, cuối cùng cô thành công.

Liên Căn Viên cầm thịt nướng đi tới bên người cô, liếc mắt nhìn bùa chú mà cô vẽ, đưa thịt nướng cho cô, cười nói, "Không tệ, thành công, bây giờ có thể ăn một chút gì thôi."

Tô Ngưng Mi buông bùa chú cấp thấp trong tay xuống, nhận lấy thịt nướng từ Liên Căn Viên bỏ vào miệng, cắn một cái, mùi vị thịt nướng không tệ, anh thì đang thêm gia vị lên thịt nướng, hơn nữa là gia vị tự nhiên, rất thơm. Tô Ngưng Mi liền quay đầu cười với hắn nói: "Cảm ơn anh, Căn Viên."

Liên Căn Viên thấy nụ cười của cô, ánh mắt sâu thẳm lên, nhìn thấy đôi môi cô bởi vì ăn thịt nướng nên có chút đỏ thắm, trên khoe miệng còn có nước thịt, liền cúi đầu ngậm miệng của cô vào, liếm sạch nước thịt trên khoe miệng của cô. Mặt Tô Ngưng Mi đỏ lên, đẩy anh ra, "Mọi người đều đang nhìn, bớt phóng túng lại."

Liên Căn Viên cũng không phản bác, chỉ là nhẹ nhàng buông cô ra, cười nói, "Có đủ ăn hay không? Không đủ anh lại nướng thêm."

Tô Ngưng Mi gật đầu, "Đủ ăn, anh ăn no chưa?"

Liên Căn Viên nói: "Giống em, em chờ ở đây, anh đi phía sau lấy một ít củi để đốt, buổi tối nhiệt độ sẽ giảm xuống."

Rất nhanh Liên Căn Viên liền lượm một đồng củi đốt trở lại, những người khác cũng vội vàng nhặt củi. Động đất, Thi triều, Thú triều đột nhiên ập đến khiến mọi người không có thời gian đem theo chân bông hay các loại đồ vật, cũng chỉ lấy qua loa một chút đồ vật quan trọng liền chạy ra ngoài, vì vậy hiện tại tất cả mọi người chỉ có thể dựa vào đồng lửa để duy trì.

Khoảng 8 giờ tối, bầu trời tối dần, vàng trắng trên đỉnh đầu chiếu rọi cả vùng đất, vì vậy tầm nhìn thật cao.

Liên Căn Viên dùng bùa chú làm hai trận pháp phòng ngự, sau đó chia mọi người thành hai tổ ở bên trong trận pháp, mỗi trận pháp đốt một đồng lửa thật to, ngồi đây người xung quanh, mọi người tựa vào nhau nghỉ ngơi. Tô Ngưng Mi cũng nhắm mắt tựa vào trong ngực Liên Căn Viên nghỉ ngơi.

Có âm thanh truyền tới bên tai Liên Căn Viên, "Có người đến. . . . ."

Tô Ngưng Mi mở mắt nhìn ra con đường phía xa, quả nhiên nhìn thấy một người đàn ông thân hình thon dài đi qua đây. Không bao lâu sau đã nhìn rõ được người đàn ông đó, người đàn ông mặc một bộ đồ hươu nhân trắng xám, đeo sau lưng một cái túi lớn, da tay của hắn trắng nõn dưới ánh trăng, nhìn vào cảm thấy rất dịu dàng, đường cong gương mặt cũng rất mềm mại, nhìn qua cả người rất dịu dàng.

Cả người của người đàn ông thật sạch sẽ, nhìn thấy người trong trận pháp có chút sửng sốt, sau một lúc lâu mới đi đến bên ngoài trận pháp, cười nói, "Chào mọi người, tôi có thể vào trong xin nhờ lửa không?"

Tất cả mọi người nhìn về phía Liên Căn Viên và Tô Ngưng Mi, hai người tất nhiên sẽ không từ chối, gật đầu một cái. Người đàn ông nói cảm ơn d.đ.l.q.đ với Tô Ngưng Mi và Liên Căn Viên, nhảy vào trận pháp ít người ngồi nghỉ ngơi ở bên cạnh đồng lửa.

Thấy có thêm người tới, những người bên kia khó mà ngủ được, nhỏ giọng hỏi người đàn ông kia, "Cậu đến từ đâu? Sao cả người lại sạch sẽ như vậy?"

Người đàn ông kia đem túi lớn đặt ở sau lưng, cả người dựa vào phía trước, lúc này mới cười nói, "Tôi không phải ở căn cứ thành phố G, lúc trước vẫn ở gần nơi này, rồi có trận động đất, sau đó nghe nói căn cứ thành phố G bị zombie và thú triều tấn công, biết thành phố G khó mà giữ được, lúc này mới lên đường chuẩn bị đi chỗ khác thử xem sao. Ừm. . . . . Bởi vì tôi là dị năng giả hệ thủy cấp ba, cho nên trên người cũng khá sạch sẽ."

Giọng nói của người này rất êm tai, giống như bộ dáng của hắn vậy, Ôn Nhu Như Ngọc, làm cho người ta như thấy gió xuân. d.đ.l.q.đ Hơn nữa người này lại là dị năng Thủy hệ cấp ba. . . . . Tô Ngưng Mi lại không nhận được nhìn sang người đàn ông.

Liên Căn Viên không vui, ôm cánh tay Tô Ngưng Mi nắm thật chặt, "Có gì để nhìn, còn không mau nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai sẽ phải tiếp tục gấp rút lên đường rồi."

Tô Ngưng Mi bật cười, cô cũng không thể nói cho tiểu tử này biết là cô đang so sánh người đàn ông này với người trong sách, xem thử đó là ai.

Dịu dàng, Dị Năng Giả hệ thủy cấp ba, người đàn ông này có thân phận cùng người kia vô cùng phù hợp.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

editrồng

Tô Ngưng Mi nhớ rằng trong nguyên tác có một người đàn ông rất dịu dàng phong độ lại trí thức, lúc mới xuất hiện cũng có dị năng hệ thủy cấp ba, người này chính là bạn trai thứ tư Trình Dung, Ôn Nhạn Kỳ. Trước mặt thể là một bác sĩ giải phẫu khoa ngoại, còn hiểu Đông Y, người rất tốt, lại rất dịu dàng. Sau khi mặt thể đến, người nhà của hắn đều bị nhiễm virus, chỉ còn lại mình hắn.

Thật ra thì Tô Ngưng Mi cảm thấy là tác giả sắp xếp đàn ông của Trình Dung đủ tất cả loại hình, tính anh như Vu Hạo Tĩnh, âm nhu như Trâu Bái, thanh tú như Chu Dương, dịu dàng như Ôn Nhạn Kỳ, cuối cùng là đại tổng giám đốc lãnh khốc như nam chủ trong nguyên tác, thực lực cường đại, gia tộc cường đại!

Tác giả nhất định là mẹ đẻ của Trình Dung!

Lúc đầu đọc sách Tô Ngưng Mi thích nhất chính là Ôn Nhạn Kỳ, dịu dàng, tao nhã lễ độ, có tình cảm, phân rõ đúng sai. Cuối cùng bị Trình Dung tổn thương cũng chỉ dứt khoát chia tay, lưu lại bóng dáng cô đơn của hắn, Tô Ngưng Mi chợt nhớ tới miêu tả về Ôn Nhạn Kỳ cuối cùng trong sách.

Liên Căn Viên nắm tay Tô Ngưng Mi thật chặt, cánh tay vô ý phải đụng ngực cô, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, "Em nhìn hắn làm cái gì, người đàn ông yếu đuối như vậy có gì để nhìn!" Tô Ngưng Mi tuyệt đối nghe hiểu yếu trong lời nói của anh là chỉ thân thể yếu. Xác thực, thân hình người này không thể do với thân hình tràn đầy sinh lực của Liên Căn Viên, giờ phút này, hắn đang cười híp mắt nói cái gì với người bên cạnh..

Cảm giác được ánh mắt của Tô Ngưng Mi, liền ngừng đầu ánh mắt chạm nhau, hắn ngẩn ra, nở một nụ cười rục rờ như ánh mặt trời mùa thu, Tô Ngưng Mi cũng cười lại. Tô Ngưng Mi nhớ là trong sách, lí do mà bạn trai thứ tư Ôn Nhạn Kỳ thích Trình Dung, là bởi vì nhìn thấy Trình Dung đem đồ ăn của mình cho một đứa bé. Dần dần sau khi ở chung, hắn bị sự chấp nhất Trình Dung cảm động, cuối cùng yêu Trình Dung.

Tô Ngưng Mi nhìn người đàn ông cả người đều mang ý cười, cảm thấy không tin được là hắn sẽ không để ý những người đàn ông bên cạnh Trình Dung mà yêu Trình Dung. Đàn ông bình thường thì trong lòng phải không chấp nhận được chứ.

Trong sách Ôn Nhạn Kỳ không ghét ai, đối với bất kỳ người nào cũng đều rất tốt, cũng đã từng chữa trị ngoại thương cho Tô Ngưng Mi.

Đang suy nghĩ, trên đường nhỏ cách đó không xa lại có hai người đi tới, xa xa, Tô Ngưng Mi chỉ có thể nhìn thấy một người đàn ông ôm một người đi phía này, bên cạnh còn có một người phụ nữ tóc gọn sóng đi theo. d.đ.l.q.đ Mãi đến khi ba người đến gần, Tô Ngưng Mi mới kinh ngạc phát hiện rốt cuộc lại là người quen cũ, Trâu Bái, Trình Dung và Trình Văn Quân. Chỉ là, Trình Dung đã xảy ra chuyện gì? Nhìn có vẻ là bị thương không nhẹ, nằm trong ngực Trâu Bái mà nhìn như không còn hơi thở.

Trâu Bái, Trình Văn Quân cũng thấy hai người Tô Ngưng Mi và Liên Căn Viên, Trình Văn Quân sắc mặt đại biến, lôi kéo cánh tay Trâu Bái, nhỏ giọng nói: "Tên ma đầu đó cũng ở đây, chúng ta có nên đi chỗ khác hay không?"

Trâu Bái liếc nhìn cô gái sắc mặt nhợt nhạt trong ngực, lắc đầu một cái, ngoan ác nhìn Liên Căn Viên một cái, ôm Trình Dung đi vào trong trận pháp. Liên Căn Viên ác ý nhếch miệng, "Tôi chưa cho phép, ai cho anh mang người đàn bà này vào trong trận pháp của tôi?"

Trâu Bái dừng bước lại, quả nhiên nhìn thấy xung quan đồng lửa bầy bầy lá bùa, hắn nhỏ giọng mắng một câu, lại ôm Trình Dung đi tới chỗ đất trống ngồi xuống. Nhẹ nhàng đặt Trình Dung xuống dưới đất, nói với Trình Văn Quân: "Dì, con đi nhặt chút củi sẽ trở lại, nhiệt độ xuống thấp, Dung nhi có hơi lạnh, đi khoác áo khoác ngoài trong túi lớn của con cho cô ấy. Con sẽ về rất nhanh "

Trâu Bái đi nhặt củi phía sau núi, tay chân Trình Văn Quân luống cuống tìm một cái áo khoác trong túi lớn đắp lên người Trình Dung. Hình như Trình Dung rất đau, thấp giọng rên rỉ, Trình Văn Quân ngồi chồm hổm ở bên cạnh không biết phải làm sao, nghe âm thanh Trình Dung khổ sở liền bùm mặt khóc.

Tô Ngưng Mi cảm thấy kinh ngạc, Trình Dung đã xảy ra chuyện gì? Có phải lúc chạy ra khỏi căn cứ bị zombie quào trúng? Nhưng mà nhìn thì không phải như vậy. Cô ngửa đầu nhìn Liên Căn Viên, chân mày Liên Căn Viên cau lại, "Cô ta quần anh nên anh cho cô ta một chương."

A, Tô Ngưng Mi đã rõ, vậy Trình Dung đúng là đáng đời.

Người đàn ông thân hình thon dài, mặt mũi ôn nhu, nghe Trình Dung rên rỉ thống khổ, xách bọc lớn trong tay, đi tới bên cạnh Trình Dung nói với Trình

Văn Quân: " Xin chào, tôi là bác sĩ, có lẽ có thể giúp được."

Trình Văn Quân ngược mắt lên nước mắt là chảy, nhìn người đàn ông kia, bắt lấy cánh tay hắn, "Cậu là bác sĩ? Tốt quá rồi, cầu xin cậu nhất định phải cứu sống con gái của tôi, cầu xin cậu."

Tô Ngưng Mi biết mình đoán đúng rồi, người đàn ông này chính là Ôn Nhạ Kỳ.

Ôn Nhạ Kỳ hỏi, "Bị ngoại thương đúng không?"

Trình Văn Quân gật đầu, khiếp đảm nhìn Liên Cẩm Viên một cái, ghen ngào nói: "Đúng vậy, con gái của tôi rất hiểu chuyện, rất nghe lời, bị người xấu chường vào bả vai, bác sĩ, cậu nhất định phải cứu con gái tôi"

Ôn Nhạ Kỳ lấy tay kiểm tra bả vai Trình Dung, Trình Dung đang hôn mê rên lên một tiếng, mồ hôi trên trán rỉ ra. Ôn Nhạ Kỳ lại chẩn mạch cho Trình Dung, chân mày nhăn nhó, "Có chút nghiêm trọng, xương bị gãy, xương bả có thể dùng thảo dược thoa ngoài da để nhanh chóng nối xương, sau đó dùng cạp bên ngoài là có thể cố định lại vị trí cũ, nhưng một số chỗ bị nội thương, có khả năng bị máu bầm, phải chụp ảnh kiểm tra."

Ở ngoài nơi như thế này tất nhiên là không có thuốc rồi, không có bàn cạp, đừng nói chi tới máy để chụp ảnh.

Ôn Nhạ Kỳ cũng thấy khó khăn, "Tình huống này hơi nghiêm trọng, chỉ mong rằng nội thương không qua nặng, có thể tự động khôi phục. Đối với xương bị vỡ vụn, ta có một ít nước thuốc tiêu viêm, chỉ có thể truyền nước biển trước, chăm sóc tốt thì có thể khỏi hẳn, chỉ sợ có lưu lại di chứng về sau".

Đúng lúc Trâu Bái ôm một đồng cùi trở về, nhìn thấy Ôn Nhạ Kỳ đang nửa quỳ ở bên cạnh Trình Dung ghim mạch máu để truyền nước biển. Trâu Bái đột cùi, đến bên cạnh Ôn Nhạ Kỳ hỏi: "Anh là bác sĩ sao? Anh tên gì? Bạn gái của tôi giờ sao rồi?"

Ôn Nhạ Kỳ thuận thực dùng băng dính cố định kim tiêm, tăng tốc độ truyền nước biển, sau đó bỏ dụng cụ sát trùng vào trong túi lớn lớn, cười nói: "Tên tôi là Ôn Nhạ Kỳ, là bác sĩ, vết thương của bạn gái anh có chút nghiêm trọng, tôi chỉ có thể làm tới đây thôi, tất cả chỉ có thể thuận theo ý trời, ngoài ra tôi còn có một ít thuốc tiêu viêm kháng khuẩn, lưu thông máu, nhớ cho cô ấy uống đúng hạn." Nói nói lấy ra mấy hộp thuốc bên cạnh bạch lớn đưa cho Trâu Bái, "Thuốc này một ngày ba lần, mỗi lần một viên. Bởi vì điều kiện hạn chế, chỉ có thể nuôi xương cốt, ừm . . . .Khi có điều kiện nên hàm xương cách thủy, có thể sẽ có một chút hậu di chứng, về sau nếu tốt nhất thì cử động bả vai cũng có chút khó khăn, ngày mưa dầm bả vai cũng sẽ đau đớn."

Trâu Bái thật cau mày chặt lại, trong đôi mắt đẹp đào hoa toàn là tối tăm, hắn âm trầm nhìn về phía Liên Cẩm Viên và Tô Ngưng Mi. d.đ.l.q.đ Liên Cẩm Viên nhú mày, khuôn mặt cứng rắn, "Là do cô ta không biết xấu hổ muốn quấy rối tôi, đánh cô ta còn sợ bản tay. Đợi cô ta tỉnh, nhắc nhở cô ta không cần lúc nào cũng dùng cái bộ dạng đó dây dưa với đàn ông, nếu không lần sau tôi nhất định một chưởng vỗ chết cô ta."

Trình Văn Quân cũng không nhịn nổi nữa rồi, đột nhiên mà đứng lên, khóc ròng nói với Liên Cẩm Viên, "Con gái của tôi cũng bị cậu đánh cho thành bộ dáng này, làm phiền cậu đừng nhục nhã nó."

Nắm đấm của Trâu Bái kéo kẹt vang dội.

Ôn Nhạ Kỳ yên lặng cắt xong đồ, cầm túi lớn lớn lên trở lại bên cạnh đồng lửa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Khang Tiểu Tĩnh lạnh lẽo nhìn Trình Văn Quân, nói: "Còn không phải là do con gái của bà quấy rối Liên tiên sinh, nếu không Liên tiên sinh cũng không đánh cô ta, nếu muốn trách thì chỉ có trách con gái bà không biết xấu hổ".

Trình Văn Quân tức giận đặng đặng chỉ hướng dựa vào sớm hơn hạo tinh trong ngực Khang Tiểu Tĩnh, "Con gái của tôi như thế nào, cũng không cần cái thứ giành bạn trai gãy rách của nó nói".

Khang Tiểu Tĩnh lạnh lẽo nhìn bà, nói: "Cái từ gãy rách này xứng với con gái của bà hơn, rõ ràng có Vu đại ca, nhưng hết lần này tới lần khác còn quyến rũ người đàn ông khác, cùng Trâu Bái lẫn lộn ở chung một chỗ, thật là khiến người nôn mửa. Khuyến bà tốt nhất nên quản lý con gái, đừng ở chỗ này làm mất mặt. Lúc đầu đúng là tôi bị mù rồi, mới có thể xem cô ta như là chị gái."

Trình Văn Quân tức giận sắc mặt đỏ bừng, chỉ vào Khang Tiểu Tĩnh cô cô cô nửa ngày, tức giận tròn mắt nhìn thẳng, thân thể lui về phía sau liền ngã xuống, xỉu vì tức. Trâu Bái tay mất lạnh lẽ, nhanh chóng đỡ bà.

Vu Hạo Tĩnh bắt đắc dĩ sờ tóc của Khang Tiểu Tĩnh, "Tốt rồi, mau mau nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai còn phải lên đường."

Khang Tiểu Tĩnh có chút mê mang nhìn về phía phương xa, "Vu đại ca, về sau chúng ta sẽ đi đâu?"

Vu Hạo Tĩnh cũng rất mờ mịt, người thân của hắn và Khang Tiểu Tĩnh đều chết khi mặt trời tối, hiện tại thành phố G bị động đất, những địa khu khác thì như thế nào? Bọn họ lại nên đi đâu?

Không chỉ đám bọn hắn mờ mịt, tất cả mọi người nơi đây đều rất mờ mịt, ngày mai nên đi đâu?

Bên kia nhóm người Trình Dung cũng tỉnh lại rất nhanh, Trâu Bái thấy cô tỉnh lại, nói: "A di, di trông Dung nhi, con đi ra phía sau núi, xem thử có tìm được thức ăn không, cũng đã một ngày không ăn uống rồi."

Trình Văn Quân vô lực gạt đầu một cái, quay đầu nhìn về phía con gái vẫn hôn mê như cũ.

Đồ ăn của bọn họ đều được đặt ở trong không d.đ.l.q.đ gian của Trình Dung rồi, bây giờ Trình Dung đang hôn mê, đương nhiên là không lấy được thức ăn ra.

Trâu Bái đi đến phía sau núi, rất may mắn, bắt được một con gà rừng, mang gà rừng về, tìm được cái nồi có thể dùng từ trong đồng đồ nát, rồi hầm gà rừng.

Những người khác mê mang ngủ đi.

Tô Ngưng Mi ngồi dậy từ trong ngực Liên Căn Viên, "Em ngủ đi, mệt cả ngày hôm nay rồi, anh gác đêm."

Liên Căn Viên lại kéo cô vào trong ngực, "Có trận pháp thủ đêm, có anh ở đây, em chỉ cần ngủ thôi."

Xác thực là không cần gác đêm, Tô Ngưng Mi nằm ngủ trong ngực Liên Căn Viên.

Lúc mở mắt ra, mặt trời đã lên, mùi thịt nồng đậm trong không khí. Tô Ngưng Mi nghiêng đầu nhìn sang, Trình Dung đã tỉnh rồi, đang tựa đầu vào trong ngực Trâu Bái, Trình Văn Quân đang đút cho cô canh gà rừng nấu đêm hôm qua.

Người này thật đúng là mạng lớn, bị thương nghiêm trọng như vậy, hai bình dịch, ngủ một giấc liền tỉnh.

Khuông mặt nhỏ của Trình Dung trắng bệch, mắt cũng mất đi rực rỡ thường ngày, ánh mắt nhìn Tô Ngưng Mi tất cả đều là sợ hãi. Tô Ngưng Mi cau mày, cái người này tại sao lại nhìn cô theo kiểu đó, cũng không phải là cô đánh cô ta.

Giờ phút này, tất cả mọi người tỉnh lại, nghe nghe mùi cháo gà đậm đà thơm chảy nước miếng, mọi người chỉ có thể lấy thịt chuột dư ngày hôm qua ra ăn.

Trình Dung uống một chén canh liền lắc đầu một cái, "Mẹ, Trâu đại ca, con không ăn, mọi người cứ ăn trước đi." Trâu Bái lại thêm một chén canh đưa đến bên cạnh Trình Dung, cau mày nói, "Không được, vết thương của em còn chưa khỏi, phải bồi bổ nhiều, nếu không sẽ lưu lại di chứng về sau."

Trình Dung lại miễn cưỡng uống xong một chén canh nước.

Ôn Nhạn Kỳ cũng tỉnh lại, nhìn thấy Trình Dung đã tỉnh rồi, cầm túi lớn tới chẩn mạch cho Trình Dung, "Máu bầm trong cơ thể có dấu hiệu tiêu tán, chỉ cần không để bị thương nữa, tính mạng sẽ không sao. Tôi lại giúp cô truyền hai bình dịch, chỉ là về sau cô cần phải chú ý."

Khuôn mặt phờ phạc nhỏ nhắn của Trình Dung nhìn Ôn Nhạn Kỳ, đôi môi không chút huyết sắc khẽ cong lên, cười nói, "Tôi đã nghe mẹ nói rồi, Anh tên là Ôn Nhạn Kỳ đúng không? Cảm ơn bác sĩ."

Ôn Nhạn Kỳ thuần thục dùng rượu sát trùng lau cho Trình Dung tìm mạch máu trên da, kim châm nhanh chóng đâm vào, dán băng dính trên mu bàn tay, cố định kim châm lại, lúc này mới cười nói với Trình Dung, "Không cần cảm ơn tôi, đây là chức trách của tôi. Tốt rồi, cô bây giờ nên đi nghỉ ngơi, mấy tháng này bà vai cần phải được nghỉ ngơi, tôi đề nghị mọi người nên tìm chỗ an toàn để nghỉ ngơi mới làm việc khác."

Ôn Nhạn Kỳ dọn sạch đồ vật, ngồi lại trong trận pháp, lấy bọc bánh Biscuit trong túi lớn ra ăn.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

edit: rông

Tô Ngưng Mi và Liên Căn Viên tùy tiện ăn ít đồ, Liên Căn Viên thừa dịp thời gian vẫn còn sớm, lại vẽ chút bùa chú, Tô Ngưng Mi yên lặng ngồi ở bên cạnh, cô lấy ra một tấm bản đồ từ trong không gian, đi tiếp dọc theo quốc lộ 124 là tỉnh GX, người nhà họ Tô có ở tỉnh GX không? Tô Ngưng Mi không chắc, cảm thấy phiền vò tóc.

Cuối cùng Vu Hạo Tĩnh và Khang Tiểu Tĩnh cũng thức dậy, hai người ăn ít đồ, Khang Tiểu Tĩnh kéo Vu Hạo Tĩnh đi tới chỗ bên cạnh Tô Ngưng Mi và Liên Căn Viên, "Liên tiên sinh, chị Tiểu Mi, cảm ơn hai người tối hôm qua chữa chấp chúng em, em đi theo Vu đại ca đi trước."

Nhìn nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt của Khang Tiểu Tĩnh, Tô Ngưng Mi biết là người này đã nghĩ thông rồi, quyết định sống thật tốt qua ngày với Vu

Hạo Tinh. Cái này cũng coi như là dấu hiệu tốt, đều là vật hi sinh bị thảm trong sách, kết cục hôm nay của Khang Tiểu Tinh cũng coi như là không tệ rồi.

Tô Ngưng Mi cuốn bản đồ lại, hỏi: "Hai người tính đi đâu?"

Khang Tiểu Tinh lắc đầu cười khổ, "Em đi theo Vu đại ca nhưng cũng không biết là sẽ đi đâu, nhất định là thành phố G không an toàn, chỉ cần rời khỏi thành phố G, đi đâu cũng được, em đi theo Vu đại ca dọc theo quốc lộ 124, đi rồi mới biết được là đi đâu."

Tô Ngưng Mi cười nói, "Vậy chúc hai người thuận buồm xuôi gió."

Nhìn bóng dáng của Khang Tiểu Tinh và Vu Hạo Tinh, Tô Ngưng Mi chỉ cảm thấy có chút ngẩn ngơ, cho đến khi Liên Căn Viên ở bên cạnh hôn gò má cô một cái, lúc này cô mới hoàn hồn lại, lúc này mới phát hiện cái bàn và mấy lá bùa cũng được thu vào.

Liên Căn Viên cười nói, "Đừng ngẩn ngơ nữa, thời gian không còn sớm, chúng ta nên nghĩ phải đi đâu rồi."

Tô Ngưng Mi mờ mịt lắc đầu, nhìn về con đường ở phía xa, "Em cũng không biết nên đi đâu, nếu như đi theo quốc lộ 124 chúng ta sẽ đến tỉnh GX, nhưng không biết là người nhà họ Tô có đến đó hay không, hay là đi chỗ khác? Em lo lắng cho bọn họ."

Kiếp trước Tô Ngưng Mi là một cô nhi, không được cảm nhận sự ấm áp của tình thân, ở cùng người nhà họ Tô đã được gần nửa năm, Tô Ngưng Mi đã sớm coi họ trở thành người thân của mình rồi, chuyện gặp trước mắt của cô chính là tìm được người nhà họ Tô.

"Trước mắt chỉ có thể đi một bước tính một bước, chúng ta căn bản không biết gì bọn họ có đi đường đó hay không, nếu là dọc theo 124 quốc đạo về phía trước, bọn họ nhất định sẽ đi qua trấn Phù Khẩu sau đó qua quốc lộ 125 đến tỉnh GX. Chỉ là, nếu không phải như vậy, chúng ta sẽ càng xa bọn họ" Liên Căn Viên nói xong thu những thứ trong trận pháp vào, bùa chú trong hai trận pháp còn có linh khí, Liên Căn Viên thu bùa chú vào theo thứ tự, lúc này mới vừa nhìn về phía về mặt mờ hồ của Tô Ngưng Mi, "Vậy, chúng ta đi đâu? "

Tô Ngưng Mi suy nghĩ thật lâu cuối cùng quyết định đi quốc lộ 124 qua trấn Phù Khẩu. Đã quyết định xong, lập tức lên đường.

Sau khi trải qua rần rần ngày hôm qua, đám người kia chỉ còn lại khoảng hai mươi người, hôm nay nhìn thấy dáng vẻ của Tô Ngưng Mi và Liên Căn Viên muốn tiếp tục lên đường, cũng vội vàng đi theo, tất nhiên là định theo hai người. Ôn Nhạn Kỳ cũng xóc bọc lớn mang theo bên người đứng dậy.

Tô Ngưng Mi nhìn thấy động tác của Ôn Nhạn Kỳ, cười nói "Ôn tiên sinh có định đi đâu?"

Ôn Nhạn Kỳ cười dịu dàng một tiếng với cô, mắt cong thành trăng lưỡi liềm, "Không rõ lắm, định cùng đi theo mọi người."

Liên Căn Viên ôm chầm bả vai Tô Ngưng Mi, đi về phía con đường của thôn nhỏ, những người phía sau lục tục đi theo, Ôn Nhạn Kỳ nhìn cô gái được người đàn ông cao lớn, anh tuấn ôm, nhẹ nhàng cười, cũng bước lớn, đi về phía trước.

Trình Dung tựa vào một cây đại thụ nhẹ ho một tiếng, cặp mắt yêu kiều nhìn về phía Ôn Nhạn Kỳ, dịu dàng nói, "Bác sĩ Ôn, vết thương của tôi chưa lành, tôi có chút lo lắng, anh có thể ở lại đi cùng với chúng tôi không? "

Buổi sáng cô nghe nói người đàn ông diện mạo nho nhã này có dị năng hệ thủy cấp ba, cô và Trâu Bái đều là dị năng lõi điện cấp ba. Nhưng cô bị thương, còn có mẹ của cô, trên đường nếu gặp phải nguy hiểm, Trâu Bái nhất định không giúp được, nên muốn người đàn ông này vào đội ngũ, hơn nữa còn là bác sĩ, rất hữu ích.

Ôn Nhạn Kỳ dừng bước lại, cười nói với Trình Dung, "Vị tiểu thư không cần lo lắng, vết thương của cô đã không còn đáng ngại, máu bầm trong cơ thể cũng có dấu hiệu tan đi, xương bả vai chỉ cần nuôi tốt sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng, cho nên tôi liền đi trước một bước."

Trình Dung miễn cưỡng cười cười, nói: " Ôn tiên sinh không cần khách khí như thế, tôi tên là Trình Dung, anh cũng có thể gọi là Dung nhi, nếu Ôn tiên sinh phải đi, tôi cũng không nên nói nhiều nữa, chúc Ôn tiên sinh lên đường xuôi gió."

Ôn Nhạn Kỳ gật đầu một cái, lúc này mới sai bước đi về phía trước.

Trình vẫn quan nhìn Ôn Nhạn Kỳ rời đi, mờ mịt hỏi, "Dung nhi, bây giờ chúng ta nên làm như thế nào? Đi theo bọn họ hay tiếp tục ở lại?"

Trình Dung thờ dãi một tiếng, nói: " nơi này cách thành phố G quá gần, sợ rằng không an toàn, tối hôm qua chúng ta may mắn mới không có đụng phải cái gì, cho nên tốt nhất vẫn là mau chóng rời đi nơi này."

Trình vẫn quan lo lắng nhìn nàng, "Vậy vết thương của con phải làm thế nào?"

Trình Dung chịu đựng hàng loạt đau đớn truyền tới trên bả vai, cười nói, "Mẹ, không cần lo lắng, trong không gian của con còn có chiếc xe, còn đựng nhiều xăng, lái xe đi là được, chỉ sợ Trâu đại ca phải cực khổ rồi"

Trâu bá nói: " Anh không sao, nếu bay giờ Dung nhi không có việc gì, chúng ta lên đường đi."

Rất nhanh Tô Ngưng Mi và Liên Căn Viên đã đến quốc lộ, có mấy con zombie du dương trên đó, Tô Ngưng Mi nắm chặt đao võ sĩ xông tới, chỉ chốc lát đã cắt mười cái đầu zombie, lấy toàn bộ tinh hạch ra ngoài.

Trên quốc lộ còn có rất nhiều xe bị bỏ lại, phần lớn đều hoàn hảo không hư tổn, Tô Ngưng và Mi Liên Cần Viên tìm chiếc xe nhỏ mở cửa xe, Liên Cần Viên ngồi ở ghế lái, Tô Ngưng Mi lên theo ngồi kế bên. Người phía sau cũng bắt chước, bốn năm người làm một tổ, tìm kiếm xe còn xăng, đánh chết tài xế đã trở thành zombie bên trong, lên xe. Liên Cần Viên đang muốn lái xe, có người ở bên ngoài gõ lên cửa sổ xe.

Tô Ngưng Mi ngẩng đầu nhìn lại, là Ôn Nhạn Kỳ, quay cửa kính xe xuống, Tô Ngưng Mi cười nói, "Ôn tiên sinh có chuyện gì sao?"

Ôn Nhạn Kỳ lộ ra một vẻ mặt áy náy, "Tô tiểu thư, tôi không biết lái xe, cho nên có thể đi cùng xe với mọi người không? "

Liên Cần Viên nhanh chóng nhìn gương mặt tuần tú lịch sự của Ôn Nhạn Kỳ nói, "Không được"

Tô Ngưng Mi, "Dĩ nhiên có thể. . . . ."

Cuối cùng Ôn Nhạn Kỳ lên xe, ngồi ở phía sau.

Xe đi về phía trước, có bốn chiếc xe đi phía sau, hơn nữa mọi người còn thu thập xăng của những chiếc xe bên cạnh lại.

Trên đường có rất nhiều zombie đứng đờ, số lượng ít không có nguy hiểm gì nên Liên Cần Viên bỏ mặc không quan tâm, nếu là nhóm nhỏ zombie, anh liền trực tiếp ném hỏa cầu, liền diệt hơn phân nửa, không uy hiếp được mọi người.

Xe một đường đi tới trấn Phù Khẩu, hai bên đường quốc lộ 124 là những dãy núi lớn liên tục, zombie giảm dần, ngược lại dọc đường có thể gặp thêm mấy con thú biến dị.

Gặp thú biến dị đều là Tô Ngưng Mi xuống xe giải quyết, lấy tinh hạch trong đầu thú biến dị ra, còn dư lại thịt chia cho người phía sau.

Quốc lộ 124 đi giống như nhau, xe đột nhiên ngừng lại, Tô Ngưng Mi thấy con đường trước mặt bị ngăn cản bởi đất đá trôi, quay đầu nhìn về phía Liên Cần Viên, "Làm sao bây giờ?"

Mấy chiếc xe đi theo phía sau cũng ngừng lại, mọi người từ trên xe đi xuống.

Liên Cần Viên nói: "Bỏ xe đi, từ bên cạnh đường núi tiếp tục đi về phía trước."

Trước mắt cũng chỉ có biện pháp này, bỏ qua xe, người phía sau lấy xăng và thú biến dị bắt được kéo xuống xe, không có quá nhiều xăng, mỗi chiếc xe khoảng mười mấy lít, nhìn bọn họ mỗi người cũng khiêng mười mấy cân thịt thú biến dị, Tô Ngưng Mi nói: "Bây giờ phải đi đường núi rồi, trong núi có nhiều thú biến dị hơn, hiện tại mọi người có thể nghỉ ngơi tại chỗ ăn no một chút, ngoài ra tôi là không gian Dị Năng Giả, nếu mọi người tin tưởng tôi, có thể để lại xăng dư và thức ăn ở chỗ tôi, chờ đi ra khỏi đường núi, tôi sẽ trả lại cho mọi người. Còn nữa, còn nữa mọi người có vũ khí không, tốt nhất mang món vũ khí dùng phòng thân, chỉ sợ đường núi không có an toàn như trước." Đường núi không dễ đi, mọi người mang nặng hơn trước, thể lực sẽ giảm xuống, nếu như lúc đó gặp phải thú biến dị trong núi rừng là nguy hiểm nhất, cho nên phải làm cho mọi người mang theo vũ khí lên đường.

Những người này cũng biết Tô Ngưng Mi có không gian dị năng, hơn nữa đều được nhận ân huệ của cô, tất nhiên đem toàn bộ đồ vật giao cho cô.

Không có nhiều người có vũ khí, Tô Ngưng Mi lấy ra ngoài mười mấy cây thiết côn và búa, chia cho mọi người, đứa trẻ mấy tuổi cũng không ngoại lệ. Tô Ngưng Mi biết cô và Liên Cần Viên chỉ có thể thuận đường giúp đưa bọn họ tới tỉnh GX, những việc khác bọn họ không có cách, ít nhất mọi người cũng không thể cả đời đi theo bọn họ.

Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một canh giờ, nồi lửa nướng thịt, sau khi ăn uống no đủ, mọi người cứ tiếp tục lên đường.

Vòng qua quốc lộ, đi về phía rừng núi bên cạnh.

Đúng thật trong núi có một ít thú biến dị, nhưng đều là cấp một cấp hai, Trong núi rừng thú biến dị xác thực có một ít, nhưng đều là cấp một cấp hai, rất nhanh bị Tô Ngưng Mi, Liên Cần Viên và Ôn Nhạn Kỳ đánh bại. Những người khác cũng giúp giải quyết hai con thú biến dị cấp một, nhưng đáng tiếc là có một người bị thú biến dị cắn được cổ, mất mạng.

Chờ ra khỏi núi đường, lúc trở lại trên quốc lộ là đã qua mấy tiếng, mọi người đi mấy giờ đường núi cũng vô cùng mệt mỏi.

Xe trên quốc lộ không ít, mọi người lại tìm mấy chiếc xe, hiện tại thời gian cũng không còn sớm, đã đến năm giờ chiều rồi, khoảng ba giờ nữa là có thể đến trấn Phù Khẩu, trấn Phù Khẩu được xem là một trấn lớn, nhân khẩu đạt tới khoảng 30 vạn. Muốn buổi tối đi qua trấn Phù Khẩu sẽ không an toàn, chỉ có thể nghỉ ngơi tại chỗ một đêm, sáng sớm ngày mai đang tiếp tục lên đường.

Tô Ngưng Mi đã đem đồ chia cho mọi người. Cũng có xe, Liên Cần Viên sẽ không sử dụng bữa chú, để mọi người nghỉ ngơi trong xe. Anh vẽ bữa cũng không dễ, ngày hôm qua vẽ bữa làm cho linh khí bị tiêu hao gần hết, buổi tối ngồi xuống khôi phục linh khí trong cơ thể.

Ôn Nhạn Kỳ theo mọi người tìm củi đã trở lại, móc bật lửa ra đốt, nhìn Tô Ngưng Mi đang đem đồ lấy ra ngoài, hần cười nói, "Tô tiểu thư, cô có nồi hay không? Buổi tối tôi nấu ăn cho hai người".

Tô Ngưng Mi lấy ra một cái chảo sắt từ trong không gian đưa cho hắn, Ôn Nhạn Kỳ nhanh chóng xốc lên một khối thịt xương thú biến dị xương dùng để rửa hệ thủy làm sạch, lại dùng cán dao băm thịt xương thành khối, bỏ vào nồi đốt lửa nấu, sau một tiếng thịt trong nồi canh liền tan mát mùi thơm đậm đà. Tô Ngưng Mi lại nhìn Ôn Nhạn Kỳ lấy ra một chút hạt tiêu hồng hồng, hoa tiêu, bát giã, đủ hương vị cho vào nồi.

Ôn Nhạn Kỳ lại cắt thịt một chút thịt thú biển dị, rửa sạch, băm thành cỡ một ngón tay rồi ném vào trong nồi.

Không bao lâu, thịt trong nồi liền lăn lộn, Tô Ngưng Mi lúc này mới phát hiện ra mình đã xem thật lâu, cô không nhịn được hỏi: "anh còn có đồ chơi này nữa." Trong không gian của cô trái lại rất nhiều Lạt Tiêu, hoa tiêu, bát giác như vậy, nhưng trong ngày thường cũng lười lấy, ngại phiền toái, trước kia cùng người nhà họ Tô ở cùng chỗ, đều là cho người nhà họ Tô, để chuẩn bị cho bọn họ ăn.

Hơi nóng hun gương mặt của Ôn Nhạn Kỳ đỏ lên, ngẩng đầu cười nói với Tô Ngưng Mi, "sau mặt thể trong nhà còn dư lại, vẫn chưa dùng đến, hôm nay có thể dùng tới. Tốt lắm, có thể ăn, trong không gian của cô có bát đĩa không? Liên tiên sinh anh cũng tới đây ăn một chút thôi?."

Liên Cẩm Viên cũng không có khách khí, ngồi trên mặt đất cạnh cái nồi. Tô Ngưng Mi lấy ra ba bộ bát đĩa từ trong không gian.

Liên Cẩm viên lấy khối thịt xương, lúc này mới kín đáo đưa chén cho cho Tô Ngưng Mi, lại lấy chén không từ Tô Ngưng Mi, đang muốn gấp mấy khối thịt xương ăn, về mặt lại thay đổi, quay đầu nhìn về phía sau bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

editrồng

Ánh mắt của Tô Ngưng Mi, Ôn Nhạn Kỳ và Liên Cẩm Viên nhìn về phía sau, lúc này mới phát hiện ra phía sau bầu có một mảng lớn cái gì đông nghẹt bay về phía bên này, tuy khoảng cách rất xa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được đám lớn như vậy, có thể tưởng tượng được đông đến mức nào.

Về mặt ba người thay đổi, hiển nhiên đám người bên cạnh hiển nhiên cũng chú ý tới, hoảng sợ nhìn mảng lớn không trung đông nghẹt.

Bây giờ là mặt thể, chim bay cá nhảy nào cũng rất nguy hiểm, trên bầu trời lại đông như vậy, đương nhiên là làm cho mọi người đổi sắc.

Liên Cẩm Viên khẽ buông bát đĩa trong tay xuống, lấy ra hơn mười tờ bùa chú, ném ra bảy góc. Rất nhanh, anh đã bố trí xong trận thể phòng ngự, nói với mọi người ở phía sau, "Tôi không dám chắc trận pháp này có thể ngăn cản bọn chúng thời gian bao lâu, nếu bọn chim này đều hướng về phía chúng ta, chỉ sợ sẽ công kích trận pháp, cho nên hiện tại muốn vào trong trận pháp hay trở về xe là do mọi người quyết định!"

Tất cả mọi người có chút do dự, Liên Cẩm Viên đã lôi kéo Tô Ngưng Mi đứng ở trong trận pháp rồi, Ôn Nhạn Kỳ cũng đi vào theo. Những người đó chần chừ một lúc, có đi vào trong trận pháp, có nhanh chóng chạy vào trong xe, khóa trái cửa xe, phong bế cửa sổ xe.

Mảng lớn đông nghẹt nhanh chóng xuất hiện trước mặt mọi người, đó là một đám Chim sẻ, chỉ là không phải chim sẻ nhỏ như trước mặt thể nữa, con nhỏ nhất có cái đầu to, con lớn nhất có thân hình như bê con, đàn từng đàn bay về phía mọi người.

Đám chim lớn như vậy khoảng mấy ngàn con. Âm thanh của một hai con Chim sẻ thì không có gì đáng nói, nhưng một đàn cùng kêu, khiến lỗ tai mọi người chấn động, có người đã chịu đựng không nổi khổ sở bụng kín lỗ tai của mình.

Một mảnh đen ngòm đánh lên trận pháp, bị văng ra.

Có chim sẻ đi công kích những chiếc xe bên cạnh, hơn mười đầu của những con chim sẻ lớn nhỏ đâm vào xe, dùng miệng bén nhọn mổ lên sắt lá của xe, phát ra âm thanh đồng đông đồng. Có con tấn công lên cửa sổ xe thủy tinh, khiến người trong xe rung lắc bầy, hồi hận tại sao lại không đi vào trong trận pháp.

Bởi vì biến dị, những cái mỏ của Chim sẻ lợi hại vô cùng, không bao lâu mui xe đã bị mổ xuyên, người trong xe nhìn xuyên qua lỗ thủng thấy miệng chim bén nhọn, sinh lòng tuyệt vọng. Thủy tinh không chịu nổi áp lực tấn công của bọn chúng, vỡ vụn.

Người trong xe hoảng sợ không chịu được hét to lên, cảm thiết bỗng cạnh chỗ tài xế dùng sức quơ, có một hai con chim sẻ bị đánh trúng, bọn chúng lại tấn công xe nhiều hơn, chỉ chốc lát trong xe liền vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Người trong trận pháp trở mắt nhìn người trong xe bị công hãm, người ở bên trong trở thành đồ ăn của chim sẻ. Trước mặt thể, bọn chim sẻ này chỉ là đồ ăn của con người, hôm nay con người lại là đồ ăn của bọn chúng.

Rất nhanh, người trong xe bị bọn chim sẻ tấn công làm đồ ăn.

Liên Cẩm Viên nhìn chim sẻ tối om om đếm không hết, trầm giọng nói, "Đại khái là trận pháp chỉ có thể kiên trì khoảng hai giờ, hai giờ này hoặc là chờ chim sẻ tự động rời đi, hoặc là nhân lúc trước khi trận pháp bị công phá giải quyết bọn chúng. Bùa chú trên người tôi không còn nhiều lắm, không biết có thể tiêu diệt hết bao nhiêu" Lúc lao ra khỏi căn cứ bùa chú gần như bị tiêu hao hết, chính là anh đã lấy hết bùa chú làm trong hai năm rồi, bùa chú về trong hai ngày nay tất nhiên là không đủ để ứng phó với tình huống trước mắt.

Tô Ngưng Mi lấy đao vô sĩ ra từ trong không gian, nhìn bọn chim sẻ vẫn không ngừng công kích trận pháp, nói: "Đoán chừng rất khó để khiến bọn chúng tự động rời đi, thừa dịp hai giờ này có thể giết bao nhiêu là thì giết bấy nhiêu." Tình tình bọn chim sẻ rất bền bỉ. Kiếp trước, lúc cô bắt được một con chim sẻ, kết quả con chim sẻ kia không ăn không uống, tức giận ríu rít kêu 1-2 tiếng, cho đến cuối cùng Tô Ngưng Mi thả nó.

Ôn Nhạn Kỳ đã trực tiếp động thủ, bàn tay vung lên một đạo tên nước bay về phía bọn chim sẻ, tên nước lập tức xuyên thấu mấy con chim sẻ, thi thể của mấy con chim sẻ rơi xuống đất.

Nhìn có đồng bạn bị công kích, những con chim sẻ này càng thêm điên cuồng đánh lên trận pháp. Liên Cẩm Viên vung tay lên một đạo mang theo Hóa Tâm hỏa cầu màu đen bay về phía bọn chim sẻ, ngọn lửa kia dính vào chim sẻ, chim sẻ lập tức nhuộm thành tro bụi.

Những con chim sẻ này đều là chim sẻ biến dị cấp một, cấp hai, chỉ có hai con là biến dị hình thể cấp ba.

Người bình thường trong trận pháp cũng quơ vũ khí trong tay đập tới bọn chim sẻ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Liên Cẩm Viên và Tô Ngưng Mi đều phát hiện linh lực còn dư lại trong trận pháp không kiên trì được bao lâu, chim sẻ rậm rạp trên bầu trời có ít nhất mấy trăm con. Tuy Ôn Nhạn Kỳ là dị năng giả cấp ba, nhưng liên tục công kích như thế này, tinh thần lực rong cơ thể hẳn bị mất đi nhiều, nhanh chóng lấy tinh hạch của mấy con chim sẻ biến dị bên ngoài ngồi trên chiếu bổ sung tinh thần lực.

Tô Ngưng Mi rút linh khí vào Đao Thể, một người một đao, tốc độ rất nhanh. Cô không sử dụng pháp thuật công kích, chủ yếu là bởi vì pháp thuật công kích không chém vào nhanh như đao, trước mắt cô dùng đao là sử dụng thuận tay nhất.

Nhìn chim sẻ biến dị ập ập kéo đến, trong lòng mọi người run lên.

Nửa canh giờ sau, trận pháp lao đao muốn tan, chim sẻ biến dị còn dư lại hơn mười con, nhưng vẫn chưa giải quyết hai con chim sẻ biến dị cấp ba này, Liên Cẩm Viên nói: "Anh giải quyết con biến dị bên trái, bà xã giải quyết con còn lại phía sau, còn dư lại giao cho Ôn Nhạn Kỳ, những người khác tự bảo trọng, tận dụng hết khả năng vũ khí trong tay để bảo vệ mình"

Vừa dứt lời, trận pháp liền rách, Liên Cẩm Viên và Tô Ngưng Mi tấn công hai con chim sẻ biến dị cấp ba.

Liên Cẩm Viên là biến dị linh căn Hỏa Hệ, biến dị thú trong vòng ba cấp một chiêu liền giải quyết xong, chỉ là tốc độ của con biến dị chim sẻ rất nhạy, Anh công kích mấy lần mới trúng con chim sẻ kia, mơ hồ mang theo Hắc Sắc Hỏa Diễm lòng hỏa cầu dính một mình con chim sẻ biến dị kia, nó liền kêu lên, con chim biến dị hình thể còn lại cũng bay về phía bên này, nhưng có Tô Ngưng Mi ngăn cản nó, cho nên từ đầu đến cuối nó đều không qua được.

Ôn Nhạn Kỳ đối phó với vài chục con chim sẻ biến dị cấp một, cấp hai dư lại phải cố hết sức, những người còn lại cũng dùng hết khả năng sử dụng vũ khí trong tay.

Có Liên Cẩm Viên giúp một tay, mấy chục con chim sẻ biến dị còn lưu lại rất nhanh được giải quyết.

Trừ Tô Ngưng Mi, Liên Cẩm Viên, Ôn Nhạn Kỳ còn có hai mươi người khác, lúc bọn chim sẻ biến dị bay tới có tám người chạy trốn lên xe toàn bộ họ bị chim sẻ biến dị xé xác ăn, còn dư lại mười hai người chiến đấu thì chết năm người, cuối cùng còn lại bảy người, trong đó có ba bị thương, là người phụ nữ mang theo đứa bé đó, ngoài ra còn có hai người đàn ông, những người còn lại cũng còn coi như là bình an vô sự.

Trải qua hơn hai giờ chiến đấu, mọi người đã sớm sức cùng lực kiệt.

Ba người bị thương đều là bị biến dị chim sẻ mổ lên đầu, máu tràn ra ngoài miệng vết thương, cái đứa trẻ năm sáu tuổi đó ôm mẹ mình khóc không tiếng, nước mắt đầm lệ rơi trên mặt đất tràn đầy máu và xác chim sẻ.

Người phụ nữ tựa vào hàng rào, ôm lấy đứa bé gầy yếu, lau nước mắt cho nó, cười nói, "Tiểu Minh không khóc, mẹ không sao"

Ôn Nhạn Kỳ dù đang rất mệt mỏi, vẫn như cũ giờ lên túi của mình đi tới chỗ người phụ nữ và đứa bé trước mặt, lấy ra một chai cồn i-ốt từ trong bao, lấy ra một miếng bông gòn y tế nhúng vào dung dịch cồn i-ốt lau vết thương cho người phụ nữ, lại lấy ra một chai thuốc mỡ bôi lên vết thương.

Người phụ nữ ôm đứa bé nói với Ôn Nhạn Kỳ, "Bác sĩ Ôn, cảm ơn cậu."

Ôn Nhạn Kỳ cười lại với cô, "Nghỉ ngơi thật tốt, ngủ một giấc là tốt, tôi đi xem vết thương của những người khác." Trừ độc, bôi thuốc mỡ cho vết thương của hai người còn lại, Ôn Nhạn Kỳ mới giờ lên bọc lớn trở lại cái nôi đã sớm bị lạnh trước mặt. Nhìn nôi đã bị đổ, Ôn Nhạn Kỳ lộ ra một vẻ mặt đáng tiếc, "Thật vất vả làm bữa ăn ngon, còn chưa có nệm một hộp tất cả đều bị lãng phí"

Liên Cẩm Viên tựa lên một chiếc xe con, nhắm mắt nghỉ ngơi, "Còn sống đã là rất tốt rồi."

Ôn Nhạn Kỳ ngẩng đầu cười nói, "Đúng vậy, có thể còn sống sót đã rất tốt."

Sắc trời dần tối, gió nổi lên, mọi người đều không còn sức làm cái gì ăn, tùy tiện ăn ít thứ liền vào trong xe nghỉ ngơi. Tổng cộng còn dư lại mười người, ba người bị thương kia cũng không có dị trạng gì.

Mười người chen chúc lên hai chiếc xe con phía trước, Liên Cẩm Viên bày trận pháp phòng ngự ở xung quanh xe, buổi tối cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi, cũng không cần gác đêm nữa rồi.

Một đêm này ngược lại bình an vô sự, mặc dù có đối mặt với zombie và thú biến dị, nhưng có trận pháp nên bọn chúng cũng không xông vào được, trời dần sáng, mọi người ăn điểm tâm lại tiếp tục lên đường.

Đọc theo đường đi trừ một ít zombie, cũng không có những nguy hiểm khác, ba giờ sau sau hai chiếc xe liền đi tới trấn Phù Khẩu.

Tạm thời, trấn phù khẩu không có bị động đất ảnh hưởng, nhìn từ xa các tòa nhà vẫn đứng thẳng. Chỉ là lúc đi tới chỗ trạm thu phí, hai chiếc xe con liền bị mấy người đàn ông ghim súng ngăn lại.

Hai người đàn ông trong trong đó ghim súng đi tới xe phía trước, dùng súng gõ cửa sổ xe một cái, "Xuống xe, đều nhanh xuống xe!"

Chờ mọi người Tô Ngưng Mi đi xuống xe theo thứ tự, hai người đàn ông khác tra xét trên xe một phen, từ sau cốp xe tìm ra một đồng thú biến dị và hai bình xăng, trong đó, một người khoảng ba mươi tuổi dáng dấp khôi ngô đầu trực hả hê nhìn đồ trên mặt đất, cười nói, "Hôm nay thu hoạch có thể tính không tệ." Nói xong liền muốn mang thịt thú biến dị và xăng mang đi.

Liên Căn Viên không nói hai lời, tiến lên một bước, một cước giẫm lên mu bàn tay tên đầu trực

Này đầu trực như giết heo kêu lớn một tiếng, những người khác cuống quýt hướng nòng súng về phía Liên Căn Viên. Đầu trực dùng sức kéo tay bị Liên Căn Viên Đạp nhưng không được, hần tức giận ngẩng đầu mắng to, "ĐxxCM người - xxx con mẹ mày, mày có biết ông đây là người của ai, có tin ông đây một phát bắn chết ngươi hay không!"

Liên Căn Viên cúi đầu nhìn hần, một cái tát vỗ vào đầu trực kia trên đầu, trầm giọng nói, "Mày thử mắng lại xem!"

Đầu trực mở miệng trách móc tiếp tục mắng, "ta □ mẹ, bỏ chân ông đây ra, nếu không đợi lát nữa một phát bắn chết mày ngu vc!~!"

Liên Căn Viên dùng một cái tát lại vỗ xuống, lần này đã dùng hết toàn lực, đầu trực sẽ không may mắn như thế, trực tiếp bị Liên Căn Viên cho vỗ tới trên đất, ót đập mạnh vào sàn bê tông phát ra tiếng vang thật lớn, thân thể là mềm xuống, hiển nhiên là ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

editrồng

Đám người kia càng khẩn trương, ghim súng chỉ vào Liên Căn Viên quát, "Nhanh thả người ra, nếu không đừng hòng thoát."

Liên Căn Viên cười hai tiếng, cười rợn cả tóc gáy, hiển nhiên là tính toán động thủ. Tô Ngưng Mi nhanh chóng kéo hần lại, ngăn trước mặt anh, cười nói với mấy người đàn ông cầm súng, "Các vị thật xin lỗi, tôi. . . . . Chồng tôi, tính tình của anh ấy không tốt, thịt và xăng vắt và lăm mới tìm được, nhìn thấy các ngươi muốn lấy đi, tính khí của anh ấy không chịu được, thật là thật xin lỗi. . . . . a, vị đại ca đầu trực kia sẽ không có chuyện gì, hôn mê một lát liền tỉnh lại."

Tô Ngưng Mi suy đoán trấn Phù Khẩu này đang bị khống chế, không phải quân đội cũng không phải là chánh phủ, phải là một thế lực, nhìn dáng dấp cỗ thế lực này cũng không yếu, mấy người canh giữ ở đây liền có súng, thậm chí cô có thể cảm nhận được linh khí dao động trên mấy người trong đó, linh khí này chắc là tinh thần lực trong cơ thể dị năng giả, cô có thể cảm nhận được.

Một người đàn ông cạo đầu đinh trong đó nhìn tên đầu trực dưới chân Liên Căn Viên, đá hần, tên đầu trực không động dậy chút nào, tên đầu đinh nhủ mày, "Tại sao anh ta lại giống như đã chết vậy!"

Tô Ngưng Mi vội vàng khoát tay, "Đại ca anh yên tâm, khẳng định là hần chưa chết!" Lại quay đầu nhìn Liên Căn Viên khoe miệng cũng toét đến sau lỗ tai, đẩy hần một cái, "Này, mau đánh thức người ta".

Liên Căn Viên cười híp mắt đáp một tiếng, khom lưng gáy tên đầu trực trên đất lên, ót tên đầu trực trầy trụa, khuôn mặt máu, làm mọi người sợ giật mình. Liên Căn Viên nắm vạt áo hần, vỗ mặt hần, "Tỉnh!"

Đầu trực không có động tĩnh, Liên Căn Viên nặng nề một cái tát vỗ xuống, tên đầu trực cũng tỉnh lại, trừng mắt nhìn Liên Căn Viên, ngoài miệng mắng một câu, con mẹ nó tao phải đánh, đầu đinh kéo áo đầu trực lại, , "Đại Long, dừng tay! Đừng gây chuyện!"

Đầu trực phun máu lên mặt đất, mắng, "ĐxxCM, người nào gây sự, là do hần đánh trước!"

Liên Căn Viên nói: " là do các các người cướp đồ trước".

Đầu trực nghe thấy lời này lại mắng, "Ta □ mẹ, ai giành đồ của các người, hiện tại Phù Khẩu trấn là của lão đại của chúng ta rồi, muốn đi vào phải đem

đồ để lại, không muốn đi vào thì cắt cho ông!"

Sắc mặt của Liên Cảnh Viên trầm xuống, kéo lấy cổ áo sau lưng đầu trục, kéo hẳn đến trước mặt, cúi đầu nhìn hẳn, "Người thử mắng lại xem!"

Tên đầu trục tức không chịu được, lại tức tối muốn mắng to, đầu đình bắt đầu đi lùi hẳn, "Đại Long, tốt lắm, nhanh, người coi chừng trạm thu lệ phí đi."

Lúc này đầu trục bắt đầu đi trốn mắt nhìn Liên Cảnh Viên, đi tới trạm thu phí.

Lúc này đầu đình mới lên tiếng, nói: "thật xin lỗi, vừa rồi là hiểu lầm, người anh em của tôi không có xấu, chính là tính cách hơi nóng nảy. Vừa rồi người anh em của tôi cũng đã nói rõ quy củ, bây giờ trấn Phù Khẩu là của lão đại chúng tôi, mọi người muốn đi vào hay đi qua đều phải giao đồ, nếu không chỉ có thể nói xin lỗi". (rồng: t cảm thấy đầu đình với đầu trục thật dễ thương <> ><)

Tô Ngưng Mi cười nói, "Vậy không biết là theo luật thì nên đóng như thế nào? Vừa rồi huynh đệ của anh gấp gáp muốn khiêng đồ đi như vậy, tôi. . . . . ông xã của tôi hiểu lầm, nên mới động thủ."

Khuôn mặt anh tuấn của Liên Cảnh Viên ở bên cạnh trần ngập nụ cười, nghe Tô Ngưng Mi lại gọi anh là ông xã, hận không thể lập tức ôm cô, hôn hai cái.(rồng: nam chính của chúng ta, thật là \(\(=3\)/\))

Đầu đình nói: "một người mười ký đồ ăn, bất cứ loại đồ ăn nào, chỉ cần đủ mười ký là có thể thông qua. Nếu thức ăn không đủ phải vào trấn làm việc cho lão đại của chúng ta, làm đủ một tháng mới có thể thả người. Dĩ nhiên, thu các người thức ăn cũng là bởi vì bên trong trấn rất an toàn, sẽ không có zombie xuất hiện bất ngờ, chỉ là phải chú ý chim bay trên bầu trời. Tốt lắm, bây giờ mọi người có đi vào hay không?"

Dĩ nhiên là muốn đi vào, mười người 100kg thức ăn, trên đường tới đây bọn họ thu thập không ít thịt thú biến dị, vẫn có thể chỉ ra 100kg thịt thú biến dị. Nộp thức ăn, lập tức có một thiếu niên nhỏ nhỏ thanh tú đi lên, thiếu niên kia cầm cuốn tập, nói: "Khai báo tên, giới tính, tuổi, dị năng, sau đó mọi người có thể đi."

Rất nhanh liền ghi danh xong, Tô Ngưng Mi nhìn cuốn sổ nhỏ chợt nghĩ, kéo đầu đình nói: "đại ca, tôi có chuyện này muốn hỏi thăm một chút."

Đầu đình gật đầu, "Người nói đi."

Tô Ngưng Mi nói: "Hai ngày nay có dị năng giả hệ hỏa Tô Hạo, dị năng giả thủy hệ Hàn Bảo" Cô nói ra tên của người nhà họ Tô, "Xin hỏi, bọn họ có đi qua nơi này hay không?"

Đầu đình nói: "cái này không thể tiết lộ cho mọi người biết!"

Tô Ngưng Mi suy nghĩ một chút, lấy hai gói thuốc trong túi, kín đáo đưa cho đầu đình, "Đại ca, anh nói cho tôi biết đi, bọn họ đều là người thân của tôi, thành phố G xảy ra động đất, chúng tôi bị ly tán, tôi chỉ muốn biết bọn họ có ở đây hay đi qua đây hay không."

Đầu đình nhìn gói thuốc trong tay một chút, sờ lỗ mũi một cái, liếm môi, hiển nhiên là bị lung lay.

Bên cạnh một thanh niên đáng đáp thật tốt, nói, "Mình ca, thu cát đi, đã lâu rồi chúng ta chưa hút thuốc, bây giờ nhìn thấy thuốc lá này cũng muốn cháy nước miếng, ơ, còn là kim cương Phù Dung vương a, các người là người thành phố W sao, thuốc lá này ta còn chỉ nghe nói qua chứ chưa được dùng bao giờ. . . . . Ai, quê tôi cũng ở thành phố W, sau đó lại đi làm ở chỗ này, mặt thế xảy ra, cũng không biết người thân ở nhà ra sao, ai. . . . ."

Đầu đình cũng bị hai gói thuốc là làm nghiện, nhận lấy hai gói thuốc trong tay Tô Ngưng Mi nhét vào trong ngực. Vừa nhét vào, tiểu ca vừa nói chuyện liền cười hắc hắc lấy ra một gói thuốc lá từ trong ngực Minh ca, nhanh chóng xé ra rút ra một cây, sờ túi quần, mắng, "ĐxxCM, đã mấy tháng chưa hút thuốc, trên người ngay cả cái bật lửa cũng không có, ai. . . . . Ai có không, có thể cho mượn hộp quẹt".

Minh ca cười mắng, lấy cái bật lửa trong đ đlqd túi tiền ném cho tiểu tử này, "Bây giờ đã không nhịn được, cẩn thận quát chết người!" Dứt lời, lại quay đầu nhìn về phía Tô Ngưng Mi, "Theo như người nói thì mấy người đó trong hai ngày này mới tới được từ thành phố G? tôi xem có ghi chép ở trên không."

Minh ca lấy vở trong tay thiếu niên thanh tú lật vài tờ, lúc này mới lắc đầu nói, "Vị tiểu thư này, thật xin lỗi, phía trên này không có người cô muốn tìm, tôi nghĩ bọn họ không có đi qua trấn Phù Khẩu, nếu không nhất định sẽ có ghi chép."

Tô Ngưng Mi quỳnh lên, đoạt lấy quyển sổ nhỏ trong tay người này, phía trên quyển sổ nhỏ ghi chép rất rõ ràng, cô lật vài tờ, quả nhiên không thấy người nhà họ Tô ở phía trên, không khỏi ngăn ra, "Bọn họ không có tới đây, vậy sẽ đi đâu?"

"Tốt lắm, các người mau vào đi." Minh ca rút quyển sổ nhỏ trong tay Tô Ngưng Mi ra, đi tới chỗ mấy người hút thuốc lá.

Một nhóm người lái xe vào trấn nhỏ, Tô Ngưng Mi chia thịt thú biến dị và xang còn dư lại cho bảy người, lại đem thịt chim sẽ trong không gian cho bọn họ một đồng lớn, lúc này mới tách ra. Nhìn Ôn Nhạn Kỳ mặt mờ mịt giờ bực lớn bên cạnh, Tô Ngưng Mi nói: "Bác sĩ Ôn, Anh có tính toán gì? Tôi còn rất nhiều thịt chim sẽ, anh lấy một chút đi."

Ôn nhạn kỳ lắc đầu một cái, "Ban đầu ở thành phố G, nhưng bởi vì động đất nên mới chuyển chỗ, hiện tại tính ở đây một đoạn thời gian rồi mới nói. Đúng rồi, mọi người có tính toán gì, nếu không tìm được người nhà, hay là ở lại đây trước đi."

Chỉ có thể chỗ ở lại tạm rồi, trấn Phù Khẩu có khoảng ba trăm ngàn dân khẩu, do mặt thế nên giảm bớt một nửa, vì vậy có nhiều phòng trống không

dùng.

Thị trấn Phù Khẩu nằm ở thành phố GL, tỉnh GX, vì vậy phát triển không tề, khắp nơi đều là nhà cao tầng, ba người tìm một tòa nhà đi vào, Liên Căn Viên dùng thần thức dò xét một phen, nói: "lầu hai 201,202 đều là phòng trống."

Ba người đi tới lầu hai, cửa phòng 201 và 202 đều không khóa, xoay xuống liền mở ra, bên trong có đầy đủ đồ gia dụng, chỉ là thời gian dài cũng dính rất nhiều bụi bặm. Liên Căn Viên lôi kéo Tô Ngưng Mi vào phòng, Ôn Nhạn Kỳ cũng muốn theo vào, Liên Căn Viên chợt xoay người, "Phòng đối diện cũng không còn người, anh ở đối diện đi!"(rồng: làm bóng đèn khó lắm, về với đội của em đi ><) Anh cũng không muốn có người quấy rầy thế giới hai người của anh và cô vợ nhỏ.

Ôn nhạn kỳ cười cười, "Được, vậy các người nghỉ ngơi thật tốt." Nói xong còn quan tâm khép cửa phòng lại.

Liên Căn Viên dùng phong phù rất nhanh quét dọn sạch sẽ gian phòng, lôi kéo Tô Ngưng Mi trong lòng không yên vào phòng, lại quan tâm lấy ra hai giường mới tinh trải chăn bông, "Đi đường mệt mỏi, em nghỉ ngơi trước, muốn ăn gì cứ bảo anh."

Tô Ngưng Mi lắc đầu, "Em không mệt, hiện tại em đang lo lắng ông ngoại như thế nào, anh nói bọn họ không đi trấn Phù Khẩu thì sẽ đi đâu? Chẳng lẽ còn ở gần căn cứ?"

Liên Căn Viên nói: "Anh kiểm tra cũng không ở gần căn cứ."

"Vậy bọn họ ở đâu?"

Liên Căn Viên suy nghĩ một chút, nói: "Có khi nào bọn họ đi theo đường thành phố G?"

Tô Ngưng Mi mờ mịt ngẩng đầu, "Tại sao? Thành phố G đều là zombie, càng thêm không an toàn, vì sao bọn họ sẽ đi theo đường thành phố G chứ?"

Liên Căn Viên suy nghĩ một chút, lại nhìn Tô Ngưng Mi một cái, "Ban đầu chúng ta ở thành phố G săn zombie và thú biến dị, nói không chừng bọn họ đi thành phố G tìm em."

Tô Ngưng Mi đầu óc oanh một tiếng, cả người đều ngẩn ra, Đúng vậy, cô thậm chí đã quên có khả năng người nhà họ Tô sẽ đi thành phố G tìm cô, cô thật ngốc! nước mắt của Tô Ngưng Mi nhanh chóng chảy xuống, đứng dậy liền muốn xông ra ngoài. Liên Căn Viên kéo lại nàng, "Tốt rồi, đừng xúc động, trước hết em phải ngủ một giấc thật ngon, bữa chủ trên người anh đã hết, phải chuẩn bị một chút, chờ chuẩn bị xong, chúng ta đang trở về thành phố G một chuyến."

Tô Ngưng Mi nhìn khuôn mặt anh tuấn của hấn, trong lòng cảm thấy ấm áp, cũng giống như uống một chén súp nóng và cay trong thời tiết lạnh, cô suy nghĩ mà rơi nước mắt. Cô cuối đầu ôm người đàn ông anh tuấn d.đ.l.q.đ trước mặt, ghé vào lỗ tai hấn, nói: "Cảm ơn anh."

Liên Căn Viên nghiêng đầu hôn lên gò má cô một cái: "Anh là chồng em, không cần nói cảm ơn. Tốt rồi, nhanh nghỉ ngơi, mấy giờ là có thể lên đường được."

Tô Ngưng Mi dĩ nhiên là không ngủ được, thừa dịp Liên Căn Viên vẽ bữa liền nấu com, lại làm nhiều món ăn bụng tới trước mặt Liên Căn Viên, "đi đường từ buổi sáng tới trưa, anh cũng chưa ăn gì, hiện tại nên ăn rồi mới vẽ."

Hai người ăn com, Liên Căn Viên tiếp tục vẽ bữa, Tô Ngưng Mi cũng không ngủ, lấy một xấp lá bữa trong không gian ra luyện tập.

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

edit: rồng

Thời gian trôi qua mau, bên ngoài trời dần tối, phần lớn bữa chú mà Liên Căn Viên vẽ là bữa chú công kích, còn có một số bữa chú phòng ngự. Chờ đến lúc bọn họ dùng ngự kiếm bay về, nguy hiểm gặp phải đều tới từ không trung, tất nhiên là muốn chuẩn bị nhiều một chút.

Trong thời gian này, Tô Ngưng Mi cũng vẽ vài tờ bữa chú hệ hóa cấp thấp, cô vẽ bữa vẫn chưa thuần thục, tỉ lệ thành công quá thấp.

Liên Căn Viên thu thập đồ xong, lại kín đáo đưa cho Tô Ngưng Mi một xấp bữa chú công kích, "Không biết trên đường đi có nguy hiểm gì hay không, em cầm mấy cái này, hai cái này thì để bên người, đây là hai lá bữa phòng ngự, có thể ngăn cản được nhiều lần công kích, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất." dien. dan. le. quy. don

Tô Ngưng Mi nhận lấy bữa chú, đem hai tờ trong đó cất kỹ trong người, lúc này mới ngược mắt lên nhìn Liên Căn Viên, nói cảm ơn anh.

Liên Căn Viên cúi đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, "Em không cần phải cảm ơn anh." Ngừng một chút, hình như anh muốn tiếp tục nói gì, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không mở miệng, chỉ nói, "Tốt rồi, mau lên đường đi, cũng đã bị trễ một hai ngày rồi, cũng không biết trở về có thể tìm được bọn họ hay không."

Hai người thu dọn đồ, ra khỏi phòng, khóa cửa phòng lại, tìm chỗ trống, Liên Căn Viên lấy phi kiếm ra, hai người đứng lên trên, Liên Căn Viên bấm một cái khẩu quyết, phi kiếm bay lên trời bay về phía thành phố G.

Lúc đi tới trạm thu lệ phí, Tô Ngưng Mi nhìn xuống một cái, trạm thu lệ phí chỉ có hai ngọn đèn lơ lửng, bên cạnh còn đốt vài đôi đồng lửa.

Đầu trục gát ở trạm thu phí ngẩng đầu nhìn lên trời, ngốc ngốc sờ sờ ột nói với Minh ca: "Minh ca, hình như mới vừa rồi em thấy có thanh kiếm bay qua." (rồng: đầu trục dễ thương quá đi >> :3) d.đ.l.q.đ

Đoàn người vừa nghe, cũng ngẩng đầu nhìn lên, kết quả cái rắm gì cũng không thấy, Minh ca cười mắng: "hôm nay cậu bị người ta đánh đến ngu người rồi, ở trên làm gì có cái gì?"

Đầu trục hừ một tiếng, "đâu phải Minh ca không biết em thức tỉnh thị lực, có thể thấy rõ ràng con ruồi cách xa mấy trăm thước, mới vừa rồi thật sự em nhìn thấy trên không trung có cái gì đó bay qua. Thôi, không nói với mọi người, có nói mọi người cũng không tin." Dứt lời, hình như lại nghĩ tới chuyện hôm nay bị đánh, mắng, "mẹ nó, lần sau để ông đây nhìn thấy, sẽ bắn nổ hân!"

Mọi người cười ha ha, trong đó có người nói, "Đại Long, cậu đừng có mà khoác lác nữa! Có đánh thắng được người ta không, có làm được gì không."

Đầu trục giận tím mặt, "Hắc Tử, ngươi muốn ăn đòn đúng không?"

Hai người Tô Ngưng Mi và Liên Căn Viên rất nhanh đến được quốc lộ 124, quốc lộ 124 cách thành phố G tám giờ đi xe, phi kiếm của Liên Căn Viên không tính là pháp khí phi hành, tốc độ cũng không phải rất nhanh, từ trấn Phù Khẩu đến thành phố G cũng cần ba giờ. Hai người coi như may mắn, không biết có phải bởi vì trời tối hay không, hai người không có đụng phải loài chim nào, một đường thuận lợi trở lại căn cứ thành phố G.

Dọc theo con đường này cũng nhìn thấy rất nhiều người đi đường, có lẽ là đều trốn ra được từ căn cứ, tiến về phía trấn Phù Khẩu. diễn đàn lê quý đồn

Lúc này đã mười giờ đêm, lộ ra vàng trắng sáng trên bầu trời, Tô Ngưng Mi mơ hồ có thể nhìn thấy một vùng phé tích của căn cứ, xung quanh căn cứ còn bị vô số zombie bao quanh, ngược lại rất ít thú biến dị.

Hai người dừng lại ở gần căn cứ, Liên Căn Viên dùng thần thức dò xét một phen, nói: "Không có ở đây, bây giờ căn cứ không còn người sống, chúng ta đi về phía thành phố G xem một chút."

Rất nhanh lại tới Thành phố G, Thành phố G hôm nay cũng là một vùng phé tích, khắp thành phố đã trở thành thiên đường zombie, Liên Căn Viên tra xét một phen, lắc đầu với Tô Ngưng Mi, người nhà họ Tô không có ở căn cứ này. Sau đó, cả đêm hai người kiểm tra xung quanh thành phố, vẫn không có người nhà họ Tô.

Sắc trời dần sáng, linh khí trong cơ thể Liên Căn Viên đã không còn nhiều, hai người ngừng lại ở một vị trí vắng vẻ. Tô Ngưng Mi xuống phi kiếm, trên mặt có chút mờ mịt, Liên Căn Viên kéo cô ngồi xuống dưới một cây đại thụ, "Nghỉ ngơi cho tốt trước, linh khí trong cơ thể anh đã không còn, phải bổ sung linh khí mới có thể tiếp tục lục soát. Xin lỗi bà xã, hiện tại anh chỉ tới Kết Đan Kỳ, thần thức cũng chỉ có phạm vi vài chục km, khó để tìm bọn họ."

Tô Ngưng Mi cười khổ, "Phải là em xin lỗi anh, đoạn đường này anh cực khổ rồi, bây giờ nên nghỉ ngơi thật tốt, nghỉ khỏe mới quyết định." Tô Ngưng Mi cũng biết hôm nay hi vọng mong manh, bốn hướng thành phố G đều là đường, căn bản không thể xác định được bọn họ đi đường nào, hôm nay trở lại nhưng mà cũng chỉ có một tia hi vọng nhỏ trong lòng, cảm thấy bọn họ còn có thể ở Thành phố G, hiện tại đã tìm kiếm xung quanh thành phố G, căn bản không có.

Liên Căn Viên lấy ra một chút thức ăn đưa cho Tô Ngưng Mi, "Ăn trước ít đồ, ăn đồ xong thì nghỉ ngơi, em đã một ngày một đêm không ngủ rồi."

Tô Ngưng Mi nhận lấy thức ăn yên lặng ăn. Liên Căn Viên hai ba ngụm giải quyết thức ăn trong miệng, ở xung quanh bày một trận pháp phòng ngự, lật tay một cái một chiếc xe con xuất hiện trong trận pháp, "Ăn xong, chúng ta phải nghỉ ngơi trên xe, đợi nghỉ ngơi tốt rồi mới tính toán tiếp."

Hôm nay chỉ có thể như thế, hai người ăn xong đồ thì nghỉ ngơi một giấc.

Lúc đang ngủ mơ mơ màng màng, hình như Tô Ngưng Mi nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa kiếng xe, Liên Căn Viên không có nửa điểm phản ứng, nằm nghiêng ở trên ghế xe nhắm mắt ngủ. Tô Ngưng Mi nhìn thấy bên ngoài cửa xe có một nam một nữ. Quay đầu nhìn Liên Căn Viên đang ngủ say một cái, Tô Ngưng Mi cuối cùng vẫn kéo cửa sổ xuống, hai người này hẳn không có địch ý, nếu không trận pháp phòng ngự và Liên Căn Viên sẽ có phản ứng. Nhìn hai người trước mắt, Tô Ngưng Mi nói: "Xin hỏi hai người có chuyện gì không?"

Quay cửa kiếng xe xuống, Tô Ngưng Mi mới nhìn rõ người đàn ông có mái tóc dày, trán đầy đặn, mũi thẳng, đôi môi mỏng, thoát nhìn rất lạnh lùng, không có nhiệt độ. Da của người phụ nữ rất trắng, mái tóc xoăn dài, mắt to, mũi thẳng, đôi môi đỏ thắm đầy đặn, hai gò má nhàn nhạt màu hồng, cả người giống như búp bê. Đấy lòng Tô Ngưng Mi cũng không nhịn được cảm thán một phen, đúng là trai tài gái sắc.

Nữ sinh khá ái như búp bê nhìn người đàn ông lạnh lùng, trừng mắt với hắn, người đàn ông không chút cử động, lạnh lẽo đứng tại tại chỗ. Nữ sinh hình

như có chút bất đắc dĩ, nhẹ nhàng thở dài, cười ngọt ngào với Tô Ngưng Mi, "Xin chào, tôi tên là Trần Kiều Kiều, tôi muốn hỏi mọi người có gặp một con Kim Mao Khuyển ở gần đây, umh, lớn như vậy" Nữ sinh vừa nói vừa dùng tay, giơ tay ra, phát hiện hình như không đủ, chân mày khẽ ái nhử lại, "Umh, cao chừng này, dài gần ba thước, một thân da lông màu vàng, trên cổ có một cái lục lạc, đi bộ sẽ nghe lục lạc đing đing vang dội, xin hỏi mọi người có thấy không?"

Trần Kiều Kiều? Kim Mao biến dị? Tô Ngưng Mi chợt nhếch miệng mà cười cười, duyên phận này thật đúng là kỳ diệu, mặc kệ như thế nào, cuối cùng cũng sẽ đem cô và nhân vật trong sách lại cùng một chỗ. Nếu cô đoán không sai, nam nhân lạnh lùng như khối băng đứng bên cạnh nữ sinh Trần Tiểu Kiều là nam chủ Tiêu Linh Vũ trong bản Mạt thế tu chân nữ chủ mà lúc trước cô xem rồi.

Chỉ là Tô Ngưng Mi nhớ trong sách hai người này lúc xuất hiện là ở thành phố B mới đứng, làm sao chạy đến gần thành phố G. thành phố B là thủ đô của cả nước, sau khi mạt thế trải qua ba năm xây dựng trở thành căn cứ lớn nhất, có thể đồng thời chứa được khoảng nghìn vạn người. Lúc đó bọn họ mới xuất hiện.

Chỉ là tình tiết cũng thay đổi rất nhiều, hai người này xuất hiện trước cũng không lạ. Nàng còn nhớ rõ trong sách nói bởi vì trong nhà nuôi thú cưng quá mức dục vọng nên biến dị không nhiều lắm, thú cưng biến dị chỉ có lẽ que mấy con.

Chủ nhân Trần Kiều Kiều của con Kim Mao biến dị hình thể là vị hôn thê của Tiêu Linh Vũ, sau đó Tiêu Linh Vũ và Trình Dung mất đầu mất, Tiêu Linh Vũ muốn giải trừ hôn ước trong nhà với Trần Kiều Kiều, dĩ nhiên là Tiêu gia sẽ không đồng ý, càng thêm phản đối Tiêu Linh Vũ và Trình Dung ở chung một chỗ. Cũng là bởi vì Tiêu Linh Vũ kiên trì, hơn nữa Trình Dung rất biết lấy lòng người, rất nhanh sẽ lợi dụng đồ vật trong không gian làm vui lòng Tiêu lão gia, cuối cùng, Trình Dung thuận lợi gả cho Tiêu Linh Vũ.

Tiêu gia và Trần gia đều là gia tộc giàu có, thế hệ trước đều là tướng lĩnh chiến công hiển hách.

Mặc dù gia tộc Trần Kiều Kiều cũng là gia tộc giàu có, cấp bậc không thấp, nhưng mà rốt cuộc vẫn kém Tiêu gia. Hơn nữa Trần Kiều Kiều cũng là rất yêu Tiêu Linh Vũ, nhưng mà Tiêu Linh Vũ chưa từng có thích cô, vẫn xem cô là em gái. Cuối cùng Trần Kiều Kiều biết Tiêu Linh Vũ thích Trình Dung, không chịu nổi đả kích này, ra tay đối với Trình Dung, bởi vì Trần gia rất cưng chiều đứa con gái này, đoạn thời gian đó Trình Dung cũng coi là nhận hết sự hành hạ Trần gia, cuối cùng vẫn được Tiêu Linh Vũ giải cứu, Trần Kiều Kiều cũng vì vậy hắc hóa, hoàn toàn đối địch với Trình Dung.

Tóm lại, Trần Kiều Kiều từ một nữ sinh đơn thuần không màng thế sự biến thành nữ phụ ác độc khắp nơi đối địch Trình Dung, kết quả tất nhiên không tốt hơn Tô Ngưng Mi bao nhiêu.

"Xin chào, xin hỏi cô có gặp Kim Mao Khuyển của tôi không?" Trần Kiều Kiều giơ tay trước mắt người phụ nữ có diện mạo xinh đẹp diễm lệ trước mặt, cô cảm giác người cô gái này đang nhìn cô ngẩn người? Cô gái lập tức hooig hồn, lộ ra vẻ mặt xin lỗi với cô, "Thật xin lỗi, tôi vẫn luôn nghỉ ngơi trên xe, chưa từng thấy Kim Mao Khuyển của cô."

"Thì ra là như vậy." Trần Kiều Kiều hơi thất vọng, nhú mày, chu môi quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, "Tiêu đại ca, không thấy Đậu Đậu phải làm sao? Anh nói nó lớn như vậy, có khi nào bị người khác làm thành con mồi giết chết ăn không?"

Ánh mắt của người đàn ông cũng không nhìn Trần Kiều Kiều, trong miệng phun ra hai chữ lạnh lùng, "Có lẽ."

Trần Kiều Kiều nghe vậy, đỏ ngầu cả mặt, mím môi nhìn người đàn ông lạnh lùng, "Tiêu đại ca, làm sao anh có thể nguyên rủa Đậu Đậu như vậy, hu hu, chờ trở lại thành phố B, em nhất định tố cáo với Tiêu gia gia, nói anh khi dễ em, nói anh khi dễ Đậu Đậu!"

Người đàn ông lạnh lùng hình như cũng có chút bất đắc dĩ, khẽ quay đầu nhìn về phía Trần Kiều Kiều, "Ngoan, đừng náo loạn ở đây. Đậu Đậu đã bị lạc chúng ta nên trực tiếp trở về thành phố B, gia gia bảo anh tới đây dẫn em về thành phố B, chúng ta đã bị chậm trễ ở đây hai ba tháng rồi."

Trần Kiều Kiều không làm, oa oa khóc lớn tiếng lên, vừa khóc vừa chỉ trích Tiêu Linh Vũ, "Ồ ô, Tiêu đại ca anh khi dễ em, anh khi dễ Đậu Đậu, anh mặc kệ Đậu Đậu sống chết ra sao, anh nhìn Đậu Đậu từ nhỏ lớn lên, làm sao anh có thể độc ác như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân* ký được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

edit:trởng

"Câm miệng!" Liên Cẩm Viên đang ngủ trong xe chợt lên tiếng. Tô Ngưng Mi quay đầu thì nhìn thấy Liên Cẩm Viên đã tỉnh rồi, phui phui quần áo ngồi

dậy khỏi ghế, mái tóc màu đen xốc xếch, khuôn mặt anh tuần tràn đầy khó chịu, đôi mắt đỏ bừng, bên trong là sự nóng nảy mà Tô Ngưng Mi chưa từng thấy qua trước đây, lạnh lẽo, và hình như có dấu hiệu không chế được. dien.dan. le. quy. don

Tô Ngưng Mi nghiêng người đi tới bên cạnh anh, nhẹ giọng hỏi, "Anh làm sao vậy? Anh có sao không?"

Tầm mắt của Liên Căn Viên âm lãnh nhìn hai người ngoài xe, dừng lại trên khuôn mặt của Tô Ngưng Mi, nóng nảy và âm lãnh trong mắt dần dần rút đi, ánh mắt cũng sáng lên, anh hôn lên trán Tô Ngưng Mi một cái, cười nói, "Anh không sao, tình huống bên ngoài như thế nào vậy?" Nói xong, liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài, "Ừm, bây giờ qua trưa rồi"

Mấy ngày nay cũng không nghỉ ngơi tốt, lại liên tục phi kiếm một ngày một đêm, buổi sáng nghỉ ngơi trong xe, bây giờ tỉnh lại đã là bốn giờ chiều.

Trần Kiều Kiều ở trước cửa sổ xe đương nhiên bị Liên Căn Viên dọa sợ, nước mắt lưng tròng nhìn người ở bên trong, cũng may không có khóc lên, hình như chỉ có ở trước mặt Tiêu Linh Vũ cô mới không kiêng kị làm nũng, ánh mắt Tiêu Linh Vũ lạnh lẽo nhìn Liên Căn Viên.

Tô Ngưng Mi nhìn hai người một cái, nói: "Hai người này là tôi tìm một con Kim Mao Khuyến." Nhìn mắt Liên Căn Viên còn có tia máu, Tô Ngưng Mi lo lắng, "Anh nghỉ ngơi không tốt đúng không? Anh nên ngủ tiếp đi."

Liên Căn Viên đưa tay che mắt một cái, bàn tay quét qua trán, mái tóc đen được kéo lên, để lộ vàng trán đầy đặn, lúc này mới buông tay ra, anh cười một tiếng với Tô Ngưng Mi, "Anh không sao rồi, chúng ta tìm kiếm tiếp không?" Nhìn hai người còn đứng ngoài cửa xe, Liên Căn Viên nhìn về phía bên họ, ánh mắt bình thản, "Chúng ta không thấy chó của các người, các người có thể đi rồi."

Từ nhỏ Trần Kiều Kiều được người Trần gia nâng niu như công chúa nuôi lớn, đi học ở thành phố G bên cạnh cũng có rất nhiều người thích. Mặc dù hiện tại là mặt thể, lúc bắt đầu có bạn học thích cô bảo vệ cô, lúc sau có thêm Tiêu Linh Vũ tới, Tiêu Linh Vũ tiếp tục bảo vệ nàng, dù cho cô là một người bình thường cái gì cũng không biết, trải qua mặt thể rất êm đẹp, chưa từng có bị khó chịu cái gì. d.đ.l.q.đ Nhìn thấy người đàn ông tuần tú trong xe đối với cô như vậy, trong lòng không phục, nói với anh: "Người hung dữ cái gì? Tôi cũng chỉ là hỏi một chút có thấy Kim Mao Khuyến của tôi ở đâu hay không, chưa từng thấy thì chúng tôi đi là được."

Liên Căn Viên nói: " vậy thì nhanh lên đi."

Trần Kiều Kiều quả nhiên lập tức tức giận kéo Tiêu Linh Vũ đi ra bên ngoài trận pháp, đi vài bước ngừng lại ở dưới một cây đại thụ, Trần Kiều Kiều mờ mịt nhìn khắp nơi một vòng, "Tiêu đại ca, anh nói Đậu Đậu của em sẽ chạy trốn đi đâu? Nó rõ ràng rất hiểu chuyện, cho dù là con báo biển đi, Đậu Đậu cũng sẽ không sợ chạy mất"

Tiêu Linh Vũ lạnh lẽo nói: "Không biết!"

Trần Kiều Kiều cũng sắp khóc, "Đậu Đậu đi theo em thật là nhiều năm, coi như gặp phải nguy hiểm vậy cũng sẽ không chạy xa, khẳng định còn ở lại gần chỗ này, Tiêu đại ca, anh ở đây tìm Đậu Đậu với em được không"

Tiêu Linh Vũ nét mặt không có nửa phần dẫn ra, vẫn như cũ lạnh bỏ đi, khoanh tay trước ngực tựa vào phía sau đại thụ, "Đợi mấy phút, nếu Đậu Đậu có thể tự mình ra ngoài chúng ta liền dẫn nó đi, nếu không thể chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này, thành phố G không còn an toàn nữa."

Trong lòng Trần Kiều Kiều khó chịu, đang muốn phản bác mấy câu, đột nhiên nhìn thấy một con vật khổng lồ từ đằng xa vọt tới, cô vui mừng xông tới, "Đậu Đậu, Đậu Đậu mày có thể đi ra"

Tô Ngưng Mi và Liên Căn Viên nghe âm thanh cũng nhìn ra bên ngoài, cách đó không xa một con chó lớn với chiều cao hơn hai mét và một bộ lông vàng đang chạy về phía này, làm mặt đất chấn động lên, Đại Cầu vừa chạy vừa cười toét miệng rộng, làm cho người ta từ thật xa đã nhìn thấy nụ cười đặc trưng của nó.

Rất nhanh Đại Cầu chạy tới trước mặt Trần Kiều Kiều thấp xuống đầu là lưỡi muốn liếm Trần Kiều Kiều, Trần Kiều Kiều lập tức cao giọng nói: "Đậu Đậu không cho liếm ta!"

Đại Cầu lập tức yên, hướng về phía Trần Kiều Kiều

ô ô hai tiếng, đàn hoàng nằm trên đất, hai cái móng vuốt to đặt trước mặt đầu lớn, hốc mắt to bằng đầu nắm tay ngập nước làm bộ đáng thương nhìn về phía Trần Kiều Kiều.

Trần Kiều Kiều liền sờ cái đầu thấp xuống của Đại Cầu,

cười nấp mặt nói: "May không thể viêm tai đau, bây giờ
mày cũng lớn như vậy, liếm một cái, trên đầu ta đều là
nước miếng của người."

Tiên Linh Vũ tựa vào trên cây không nhìn được, hai ba
bước đi tới trước mặt một người một chó, "Trở lại rồi bay
giờ chúng ta đi quốc lộ 124 đi, đi CjX, ở đó có bạn tốt
của gia gia, ông ấy có máy bay trực thăng, chúng ta ngồi
máy bay trở về thành phố B."

Dậu Đậu đã quay trở về, Trần Kiêu Kiêu tất nhiên
không sao nữa, cô vỗ vỗ đầu con chó Đậu Đậu, ngồi lên
Đậu Đậu, chỉ huy Đậu Đậu đi tới trước xe Tô Ngưng
Mi, nói với Tô Ngưng Mi ở bên trong: "vị tỷ tỷ này,
chúng ta muốn đi CjX, các người thì sao?"

"Chúng ta tạm thời phải ở lại chỗ này." Tô Ngưng Mi
đem đầu ra ngoài cửa xe, ngaita đầu nhìn Trần Kiêu
Kiêu trên người Đại Cầu, "Các người đi trước đi." Cô
còn định tiếp tục tìm người nhà họ Tô ở lân cận thành
phố Cj, nếu không tìm được, cô tính trở về trấn Phù
Khẩu.

Tiên Linh Vũ nhìn Tô Ngưng Mi và Liên Cẩn
Viên một cái, lúc này cũng ngồi lên chó lớn của Trần
Kiêu Kiêu rồi đi.

Nhìn đi hai người một chó đi xa, Tô Ngưng Mi lúc này
mới nhìn về phía Liên Cẩn Viên, anh đang bận nhìn
hắn đồ. sau đó chỉ vào mẫu con đường trên hắn đồ nói:

của nó, của nó chỉ các máy còn đang trên các nó rồi.

"An toàn nhất ở thành phố G là quốc lộ 124 rồi, ở vùng ngoại ô. Hai cái quốc lộ khác phải đi qua thành phố G, trong thành phố G đều là zombie, muốn đi qua rất khó, trên quốc lộ 124 không có người nhà họ Tô, vậy hôm nay chúng ta đi dọc theo quốc lộ 318 và 222 tìm, xem có thể tìm được người nhà họ Tô không, bây giờ đi quốc lộ 318 thì trước thế nào?"

Tô Ngưng Mi nhìn Liên Căn Viên đang nghiêm túc chỉ ra đường thẳng, lại nghĩ tới trạng thái bất thường của anh, không khỏi nói: "Anh có sao không? Nếu không có nghỉ ngơi tốt thì nên nghỉ ngơi một chút, không nên cật lực, lúc này không nên vội, anh có khát không? Có muốn uống chút đồ hay không?" Cô lấy ra từ trong ba lô một chai rượu Bồ Đào lúc trước chế riêng. (r: mình tra trên mạng thì thấy tiếng trung bồ đào là nho đó > <).

Liên Căn Viên nhìn chia rượu Bồ Đào này một cái, cũng không nói cái gì, nhận lấy bình thủy tinh nhỏ có rượu nho uống một hơi hết rượu Bồ Đào bên trong, cười với Tô Ngưng Mi một cái, không biết tại sao Tô Ngưng Mi cảm thấy nụ cười kia giống như cười khổ. Tô Ngưng Mi lo lắng nhìn anh, anh phát hiện bên trong rượu Bồ Đào linh khí nồng đậm.

Vốn nghĩ là anh sẽ hỏi cái gì, nhưng Liên Căn Viên chỉ trả lại bình cho Tô Ngưng Mi, nhét bản đồ ở dưới cùng chỗ ngồi trong xe, mở miệng nói: "Tốt lắm, bây giờ chúng ta xuống xe, sau đó lên ngựa kiểm tra quốc lộ 318 xem có thể tìm được mọi người ông bà ngoại không."

Tô Ngưng Mi đi theo anh xuống xe, Liên Cảnh Viên vung tay lên thu chiếc xe ở trong trận pháp vào, lấy ra hắc kiếm, kéo Tô Ngưng Mi lên thân kiếm, bấm khẩu quyết, phi kiếm bay lên cao. Tiếng gió bên tai vù vù, chà xát gương mặt của Tô Ngưng Mi có chút đau. Liên Cảnh Viên lấy ra bùa chú vẽ vào trên thân kiếm, tay phải trên không trung vẽ mấy đạo, sau đó Tô Ngưng Mi cũng cảm giác tiếng gió gào thét dừng lại, Liên Cảnh Viên đứng trên phi kiếm ở phía sau, ôm lấy hông của Tô Ngưng Mi, "Một loại bùa phòng ngự, rất tốt, bây giờ chúng ta đi quốc lộ 318, hy vọng có thể tìm được ông bà ngoại."

Tô Ngưng Mi mặc cho anh ôm ừ một tiếng, hai người đều không nói chuyện, bên tai yên tĩnh, Tô Ngưng Mi nhìn xuống. Phía dưới là lân cận thành phố C, mấy tòa nhà xung quanh cũng bị mất, mặt đất gập ghềnh, phía dưới rậm rạp chẳng biết zombie.

Hai người trầm mặc, một đường bay về phía quốc lộ 318.

Bởi vì quốc lộ 318 là con đường phồn hoa nhất thành phố C, nên trên quốc lộ có không ít zombie, phi hành hai giờ hai người chẳng hề nói một câu. Qua một lúc lâu, hình như Tô Ngưng Mi nghe thấy tiếng Liên Cảnh Viên nhẹ nhàng than thở, sau đó Tô Ngưng Mi cũng cảm giác eo của mình bị ôm càng thêm chặt, bên tai cũng truyền tới âm thanh của Liên Cảnh Viên, "Sự tu luyện công pháp của anh không giống với công pháp tu luyện của người bình thường".

Tô Ngưng Mi ngẩn người, khẽ nghiêng đầu nhìn cảm Liên Căn Viên, "Cái gì?" Tu luyện cái gì công pháp, thế nào đột nhiên nói tới cái này?

Liên Căn Viên tiếp tục nói: "Công pháp tu luyện, công pháp tu luyện của anh cần ở trong giấc ngủ tu luyện, vì vậy rất ghét bị người khác chen ngang giấc ngủ, nếu tỉnh lại bất ngờ sẽ không chịu được, cho nên mới vừa rồi có chút mất kiểm soát."

Tô Ngưng Mi kinh ngạc, vẫn còn có công pháp thần kỳ như vậy, tu luyện trong khi ngủ? Khó trách lúc trước nhìn thấy anh ngủ, mỗi lần bị người khác cắt đứt sẽ có gì đó không đúng lắm, cô còn tưởng anh khó chịu lúc rời giường.

Bên tai lại truyền tới âm thanh của Liên Căn Viên, "Anh hiểu biết rõ, mới vừa rồi em cho anh rượu hồ đào có linh khí nồng đậm. Thật ra thì em cũng có thể rất tò mò tại sao ở cái thế giới linh khí yếu ớt như thế này anh vẫn có thể tu luyện đến tu vi Kết Đan Kỳ chứ? Cho em xem đồ tốt." Liên Căn Viên nói xong rút ra từ trong cổ một vật đưa cho Tô Ngưng Mi. Tô Ngưng Mi tiếp nhận và xem xét phát hiện là một hồ lô bằng ngọc nhỏ treo trên một sợi dây màu đỏ, Tô Ngưng Mi cũng cảm thấy bên trong linh khí nồng đậm. Tô Ngưng Mi liếc đại khái, mặc dù ở nơi linh khí thiếu thốn như thế này nhưng Liên Căn Viên có thể tu luyện tới tu vi Kết Đan Kỳ đều là bởi vì này hồ lô nhỏ bằng ngọc này thôi.

"Gia tộc của anh là một gia tộc Tu Chân, tu vi đều rất thấp. Gia gia, ba mẹ đều là người tu chân, từ nhỏ anh đã bắt đầu tu luyện, trong lúc vô tình lấy được hồ lô nhỏ bằng ngọc này, phát hiện bên trong có linh khí liên tục không ngừng đầy đi. Thật ra trước khi lấy được nó anh là ngũ linh căn rất thường gặp, tu luyện lâu cũng chỉ tới Luyện Khí Kỳ. Sau khi có được hồ lô bằng ngọc này anh liền được truyền thừa biến dị hỏa linh căn và biến dị băng linh căn, bộ công pháp khác, sau đó tu vi đột nhiên tăng mạnh. Bao gồm người trong gia tộc của anh, tu vi của bọn họ cũng bởi vì linh khí có trong hồ lô ngọc này đột nhiên tăng mạnh."

Tô Ngưng Mi nắm hồ lô ngọc nhỏ trong đầu có chút mê mang, hiện tại anh đem tất cả mọi chuyện của anh nói cho cô sao?

Âm thanh của Liên Cảnh Viên tiếp tục chui vào lỗ tai cô, "Em bây giờ là vợ của anh rồi, cho nên anh không muốn giấu giếm chuyện của anh với em, trên thế giới này vẫn còn nhiều người tu chân khác chỉ là chúng ta không biết thôi. Anh đừng tiết lộ chuyện đồ vật có linh khí ra ngoài, chuyện này đối với người tu chân là hấp dẫn trí mạng, cho nên anh nên suy nghĩ một biện pháp luyện hóa nó, làm nó với mình hòa một thể, nếu như đụng phải người tu chân có tu vi cao hơn, đồ sẽ bị cướp đi."

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446146#p3446146>

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 56: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

edit:trồng

Tô Ngưng Mi cảm thấy đầu óc trống rỗng, khi Liên Căn Viên nói chuyện khí nóng roi bên tai của cô, có chút ngứa, qua một hồi lâu cô mới nói, "Anh ... Anh đã sớm biết?" Âm thanh của cô có chút khô khốc, cô biết mình đối với anh vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng anh, cho nên vẫn không nói bí mật của không gian, nhưng không nghĩ rằng anh đã biết từ sớm. Tô Ngưng Mi không nhận được nở nụ cười khổ.

Liên Căn Viên ừ một tiếng, "Về sau có thể sẽ càng ngày càng nguy hiểm, đồ của em có thể giấu đi, nhưng anh vẫn như cũ có thể cảm giác được vị trí nó ở đâu, chỉ cần tu vi cao hơn em đều có thể cảm ứng được, cho nên tốt nhất có thể luyện hóa."

Lúc đầu nhìn thấy cô, anh đã biết trên người cô có bảo bối, linh khí nồng đậm vây lượn ở bên cạnh cô, lần gặp mặt thứ hai anh giúp cô giải quyết mảng xà biến dị. Cũng thuận lợi dây dưa với cô, không vì cái gì khác, từ trước đến nay không dễ gì gặp được người phụ nữ hấp dẫn mình, ban đầu anh đã muốn nhắc nhở cô rằng bảo bối của cô rất thu hút người khác, nhưng thấy ánh mắt phòng bị của cô như vậy vẫn nhìn xuống, chỉ là mỗi lần đều không thể không chế muốn đến gần cô, lại dọa cô sợ.

Nhưng mà bây giờ không giống như vậy, toàn cầu lần nữa gột rửa, các loại thiên tai nối tiếp nhau, linh khí vốn yếu kém cũng dần dần tràn đầy, gia gia nói người tu chân ẩn núp trên thế giới cũng dần xuất hiện, cho nên anh phải nhanh chóng tu luyện, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Nói thật, cho dù ở cùng cô mấy tháng cô vẫn còn phòng bị đối với anh, để cho trong lòng anh thật khó chịu, nhưng cũng hết cách, anh tin chắc rằng sẽ có một ngày cô không phòng bị anh nữa, chân chính thích anh.

Tô Ngưng Mi trầm mặc hồi lâu, cảm hồ lô ngọc trong tay vuốt vuốt rồi trả lại cho Liên Căn Viên, sau đó bấm một cái khẩu quyết, chuỗi hạt châu Phi Thúy mang theo trên cổ dần dần hiện ra ngoài. Cô gỡ chuỗi hạt châu từ trên cổ xuống đưa cho Liên Căn Viên, Liên Căn Viên nhận lấy và xem xét, nói: "Xác thực là một bảo bối, cho nên em phải mau sớm luyện hóa, mặc kệ lần này có tìm được người nhà họ Tô hay không chúng ta đều phải trở lại Phù Khẩu trấn, sau đó em chuyển tâm mau luyện hóa nó, chúng ta mới có thể tiếp tục lên đường." Anh vừa nói vừa đeo vật này lên cổ Tô Ngưng Mi.

Tô Ngưng Mi vuốt hạt châu Phi Thúy trên cổ, còn không đợi cô hỏi, Liên Căn Viên lại nói: "Muốn luyện hóa một vật, đầu tiên phải có máu trong tim, sau đó anh sẽ giúp em bố trí trận pháp, hướng dẫn cho em luyện hóa, bình thường sẽ không có vấn đề lớn. Tốt lắm, hiện tại không nói cái này, chúng ta tiếp tục đi về phía trước, trước mặt sẽ có một rừng cây, hy vọng ẽ không đụng phải loài chim biến dị này." d,d,l,q,d

Tô Ngưng Mi cũng nhìn xuống dưới, quả nhiên nhìn thấy ở trước mặt là một mảnh rừng lớn, cánh rừng cây này nổi danh là nơi ở của chim ở trên quốc lộ 318, rừng cây được đặt tên là rừng chim, bên trong các thậm chí có cả trăm loài chim, cả rừng cây chiếm diện tích mấy trăm mẫu, xung quanh có một cái hồ rất lớn, là thắng cảnh nổi danh trên quốc lộ 318, trước mặt thế thường có người tới tới tham quan. Chỉ là sau tận thế chỗ này không còn an toàn nữa.

Hai người từ chỗ này bay quan bầu trời của rừng chim, nhìn thấy rừng cây ở xa xanh biếc hùng vĩ, có thể nghe thấy các loại tiếng chim hót bên trong.

Cũng may rất nhanh sẽ bay qua cánh rừng này, hai người tiếp tục bay tới phía trước, như thế qua năm, sáu tiếng, đã đến mười một mười hai giờ đêm rồi. Đoạn đường này hai người gặp phải không ít loài chim bay biến dị, nhưng cũng chỉ có một hai con, không thành đoàn nên giải quyết nhanh chóng.

lequydon

Liên Căn Viên chợt ồ lên một tiếng, Tô Ngưng Mi khẩn trương hỏi, "Anh nhìn thấy gì vậy?"

"Phía dưới có hai chiếc xe con, hình như là xe của người nhà họ Tô." Ngự kiếm của Liên Căn Viên bay xuống dưới. Rất nhanh Tô Ngưng Mi nhìn thấy hai chiếc xe con ở ven đường, một chiếc xe thương vụ màu đen, một chiếc Wrangler, vừa nhìn chính là bảng số của hai chiếc xe con người nhà họ Tô, bên cạnh còn có những chiếc xe khác.

"Là ông ngoại và bà ngoại với họ." Tô Ngưng Mi vui mừng bắt lấy cánh tay Liên Căn Viên nói, "Không biết bọn họ thế nào, hi vọng tất cả mọi người bình an." Trong lòng nàng vừa vui mừng lại lo lắng.

Liên Căn Viên đã dừng lại dưới một cây đại thụ,, thu hồi phi kiếm, hai người xuống phi kiếm đi tới mấy chiếc xe.

Xe có ánh đèn yếu ớt chiếu vào nơi xa, trên mũ xe có người gác đêm, nhìn thấy Liên Căn Viên cùng Tô Ngưng Mi, hô: "Là ai?"

Tô Ngưng Mi nghe ra là âm thanh của anh họ Tô Hạo, vội vàng lôi kéo Liên Căn Viên chạy tới, "Anh họ, là em, em là Tiểu Mi....."

Tô hạo vội từ trên xe nhảy xuống, trước ánh đèn quả nhiên nhìn thấy là Tô Ngưng Mi cùng Liên Căn Viên, "Em họ, cuối cùng tìm được em rồi"

"Biểu ca, ông ngoại và bà ngoại họ như thế nào? Tất cả mọi người không có sao chứ?" Trong xe tất cả mọi người đang nghỉ ngơi, Tô Ngưng Mi không muốn quấy rầy bọn họ, kéo Tô Hạo đến bên cạnh nhỏ giọng hỏi. Tô hạo nói: "Đều không có việc gì, ban đầu căn cứ chìm, bởi vì phần lớn là dùng đồ ăn trong không gian của tiểu cô cô, zombie cũng biến dị thú còn chưa có vây lại, mọi người rất dễ dàng dựa vào đi ra ngoài. Em cùng em rể họ ở thành phố G, chúng ta liền quyết định tới thành phố G tìm em, ai biết vẫn là không có gặp được em, cuối cùng làm trễ nãi hơn nửa ngày cũng

không còn gặp em. Thành phố Cj càng ngày càng nhiều zombie, cuối cùng thật sự không làm chậm trễ, liền lên trên quốc lộ 318, cũng đã đi hai ngày hai đêm rồi, không ngờ các em còn đuổi theo."

Quả nhiên giống như Liên Căn Viên đoán, người nhà họ Tô căn bản là lảng cho họ, tới thành phố Cj tìm các cô. Trong lòng Tô Ngưng Mi trong lòng tràn đầy hối tiếc, "Ban đầu còn tưởng rằng mọi người trở về quốc lộ 214, chúng em cũng theo tới trấn Phù Khẩu, kết quả nói là không có tin tức của mọi người, sau đó em và Căn Viên trở lại thành phố Cj, tìm khắp chung quanh thành phố Cj, lúc này mới lên quốc lộ 318 đuổi theo mọi người."

Tô Hạo cảm thấy kỳ quái, dọc theo con đường này nguy hiểm ngập tràn, như thế nào em họ và em rể họ có thể từ căn cứ đến trấn Phù Khẩu, sau đó trở về thành phố Cj, đuổi theo bọn họ, tốc độ này quá nhanh rồi.

Có lẽ là nhìn thấy nghi vấn trong mắt Tô Hạo, Liên Căn Viên mở miệng nói: "Em là người tu chân, cho nên tốc độ nhanh, dọc theo đường đi cũng không còn gặp gỡ nguy hiểm gì, lúc này mới đuổi theo mọi người. Đúng rồi, mọi người định đi đâu?"

Tô Hạo vẫn còn chưa hiểu hết lời nói của Liên Căn Viên, người tu chân? Chẳng lẽ giống như trên TV sẽ có Ngục Kiểm Phi Hành, dời non lấp bể người tu chân?

Liên Cẩn Viên lại hỏi một lần, Tô Hạo lúc này mới hoàn hồn, cười khổ nói: "Chúng ta cũng không biết rốt cuộc nơi nào an toàn, chỉ có thể theo 318 quốc đạo đi về phía trước, căn bản không nghĩ tới muốn đi đâu? Em họ các em cảm thấy nơi nào thì được?"

Tô Ngưng Mi suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Em cảm thấy trước nhất chúng ta nên đi trấn Phù Khẩu, xem thế tình hình thế nào rồi tính, anh họ nghĩ như thế nào?"

Mọi người Tô hạo vốn cũng không biết nên đi nơi nào, tất nhiên đồng ý đề nghị của Tô Ngưng Mi. Ba người họ không ngủ, ở mui xe giữ cả đêm. Tô hạo còn hỏi Liên Cẩn Viên rất nhiều chuyện về người tu chân, nghe xong tròn mắt hốc mồm.

Chân trời dần sáng lên, người trong xe đều tỉnh dậy tới đây, ông ngoại Tô và bà ngoại Tô vừa xuống xe đã nhìn thấy Tô Ngưng Mi và Liên Cẩn Viên trên mui xe, mắt bà ngoại Tô hồng lên, "Tiểu Mi a, bà ngoại không nhìn lầm chứ, con, làm sao con tìm được chúng ta?"

Tô Ngưng Mi nháy xuống từ trên mui xe, lôi kéo tay bà ngoại tay, "Bà ngoại, bà không nhận nhầm, con chính là Tiểu Mi, rốt cuộc tìm được mọi người."

Nghe âm thanh của Tô Nguyệt Mi, Hàn Bảo và Tưởng Nhật, Tưởng Nguyệt cũng xuống xe, tất cả mọi người rất kích động, lú lú hời hợt không ngừng, Tô Nguyệt Mi đều nhất nhất trả lời.

Cho đến nửa giờ sau mọi người mới xem như yên tĩnh lại, ăn xong điểm tâm, ngồi quanh ở trên đất trồng thương lượng làm như thế nào đi. Tô Hạo giờ tay nói: "Em họ nói trấn Phù Khẩu coi như an toàn, nếu không chúng ta đổi đường đi quốc lộ 124 đi trấn Phù Khẩu như thế nào?"

Hàn Bảo cười nói: "Tùy tiện đi đâu đều được."

Tưởng Nhật, Tưởng Nguyệt cũng nói: "Chúng ta nghe Tiểu Mi tự."

Tất cả mọi người nhất trí tán thành đi trấn Phù Khẩu, bên cạnh một chiếc Mercedes màu đen có một cô gái trẻ tuổi lòng không yên gặm bánh bích quy, nghe bọn họ nói muốn đi trấn Phù Khẩu, do dự một chút đứng lên, đi tới bên cạnh Tô Hạo, lấp lút hỏi "Tô đại ca, mọi người muốn đổi đi quốc lộ 124 sao?"

Tô Hạo không biết đang suy nghĩ gì, cúi đầu không chút để ý ừ một tiếng, cũng không nhìn cô gái.

Ngược lại Tô Nguyệt Mi ngẩng mắt nhìn cô bé kia, đáng dấp cô gái kia không tệ, gầy yếu đứng bên cạnh, ánh mắt nhìn về phía Tô Hạo không che giấu được nhu tình, nghe cô bé nói như vậy, mong đợi nói: "Tô đại ca, vậy ta với các người cùng đi quốc lộ 124 có được hay không?"

Tô hào lúc này mới ngẩng mắt nhìn cô bé kia, trong mắt nói không rõ là nét mặt gì, hé miệng nói: "Tiểu Mẫn, em không phải là có nhà người sao? Tôi là cùng người nhà của tôi cùng đi trấn Phù Khẩu, nếu là cùng đi chỉ sợ là không thích hợp."

Cô gái vội vàng nói: "Tôi đại ca, ba mẹ của em nghe em, bọn họ cũng không còn nơi nào để đi, đi đâu cũng không quan trọng. Tôi đại ca em biết em cái gì cũng không có. Anh nhất định ghét bỏ em, nhưng anh yên tâm em chịu đựng được, sẵn sàng làm bất cứ điều gì, em... em thích." Cô gái nói xong mặt cũng có chút đỏ, rõ ràng muốn tỏ tình.

"Tiểu Mẫn, em đang nói gì vậy?" Tô hào nhanh chóng cắt đứt cô bé này muốn nói gì, "Tiểu Mẫn, anh có bạn gái, hơn nữa em không thích hợp đi cùng bọn anh."

Người nhà họ Tô đều biết quan hệ của Tô Hạo và Chu Dao, hai người này mặc dù không có nói rõ, nhưng mọi người trên căn bản cũng xem Chu Dao là bạn gái Tô Hạo.

Mắt cô gái hồng lên, nói xin lỗi với Tô Hạo liền vội vàng chạy về.

Những người khác im lặng, chuyện tình cảm bọn họ cũng không tiện chen miệng cái gì.

Đợi mọi người ăn xong đồ, tra xét bản đồ, bọn họ hôm nay ở trên quốc lộ 318, nếu muốn đi quốc lộ 124 sẽ phải đi qua quốc lộ không xa phía trước, đi qua hai thành trấn rồi mới có thể tới quốc lộ 124. Tra xét lộ tuyến, mọi người liền lên xe, Tô Nguyệt Mi qua kính xe nhìn thấy anh mắt lưu luyến không rời và nước mắt của cô gái tên là tiểu Mẫn kia.

Mọi người lên đường đi về phía trước, mặt đường bị động đất ảnh hưởng, trở nên gồ ghề, nhưng may là không có xuất hiện tình huống mặt đường gãy lìa, xe rất nhanh xuống đường quốc lộ đi về thành trấn phía trước, đây là một thành trấn không lớn. Trước mặt thế mọi người trong trấn đều đi vùng khác làm việc, cho nên ở lại trong thôn tất cả đều là người già, phụ nữ và trẻ nhỏ.

Hầu hết thành trấn là người già, phụ nữ và trẻ nhỏ và Zombie, rất dễ dàng xông ra.

Đợi đến mặt trời lặn thời điểm mọi người rút cuộc đi qua khỏi hai thành trấn, lên trên quốc lộ 124.

Liếc nhìn bản đồ, cách trấn Phù Khẩu cũng không xa, đại khái đi 3-4h là có thể đến trấn Phù Khẩu. Tất cả mọi người không có ý định nghỉ ngơi, chuẩn bị tiếp tục gấp rút mà lên đường, như vậy đến tối khoảng mười giờ là có thể chạy tới trấn Phù Khẩu đi.

Hai chiếc xe còn là có Đại cứu Tô Quốc Khánh cùng tiểu cứu Tô Quốc Văn, Tô hạo, Liên Cảnh Viên, Tô Ngưng Mi nghỉ ngơi một ngày hiện tại cũng đều tinh thần rất nhiều, tài xế liền đổi thành Tô hạo và Liên Cảnh Viên. Đổi tài xế, mọi người ăn ít thứ, tiếp tục lên đường.

Tô Ngưng Mi, Liên Cảnh Viên, ông ngoại và bà ngoại còn có Hàn Bảo ngồi trong Wrangler. Tô Ngưng Mi ngồi ở ghế cạnh tài xế, một đường nhìn đường núi bên ngoài đen thui, rất sợ chột có biến dị thú thoát ra.

Tô Ngưng Mi cũng nói cho người nhà họ Tô mình là người tu chân, người nhà họ Tô thật giống như cũng không phản ứng gì, đại khái mọi người sớm đã có phát hiện, hơn nữa mặt thể chuyện gì cũng có thể xảy ra, tu chân tự nhiên cũng không có gì kỳ kỳ rồi.

Đèn đường trên quốc lộ sớm bị hư, xe đi trên đường tối đen, chỉ có trước mặt một chút ánh đèn có thể nhìn thấy một chút.

Nơi xa đột nhiên truyền đến âm thanh đánh nhau, còn có tiếng hừ hừ rất lớn, Tô Ngưng Mi nhìn phía xa, mờ hồ có thể nhìn thấy hai rất bóng dáng cao lớn, bên cạnh còn có một vài bóng dáng đứng đơ, cùng với uông uông uông tiếng chó sủa.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446313#p3446313>

Chương 57: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

editrồng

Xe lái dần tới gần, lúc này mọi người mới thấy rõ tình huống cách đó không xa, con đường phía trước bị hai sinh vật cao lớn hoàn toàn chặn lại, là con heo rừng cao hai ba thước, trên mình heo rừng tản ra mùi vị thối rửa và bùn đất, hai mùi vị hỗn hợp lại với nhau, hun đầu người mù mịt, con khác chính con Kim Mao tên Đậu Đậu ngày hôm qua mà Tô Ngưng Mi thấy, linh hoạt nhảy qua bên cạnh, nhe ra hàm răng sắc bén với con heo rừng, nhìn mặc dù hung ác, nhưng cũng không dám xông lên liều mạng với con heo rừng. d.đ.l.q.đ

Trên đất trống còn có mấy người đối diện con heo rừng phát ra dị năng để công kích, trong đó tất cả đều là người quen cũ của Tô Ngưng Mi. Trình Dung, Trâu Bái, Tiêu Linh Vũ, ba người này có vẻ nhếch nhác, Trình Dung và Trâu Bái là Lôi Điện dị năng giả cấp ba, từng đạo lôi điện bỏ xuống mình heo rừng. Tiêu Linh Vũ ngoại trừ là dị năng hệ chữa trị còn là dị năng giả hệ Phong cấp ba, từng đạo phong bổ vào trên người heo rừng. Nhưng công kích của bọn họ không làm tổn thương heo rừng dù chỉ nửa phần. Trước mặt thế, heo rừng cũng không để đối phó, một đôi nanh thật dài, khoác lên mình một thân giáp bùn, hướng chỉ bây giờ còn là heo rừng biến dị, càng thêm khó đối phó rồi.

Trình Văn Quân, Trần Kiều Kiều run rẩy núp ở bên ngoài quốc lộ. ----lê quý đồn-----

Liên Căn Viên nhìn trận chiến trước mặt, quan sát, nói: “con heo rừng kia là heo rừng biến dị cấp bốn, không nói tới bọn họ chỉ là dị năng giả cấp ba, dù là dị năng giả cấp năm may ra còn một tí phần thắng.”

Cấp bốn sao? Tô Ngưng Mi có chút động lòng, từ sau mặt thế đây là lần đầu tiên gặp phải thú biến dị cấp bốn, nếu có thể bắt lại con heo rừng này thì tốt, tinh hạch cấp bốn đủ để làm dị năng giả cấp ba thăng lên dị năng giả cấp bốn rồi. Dị năng giả càng thăng cấp càng khó, nếu dùng tinh hạch zombie cấp một cấp hai chi sợ cũng phải cần tới vạn viên mới có thể miễn cưỡng thăng được một cấp, nhưng nếu dùng tinh hạch cao hơn một cấp bậc so với cấp bậc bản thân dị năng giả của thú biến dị thì hoàn toàn khác, một viên tinh hạch cũng đủ khiến dị năng giả thăng cấp rồi. --- -----

Hiểu được ý tưởng của Tô Ngưng Mi, Liên Căn Viên quay đầu lại cười cười, “Vậy chúng ta đi xuống giúp một tay?”

Tô Ngưng Mi gật đầu một cái, mọi người liền xuống xe. Tô Hạo lên xe thương vụ, Tường Nhật, Tường Nguyệt cũng xuống xe theo.

Con heo rừng này đang vây quanh Trình Dung, chọc Trình Dung Sắc mặt phờ phạc chạy tứ tán bốn phía. Tô Ngưng Mi âm thầm cảm thán Trình Dung thật có sức quyến rũ, cô tách ra với Tiêu Linh Vũ chỉ mới có hơn một ngày, khi đó Trình Dung và Tiêu Linh Vũ còn chưa biết nhau. Trình Dung chỉ mới gặp Tiêu Linh Vũ ngày nay, sau đó Tiêu Linh Vũ giúp cô chữa trị hết vết thương trên bả vai, theo như tính cách của Tiêu Linh Vũ, có thể trong vòng một ngày làm hẳn trị thương cho người khác, chỉ sợ là hẳn có hảo cảm đối với Trình Dung.

Có Liên Căn Viên hỗ trợ bọn họ, ba người còn lại ung dung rất nhiều, xác thực là con heo rừng kia rất khó đối phó. Liên Căn Viên nói con heo rừng biến dị hình thể cấp bốn này có thực lực tương đương với Trúc Cơ kỳ, dù là Tô Ngưng Mi đơn độc chống lại đầu heo rừng này ít nhất cũng cần phải suốt cả ngày làm con heo rừng này chết từ từ, đó là Tô Ngưng Mi có sự giúp đỡ của không gian, nếu không có khẳng định đánh không lại heo rừng này.

Tu vi của bản thân Liên Căn Viên là Kết Đan Kỳ, chống lại một con heo rừng vẫn tính là nhẹ, nhưng mà trên người con heo rừng có một tầng

và bùn thật dày phòng ngự thật là biến thái, phải tốn hơn một canh giờ mới có thể tóm được con heo rừng kia.

Liên Căn Viên móc ra chiếc túi, đi tới bên cạnh dùng sức đâm vào óc heo rừng, lấy tinh khôi màu đỏ ra. Thú biến dị cấp bốn, tinh hạch của nó không phải màu đen bình thường, sẽ biến thành màu đỏ.

Liên Cẩn Viên lau sạch sẽ vết bẩn trên viên tinh hạch màu đỏ, dưới ánh đèn mờ tối của xe tính hạch mỹ lệ khác biệt làm cho người ta không đành lòng dời mắt.

Trình Dung tựa vào hàng rào phòng hộ trên quốc lộ, ánh mắt tha thiết nhìn tinh hạch màu đỏ của Liên Cẩn Viên. Cô khẩn cấp cần tinh hạch này, nhưng cũng biết Liên Cẩn Viên không phải dạng người lương thiện gì, ngay cả phụ nữ cũng đánh, cô vẫn chưa quên lần trước bị hấn đánh một chưởng, hiện tại sẽ không tùy tiện tiến lên đòi tinh hạch với Liên Cẩn Viên. Hơn nữa cô cũng biết rõ ràng lần này nếu không có Liên Cẩn Viên giúp một tay, nói không chừng bọn họ sẽ chết dưới con heo rừng biến dị cấp bốn này tại đây.

Hai người khác đều rất tự biết mình, Tiêu Linh Vũ bước lên trước hai bước nói cảm ơn với Liên Cẩn Viên. Trần Kiều Kiều, Trình Văn Quân thấy mọi người không sao lập tức rút lui. Trần Kiều Kiều chạy đến trước mặt Tiêu Linh Vũ vịn cánh tay hấn, lo lắng hỏi: “Tiêu đại ca, anh không sao chứ?”

Tiêu Linh Vũ thản nhiên nói: “Không có việc gì.”

Trình Văn Quân cũng tới trước mặt Trình Dung, phát hiện nàng không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy tinh hạch trên tay Liên Cẩn Viên trên mặt thoáng qua vẻ không cam lòng, nói với Tiêu Linh Vũ cách đó không xa: “Tiêu Tiên sinh, con heo rừng này tổn không ít công sức của cậu, tinh hạch này liền vô duyên vô cớ bị

Liên Căn Viên cầm đi.”

Trình Dung kéo cánh tay Trình Văn Quân, sắc mặt khó coi, “Mẹ đừng nói nữa.” Lại nghiêng đầu nói với Tiêu Linh Vũ: “Tiêu đại ca, mẹ em nói vậy, anh đừng để ý.”

Trình Văn Quân Quay đầu tròn mắt nhìn Trình Dung một cái, nhỏ giọng nói lên tai nàng: “Dung nhi, con can tâm tình nguyện để tinh hạch này cho người đàn ông kia cầm đi?”

Tiêu Linh Vũ quay đầu nhìn về phía Trình Văn Quân, vẻ mặt lạnh lùng, không hiểu sao Trình Dung thông minh xinh đẹp lại có thể có một người mẹ ngu ngốc như vậy. Người đàn ông kia vừa nhìn đã biết là rất mạnh, Nếu hắn đoán không sai, người đàn ông này là người tu chân trong miệng gia gia, gia gia nói nếu gặp người tu chân nhất định phải lôi kéo, coi như không lôi kéo được cũng không thể đối địch với bọn họ, hắn ta dường như phải suy nghĩ lại mối quan hệ với người phụ nữ này.

Liên Căn Viên cầm tinh hạch màu đỏ đem tới trước mặt Tô Ngưng Mi, đưa tinh hạch trong tay cho cô, “Không ngờ quái vật này lại có tinh hạch đẹp như vậy, nếu có thể dùng nó làm chiếc nhẫn cho em thì tốt.”

Tô Ngưng Mi cười nói cất xong tinh hạch, cô tính để

viên tinh hạch này cho người nào tới cấp ba trước thì người đó sử dụng.

Heo rừng đã giải quyết, tất nhiên là muốn tiếp tục lên đường, Liên Căn Viên không có chiếm tiện nghi con heo rừng kia của bọn họ, chia con heo rừng ra làm hai mỗi bên một nửa. Vốn là Tiêu Linh Vũ không cần, nhưng Liên Căn Viên không chờ hăn từ chối, liền đem một nửa heo rừng bỏ vào trong nhẫn không gian, rồi kéo Tô Ngưng Mi lên xe, hai chiếc xe con tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn hai chiếc xe con chạy xa dần, gương mặt xinh đẹp tinh xảo của Trình Văn Quân tràn đầy không cam lòng, lại nghiêng đầu hỏi tại sao Tiêu Linh Vũ lại không tranh viên tinh hạch kia. Tiêu Linh Vũ lạnh lùng nhìn bà một cái, nói: “Đừng nói nữa!”

Trình Văn Quân lập tức im lặng, Trình Dung cau mày kéo Trình Văn Quân ra, nói xin lỗi với Tiêu Linh Vũ, “Tiêu đại ca, thật xin lỗi, mẹ em bà ấy là một người bình thường, không hiểu những chuyện cong cong thẳng thẳng như thế này.”

“Không hiểu?” Tiêu Linh Vũ nhanh chóng cắt đứt lời nói của Trình Dung, kéo Trần Kiều Kiều đi tới xe bên cạnh dừng lại, lạnh lẽo nhìn Trình Dung, “Người lớn như vậy lại vẫn không hiểu chuyện đời? vẫn là bà ấy không có mắt, không nhìn thấy người đàn ông kia mạnh bao nhiêu? Có lẽ là bà ấy cảm thấy chỉ mấy người chúng ta có thể giải quyết con heo rừng liền đi cấp lớn? cô có dị năng Lôi Điện cấp ba ta mới cứu cô, cảm thấy cô có giá trị, trở thành bạn đồng hành với người như vậy, có thể đảm bảo an toàn lớn nhất trong một thế hệ, nhưng mà

của an toàn còn như trong mặt mẹ, nhưng mà-----
mẹ của cô như vậy, ta thật sự sợ bà ấy sẽ kéo chân sau khả năng của toàn đội ngũ.”

Sắc mặt của Trình Dung trở nên khó nhìn, Trâu Bái âm nhu nhìn Tiêu Linh Vũ. “Đó là Tiêu kia, miệng người tốt nhất nên sạch sẽ một chút.”

Trình Dung kéo Trâu Bái, lắc đầu với hắn, ý bảo không cần xung đột với Tiêu Linh Vũ, cười nói: “Tiêu đại ca, thật xin lỗi, sau này sẽ không có chuyện như vậy xảy ra.”

Tiêu Linh Vũ lạnh lùng nói: “Tốt nhất nên như vậy, mọi người nếu nghi ngại thì rời, hiện tại nên gấp gáp lên đường.”

Mọi người Tô Ngưng Mi đi đường hơn bốn giờ mới tới trạm thu lệ phí trấn Phù Khẩu, trong thời gian này dừng phải thật nhiều người này hẳn còn sống sót từ trong thành phố Cự đến trấn Phù Khẩu. Căn cứ thành phố Cự đã sụp đổ mấy ngày rồi, có thể trốn ra trên căn bản đều chạy tới trấn Phù Khẩu.

Trước khi tới trạm thu lệ phí, Liên Cảnh Viên và Tô Ngưng Mi đều đi xuống, nói với người và họ Tô và bọn Hàn Bảo, hai người họ sẽ không đi qua trạm thu phí, mọi người ở trong trấn chờ bọn họ, tiếp đến hai người tìm vị trí vắng vẻ bay vào.

Rất nhanh người nhà họ Tô đi tới trạm thu phí, đội ngũ xếp hàng trước mặt thật là dài, đều là những người mau

mắn sống sót từ căn cứ thành phố Cj, vẫn là bọn đầu trọc cùng Minh ca canh giữ ở trạm thu phí, từng người đi vào, đui cân lương thực là có thể tiến vào, không có lương thực đồng ý làm việc cho lão đại bọn họ một tháng cũng có thể đi vào.

Đội ngũ từ từ đi về phía trước, những người may mắn còn sống sót hầu hết đều là người bình thường, một đường chạy trốn, trong mắt bọn họ chỉ còn trống rỗng mờ mịt.

Phía sau Tiêu Linh Vũ và Trình Dung rất nhanh đã chạy tới, Trần Kiều Kiều và Đậu Đậu khác thường bắt mắt, tất cả mọi người đều không nhìn được kinh hô. Mặc dù Đậu Đậu cười toe toét miệng, nét mặt như phật Di Lặc, nhưng ánh mắt mọi người nhìn về phía Trần Kiều Kiều và Đậu Đậu vẫn lộ ra sợ hãi.

Trần Kiều Kiều có vẻ có chút hung phấn, lôi kéo Tiêu Linh Vũ riu rít, “Tiêu đại ca, bây giờ chúng ta đang ở chỗ nào vậy? Còn bao lâu mới có thể đến thành phố Cj?”

Tiêu Linh Vũ không nhìn được nhú mày, “Im lặng!”

Trần Kiều Kiều lè lưỡi, không nói thêm gì nữa, chỉ là vẫn như cũ nhìn khắp xung quanh, đi theo phía sau còn có Đậu Đậu cao hơn hai mét.

Nhìn thấy con Tô Hạo trước mặt, Trần Kiều Kiều hưng phấn chạy lên, Đậu Đậu cũng hưng phấn chạy theo lên, làm cho mặt đất chấn động. Trần Kiều Kiều đi tới bên cạnh Hàn Bảo, vỗ vỗ bả vai Hàn Bảo, cười híp mắt nói: “Xin chào, đại ca ca và đại tỷ tỷ rất lợi hại lúc này giờ ở đâu? Sao không ở cùng một chỗ với mọi người?”

Hàn Bảo có chút không ứng phó được với cô gái nhiệt tình như vậy, nhìn ông xã Tưởng Nhật một cái, Tưởng Nhật ho khan một tiếng nói: “Hai người họ có chuyện, không đi cùng chúng ta.”

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446606#p3446606>

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: rỗng $\backslash (\geq \nabla \leq) /$

Trần Kiều Kiều ồ một tiếng, tất nhiên là có chút thất vọng. Đậu Đậu vững vàng ngồi thẳng sau lưng cô, thè lưỡi lớn màu hồng ngu ngốc nhìn mọi người Hàn Bảo, Tưởng Nhật. Trần Kiều Kiều hỏi “Vậy khi nào bọn họ tới đây?”

Nhìn thấy cô gái trước mặt mặc dù là mặt thế vẫn ngây thơ như vậy, Tưởng Nhật lau mồ hôi trên trán, “Cái này chúng tôi cũng không rõ lắm.”

Rốt cuộc Trần Kiều Kiều cũng không hỏi gì nữa, trở lại đội ngũ, đứng ở sau lưng Tiêu Linh Vũ. Trình Dung đứng ở sau lưng Trần Kiều Kiều nhìn Trần Kiều Kiều một cái, cười híp mắt vỗ vỗ bả vai của nàng, “Kiều Kiều, cô tìm Tô Ngưng Mi và Liên Cẩm Viên làm gì vậy?”

Trần Kiều Kiều xoay người lại đối mặt với Trình Dung, gương mặt mờ mịt, “À, thì ra bọn họ tên là Tô Ngưng Mi và Liên Cẩm Viên. Đúng rồi, tôi tìm bọn họ thì liên quan gì với cô?” Trần Kiều Kiều nhíu mày một cái, cô đặc biệt không thích người phụ nữ kỳ lạ thanh thuần trước mặt này, không biết vì nguyên nhân gì. Có thể bởi vì nàng cảm thấy ánh mắt người phụ nữ này nhìn Tiêu đại ca quá có tính xâm lược, nàng không thích ánh mắt người phụ nữ này nhìn Tiêu đại ca.

Trình Dung không ngại giọng điệu khó chịu của Trần Kiều Kiều, cười nói: “Kiều Kiều, tôi rất thích cô, chúng ta trở thành bạn bè đi? Số tuổi của chúng ta cũng tương tự, sẽ có chung chủ đề, sau này chúng ta cũng sẽ luôn ở cùng nhau cho đến khi đến thành phố B.”

Trần Kiều Kiều cau mày, “Ai muốn làm bạn với cô?” Dứt lời quay đầu đi theo nói chuyện với Tiêu Linh Vũ, nhưng Tiêu Linh Vũ căn bản lơ nàng đi.

Đậu Đậu bên cạnh Trần Kiều Kiều phun khí nóng lên mặt Trình Dung, mặt Trình Dung cứng ngắt, qua một lúc lâu mới khôi phục lại, nhún vai cười cười.

Đội ngũ phía trước đi vào rất nhanh, rất nhanh đến phiên người nhà họ Tô, người nhà họ Tô cộng thêm Hàn Bảo, Tưởng Nhật, Tưởng Nguyệt tổng cộng có mười hai người, cần 120 cân thức ăn. Tô Hạo lấy thịt heo rừng mà trước đó Liên Cẩm Viên chuẩn bị cho tất cả bọn họ ra, đưa cho đầu trọc. Đầu

trọc sờ da Dã Trư thấy bên ngoài có một một tầng vỏ bọc bằng bùn thật dày, lại sờ cái đầu trọc trụi lủi, 丷(— —) “Ồ, đây là thịt heo rừng sao? Chỉ là thịt chân sau con heo, đuôi heo rừng lại lớn như vậy, các người đừng phải heo rừng biến dị hình thể à?”

Tô Hạo gật đầu một cái.d.đ.l.q.đ

Mình ca của trạm thu phí vội vàng ghi chép, nhìn thấy đầu trọc như vậy, nói: “Đại Long, còn không nhanh lên phía sau còn có người xếp hàng.”

Đầu trọc sờ sờ đầu, ngoài miệng mắng một câu, xách thịt heo rừng tới để lên cân cân vừa đủ, “Ồ, cái này vừa đủ 120 cân, các người chia thật chuẩn.”

Tô Hạo sờ mũi một cái, thịt này là em rể họ cho hần, em rể họ chia thịt thật đủ chuẩn.

Rất nhanh đầu trọc để người nhà họ Tô đi vào, người nhà họ Tô lái xe vào trạm thu phí, không bao lâu thì gặp được Tô Ngưng Mi và Liên Căn Viên chờ ở ven đường phía trước. Hai người lên xe, tiếp tục đi. Đoàn người Tiêu Linh Vũ đuổi theo phía sau, Trần Kiều Kiều ngồi cạnh ghế tài xế, mê mang nhìn xe trước mặt, thì thảo nói: “Không phải tên kia nói Tô tỷ tỷ và Liên đại ca có việc nên phải đi sao? Tại sao lại lên xe ở chỗ này? Chẳng lẽ em nhìn lầm.”

Đậu Đậu chạy như điên theo sau xe gâu gâu hai tiếng, cũng không biết có phải là phụ họa lời của chủ nhân nó hay không.

Tiêu Linh Vũ lái xe đi theo hai chiếc xe con trước mặt, Trình Dung ở phía sau nói: “Tiêu đại ca, tại sao lại muốn đi cùng đám bọn họ?”

Tiêu Linh Vũ xuyên qua kính chiếu hậu lãnh lãnh nhìn Trình Dung một cái, “Nhóm người của bọn họ rất cường đại, có thể hợp thành đội với bọn họ, chúng ta sẽ càng thêm an toàn, đi theo bọn họ là lựa chọn sáng suốt nhất.”

Trình Dung cắn cắn môi, “Nhưng mà, Tiêu đại ca, bọn họ chắc chắn sẽ không đi thành phố B.”

“Trước mặt thế, thành phố B chính là thủ đô toàn quốc, cho dù sau tận thế cũng vậy phải tập trung nhiều nhân tài toàn thế giới nhất. Tôi tin tưởng, sau này thành phố B sẽ trở thành nơi người ta muốn tới nhất trong cả nước, tôi sẽ thuyết phục bọn họ đi cùng với chúng ta tới thành phố B.”

Cuối cùng Trình Dung cũng không nói gì nữa, tựa vào vị trí nhắm mắt nghỉ ngơi.

Rất nhanh đoàn người Tô Ngưng Mi đã tới nơi ở, trực tiếp lên lầu hai. Sau đó, mở cửa phòng mấy ngày trước đây ở được mấy giờ mở ra, cửa phòng đối diện cũng mở ra, Ôn Nhạn Kỳ đi ra, thấy Tô Ngưng Mi thì ngẩn người, sau đó cười nói: “Tô tiểu thư, mọi người trở lại? Hai ngày trước tôi gõ cửa hỏi các người có muốn ra ngoài đi dạo hay không, nhưng không ngờ các người không ở đây.”

Tô Ngưng Mi cười nói: “Đúng vậy, tôi đi theo Liên Căn Viên ra ngoài tìm người nhà. Đúng rồi, đây là ông ngoại, bà ngoại, đại cữu,...của tôi” Tô Ngưng Mi giới thiệu người nhà họ Tô và mấy người bạn tốt cho Ôn Nhạn Kỳ, sau đó cũng giới thiệu Ôn Nhạn Kỳ cho người nhà họ Tô.

Đang nói, dưới lầu truyền đến tiếng bước chân, mọi người nhìn sang cửa cầu thang, mấy người Tiêu linh Vũ và Trình Dung đi lên, nhìn thấy mọi người, Tiêu Linh Vũ lễ phép lên tiếng chào. Trình Dung nhìn thấy Ôn Nhạn Kỳ ngược lại rất vui mừng, cười tùm tùm ngược đầu nhìn hần, “Bác sĩ Ôn chúng ta lại gặp mặt, thật là khéo.”

Ôn nhạn kỳ nói: "Chúc mừng Trình tiểu thư thân thể khôi phục khỏe mạnh." Về mặt không mặn không nhạt.

Lầu hai tổng cộng có bốn phòng, Ôn Nhạn Kỳ một phòng, mọi người Tiêu Linh Vũ một phòng, còn dư lại hai phòng vừa đủ mọi người Tô Ngưng Mi.

Trở về phòng, sắp xếp gian phòng xong, hai phòng căn bản không có nhiều gian, Tô Ngưng Mi chỉ có thể ở cùng một gian với Liên Căn Viên. Trở lại gian phòng, đóng cửa, Liên Căn Viên lấy ra một bộ giường đệm từ trong ngăn không gian, sau đó cời giày ngồi xếp bằng trên giường, vỗ vỗ giường ngủ, “Vợ, tới đây ngồi, anh nói cụ thể phương pháp luyện hóa cho em nghe một lần.”

Nhìn Liên Căn Viên cười giống như hồ ly, trong lòng Tô Ngưng Mi thỉnh thoảng vang dội, người này có khi nào động dục đem cô gặm sạch.

Liên Căn Viên đã xuống giường, kéo Tô Ngưng Mi ngồi trên giường, sau đó lấy ra một khối giấy cũ kỹ bằng da dê đưa cho Tô Ngưng Mi xem, “Trên đây có ghi phương pháp luyện hóa cụ thể, em xem trước một chút, nếu có chỗ nào không hiểu thì anh giải thích cho em nghe.”

Tô Ngưng Mi ừ một tiếng, Liên Căn Viên xuống giường bắt đầu bố trí trận pháp trong phòng, vừa bố trí vừa nói: “Luyện hóa bảo bối của em cần 7749 lần, cần thời gian là 7 ngày, luyện hóa thành công thì nó có thể hòa làm một với em, nếu thất bại tu vi của em sẽ rút xuống, thân thể cũng sẽ bị thương nhưng mà không có ảnh hưởng gì đến bảo bối. Mặt khác việc luyện hóa này không bị ảnh hưởng bởi tu vi cao thấp, tu vi cao hoặc thấp cũng có thể dẫn đến thất bại.”

Tô Ngưng Mi nhìn tỉ mỉ lại một lần giấy da dê, ghi nhớ nằm lòng khẩu quyết, lúc này mới trả lại giấy da dê cho Liên Căn Viên, “Em đã nhớ kĩ toàn bộ, bây giờ có thể bắt đầu chưa?”

Liên Căn Viên nói: “Ừm, bây giờ có thể bắt đầu, trận pháp đã bố trí rất nhanh sẽ bắt đầu. Liên Căn Viên lau lau mồ hôi trên trán, anh sẽ nói với ông ngoại và bà ngoại. em đừng lo lắng, chỉ cần chuyên tâm luyện hóa là được rồi.”

Nửa giờ sau, một vệt kim thoáng qua, trận pháp được bố trí xong, Liên Căn Viên lau mồ hôi trên trán, sắc mặt cũng tái nhợt, “Tiến vào trận pháp này, người ở trong sẽ mất liên lạc với bên ngoài 7 ngày, 7 đêm, em sẽ không biết hết thấy chuyện bên ngoài, sẽ không có bất cứ cảm ứng gì, đó là điều kiện tốt nhất để em chuyên tâm luyện hóa. Tốt rồi, bây giờ vào trong trận pháp, trận pháp sẽ mở ra.”

Tô Ngưng Mi đi tới bên cạnh trận pháp, nhìn Liên Cẩm Viên hao phí lượng lớn linh khí liền nói: “Ông xã, cảm ơn anh.” Dứt lời, nhanh chóng nhón chân lên, hôn lên miệng anh một cái. Không đợi Liên Cẩm Viên phản ứng kịp, liền lập tức chạy vào trong trận pháp, kim quang mãnh liệt, Liên Cẩm Viên ở phía ngoài đã không thấy bóng dáng Tô Ngưng Mi đâu rồi.

Tô Ngưng Mi vừa tiến vào trong trận pháp, đã không thấy cả căn phòng và Liên Cẩm Viên, bốn phía trống rỗng một mảnh, không gian rộng lớn, tất cả trên mặt đất đều là phù văn, Tô Ngưng Mi hít một hơi thật sâu, gỡ hạt châu phi thúy trên cổ xuống, đặt hạt châu Phi Thúy trong lòng bàn tay trái, tay phải vung đao lấy máu trong tim rơi vào trên phi thúy, trong đầu niệm lên khẩu quyết mới vừa nhớ, tay phải không ngừng bấm khẩu quyết.

Liên Cẩm Viên bên ngoài trận pháp hơn nửa ngày mới hoàn hồn, mặt mày rồi rầm nhìn trận pháp đã biến mất không thấy trên mặt đất. Ai, phải chờ bảy ngày sau mới có thể thấy cô, đến lúc đó phải hỏi cô tại sao muốn hôn mình, hôn cũng quá nhẹ. Nếu là lời cảm kích, anh càng thích biện pháp trực tiếp hơn, Liên Cẩm Viên không tự chủ được sờ sờ môi mới bị hôn.

Chờ ở trong phòng một hồi, Liên Cẩm Viên đi ra nói cho người nhà họ Tô rằng Tô Ngưng Mi muốn ở trong phòng tu luyện bảy ngày, anh cũng sẽ ở trong phòng tu luyện, mọi người nếu như đi ra ngoài cũng không cần gọi bọn họ. Người nhà họ Tô tỏ vẻ đã biết.

Trong trận pháp, Tô Ngưng Mi chỉ chuyên chú luyện hóa dây chuyền phi thúy, Liên Cẩm Viên cũng ở lại trong phòng ngủ.

Thời gian bảy ngày qua đi rất nhanh, Tô Ngưng Mi đọc xong khẩu quyết lần cuối cùng, từ từ mở mắt, trơ mắt nhìn dây chuyền phi thúy trong tay biến mất không thấy giữ nữa, nhưng cô rõ ràng có thể cảm nhận được sự tồn tại của không gian. Tô Ngưng Mi vui mừng, xem ra luyện hóa thành công rồi.

Đứng dậy, cảnh tượng trước mắt Tô Ngưng Mi lập tức biến đổi, lại trở về phòng như lúc đầu, thấy Liên Cẩm Viên ngã trên giường, Tô Ngưng Mi cũng không quấy rầy anh tu luyện, đi ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi phòng đã thấy mọi người Hàn Bảo hăng say nói chuyện với Trần Kiều Kiều, chỉ có Trần Kiều Kiều riu rít nói, bọn Hàn bảo híp mắt nghe, dưới lầu truyền đến tiếng chó sủa một hồi. Trần Kiều Kiều nghe được tiếng chó sủa, lập tức chạy đến bên cạnh cửa sổ hô với Đậu Đậu ở phía dưới: “Đậu Đậu, người không cần kêu nữa, người quá lớn, trên căn bản không được...Ai, ai, người đừng kêu”

Đậu Đậu ở dưới gọi thầm thương, giống như là chủ nhân muốn bỏ nó vậy. Trần Kiều Kiều bắt đầu đi, xoay người chạy xuống dưới lầu, kết quả nhìn thấy Tô Ngưng Mi mới từ trong phòng ra ngoài, quẹo khúc quanh đi tới trước mặt Tô Ngưng Mi, cười nói:

“Tiểu Mi tỷ tỷ, chị ra ngoài rồi, mấy ngày nay, ngày nào em cũng tới tìm chị, nhưng họ nói chị ở trong phòng tu luyện, nói em không nên quấy rầy. Ai, tiểu Mi tỷ, chị đi theo em ra ngoài xem Đậu Đậu một chút được không? Không có ai chơi với nó, nó hiện tại quá lớn, nó không có gì làm cả, đang rất nộn nộn.”

Tô Ngưng Mi cũng đang muốn đi xung quanh trấn Phù Khẩu, nghe vậy, gật đầu một cái. Tạm biệt với người nhà họ Tô rồi đi ra ngoài, mới ra cửa phòng, hai người đã nhìn thấy Trình Dung và Tiêu Linh Vũ ôm thật chặt.

Tô Ngưng Mi trợn mắt hốc hốc, Trần Kiều Kiều cũng là trợn mắt hốc hốc, nhưng mà cũng rất nhanh phản ứng lại, chạy đến trước mặt hai người, nhanh chóng kéo Trình Dung nhào vào trong ngực Tiêu Linh Vũ, tát một cái trên mặt nàng, “Không biết xấu hổ, cô quyền rũ vị hôn phu của tôi!”

Chương 58

Edit: rồng (□□□)□

Trần Kiều Kiều ồ một tiếng, tất nhiên là có chút thất vọng. Đậu Đậu vững vàng ngồi thẳng sau lưng cô, thè lưỡi lớn màu hồng ngu ngốc nhìn mọi người Hàn Bảo, Tường Nhật. Trần Kiều Kiều hỏi “Vậy khi nào bọn họ tới đây?”

Nhìn thấy cô gái trước mắt mặc dù là mặt thế vẫn ngây thơ như vậy, Tường Nhật lau mồ hôi trên trán, “Cái này chúng tôi cũng không rõ lắm.” diendanlequydon.com

Rốt cuộc Trần Kiều Kiều cũng không hỏi gì nữa, trở lại đội ngũ, đứng ở sau lưng Tiêu Linh Vũ. Trình Dung đứng ở sau lưng Trần Kiều Kiều nhìn Trần Kiều Kiều một cái, cười híp mắt vỗ vỗ bả vai của nàng, “Kiều Kiều, cô tìm Tô Ngưng Mi và Liên Cẩm Viên làm gì vậy?”

Trần Kiều Kiều xoay người lại đôi mắt với Trình Dung, gương mặt mờ mịt, “À, thì ra bọn họ tên là Tô Ngưng Mi và Liên Cẩm Viên. Đúng rồi, tôi tìm bọn họ thì liên quan gì với cô?” Trần Kiều Kiều nhàu mày một cái, cô đặc biệt không thích người phụ nữ kỳ lạ thanh thuần trước mắt này, không biết vì nguyên nhân gì. Có thể bởi vì nàng cảm thấy ánh mắt người phụ nữ này nhìn Tiêu đại ca quá có tình xâm lược, nàng không thích ánh mắt người phụ nữ này nhìn Tiêu đại ca.

Trình Dung không ngại giọng điệu khó chịu của Trần Kiều Kiều, cười nói: “Kiều Kiều, tôi rất thích cô, chúng ta trở thành bạn bè đi. Số tuổi của chúng ta cũng tương tự, sẽ có chung chủ đề, sau này chúng ta cũng sẽ luôn ở cùng nhau cho đến khi đến thành phố B.”

Trần Kiều Kiều cau mày, “Ai muốn làm bạn với cô?”
Đứt lời quay đầu đi theo nói chuyện với Tiêu Linh Vũ, nhưng Tiêu Linh Vũ căn bản lơ nàng đi.

Đậu Đậu bên cạnh Trần Kiều Kiều phun khí nóng lên mặt Trình Dung, mặt Trình Dung cứng ngắt, qua một lúc lâu mới khôi phục lại, nhún vai cười cười.

Đội ngũ phía trước đi vào rất nhanh, rất nhanh đến phiên người nhà họ Tô, người nhà họ Tô cộng thêm Hàn Bảo, Tương Nhật, Tương Nguyệt tổng cộng có mười hai người, cần 120 cân thức ăn. Tô Hạo lấy thịt heo rừng mà trước đó Liên Cảnh Viên chuẩn bị cho tất cả bọn họ ra, đưa cho đầu trọc. Đầu trọc sờ da Dã Trư thấy bên ngoài có một một tầng vỏ bọc lỏng lẻo thật dày, lại sờ cái đầu trọc trụi lùì, ( ) “Ồ, đây là thịt heo rừng sao? Chỉ là thịt chân sau con heo, đùi heo rừng lại lớn như vậy, các người đừng phải heo rừng biến dị hình thể à?”

Tô Hạo gật đầu một cái. d.đ.l.q.đ

Minh ca của trạm thu phí vội vàng ghi chép, nhìn thấy đầu trọc như vậy, nói: “Đại Long, còn không nhanh lên phía sau còn có người xếp hàng.”

Đầu trọc sờ sờ đầu, ngoài miệng mắng một câu, xách thịt heo rừng tới để lên cân cân vừa đi, “Ồ, cái này vừa đi

120 cân, các người chia thật chuẩn.”

Tô Hạo sờ mũi một cái, thịt này là em rế họ cho hấn, em rế họ chia thịt thật đĩ chuẩn.

Rất nhanh đầu trục để người nhà họ Tô đi vào, người nhà họ Tô lái xe vào trạm thu phí, không bao lâu thì gặp được Tô Ung Mĩ và Liên Căn Viên chờ ở ven đường phía trước. Hai người lên xe, tiếp tục đi. Đoàn người Tiêu Linh Vũ đuổi theo phía sau, Trần Kiều Kiều ngồi cạnh ghế tài xế, mê mang nhìn xe trước mặt, thì thào nói: “Không phải tên kia nói Tô tỷ tỷ và Liên đại ca có việc nên phải đi sao? Tại sao lại lên xe ở chỗ này? Chẳng lẽ em nhìn lầm.”

Dậu Đậu chạy như điên theo sau xe gâu gâu hai tiếng, cũng không biết có phải là phụ họa lời của chĩ nhân nó hay không.

Tiêu Linh Vũ lái xe đi theo hai chiếc xe con trước mặt, Trình Dung ở phía sau nói: “Tiêu đại ca, tại sao lại muốn đi cùng đám bọn họ?”

Tiêu Linh Vũ xuyên qua kính chiếu hậu lãnh lãnh nhìn Trình Dung một cái, “Nhóm người của bọn họ rất cường đại, có thể hợp thành đội với bọn họ, chúng ta sẽ càng thêm an toàn, đi theo bọn họ là lựa chọn sáng suốt nhất.”

Trình Dung cắn cắn môi, “Nhưng mà, Tiêu đại ca, bọn họ chắc chắn sẽ không đi thành phố B.”

“Trước mặt thế, thành phố B chính là thủ đô toàn quốc, cho dù sau này thế cũng vậy phải tập trung nhiều nhân tài

toàn thế giới nhất. Tôi tin tưởng, sau này thành phố Vô sẽ trở thành nơi người ta muốn tới nhất trong cả nước, tôi sẽ thuyết phục bọn họ đi cùng với chúng ta tới thành phố Vô."

Cuối cùng Trình Dung cũng không nói gì nữa, tựa vào vị trí nhắm mắt nghỉ ngơi.

Rất nhanh đoàn người Tô Ngưng Mi đã tới nơi ở, trực tiếp lên lầu hai. Sau đó, mở cửa phòng mấy ngày trước đây ở được mấy giờ mở ra, cửa phòng đối diện cũng mở ra, Ôn Nhạn Kỳ đi ra, thấy Tô Ngưng Mi thì ngẩn người, sau đó cười nói: "Tô tiểu thư, mọi người trở lại? Hai ngày trước tôi gõ cửa hỏi các người có muốn ra ngoài đi dạo hay không, nhưng không ngờ các người không ở đây."

Tô Ngưng Mi cười nói: "Đúng vậy, tôi đi theo Liên Cảnh Viên ra ngoài tìm người nhà. Đúng rồi, đây là ông ngoại, bà ngoại, đại cữu, ... của tôi" Tô Ngưng Mi giới thiệu người nhà họ Tô và mấy người bạn tốt cho Ôn Nhạn Kỳ, sau đó cũng giới thiệu Ôn Nhạn Kỳ cho người nhà họ Tô.

Đang nói, dưới lầu truyền đến tiếng bước chân, mọi người nhìn sang cửa cầu thang, mấy người Tiêu Linh Vũ và Trình Dung đi lên, nhìn thấy mọi người, Tiêu Linh Vũ lễ phép lên tiếng chào. Trình Dung nhìn thấy Ôn Nhạn Kỳ ngược lại rất vui mừng, cười tủm tỉm ngược đầu nhìn hắn, "Bác sĩ Ôn chúng ta lại gặp mặt, thật là khéo."

Ôn nhạn kỳ nói: "Chúc mừng Trình tiểu thư thân thể khỏe mạnh." Và mắt không mấy không nhạt

không phục khỏe mạnh. Về mặt không mặt không như.

Lần hai tổng cộng có bốn phòng, Ôn Nhạn Kỳ một phòng, mọi người Tiêu Linh Vũ một phòng, còn dư lại hai phòng vừa đủ mọi người Tô Ngưng Mi.

Trở về phòng, sắp xếp gian phòng xong, hai phòng căn bản không có nhiều gian, Tô Ngưng Mi chỉ có thể ở cùng một gian với Liên Cảnh Viên. Trở lại gian phòng, đóng cửa, Liên Cảnh Viên lấy ra một bộ giường đệm từ trong nhẫn không gian, sau đó cởi giày ngồi xếp bằng trên giường, vỗ vỗ giường ngồi, “Vợ, tới đây ngồi, anh nói cụ thể phương pháp luyện hóa cho em nghe một lần.”

Nhìn Liên Cảnh Viên cười giống như hồ ly, trong lòng Tô Ngưng Mi thỉnh thoảng vang dội, người này có khi nào động dục đem cô gặm sạch.

Liên Cảnh Viên đã xuống giường, kéo Tô Ngưng Mi ngồi trên giường, sau đó lấy ra một khối giấy cũ kỹ bằng da dê đưa cho Tô Ngưng Mi xem, “Trên đây có ghi phương pháp luyện hóa cụ thể, em xem trước một chút, nếu có chỗ nào không hiểu thì anh giải thích cho em nghe.”

Tô Ngưng Mi ừ một tiếng, Liên Cảnh Viên xuống giường bắt đầu bố trí trận pháp trong phòng, vừa bố trí vừa nói: “Luyện hóa bảo bối của em cần 7749 lần, cần thời gian là 7 ngày, luyện hóa thành công thì nó có thể hòa làm một với em, nếu thất bại tu vi của em sẽ rớt xuống, thân thể cũng sẽ bị thương nhưng mà không có ảnh hưởng gì đến bảo bối. Mặt khác việc luyện hóa này không bị ảnh hưởng bởi tu vi cao thấp, tu vi cao hoặc thấp cũng có thể dẫn đến thất bại.”

Tô Ngưng Mi nhìn tỉ mỉ lại một lần giấy da dê, ghi nhớ nằm lòng khẩu quyết, lúc này mới trả lại giấy da dê cho Liên Cẩn Viên, “Em đã nhớ kỹ toàn bộ, bây giờ có thể bắt đầu chưa?”

Liên Cẩn Viên nói: “Ừm, bây giờ có thể bắt đầu, trận pháp đã bố trí rất nhanh sẽ bắt đầu. Liên Cẩn Viên lau lau mồ hôi trên trán, anh sẽ nói với ông ngoại và bà ngoại. em đừng lo lắng, chỉ cần chuyên tâm luyện hóa là được rồi.”

Nửa giờ sau, một vệt kim thoáng qua, trận pháp được bố trí xong, Liên Cẩn Viên lau mồ hôi trên trán, sắc mặt cũng tái nhợt, “Tiến vào trận pháp này, người ở trong sẽ mất liên lạc với bên ngoài 7 ngày, 7 đêm, em sẽ không biết hết thầy chuyện bên ngoài, sẽ không có bất cứ cảm ứng gì, đó là điều kiện tốt nhất để em chuyên tâm luyện hóa. Tốt rồi, bây giờ vào trong trận pháp, trận pháp sẽ mở ra.”

Tô Ngưng Mi đi tới bên cạnh trận pháp, nhìn Liên Cẩn Viên hao phí lượng lớn linh khí liền nói: “Ông xã, cảm ơn anh.” Dứt lời, nhanh chóng nhón chân lên, hôn lên miệng anh một cái. Không đợi Liên Cẩn Viên phản ứng kịp, liền lập tức chạy vào trong trận pháp, kim quang mãnh liệt, Liên Cẩn Viên ở phía ngoài đã không thấy bóng dáng Tô Ngưng Mi đâu rồi.

Tô Ngưng Mi vừa tiến vào trong trận pháp, đã không thấy cả căn phòng và Liên Cẩn Viên, bốn phía trống rỗng một mảnh, không gian rộng lớn, tất cả trên mặt đất đều là phù văn, Tô Ngưng Mi hít một hơi thật sâu, gỡ hạt châu phi thúy trên cổ xuống, đặt hạt châu Phi Thúy trong lòng bàn tay trái, tay phải vung đao lấy máu trong

tim rơi vào trên phi thúy, trong đầu niệm lên khẩu quyết mới vừa nhớ, tay phải không ngừng lăm khẩu quyết.

Liên Căn Viên bên ngoài trận pháp hơn nửa ngày mới hoàn hồn, mặt mày rối rắm nhìn trận pháp đã biến mất không thấy trên mặt đất. Ài, phải chờ bảy ngày sau mới có thể thấy cô, đến lúc đó phải hỏi cô tại sao muốn hôn mình, hôn cũng quá nhẹ. Nếu là lời cảm kích, anh càng thích biện pháp trực tiếp hơn, Liên Căn Viên không từ chối được sờ sờ môi mới bị hôn.

Chờ ở trong phòng một hồi, Liên Căn Viên đi ra nói cho người nhà họ Tô rằng Tô Ngưng Mi muốn ở trong phòng tu luyện bảy ngày, anh cũng sẽ ở trong phòng tu luyện, mọi người nếu như đi ra ngoài cũng không cần gọi bọn họ. Người nhà họ Tô tỏ vẻ đã biết.

Trong trận pháp, Tô Ngưng Mi chỉ chuyên chú luyện hóa dây chuyền phi thúy, Liên Căn Viên cũng ở lại trong phòng nghỉ.

Thời gian bảy ngày qua đi rất nhanh, Tô Ngưng Mi đọc xong khẩu quyết lần cuối cùng, từ từ mở mắt, trở mắt nhìn dây chuyền phi thúy trong tay biến mất không thấy gì nữa, nhưng cô rõ ràng có thể cảm nhận được sự tồn tại của không gian. Tô Ngưng Mi vui mừng, xem ra luyện hóa thành công rồi.

Đứng dậy, cảnh tượng trước mắt Tô Ngưng Mi lập tức biến đổi, lại trở về phòng như lúc đầu, thấy Liên Căn Viên ngã trên giường, Tô Ngưng Mi cũng không quấy rầy anh tu luyện, đi ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi phòng đã thấy mọi người Hàn Bảo hằng say nói chuyện với Trần Kiều Kiều, chỉ có Trần Kiều Kiều riu rít nói, lộn Hàn bảo híp mắt nghe, dưới lầu truyền đến tiếng chó sủa một hồi. Trần Kiều Kiều nghe được tiếng chó sủa, lập tức chạy đến bên cạnh cửa sổ hô với Đậu Đậu ở phía dưới: “Đậu Đậu, người không cần kêu nữa, người quá lớn, trên căn bản không được... Ai, ai, người đừng kêu”

Đậu Đậu ở dưới gọi thăm thương, giống như là chủ nhân muốn bỏ nó vậy. Trần Kiều Kiều bất đắc dĩ, xoay người chạy xuống dưới lầu, kết quả nhìn thấy Tô Ngưng Mi mới từ trong phòng ra ngoài, quẹo khúc quanh đi tới trước mặt Tô Ngưng Mi, cười nói: “Tiểu Mi tỷ tỷ, chị ra ngoài rồi, mấy ngày nay, ngày nào em cũng tới tìm chị, nhưng họ nói chị ở trong phòng tu luyện, nói em không nên quấy rầy. Ai, tiểu Mi tỷ, chị đi theo em ra ngoài xem Đậu Đậu một chút được không? Không có ai chơi với nó, nó hiện tại quá lớn, nó không có gì làm cả, đang rất nôn nóng.”

Tô Ngưng Mi cũng đang muốn đi xung quanh trấn Phù Khẩu, nghe vậy, gật đầu một cái. Tạm biệt với người nhà họ Tô rồi đi ra ngoài, mới ra cửa phòng, hai người đã nhìn thấy Trình Dung và Tiêu Linh Vũ ôm thật chặt.

Tô Ngưng Mi trợn mắt hốc mồm, Trần Kiều Kiều cũng là trợn mắt hốc mồm, nhưng mà cũng rất nhanh phản ứng lại, chạy đến trước mặt hai người, nhanh chóng kéo Trình Dung nhào vào trong ngực Tiêu Linh Vũ, tát một cái trên mặt nàng, “Không biết xấu hổ, cô quỳên rũ ụy hôn phu của tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Vật Hi Sinh Tu Chân Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.